ARKADAŞLAR DÜŞMANA DÖNÜŞTÜĞÜNDE...

EĞER KÖTÜ OLSAYDIK

VEREBİLECEKLERİ ZARARIN LİMİTİ YOKTUR.

M.L. RIO

REN

T.me/Cinciva

M. L. Rio Miami'de doğmuş ve Kaliforniyalı ebeveynler tarafından Kuzey Carolina'da büyütülmüştür. "Nerelisin?" sorusuna nasıl cevap vereceğini hiçbir zaman bilememiştir. Yazarlık kariyeri; ilkokulda katıldığı Reading Rainbow'un Genç Yazarlar ve İllüstratörler Yarışması'nda, evcil ejderhası olan bir kızın onu ailesinden nasıl saklayacağı sorunuyla ilgili bir hikâye yazmasıyla başlamıştır.

İlk romanını yazmak için eline kalemi çok daha mantıklı bir yaş olan on iki yaşında almıştır ve yarım düzine 'çekmece romanı' yazmıştır. İlk romanı If We Were Villains, 2017 yılında yayımlandığı andan itibaren yirmi ülkede ve on altı dilde yayımlanarak uluslararası bir çoksatan hâline gelmiştir. Müzik yazıları The Vinyl District'te yayımlanmaktadır.

Yazarlık çalışmalarının yanı sıra, aktörlükten akademisyenliğe geçmiştir. King's College London ve Shakespeare's Globe'dan Shakespeare çalışmaları alanında yüksek lisans ve Maryland Üniversitesi, College Park'tan İngiliz edebiyatı alanında doktora derecesine sahiptir. Araştırmaları erken modern sapkınlık, delilik ve duygudurum bozukluğu temsillerini incelemektedir.

Washington, D.C.'de çok fazla kitap, çok fazla plak ve Marlowe adında bir köpekle yaşamaktadır.

T.me/Cinciva

EĞER KÖTÜ OLSAYDIK

M. L. RIO

Çeviren: Deniz Metin

T.me/Cinciva

EĞER KÖTÜ OLSAYDIK

M.L. RIO

Özgün Adı: If We Were Villians
Çeviren: Deniz Metin

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu
Redaksiyon: Öznur İlter
Düzelti: Meryem Çelikten Çağlar
Kapak Tasarım: Julia Lloyd
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Mart 2024
ISBN: 978-625-94466-6-0
Yayınevi Sertifika No: 30492

Kapak Görselleri © Shutterstock
© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap
© Copyright 2018 by M. L. Rio through AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

T.me/Cinciva

EĞER KÖTÜ OLSAYDIK

M. L. RIO

T.me/Cinciva

Onlara arkadaşlarım deme şansına sahip olduğum
birçok tuhaf ve harika tiyatrocu için.
(Söz veriyorum, bu sizin hakkınızda değil.)

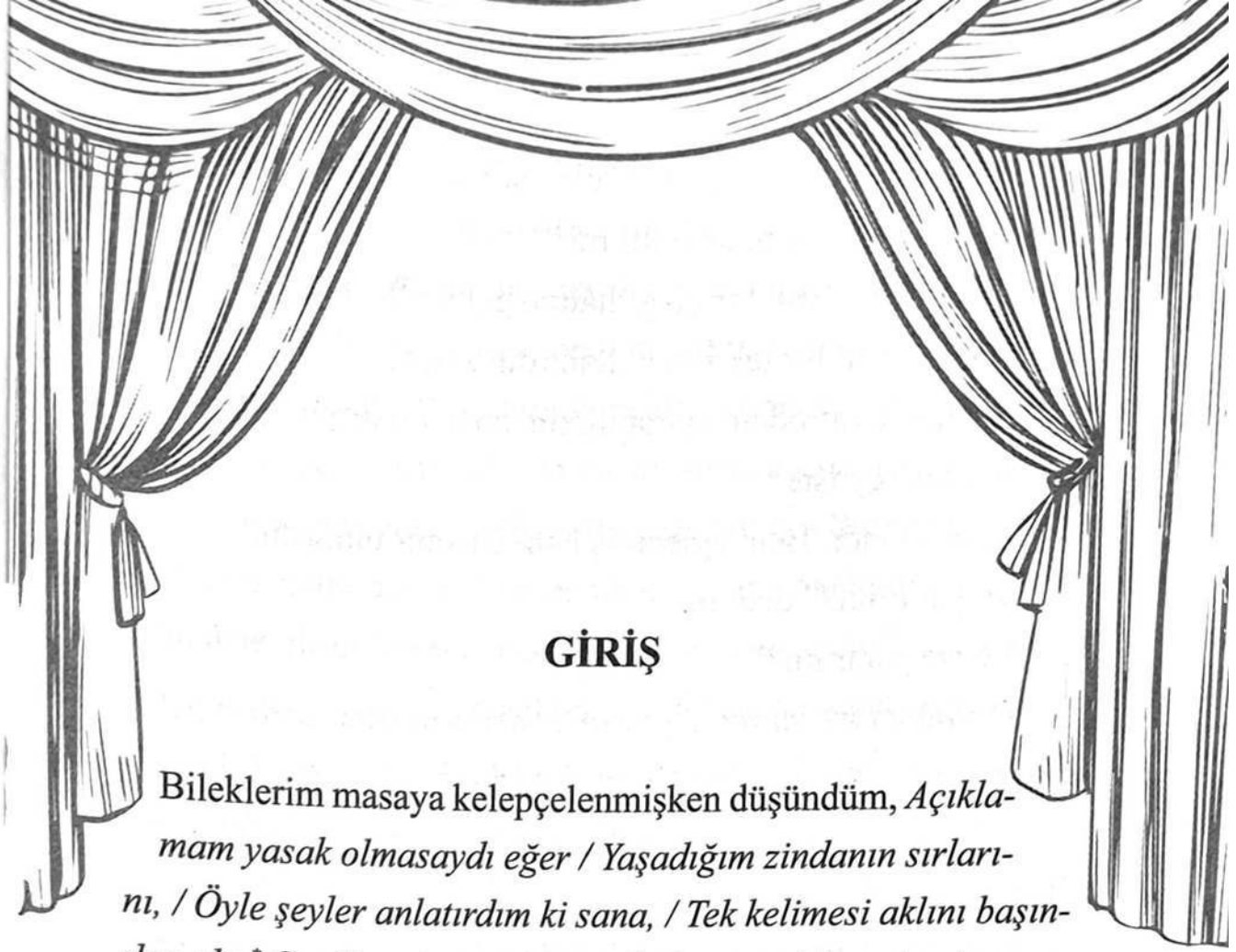
T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

1.PERDE

T.me/Cinciva

GİRİŞ

Bileklerim masaya kelepçelenmişken düşündüm, *Açıklamam yasak olmasaydı eğer / Yaşadığım zindanın sırlarını, / Öyle şeyler anlatırdım ki sana, / Tek kelimesi aklını başından alır.** Gardiyan kapının yanında durmuş, bir şeyin olmasını bekler gibi beni izliyordu.

Joseph Colborne girer. Neredeyse elli yaşlarında, artık saçları ağarmış bir adamdı. Birkaç haftada bir ne kadar yaşlandığını görmek şaşırtıcıydı. Geçtiğimiz on yıl boyunca her ay, biraz daha yaşlanmaya devam etmişti. Adımı söylemeden önce karşıma oturup ellerini kavuşturdu. "Oliver," dedi.

"Joe."

"Şartlı tahliye duruşmanın lehine sonuçlandığını duydum. Tebrikler."

"Gerçekten kastettiğini bilsem teşekkür ederdim."

"Buraya ait olmadığını düşündüğümü biliyorsun."

"Bu masum olduğumu düşündüğün anlamına gelmiyor."

"Hayır." İç çekti. Benimle olmak onu sıkıyormuş gibi tanıştığımızdan beri taktığı kol saatini kontrol etti.

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 29 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Öyleyse neden buradasın?" diye sordum. "İki haftadır geldiğin aynı nedenden mütevellit mi?"

Kaşları düz, siyah bir çizgi hâline geldi. "Kahrolası 'mütevellit' kelimesini bir tek sen kullanırdın zaten."

"Çocuğu tiyatrodan ayırabilirsin ama tiyatroyu çocuktan asla gibi bir şey işte."

Başını salladı. Hem eğlenmiş hem de sinir olmuştu.

"İşe yarar mı?" dedim.

"Ne işe yarar mı?"

"*Darağacı işe yarar, doğru ama kimlerin işine yarar? Kötü iş görenlerin,**" diye yanıtladım. Sinirini hak etmeye kararlıydım. "Neden buradasın? Sana hiçbir şey söylemeyeceğimi şimdiye kadar anlamalıydın."

"Aslında," diye söze başladı. "Bu sefer fikrini değiştirebileceğimi düşünüyorum."

Sandalyemde daha dik oturdum. "Nasıl?"

"Emniyetten ayrılıyorum. Kendimi feda ettim ve özel güvenlik olarak bir yerde işe girdim. Çocuklarımın eğitimini düşünmem gerek."

Bir anlığına, sadece ona bakmakla yetindim. Bu zamana kadar Colborne'un şerif ofisinden ayrılmadan önce vahşi, yaşlı bir köpek gibi öldürüleceğini hayal edip durmuştum.

"Bunun hangi kısmının beni ikna etmesi gerekiyor?" diye sordum.

"Söyleyeceğin her şey kesinlikle kayıt dışı olacak."

"Öyleyse neden bu zahmete giresin ki?"

Tekrar iç çekerken, yüzündeki tüm çizgiler derinleşmişti. "Oliver, artık ceza vermek umurumda değil. Biri cezasını çekti

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 139 –ç.n.

T.me/Cinciva

ve bizim işimizde böyle tatmin olduğumuz anlara pek sık rastlanmaz. Ancak işi bıraktıktan sonraki on yılımı, on yıl önce gerçekte ne olduğunu düşünerek geçirmek istemiyorum."

Başta hiçbir şey söylemedim. Fikir hoşuma gitse de ona güvenmiyordum. Bakışlarımı çirkin, kömürleşmiş tuğlalarda, dört bir yandan beni izleyen küçük siyah kameralarda ve çıkık bir alt çeneye sahip gardiyanda gezdirdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Illinois ilkbaharının tazeliğini ve hayatımın üçte birini bayat hapishane havasını soluyarak geçirdikten sonra dışarı çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Nefesimi verirken gözlerimi açtım, Colborne beni dikkatle izliyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Öyle ya da böyle buradan çıkıyorum. Buraya geri dönme riskini göze alamam. Uyuyan yılanı uyandırmamak daha güvenli görünüyor."

Parmakları huzursuzca masada ritim tutuyordu. "Bana sadece şunu söyle," dedi. "Hücrende yatıp tavana bakarak, kendini nasıl burada bulduğunu düşündüğün ve o günü aklından çıkaramadığın için uyuyamadığın oldu mu hiç?"

"Her gece." Cevabım alaydan yoksundu. "Ama aramızdaki fark da bu, Joe. Senin için sadece bir gün sürdü, ardından her zamanki gibi işine döndün. Bizim için bir gündü ve sonrasındaki her gün bu şekilde ilerledi." Dirseklerimden destek alarak öne eğildiğimde yüzüm onunkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, böylece sesimi alçalttığımda her kelimeyi duyabilirdi. "Bilmemek seni içten içe kemiriyor olmalı. Kimin yaptığını, nasıl yaptığını, neden yaptığını bilmemek. Fakat sen *onu* tanımıyordun."

Sanki tarif edilemez bir şekilde çirkin ve bakılamayacak kadar kötü hâle gelmişim gibi yüzünde tuhaf, tatsız bir ifade

T.me/Cinciva

belirmişti. "Bunca zamandır sırlarını kendine sakladın," dedi. "Başka biri olsaydı delirirdi. Bunu neden yaptın?"

"Yapmak istedim."

"Hâlâ istiyor musun?"

Kalbim, göğsümde ağırlık yapıyordu. Sırların ağırlığı vardı, kurşun gibilerdi. Arkama yaslandım. Gardiyan sanki başka dilde konuşan iki yabancıymışız gibi duygusuzca bizi izliyordu, sohbetimiz mesafeli ve önemsizdi. Diğerlerini düşündüm. Bir zamanlar, *bizdik*. Kötü şeyler yapsak da gerekli olduğu içindi. Veya öyle görünmüşlerdi. Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, gerekli olduklarından o kadar da emin değildim. Şimdi merak ediyordum: Her şeyi, küçük, sürpriz değişiklikleri ve son sözü Colborne'a açıklayabilir miydim? İfadesiz, dürüst yüzünü inceledim. Gri gözleri şimdi kaz ayaklarıyla çevrili olsa da her zamanki gibi net ve parlaktılar.

"Tamam," dedim. "Sana bir hikâye anlatacağım. Ancak önce anlaman gereken birkaç şey var."

Colborne hareketsiz kaldı. "Dinliyorum."

"İlk olarak, buradan çıktıktan sonra konuşmaya başlayacağım, daha önce değil. İkincisi, bu bana ya da başka birine karşı kullanılamaz. Aynı suçtan ikinci kez yargılanamam. Son olarak, bu bir özür değil."

Yanıt olarak, başıyla onaylamasını ya da bir şey söylemesini beklesem de yalnızca göz kırptı. Bir sfenks kedisi kadar sessiz ve sabırlıydı.

"Peki, Joe," dedim. "Bununla yaşayabilir misin?"

Bana soğuk bir gülümseme sundu. "Evet, sanırım yaşayabilirim."

T.me/Cmciva

1. SAHNE

Zaman: Eylül 1997: Dellecher Klasik Konservatuarı'ndaki dördüncü ve son yılım.

Yer: Broadwater, Illinois, neredeyse tamamen önemsiz küçük bir kasaba. Şimdiye dek, sonbahar sıcak geçiyordu.

Oyuncular girer. O zamanlar yedi kişiydik, önlerinde kusursuz bir gelecek olan yedi parlak genç. Gözümüzün önündeki kitapların ardını görmemiştik. Daima deri ve parşömenle kaplanmış dünyanın tüm şiddetli tutkuları olan kitaplar, sözcükler ve şiirlerle çevriliydik. (Olanlardan kısmen bunu sorumlu tutuyordum.) Kale kütüphanesi; duvarları kitap raflarıyla kaplı, görkemli eski mobilyalarla dolu, havadar ve sekizgen bir odaydı. Dışarıdaki havadan bağımsız olarak neredeyse sürekli yanan devasa şömine tarafından miskince sıcak tutuluyordu. Şöminenin üzerindeki saat on ikiyi vurdu. Canlanan yedi heykel gibi birer birer kıpırdandık.

"*Şimdi vakit gece yarısı,*"* dedi Richard. En büyük koltuğa bir tahtmış gibi oturup, uzun bacaklarını uzatarak ayaklarını şöminenin ızgarasına dayadı. Üç yıl boyunca kralları ve fatihleri oynamak, ona sahnede olsa da olmasa da her koltukta öyle

* William Shakespeare, Kısasa Kısas, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 2. Sahne, s. 85 –ç.n.

T.me/Cinciva

oturmayı öğretmişti. "Ve yarın saat sekizde ölümsüzlüğe ulaşmalıyız." Kitabı aniden kapattı.

Kanepenin bir ucuna kedi gibi kıvrılmış olan Meredith (ben diğer ucuna köpek gibi yayılmıştım), uzun kestane rengi saçının bir tutamıyla oynarken "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Richard: "*Yorgun argın, alırım yatağımda soluğu**–"

Filippa: "Bağışla bizi."

Richard: "Sabahın körü ve tüm bunlar."

Alexander: "Dedi, sanki endişeliymiş gibi."

Bağdaş kurduğu bacaklarıyla şöminenin yanındaki minderde oturan ve etrafındaki münakaşadan habersiz olan Wren, "Hepiniz piyeslerinizi seçtiniz mi? Ben karar veremiyorum," dedi.

Ben: "Isabella'ya ne dersin? Senin Isabella'n mükemmel."

Meredith: "*Kısas* bir komedi, seni aptal. Biz *Caesar* için seçmelere gireceğiz."

"Seçmelere girme zahmetine neden girdiğimizi bile bilmiyorum." Masaya yığılmış ve odanın gerisindeki karanlıkta debelenen Alexander, dirseğinin yanındaki viski şişesine uzandı. Bardağını tekrar doldurdu, bize bakıp yüzünü buruşturmadan önce büyük bir yudum aldı. "Tüm kahrolası oyuncu seçimlerini şu an yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordum. "Ben asla hangi rolü alacağımı bilmiyorum."

Richard, "Çünkü seni daima en son seçiyorlar," dedi. "Geriye hangi karakter kaldıysa."

"Cık cık," dedi Meredith. "Bu gece Richard mıyız, yoksa Dick** mi?"

---

* William Shakespeare, Soneler, çev. Talât Sait Halman, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, Sone 27, s. 27 –ç.n.

** Dick, Richard isminin kısaltmasıdır. Ayrıca 'pislik' anlamına gelir. –ç.n.

T.me/Cinciva

"Onu görmezden gel, Oliver," diye karşılık verdi James. En uzak köşede bir başına otururken kafasını defterinden kaldırmaya isteksizdi. Daima bizim senemizdeki en ciddi öğrenci olmuştu ki bu da (muhtemelen) neden aynı zamanda en iyi aktör olduğunu ve (kesinlikle) kimsenin ona bu yüzden alınmadığını açıklıyordu.

"İşte." Alexander cebinden bir tomar on dolarlık banknot çıkarmış, onları masanın üzerinde sayıyordu. "Burada elli dolar var."

"Ne için?" dedi Meredith. "Kucak dansı mı istiyorsun?"

"Neden, mezuniyet sonrası için hazırlık mı yapıyorsun?"

"Siktir oradan."

"Kibarca sor."

Onları bölmeye hevesli bir hâlde, "Elli dolar ne için?" diye sordum. Yedimiz arasında en bozuk ağza sahip olanlar, açık ara Meredith'le Alexander'dı. Birbirlerine hakaret etmekten sapkın bir zevk alıyorlardı. Onlara izin versek, bütün gece susmazlardı.

Alexander uzun parmağıyla onluk yığınına hafifçe vurdu. "Elli dolarına bahse girerim ki oyuncu listesini şu an söylerim ve yanılmam."

Beşimiz birbirimize meraklı bakışlar attık, Wren hâlâ kaşlarını çatarak şömineye bakıyordu.

"Peki, hadi duyalım," dedi Filippa. Merakına yenik düşmüş gibi hafifçe iç çekmişti.

Alexander asi, siyah buklelerini yüzünden çekti. "O hâlde Richard'ın Caesar olacağına şüphe yok."

"Hepimiz gizlice onu öldürmek istediğimiz için mi?" diye sordu James.

Richard koyu kaşlarından birini kaldırdı. "*Et tu, Bruté?*"*

* Latince: Sen de mi, Brutus? –ç.n.

T.me/Cinciva

James "*Sic temper tyrannis*," derken kalemin ucunu hançer gibi boğazından çekti. *Zorbaların sonu hep böyle olur.*

Alexander, parmağıyla işaret ettiği sırada, "Aynen öyle," dedi. "James, Brutus olacak çünkü o daima iyi adamdır. Ben de Cassius olacağım çünkü daima kötü adamım. Richard'la Wren evlenemezler, bu iğrenç olurdu; bu yüzden Wren, Portia olacak. Meredith Calpurnia'yı oynayacak. Pip, sen de yine kadın kılığına gireceksin."

Oyuncu seçimi Meredith'ten (baştan çıkarıcı kadın) veya Wren'den (saf kadın) daha zor olan Filippa, ne zaman iyi kadın rollerimiz bitse karşı cins gibi giyinmek zorunda kalıyordu ki bu Shakespeare tiyatrosunda yaygın bir durumdu. "Öldür beni," dedi.

"Bir dakika." Richard'ın seçmeler sürecinde devamlı sona kalan olduğum hipotezini kanıtlar şekilde sordum. "Bu beni ne yapıyor?"

Alexander, gözlerini kısıp beni incelerken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Muhtemelen Octavius," diye karar verdi. "Seni Antony yapmazlar. Alınma ama yeterince *çarpıcı* değilsin. Üçüncü sınıfa giden çekilmez çocuğu seçecekler, neydi adı?"

Filippa: "İkinci Richard mı?"

Richard: "Çok komik. Hayır, Colin Hyland."

"Muhteşem." Yüzüncü kez bakıyormuşum gibi hissettiğim *Pericles* metnine baktım. Diğerlerinin yarısı kadar yetenekli olduğumdan dolayı daima başkasının hikâyesinde yardımcı rolleri oynamaya mahkûm gibiydim. Defalarca sanat mı hayatı taklit ediyor, yoksa tam tersi mi söz konusu diye kendime sormuştum.

Alexander: "Tam olarak bu oyuncu seçimleri için elli dolar. Bahse giren var mı?"

T.me/Cinciva

Meredith: "Hayır."

Alexander: "Neden?"

Filippa: "Çünkü aynen öyle olacak."

Richard koltuğundan kalkmadan önce kıkırdadı. "İnsan ancak umut edebilir." Kapıya doğru ilerledi ve çıkmadan James'in yanağından makas almak için eğildi. "*İyi geceler, canım prens**-"

James, defteriyle Richard'ın eline vurdu, ardından tekrar defterin arkasında kaybolurken bunu bir şov hâline getirdi. Meredith, konuşmadan önce Richard'ın gülüşüne eşlik etmişti. "*Sen de İtalya'daki herkes gibi ateşlisin!***"

"*Tanrı belasını versin her iki ailenin de,****" diye mırıldandı James.

Meredith –küçük, imalı bir inlemeyle– gerindi, kendini iterek kanepeden kalktı.

"Yatağa mı geliyorsun?"

"Evet. Alexander bütün bu işlerin anlamsızca görünmesine sebep oldu." Kitaplarını ateşin önündeki alçak sehpada dağılmış hâlde bırakmıştı, kenarına yapışan hilal şeklindeki rujuyla boş şarap kadehi de onların yanındaydı. "İyi geceler," dedi ortaya. "Yolunuz açık olsun." Birlikte koridorda kayboldular.

Saatlerce okumaktan yanmaya başlayan gözlerimi ovuşturdum. Wren kitabını başının üstünden geriye doğru fırlattığında, kitap kanepede yanıma düşerken ayağa kalktım.

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 2. Sahne, s. 166 –ç.n.

** William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 65 –ç.n.

*** William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 69 –ç.n.

T.me/Cinciva

Wren: "Cehenneme kadar yolu var."

Alexander: "İşte budur."

Wren: "Isabella'yı yapacağım."

Filippa: "Sadece git yat."

Wren yavaşça ayağa kalkarken, ateşin körelmiş ışığını gözlerini kırparak uzaklaştırdı. "Muhtemelen bütün gece uyanık kalıp replikleri tekrarlayacağım," dedi.

"Sigara içmek için dışarı çıkmak ister misin?" Alexander viskisini bitirmişti (yine), masanın üzerinde esrarlı sigara sarıyordu. "Rahatlamana yardımcı olabilir."

"Hayır, teşekkürler," dedi, koridorda ilerlerken.

"Sen bilirsin." Alexander sandalyesini geri itti, sigara ağzının bir köşesinden sarkıyordu. "Oliver?"

"Eğer onu tüttürmene yardım edersem, yarın kısık sesle uyanırım."

"Pip?"

Gözlüğünü saçlarından geriye doğru itip, hafifçe öksürerek boğazını yokladı. "Tanrım, berbat bir etkiye sahipsin," diye sızlandı. "Peki."

Alexander başını sallarken neredeyse odadan çıkmıştı, elleri ceplerindeydi. Gitmelerini izlerken biraz da olsa onları kıskanmıştım, bunun ardından kanepenin kolçağına yaslandım. Agresif şekilde yazılmış açıklamalarıyla, artık zar zor okunan metnime odaklanmakta zorlanıyordum.

PERICLES: *Elveda, Antakya! Akıl gösteriyor insana,*
Geceden daha karanlık işler yapıp da utanmayanlar
O işleri ışıktan saklayacak hiçbir yoldan sakınmazlar.
Bilirim ki bir günah bir yenisini doğurur;
*Cinayet öyle yakındır şehvete, ateş dumana nasılsa.**

* William Shakespeare, Pericles, çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 11 –ç.n.

T.me/Cinciva

Son iki satırı alçak sesle mırıldandım. Onları ezbere biliyordum –aylardır– fakat yine de seçmelerin yarısında bir kelimeyi veya söz grubunu unutacağım korkusu içimi kemiriyordu. Odanın karşı tarafındaki James'e baktım. "Shakespeare'in bu konuşmaları, bizim bildiğimizin yarısı kadar iyi bilip bilmediğini hiç merak ettin mi?"

Okuduğu dizeden kendini çekip yukarı baktı. "Daima."

Yeterince haklı çıkmışçasına gülümsedim. "Pekâlâ, ben vazgeçiyorum. Hiçbir işimi halledemiyorum."

Saatini kontrol etti. "Evet, sanırım ben de aynı şekildeyim."

Kendimi kanepeden kaldırdım ve James'i sarmal merdivenden yukarı, paylaştığımız odaya kadar takip ettim; odamız kütüphanenin hemen üstündeydi, genellikle Kule olarak adlandırılan küçük taş sütundaki üç odadan en yüksekte olandı. Bir zamanlar yalnızca tavan arası olarak kullanılmış olsa da yetmişlerin sonunda, daha fazla öğrenciye yer açmak için örümcek ağları ve dağınıklık temizlenmişti. Yirmi yıl sonra James'le bana, mavi Dellecher çarşafları olan iki yatağa, iki eski devasa gardıroba ve kütüphane için fazla çirkin olan uyumsuz bir çift kitap rafına ev sahipliği yapıyordu.

"Alexander'ın dediği gibi mi olacak sence?" diye sordum.

James gömleğini çıkarırken saçlarını bozmuştu. "Bana sorarsan, fazlasıyla tahmin edilebilir."

"Bizi ne zaman şaşırttılar ki?"

"Frederick beni her zaman şaşırtıyor," dedi. "Ama son sözü Gwendolyn söyleyecek, hep öyle olur."

"Ona kalsa, erkeklerin hepsini ve kadınların yarısını Richard oynar."

"Bu da diğer yarısını Meredith'in oynamasına neden olur-

T.me/Cinciva

du." Avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Yarın okumanı ne zaman yapacaksın?"

"Richard'ın hemen ardından. Benden sonra Filippa var."

"Ben de ondan sonrayım. Tanrım, onun adına üzülüyorum."

"Evet," dedim. "Okulu bırakmamış olması bir mucize."

James, kot pantolonunu çıkarırken kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Eh, o hepimizden biraz daha dayanıklı. Belki de Gwendolyn ona bu yüzden işkence ediyordur."

"Sırf kaldırabileceği için mi?" dedim, kendi kıyafetlerimi yığın hâlinde yere atarken. "Bu acımasızca."

Omuz silkti. "Gwendolyn işte."

"İmkânım olsaydı, her şeyi alt üst ederdim," dedim. "Alexander'ı Caesar yapar, onun yerine Richard'ın Cassius'ı oynamasını sağlardım."

Yorganını geriye doğru çekerken sordu, "Ben hâlâ Brutus müyüm?"

"Hayır." Ona çorabımın tekini fırlattım. "Sen Antony'sin. Bir kez olsun, baş rol olacağım."

"Senin de trajik kahraman olma vaktin gelecek. Sadece baharı bekle."

Karıştırdığım çekmeceden başımı kaldırdım. "Frederick yine sana sırlar mı veriyordu?"

Yatağa uzanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. "*Troilus ve Cressida*'dan bahsetmiş olabilir. Bunu cinsiyetler arası savaş olarak yapma gibi harika bir fikri var. Tüm Truvalılar erkek, tüm Yunanlılar kadın."

"Bu çılgınca."

"Neden? O oyun savaşla ilgili olduğu kadar cinsiyetle de ilgili," dedi. "Elbette Gwendolyn, Richard'ın Hector olmasını isteyecektir ama bu seni Troilus yapar."

T.me/Cinciva

"Neden *sen* Troilus olmayasın ki?"

Kıpırdanıp sırtını gerdi. "Özgeçmişimde biraz daha çeşitlilik olmasını istediğimden bahsetmiş olabilirim."

Aşağılanmış hissedip hissetmemem gerektiğinden emin olamayarak ona baktım.

"Bana öyle bakma," dedi, sesinde alçak bir sitem tonuyla. "Hepimizin sınırlarımızdan çıkmamız gerektiği fikrine katıldı. Troilus gibi aptal âşıkları oynamaktan bıktım, eminim sen de sürekli yardımcı karakteri oynamaktan sıkılmışsındır."

Kendimi sırt üstü yatağa attım. "Evet, muhtemelen haklısın."

Bir anlığına hayal kurduktan sonra kahkaha attım.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu James, ışığı söndürmek için uzanırken.

"Senin Cressida olman gerek," dedim ona. "Aramızda yeterince güzel olan tek kişi sensin."

Uykuya dalana kadar karanlıkta gülerek yattık, perdenin kalkarak kendi yarattığımız dramayı ortaya sermek üzere olduğunu bilmeden derince uyuduk.

T.me/Cinciva

2. SAHNE

Dellecher Klasik Konservatuvarı, Broadwater'ın doğu sınırında, yirmi dönümlük bir arazinin üzerinde yer alıyordu. İkisinin sınırları o kadar sık birbirine karışıyordu ki kampüsün nerede bitip kasabanın nerede başladığını söylemek zordu. Birinci sınıflar şehirdeki bir dizi tuğla binaya yerleştirilirken, ikinci ve üçüncü sınıflar Hall'da bir araya toplanmıştı. Bir avuç dördüncü sınıfsa kampüsün tuhaf, tenha köşelerine tıkılmış ya da başlarının çaresine bakmaları için bırakılmışlardı. Biz –dördüncü sınıf tiyatro öğrencileri– gölün uzak ucunda, garip bir şekilde Kale denen yerde yaşıyorduk (tam olarak bir kale değildi, aslen bahçıvanların yaşadığı tesadüfen küçük kulesi olan ufak taş bir binaydı).

Kırmızı tuğlalı geniş bir malikâne olan Dellecher Hall; dik bir tepeden aşağı, gölün karanlık durgun sularına bakıyordu. Zemin kat yemekhane, müzik salonu, kütüphane ve konservatuar olarak bölünmüşken, sınıflarla ofisler ikinci ve üçüncü kattaydı. Dörtle beşinci katta yurtlarla balo salonu vardı. Binanın batı ucunda bir şapel bulunuyordu. 1960'larda, Hall'ın doğu tarafına Archibald Dellecher Güzel Sanatlar Binası inşa edilmişti (birden fazla nedenden dolayı* genellikle GSB olarak

* Güzel Sanatlar Binası İngilizcede 'Fine Arts Building'tir. Kısaltmasıysa 'FAB' olur. 'Fab' aynı zamanda 'müthiş' demektir. Kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

T.me/Cinciva

anılır). İkisinin arasına küçük bir avluyla betonu bozuk Arnavut kaldırımı sıkıştırılmıştı. GSB, Archibald Dellecher Tiyatrosu'na ve prova salonuna ev sahipliği yapıyordu, dolayısıyla zamanımızın çoğunu geçirdiğimiz yerdi. Derslerin ilk günü, sabah sekizde ortalık alışılmadık biçimde sessizdi.

Richard'la ben, Kale'den buraya birlikte yürüsek de seçmelere katılmama daha yarım saat vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, çimenliğe çıkan dik yokuşu tırmanırken.

"Her zamanki gibi gerginim." Girdiğim seçmelerin sayısı önemli değildi, kaygı beni asla tamamen terk etmiyordu.

"Olmana gerek yok," dedi. "Asla düşündüğün kadar rezil değilsin. Sadece ağırlığını fazla değiştirme. En çok, hareketsiz durduğunda ilginç oluyorsun."

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sahnede ve gergin olduğunu unuttuğun zamanlardan bahsediyorum. Diğer oyuncuları gerçekten dinliyorsun, kelimeleri ilk kez gerçekten duyuyormuş gibi dinliyorsun. Bu yeteneğinle birlikte çalışmak, onu izlemek harika." Yüzümdeki şaşkın ifadeye karşı başını salladı. "Bunu sana söylememeliydim. Bilinçli hâle gelme." Kocaman eliyle omzuma vurdu, dikkatim o kadar dağılmıştı ki ileri doğru sendelerken parmaklarım nemli çimlere sürtündü. Richard'ın gürleyen kahkahası sabah havasında yankılanırken dengemi bulmama yardım etmek için kolumu kavradı. "Gördün mü?" dedi. "Ayaklarını yerde tutarsan, iyi olacaksın."

"Berbat birisin," desem de istemsizce sırıtıyordum. (Richard'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.)

GSB'ye varır varmaz, sırtıma neşeyle bir şaplak daha attı ve prova salona doğru gözden kayboldu. Onun söylediklerine

T.me/Cinciva

kafa yorup bir dizi dua okurmuş gibi *Pericles*'i tekrarlayarak geçit boyunca ileri geri yürüdüm.

İlk dönemki seçmelerimiz, sonbahar prodüksiyonumuzda hangi rolleri oynayacağımızı belirliyordu. O yıl, *Julius Caesar*'ı sahneleyecektik. Üçüncü sınıflar romantizm ve komedilerle görevlendirilmişti, trajedilerle tarihi oyunlar dördüncü sınıflara ayrılmıştı. Tüm küçük rolleri ikinci sınıflar oynuyordu. Birinci sınıflar, sahne arkasında çalışmaya, genel eğitimde sürünmeye ve kendilerini neyin içine soktuklarını merak etmeye bırakılmışlardı. (Her yıl, performansı yetersiz görülen öğrenciler programdan çıkarılırdı; genellikle yarısı kadarı. Dördüncü yıla kadar hayatta kalmak ya yeteneğin ya da acemi şansının kanıtıydı. Benim durumumda, ikincisiydi.) Son elli yılın sınıf fotoğrafları, iki düzgün sıra hâlinde geçidin duvarlarında asılıydı. Bizimki sonuncu ve kesinlikle en seksisiydi. Geçen senenin prodüksiyonu olan *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın tanıtım fotoğrafiydı. Daha genç görünüyorduk.

Yaz Gecesi'ni pijama partisi olarak sahnelemek Frederick'in fikriydi. James'le ben (sırasıyla Lysander ve Demetrius) çizgili baksırlar, beyaz atletler giymiştik. Biz birbirimize dik dik bakarken, Wren (kısa pembe gecelikli Hermia) aramızda sıkışmıştı. Helena'nın daha uzun mavi geceliğini giymiş olan Filippa solumda durmuş, onun ve Wren'ın III. Perde'de birbirlerine vurdukları yastığı tutuyordu. Fotoğrafın ortasında, Alexander'la Meredith bir çift yılan gibi birbirlerine dolanmışlardı; Alexander daracık ipek sabahlığı içinde tekinsiz ve baştan çıkarıcı Oberon'du, Meredith dekolteli siyah dantel giymiş şehvetli Titania'ydı. Ancak en dikkat çekici olan soytarı benzeri ekoseli pijamalarıyla diğer *şapşal zanaatkârlar** arasında

* Bir Yaz Gecesi Rüyası III. Perde 2. Sahnede Puck karakterinin kullandığı bir terimdir. –ç.n.

T.me/Cinciva

duran Richard'tı, sık siyah saçlarından devasa eşek kulakları çıkıyordu. Onun Nick Bottom'ı agresif, öngörülemez ve tamamen dengesizdi. Perileri terörize edip diğer oyunculara eziyet etmiş, seyircinin ödünü koparmış ve her zamanki gibi tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

Yedimiz, üç yıldır 'anılmaları' atlatmıştık çünkü her birimiz oyun kumpanyası için bir şekilde vazgeçilmezdik. Dört yıl süresince bir avuç oyuncudan küçük, titizlikle eğitilmiş drama grubuna dönüşmüştük. Teatral değerlerimizden bazıları açıktı: Bir doksan boya, keskin siyah gözlere, odadaki diğer tüm sesleri sönük gösteren heyecan verici bas tona sahip, betondan yontulmuş Richard saf bir güçtü. Savaş lordlarını, zorbaları, seyircinin etkilenmesi ya da korkması gereken herkesi canlandırırdı. Meredith yumuşak kıvrımları ve saten teniyle yürüyen bir hayaldi, baştan çıkarmak için benzersiz şekilde tasarlanmıştı. Onun cinsel çekiminde acımasız bir şey vardı ; başka ne olursa olsun, isteseniz de istemeseniz de hareket ettiğinde onu izlerdiniz. (O ve Richard, ikinci yılımızın bahar döneminden beri kelimenin tam anlamıyla 'birliktelerdi'.) Onlara baktığınızda asla tahmin edemeyecek olsanız da Richard'ın kuzeni olan Wren saf, komşu kızıydı. Mısır püskülü saçları ve porselen bebek gözleriyle pejmürde biriydi. Alexander uzun koyu renk bukleleri, gülümsediğinde onu vampir gibi gösteren keskin köpek dişleri ve zayıf, sırım gibi fiziğiyle daimî kötü karakterimizdi.

Filippa'yla beni sınıflandırmak daha zordu. O uzun, yanık tenli ve biraz oğlan gibiydi. Onu Horatio ya da Emilia olarak eşit miktarda ikna edici kılan, havalı ve bukalemun benzeri bir şey vardı. Öte yandan ben, akla gelebilecek her yönden ortalamaydım: Tam olarak yakışıklı değil, tam olarak yetenekli değil, tam olarak bir şeyde iyi değildim ama diğerlerinden arta

T.me/Cinciva

kalanlardan alabildiğim her şeyde yeterince iyiydim. Üçüncü yıldaki arınmayı, ben yokken James huysuz ve somurtkan olacağı için atlattığımdan emindim.

İlk yılımızda, onunla kendimizi yurtların en üst katındaki küçücük bir odaya tıkıştırılmış hâlde bulduğumuzda, kader bize iyi bir şans sunmuştu. Kapıyı ilk açtığımda boşaltmakta olduğu çantadan başını kaldırıp, "*İşte Sir Oliver da geliyor. Hoş geldiniz,** umarım," demişti. Sahneye adım atar atmaz herkesin âşık olduğu türden bir oyuncuydu, ben de istisna değildim. Dellecher'daki ilk günlerimizde bile, diğer arkadaşlar çok yaklaşıp 'en iyi' olarak yerimi almakla tehdit ettiklerinde –meteor yağmuru kadar nadir bir olaydı– James'e karşı korumacı hatta sahipleniciydim. Bazı insanlar beni Gwendolyn'ın daima seçtiği rolde görürdü: Yalnızca sadık yardımcı karakter. James öylesine mükemmel bir kahramandı ki bu beni hiç rahatsız etmezdi. En yakışıklımız oydu (Meredith bir keresinde onu Disney prensleriyle karşılaştırmıştı) ama daha da çekici yanı, sahnedeki ve sahne dışındaki çocuksu duygu derinliğiydi. Üç yıl boyunca onun popülerliğinin taşkınlığından keyif almıştım. Richard'ın, Gwendolyn'ın favorisi olduğu gibi James'in de Frederick'in favorisi olmasına rağmen ona kıskançlık hissetmekten çok hayranlık duyuyordum. Elbette James, Richard'ın egosuna ya da öfkesine sahip değildi. Richard eşit derecede bir şiddetle sevilip nefret ediliyorken, o herkes tarafından seviliyordu.

Kendi seçmemizden sonrakini izlemek, bizim için gelenekti (gözlemlenmeden oynamak, ilk performansı sergilemenin telafisiydi). James'in benim izleyicim olmuş olmasını dileyerek geçit boyunca huzursuzca volta atıyordum. Richard, öyle ol-

* William Shakespeare, Nasıl Hoşunuza Giderse, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 3. Sahne, s. 70 –ç.n.

T.me/Cinciva

mak istemese bile korkutucu bir seyirciydi. Prova solonunun duvarlarında yankılanan sesini duyabiliyordum.

Richard: "*Bu nedenle sözlerinizle bize garanti verirken,*
Uyuyan savaş baltamızı uyandırırken dikkatli olun.
Dikkatli olmanızı size Tanrı adına emrediyoruz;
Çünkü bu iki krallık ne zaman savaşsa çok kan dökülmüştür.
Dökülen masum kanın her damlası,
Hataları yüzünden kılıçların çekilmesine neden olan,
İnsanların ömürlerini mahveden kişiye karşı
*Atılan bir çığlık, haykırılan acı bir şikâyettir.**"

Aynı konuşmayı daha önce iki kez yaptığını duymuş olsam da bu, onu daha az etkileyici yapmıyordu.

Tam sekizde, prova salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Aralıktan Frederick'in kırışmış, tuhaf ve tanıdık yüzü belirdi. "Oliver. Şimdi senin için hazırız."

"Harika." Nabzım hızlandı, ciğerlerimin arasına sıkışan küçük kuşun kanatları gibi bir çırpıntıydı.

Prova salonuna girerken kendimi her zamanki gibi küçük hissettim. Yüksek, kemerli tavanı ve araziye bakan uzun pencereleriyle kocaman bir odaydı. Pencerelerin her iki yanında mavi kadife perdeler asılıydı, etekleri parke zeminde tozlu yığınlar hâlinde toplanmıştı. "Günaydın, Gwendolyn," derken sesim yankılandı.

Oyuncu seçme masasının arkasındaki kızıl saçlı, incecik kadın bana baktı. Odadaki varlığı orantısız şekilde muazzamdı. Çarpıcı pembe rujuyla desenli bandanası, onu bir tür çingene gibi gösteriyordu. Parmaklarını selamlarcasına salladığında, kolundaki bilezikler şıngırdadı. Richard kavuşturduğu kollarıyla masanın solundaki sandalyede oturmuş, rahat bir gülüm-

* William Shakespeare, Kral V. Henry, çev. Hamir Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 8 –ç.n.

T.me/Cinciva

semeyle beni izliyordu. Bende başrol kumaşı olmadığı için rekabet olarak görülmezdim. Richard'a sırıttıktan sonra onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Oliver," dedi Gwendolyn. "Seni görmek güzel. Kilo mu verdin?"

"Aslında aldım," dedim, yüzüm ısınırken. Yaz tatili için ayrılırken, bana 'kas yapmamı' önermişti. Onu etkilemeyi umarak haziran, temmuz ve ağustosun her gününü spor salonunda saatler harcayarak geçirmiştim.

"Hımm," derken gözleri müzayededeki bir köle tacirinin soğuk bakışlarıyla yavaşça başımdan ayağıma indi. "Peki. Başlayalım mı?"

"Elbette." Richard'ın tavsiyesini hatırlayarak, ayaklarımı yerde düzleştirip sebepsiz yere hareket etmemeye karar verdim.

Frederick, Gwendolyn'nın yanındaki sandalyesine yayılıp gözlüklerini çıkardı ve camlarını gömleğinin eteğine sildi. "Bugün bize ne sergileyeceksin?" diye sordu.

"Pericles," dedim. Geçen dönem o önermişti.

Bir sır paylaşıyormuşuz gibi bana hafifçe başını salladı. "Mükemmel. Ne zaman hazırsan."

T.me/Cinciva

3. SAHNE

Günün geri kalanını barda geçirdik; personelin çoğunun Dellecher öğrencisini ismiyle tanıdığı, gerçekler kadar sahte kimlik de kabul eden ve bazılarımızın üç yıldır yirmi bir yaşında olmasını tuhaf bulmayan loş ışıklı, ahşap panelli bir yerdi. Dördüncü sınıfların seçmeleri öğlene kadar bitse de Frederick'le Gwendolyn'nın izlemesi gereken kırk iki öğrenci daha vardı ve –öğle, akşam yemeği molalarıyla müzakereler de düşünülürse– oyuncu listeleri muhtemelen gece yarısına kadar asılmayacaktı. Altımız Bore's Head*'deki (Broadwater'ın yapabileceği kadar zekice bir şakaydı.) Her zamanki yerimize oturmuş, masanın üzerinde boş bardaklar biriktiriyorduk. Genelde, votka soda içen Meredith'le sek viski içen Alexander dışında, hepimiz bira içiyorduk.

Oyuncu listesinin asılması için GSB'de bekleme sırası Wren'deydi. Geri kalanımız kendimizinkileri çoktan almıştık, eli boş gelirse döngünün başına dönecektik. Güneş saatler önce batmış olsa da seçmelerimizi incelemeyi bitirmemiştik.

"Tamamen batırdım," dedi Meredith, muhtemelen onuncu kez. "Tam bir aptal gibi 'saklamak' yerine 'saplamak' dedim."

"O konuşmanın bağlamında pek de önemi yok," dedi

* Okunuş olarak 'Boar's Head' ile aynıdır. The Boar's Head Inn, Shakespeare'in IV. Henry oyununda bir buluşma yeri olan tavernadır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Alexander, yorgun şekilde. "Gwendolyn muhtemelen fark etmemiştir, Frederick de umursamamıştır."

Meredith cevap veremeden önce, Wren elindeki kâğıt parçasıyla içeri daldı. "Duyuruldu!" dediğinde hepimiz ayağa fırladık. Richard onu masaya götürüp oturttu ve listeyi elinden kaptı. Wren çoktan okumuştu, geri kalanımız masanın üzerine eğilirken bir köşeye sıkışmaya tahammül etti. Birkaç dakikalık sessiz, hırslı okumadan sonra Alexander tekrar ayağa kalktı.

"Ben size ne dedim?" Listeyi masaya yapıştırdı, Wren'i işaret edip bağırdı, "Barmen, bu hanımefendiye içki ısmarlamama izin ver!"

"Otur Alexander, seni akıl almaz şerefsiz," dedi Filippa, onu kabine çekmek için dirseğini kavrarken. "Tamamen haklı değildin!"

"Öyleydim."

"Hayır. Oliver, Octavius'ı oynuyor ama Casca'yı da oynuyor."

"Öyle mi yapıyorum?" Adımla Octavius'ınkinin arasına çekilen çizgide okumayı bırakmıştım, ikinci kez bakmak için eğildim.

"Evet. Ben de üç kişiyi oynuyorum; Decius Brutus, Lucilius ve Titinius." Onun gibi istenmeyen kişi olan bana, metanetli bir gülümseme sundu.

"Bunu neden yapsınlar?" diye sordu Meredith, votkasından geriye kalanları bardağında döndürüp küçük kırmızı pipetiyle kalan son damlaları içerken. "Kullanacakları çok fazla ikinci sınıf var."

"Ama üçüncü sınıflar *Hırçın Kız*'ı yapıyor," dedi Wren. "Bulabilecekleri tüm bedenlere ihtiyaçları olacak."

T.me/Cinciva

"Colin meşgul bir çocuk olacak," diye belirtti James. "Bakın, ona Antony *ve* Tranio'yu oynatıyorlar."

"Geçen yıl aynı şeyi bana yaptılar," dedi Richard, sanki hepimiz bunu bilmiyormuşuz gibi. "Sizinle Nick Bottom, dördüncü sınıflarla Oyuncu Kral. Günde sekiz saat provadaydım."

Bazen üçüncü sınıflar, dördüncü sınıfların oyununda bir ikinci sınıf öğrencisinin canlandırmasına güvenilmeyecek rol için seçilirlerdi. Bu, sekizden üçe kadar derse girmek, altı buçuğa kadar bir grupla prova, sonra da on bire kadar diğer grupla prova yapmak demekti. Gizliden gizliye, Richard'ı ya da Colin'i kıskanmıyordum.

"Bu defa öyle değil," dedi Alexander, hafif muzip bir gülümsemeyle. "Haftanın sadece yarısında prova yapacaksın, III. Perde'de ölüyorsun."

"İşte buna içerim," dedi Filippa.

"*Çılgın kıskançlığa hizmet eden kaç çılgın budala var acaba!*" diye ilan etti Richard.

"Ah, kapa çeneni," dedi Wren. "Bize bir tur içki daha getir, belki o zaman sana biraz daha katlanabiliriz."

Oturduğu yerden kalktı, bara doğru giderken, "*Bir testi şarap için bütün ünümü verirdim!*" dedi.

Filippa kafasını sallarken konuştu, "Keşke."

---

* William Shakespeare, Yanlışlıklar Komedyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 16 –ç.n.

** William Shakespeare, Kral V. Henry, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 46 –ç.n.

T.me/Cinciva

4. SAHNE

Eşyalarımızı Kale'de bırakıp ağaçların arasından, merdivenlerden aşağı gölün kıyısına doğru çılgınca koştuk. Duyulmayacağımızdan emin olarak ve umursamayacak kadar çakır keyifken, birbirimize gülüp bağırdık. İskele ufalanan, paslanan, işe yaramaz eski aletlerin bulunduğu kayıkhaneden suya doğru uzanıyordu. (Kale'yi öğrenci yurduna dönüştürdüklerinden beri gölün güney tarafında tekne bulundurmamışlardı.) İskelede ayaklarımızı suyun üzerine sarkıtıp sigarayla içki içerek pek çok sıcak ve soğuk gece geçirmiştik

Açık ara en formda ve hepimizden hızlı olan Meredith, arkasında bir bayrak gibi dalgalanan saçlarıyla koşarken oraya ilk varan oldu. Durup kollarını başının üzerine kaldırdığında, pantolonunun belinin üzerinden sırtının soluk şeridi görünüyordu. *"Şu ay ışığı kıyıda ne de güzel uykuya dalmış!"* dönüp ellerimi kavradı çünkü en yakınında olan bendim. *"Burada oturalım, müzik sesi süzülsün kulaklarımıza/ Hoşgörülü dinginlik ve gece/ Müziğin nağmeleriyle kaynaşmış/ Tatlı bir uyum yaratmış."** O beni iskelenin sonuna kadar sürüklerken ve diğerleri bize katılmak için birer birer merdivenlerden aşağı

* William Shakespeare, Venedik Taciri, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 104 –ç.n.

T.me/Cinciva

yalpalarken itiraz ediyormuş gibi yaptım. Alexander hırıltıyla soluyarak en arkadan geliyordu.

"Hadi çıplak yüzelim!" dedi Meredith, ayakkabılarını çoktan fırlatırken. "Bütün yaz yüzemedim."

"*Ay ışığına da açsa güzelliğini*," diye uyardı James. "*En ürkek kız vermiş olur kızlığını.*"*

"Tanrı aşkına, James. Hiç eğlenceli değilsin." Ayakkabılarından biriyle baldırlarımın arkasına vurdu. "Oliver, benimle suya girmeyecek misin?"

Onun muzip gülümsemesine hiç güvenmiyordum, bu yüzden, "En son çıplak yüzdüğümüzde, iskelede çırılçıplak yere düştüm ve gecenin geri kalanını, Alexander popomdan kıymıkları çıkarırken yüzüstü kanepede yatarak geçirdim," dedim.

Diğerleri benim utanmam pahasına bolca gülerken, Richard kurt gibi uzunca uludu.

Meredith: "Hadi, biri benimle yüzsün!"

Alexander: "Kıyafetlerini yirmi dört saat üzerinde tutamıyorsun, değil mi?"

Filippa: "Belki de Rick onu mutlu edebilseydi, yanımızda bu kadar sürtük olmazdı."

Daha fazla kahkaha, daha fazla uluma. Richard, Filippa'ya kibirli bir bakış attarak, "*Kadının yeminleri aşırı geldi bana.*"**

Gözlerini devirip sigara kâğıdının içine ot ufalayan Alexander'ın yanına oturdu.

Nefes aldığımda, tatlı odunsu havayı ciğerlerimde tutabildiğim kadar tuttum. Ohio banliyösünde bunaltıcı bir yaz, beni

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 20 –ç.n.

** William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 86 –ç.n.

T.me/Cinciva

Dellechar'a ve göle geri dönmek için sabırsızlandırmıştı. Su geceleri siyah, gündüzleriyse yeşim taşı gibi koyu mavi-yeşildi. Ağaçların daha seyrek olduğu ve ay ışığında elmas gibi parlayan beyaz kumsal şeridinin bulunduğu kuzey kıyısı dışında, her tarafı sık ormanla çevriliydi. Güney yakasında, Hall'un küçük görünen ışıklarından yeterince uzaktaydık. Görülme tehlikemiz azken, duyulma tehlikemiz daha da azdı. O zamanlar, yalnızlığımızı seviyorduk.

Meredith gözlerini kapatıp arkasına yaslanırken, huzur içinde mırıldanıyordu. James'le Wren iskelenin iki zıt ucunda oturmuş, kumsala bakıyorlardı. Alexander esrarlı sigarayı sarmayı bitirince yakıp Filippa'ya uzattı. "Bir fırt çek. Yarın yapacak bir şeyimiz yok," dedi ki bu tamamen doğru değildi. İlk gerçek derslerimiz vardı, akşamın ilerleyen saatlerinde de toplantımız vardı. Yine de Filippa esrarı kabul edip uzunca içine çektikten sonra bana verdi. (Daima biraz kafası iyiymiş gibi duran Alexander dışında, hepimiz özel günlerde kendimizi şımartırdık.)

Richard, göğsünde büyük bir kedinin mırıltısı gibi gürleyen derin tatmin sesiyle içini çekti. "Bu iyi bir yıl olacak," dedi. "Hissedebiliyorum."

Wren: "İstediğin rolü aldığın için olabilir mi?"

James: "Ve geri kalanımızın yarısı kadar replik ezberleyeceğin için?"

Richard: "Geçen yıldan sonra, adil görünüyor."

Ben: "Senden nefret ediyorum."

Richard: "Nefret, yalakalığın en samimi biçimidir."

Alexander: "O taklit, aptal herif."

Birkaçımız kıkırdadık, kafamız hâlâ iyiydi. Tartışmalarımız iyi niyetli, genellikle zararsızdı. Yedi kardeş misali, birlikte o kadar çok zaman geçirmiştik ki birbirimizin en iyi ve en kötü yönlerini görmüş, ikisinden de etkilenmemiştik.

T.me/Cinciva

"Son yılımız olduğuna inanabiliyor musunuz?" dedi Wren, kahkahalarımızdan sonraki sessizlik yeterince uzadığında.

"Hayır," dedim. "Babamın hayatımı çöpe attığım için bana bağırması daha dün gibi geliyor."

Alexander kıkırdadı. "Sana ne demişti?"

"Case Western*'ın bursunu reddedecek, sonraki dört yılı makyaj yapıp tayt giyerek ve pencereden bir kızla sevişerek mi geçireceksin?"

'Sanat okulu' ifadesi, istisnasız şekilde gerçekçi olan babamı kışkırtmak için başlı başına yeterliydi: Çoğu zaman Dellecher'ın tehlikeli münhasırlığı kaşların kalkmasına neden oluyordu. Neden zeki, yetenekli öğrenciler her senenin sonunda okuldan zorla atılma ve hayatta kaldıklarının kanıtı olarak gösterecek geleneksel bir diploma bile almadan mezun olma riskini alıyorlardı ki? Tuhaf konservatuar eğitiminin dışında kalan çoğu insanın anlamadığı şey, Dellecher diplomasının Willy Wonka'nın altın biletlerinden biri gibi olduğuydu; akademik çevrenin dışında var olan seçkin sanatsal ve filolojik cemiyetlere kabul edilmeyi garantiliyordu.

Çoğu insandan daha şiddetle karşı çıkan babam, üniversite yıllarımı boşa harcama kararımı kabul etmemişti. Oyunculuk kötü olsa da Shakespeare kadar özel ve eski moda bir şey (Dellecher'da başka bir şey yapmazdık) çok daha kötüydü. On sekiz yaşında ve savunmasız biri olarak, ilk defa bir şeyi umutsuzca isteyip onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesinin olağanüstü korkusunu hissetmiştim. Bu yüzden ona ya Dellecher'a gideceğimi ya da hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleme riskine girmiştim. Annem –haftalarca süren ültimatomlar, kısır döngüdeki tartışmalardan sonra– ablamın Ohio State

* Cleveland, Ohio'da bulunan Case Western Reserve University, Amerikadaki en iyi araştırma üniversitelerinden biridir. –ç.n.

T.me/Cinciva

okulundan kalmak üzere olduğu ve akşam yemeği partilerinde övünecekleri kişinin ben olacağıma güvendikleri gerekçesiyle babamı okul harcımı ödemeye ikna etmişti. (En küçüğümüz ve geleceği en parlak olan Leah için neden daha büyük umutlarının olmadığı bir muammaydı.)

"Keşke annem de bu kadar kızsaydı," dedi Alexander. "Hâlâ Indiana'da okulda olduğumu sanıyor." Alexander'ın annesi onu erken yaşta evlatlık vermiş, iletişimde kalmak adına çok az çaba sarf etmişti. (Babası hakkında ona söylemeye tenezzül ettiği tek şey, adamın ya Porto Riko'lu ya da Kosta Rika'lı olduğunu hatırladığıyla birlikte Alexander'ın varlığından haberdar olmadığıydı.) Öğrenim harcı, abartılı bir burs ve ölmüş büyükbabasının sırf müsrif çocuklarına nispet olarak ona bıraktığı küçük miktar parayla karşılanmıştı.

"Babam yalnızca şair olmadığım için hayal kırıklığına uğradı," diye ekledi James. Profesör Farrow, Berkeley'de Romantik Dönem şairlerini anlatıyordu: Kendinden çok daha genç olan karısı da (skandal şekilde eski öğrencisiydi) James ilkokuldayken Plath* benzeri bir ruhsal çöküntü yaşayana kadar bir şairdi. İki yaz önce James'i Kaliforniya'da ziyaret ettiğimde ailesiyle tanışmıştım, onların ilginç ama ilgisiz ebeveynler olduğuna dair şüphelerim su götürmez şekilde doğrulanmıştı.

"Benim ailem umursamıyor," dedi Meredith. "Botoks ve vergi kaçakçılığıyla meşguller. Ayrıca erkek kardeşlerim aile servetine iyi bakıyor." Dardenne ailesi vakitlerini Montreal ve Manhattan arasında paylaştırırdı; politikacılarla ünlülere aşırı pahalı kol saatleri satar, tek kızlarına ailenin üyesinden çok ilginç bir evcil hayvanmış gibi davranırlardı.

---

* Yazar Sylvia Plath'in ruhsal çöküntüsüne gönderme yapılmıştır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Ailesi hakkında asla konuşmayan Filippa, hiçbir şey söylemedi.

"*Yeğenden biraz fazla, oğuldan bir hayli az,*"* dedi Alexander. "Tanrım, ailelerimiz berbat."

"Eh, hepsi değil," dedi Richard. Onunla Wren'in ebeveynlerinin üçü deneyimli oyuncu, biri yönetmendi. Londra'da yaşıyor, West End** tiyatrolarında sıkça boy gösteriyorlardı. Omuz silkti. "Bizim ailelerimiz çok heyecanlı."

Alexander dumanı üfleyip sigarayı silktiğinde külü yere döküldü. "Şanslısın," diyerek Richard'ı iskeleden aşağı itti.

Yüksek sesle suya çarptığında, hepimizin üzerine su sıçradı. Kızlar cıyaklayıp kollarını havaya kaldırırken, James'le ben şaşkınlıkla haykırdık. Bir an sonra hepimiz sırılsıklamdık, Richard'ın kafası tekrar yüzeye çıktığında küfrettiğini duyamayacak kadar yüksek sesle gülüp Alexander'ı alkışlıyorduk.

Yavaşça Kale'ye doğru tırmanmaya başlamadan önce, suyun kenarında bir saat daha oyalandık. İskelede kalan son kişi bendim. Tanrıya inanmasam da dinleyen her kimse, ona Richard'ın kehanetinin bize uğursuzluk getirmesine izin vermemesini rica ettim. Tek istediğim iyi bir yıldı.

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 11 –ç.n.

** Londra'nın Batı Ucu ve çevresinde oyunların sergilendiği profesyonel tiyatro. –ç.n.

T.me/Cinciva

5. SAHNE

Sabahın sekizi, Gwendolyn için çok erkendi.

Dağınık daire şeklinde otururken bacaklarımızı kitaplarda resmedilen Kızılderililer gibi kavuşturmuştuk, esneyerek yemekhaneden aldığımız kahve fincanlarını elimizde tutuyorduk. Beşinci Stüdyo –Gwendolyn'ın renkli duvar halılarıyla süslü, kokulu mumlarla dolu sığınağı– Hall'ın ikinci katındaydı. Bahsedilecek mobilyalar yoktu, bunun yerine yalnızca uzanıp uyuma isteğini artıran yer yastıkları koleksiyonu vardı.

Gwendolyn her zamanki mekânına bir saat sonra geldi (bize daima söylediği gibi 'havalı görünmek adına' geç kalıyordu). Pullarla süslü bir şala sarınmıştı, muşta gibi kalın altın yüzükler parmaklarında ışıldıyordu. Dışarıdaki soluk sabah güneşinden daha parlaktı, ona bakmak neredeyse acı vericiydi.

"Günaydın, canlarım," diye şakıdı. Alexander homurdanarak yarım bir selam verse de başka kimse cevap vermedi. Durdu, ellerini kemikli kalçalarına koyup tepemize dikildi. "Pekâlâ, bu sadece utanç verici. Derslerinizin ilk günü enerjik ve hevesli olmalısınız." Ona bakmaya devam ettik ta ki kollarını kaldırıp, "Ayağa kalkın! Hadi başlayalım!" diyene kadar.

Sonraki yarım saat, bir dizi acı verici yoga pozisyonlarına

T.me/Cinciva

adanmıştı. Altmışlarındaki bir kadına göre, Gwendolyn rahatsız edici derecede esnekti. Yelkovan dokuza doğru ilerlerken, benden başka birini daha rahatsız etmiş olması gereken, kendinden geçmiş bir iç çekişle Kral Güvercin pozundan doğruldu.

"Böylesi daha iyi değil mi?" dedi. Alexander ona tekrar homurdandı. "Eminim hepiniz yaz boyunca beni özlediniz," diye devam etti, "ama toplantıdan sonra hasret gidermek için bolca vaktimiz olacak, bu yüzden hemen konuya girip bu sene işlerin biraz farklı yürüyeceğini size bildirmek istiyorum."

Sınıf (Alexander dışında), ilk defa yaşam belirtisi gösterdi. Kıpırdandık, daha dik oturup gerçekten dinlemeye başladık.

"Şimdiye kadar güvenli bölgedeydiniz," dedi Gwendolyn. "Bu günlerin sona erdiği konusunda sizi uyarmanın adil olacağını düşünüyorum."

Yan tarafıma, kaşlarını çatan James'e baktım. Gwendolyn'ın her zamanki dramatik hâli miydi yoksa gerçekten değişiklik mi yapmak istiyordu anlayamıyordum.

"Artık beni tanıyorsunuz," dedi. "Nasıl çalıştığımı biliyorsunuz. Frederick sizi bütün gün tatlı yalanlarla kandırır fakat ben zorlayıcı biriyim. Sizi zorladım ve zorladım ama" –bir parmağını kaldırdı– "asla yeteri kadar fazla zorlamadım." Buna tamamen katılmıyordum. Gwendolyn'ın öğretim yöntemleri acımasızdı, öğrencilerin onun sınıfından gözyaşları içinde çıkması alışılmadık değildi. (Birisi bu duygusal vahşetin gerekçesini sorduğunda, 'Oyuncular istiridye gibidir,' diye açıklardı. 'İçindeki değerli incileri bulmak için kabuklarını kırıp açmanız gerekir.') Konuşmaya devam etti. "Bu son yılınız, sizi elimden geldiği kadar zorlayacağım. Neler yapabileceğinizi biliyorum, siz buradan ayrılana kadar onları içinizden söküp çıkarmazsam ne olayım."

T.me/Cinciva

Bu defa Filippa'yla gergin bir bakış paylaştım.

Gwendolyn şalını ve saçını düzeltip konuştu, "Şimdi, bana kim söyleyebilir: İyi performans sergilememizin önündeki en büyük engel nedir?"

"Korku," dedi Wren. Bu Gwendolyn'ın pek çok mantrasından biriydi: Sahnede korkusuz olmalısın.

"Evet. Ne korkusu?"

"Savunmasızlık," dedi Richard.

"Aynen öyle," dedi Gwendolyn. "Bir karakterin yalnızca yüzde ellisini oynuyoruz. Gerisi biziz ve insanlara gerçekte kim olduğumuzu göstermekten korkuyoruz. Duygularımızı tüm gücüyle sergilersek aptal gibi görünmekten korkuyoruz. Ancak Shakespeare'in dünyasında tutku karşı konulmazdır, utanç verici değil. Yani!" Ellerini çırptığında, ses yarımızın sıçramasına neden oldu. "Bugünden itibaren korkuyu ortadan kaldırıyoruz. Saklanıyorsanız iyi bir iş çıkarmazsınız, bu sebeple tüm çirkinlikleri açığa çıkaracağız. İlk kim başlıyor?"

Birkaç saniye şaşkın bir sessizlik içinde oturduk sonra Meredith, "Ben başlarım," dedi.

"Mükemmel," dedi Gwendolyn. "Ayağa kalk."

Meredith ayağa kalkarken, onu endişeyle süzdüm. Küçük dairemizin ortasında durarak dengesini bulana kadar ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdı, her zamanki odaklanma yöntemiydi. Hepimizin böyle bir yöntemi olsa da yalnızca birkaçımız bu kadar çabasız göstermeyi başarabiliyorduk.

"Meredith," dedi Gwendolyn, ona gülümseyerek. "Kobayımız. Nefes al."

Meredith esintinin etkisine maruz kalmış gibi olduğu yerde sallanırken gözleri kapalı, dudakları hafif aralıktı. Bunu izle-

T.me/Cinciva

mek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı (aynı zamanda tuhaf bir şekilde şehvetli).

"İşte böyle," dedi Gwendolyn. "Hazır mısın?"

Meredith başını sallayıp gözlerini açtı.

"Harika. Kolay bir şeyle başlayalım. Sanatçı olarak en güçlü yanın nedir?"

Normalde kendinden çok emin olan Meredith tereddüt etti.

Gwendolyn: "En güçlü yanın."

Meredith: "Sanırım-"

Gwendolyn: "Sanmak yok. En güçlü yanın ne?

Meredith: "Şöyle düşünüyorum-"

Gwendolyn: "Ne düşündüğünü duymak istemiyorum, neyi bildiğini duymak istiyorum. Kulağa kibirli gelsen de umurumda değil, neyde iyi olduğunu umursuyorum ve bir sanatçı olarak bunu bana söyleyebilmelisin. *En güçlü yanın nedir?*"

"Fizikselim!" dedi Meredith. "Her şeyi tüm bedenimle hissediyor, onu kullanmaktan korkmuyorum."

"Onu kullanmaktan korkmuyorsun ama gerçekten ne demek istediğini söylemekten korkuyorsun!" Gwendolyn neredeyse bağırıyordu. İşlerin bu çabuk kızışmasına inanamazken, bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. "Hafifçe konuyu dolandırıyorsun çünkü hepimiz oturmuş sana bakıyoruz," dedi Gwendolyn. "Şimdi kafanda ne varsa söyle. *Ne varsa.*"

Meredith'in çabasız zarafeti gitmişti, onun yerine bacakları kilitlenmiş ve kolları kaskatı yanında durur hâlde dikiliyordu. "Harika bir bedenim var," dedi. "Çünkü onun için çok uğraşıyorum. Böyle görünmeyi ve insanların bana bakmasını seviyorum. Bu da beni manyetik yapıyor."

T.me/Cinciva

"Çok haklısın, aynen öyle." Gwendolyn, Cheshire kedisi* gibi ona pis pis gülümsedi. "Güzel bir kızsın. Kulağa şiret gibi gelse de ne var biliyor musun? Bu doğru. Ondan da önemlisi, *dürüst*." Parmağını ona doğru salladı. "*Bu* dürüstçeydi. Aferin."

Filippa da Alexander da Meredith'in gözlerinden kaçınarak kıpırdandılar. Richard, ona kıyafetlerini tam burada yırtıp çıkarmak istermiş gibi bakıyordu, benimse nereye bakacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başını sallayıp tekrar oturmak için hamle yapsa da Gwendolyn, "Daha işin bitmedi," dedi. Meredith donakaldı. "Güçlü yönlerini belirledik. Şimdi zayıflıklarını duymak istiyorum. En çok neyden korkarsın?"

Meredith öfkeyle Gwendolyn'a bakarak duruyordu, hayrettir ki sessizliği bozmadı. Geri kalanımız yerde kıvranırken bakışlarımız sempati, hayranlık ve utanç karışımıyla Meredith'e dönmüştü.

"Herkesin bir zayıflığı vardır, Meredith," dedi Gwendolyn. "Senin bile. Yapabileceğin en güçlü şey, bunu kabul etmektir. Bekliyoruz."

Ardından gelen dayanılmaz duraksama sırasında, Meredith inanılamayacak kadar hareketsiz dururken gözleri asit yeşili gibi parlıyordu. Öylesine korunmasızdı ki ona bakmak gizliliği ihlal etmek, röntgencilik gibi hissettiriyordu. Ona bir şey söylemesi için bağırma dürtüsüyle boğuşuyordum.

"Korkum," dedi, bir yıl gibi gelen bir sürenin ardından çok yavaş konuşarak, "yetenekli veya zeki olduğumdan daha çok güzelim, bu nedenle de kimse beni ciddiye almayacak. Bir sanatçı ya da birey olarak."

* Lewis Carroll'ın yazdığı Alice Harikalar Diyarı'nda kitabından gülüşüyle ünlü bir karakter. –ç.n.

T.me/Cinciva

Yine ölüm sessizliği. Bakışlarımı zorla yere indirip diğerlerine baktım. Wren eliyle ağzını kapatarak oturuyordu. Richard'ın ifadesi, daha önce hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Filippa biraz midesi bulanmış gibi duruyordu, Alexander gergin bir sırıtışı bastırmaya çalışıyordu. Sağ tarafımda James, Meredith'e sanki o bir heykelmiş, bin yıl önce pagan tanrıya benzeyecek şekilde yontulmuş gibi yoğun bir ilgiyle bakıyordu. Onun maskesini düşürmesi sertti, büyüleyiciydi ve bir şekilde onurluydu.

Garip ve şaşkın bir hâlde, Gwendolyn'ın tam olarak bunu istediğini anlamıştım.

Meredith'in bakışlarını o kadar uzun süre tuttu ki sanki zaman durmuştu. Sonra devasa bir nefes verip konuştu, "Güzel. Otur. Oraya."

Meredith'in dizleri mekânik olarak büküldü, omurgası çit direği kadar dik ve sert şekilde dairenin ortasına oturdu.

"Pekâlâ," dedi Gwendolyn. "Hadi konuşalım."

T.me/Cinciva

6. SAHNE

Meredith'i güvensizlikleri hakkında bir saat sorguladıktan sonra (ki tahmin edebileceğimden çok daha fazlalardı), Gwendolyn önümüzdeki iki hafta boyunca herkesin aynı titiz sorgulamaya tabi tutulacağına söz vererek bizi serbest bıraktı.

Üçüncü kata giden merdivenlerden çıkarken, James adımlarını benimkilere uydurdu. İkinci sınıf sanat öğrencileri konservatuvara inmek üzere etrafımızda koşturuyorlardı.

"Bu acımasızdı," dedim alçak sesle. Meredith birkaç adım önümüzden gidiyordu, Richard'ın kolu onun omuzlarında olsa da bunu fark etmiş gibi durmuyordu. Herkesle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınarak kararlı şekilde ileri doğru yürüyordu.

"Yine de," diye fısıldadı James. "Gwendolyn işte."

"Bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama galeriye iki saat aralıksız kapatılmayı iple çekiyorum."

Gwendolyn oyunculuğun daha içgüdüsel unsurlarını –sesle beden, kalp yerine akıl– öğretirken, Frederick vezinden* erken modern tarihe kadar her şeyi içerecek şekilde Shakespeare'in metinlerinin derin ayrıntılarını öğretiyordu. Kitap düşkünü ve çekingen olduğum için Frederick'in derslerini Gwendolyn'ın-

* Ölçü anlamına gelmekle birlikte daha çok şiirde kullanılan bir terimdir. Mısralar arasındaki uyumu sağlama yöntemlerinden biridir –e.n.

T.me/Cinciva

kilere tercih etsem de Frederick'in karatahtada kullandığı tebeşirlere alerjim vardı, galerideki zamanımın çoğunu hapşırarak geçiriyordum.

"Hadi gidelim," dedi James sessizce. "Meredick* masamızı çalmadan önce." (Filippa bu terimi ikinci yılımızın sonunda, ikisi yeni âşık olmuşken ve en iğrenç zamanlarını yaşarken bulmuştu.) Biz merdivenlerde onların yanından geçerken, Meredith'in ifadesi hâlâ dalgındı. Richard onu yatıştırmak için her ne söylediyse işe yaramıyordu.

Frederick sayıca daha fazla olan ikinci ve üçüncü sınıflar için kullanmak zorunda bırakıldığı dersliklerden ziyade, dördüncü sınıfların derslerini galeride işlemeyi tercih ediyordu. Eskiden üçüncü katın tamamına uzanan dar ve yüksek tavanlı bir odaydı, ancak okul açıldığında resmî olmayan şekilde daha küçük odalarla stüdyolara bölünmüştü. Uzun Galeri, Kısa Galeri olmuştu, uçtan uca ancak altı metreydi. İki yanındaki duvarları kitap rafları ve uzun zaman önce ölmüş Dellecher çocuklarıyla kuzenlerinin portreleriyle doluydu. Gösterişli alçı tavanın altında iki kişilik koltukla alçak bir kanepe karşı karşıya duruyor, küçük yuvarlak masa ve iki sandalye odanın güney tarafındaki baklava desenli pencereden gelen ışığın altında güneşleniyordu. Frederick'le ne zaman çay içsek (ki bunu üçüncü sınıfken ayda iki kez, dördüncü sınıfken her gün derste yapıyorduk), James'le ben kestirmeden masaya ulaşırdık. Hain tebeşir tozundan en uzaktaki masaydı; etrafımızı saran ormanın ve gölün ışıltılı bir manzarasını sunuyordu, Kule'nın konik çatısı ağaçların üzerine siyah bir parti şapkası gibi tünemişti. Biz vardığımızda Frederick çoktan oradaydı.

* Meredith'in ismine, Richard'ın kısaltılması olan ve 'pislik' anlamına gelen 'dick' kelimesi eklenerek kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Kitaplıkla odanın köşesindeki burunsuz Homeros büstünün arasına sıkıştırılmış tuhaf, küçük boşluktan tekerlekli karatahtayı çıkarıyordu. James, "Günaydın Frederick," derken hapşırdım.

Kafasını karatahtadan kaldırdı. "James," dedi. "Oliver. İkinizin de dönmesine sevindim. Oyuncu seçimlerinden memnun musunuz?"

"Kesinlikle," dedi James ama sesinde beni şaşırtan bir efkâr vardı. Kim Brutus'ü oynamakla hüsrana uğrardı ki? Sonra iki gece önceki özgeçmişinde biraz daha çeşitlilik istemesiyle ilgili sözü hatırladım.

"İlk provamız ne zaman?" diye sordu.

"Pazar." Frederick göz kırptı. "Yerleşmeniz için size bir hafta süre vermeyi düşündük."

Kale'deki denetimsiz ikametleri ve şımarmaya olan meşhur eğilimleri nedeniyle, dördüncü sınıf tiyatro öğrencilerinin sene başında bir tür açılış partisi vermeleri beklenirdi. Cuma günü için plan yapmıştık. Frederick, Gwendolyn hatta muhtemelen Dekan Holinshed bile biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranıyorlardı.

Richard ve Meredith sonunda koridordan geldiler, James'le ben aceleyle eşyalarımızı masaya yığdık. Tekrar hapşırdım, burnumu peçeteye silip pencereden dışarı baktım. Arazi güneş ışığıyla dolup taşarken göl, esintinin dokunuşuyla hafifçe dalgalanıyordu. Richard'la Meredith küçük kanepeye oturdular, diğerini paylaşmaları için Alexander ve Filippa'ya bıraktılar. Artık Wren için yer bırakma zahmetine girmiyorlardı, o da (hikâye zamanı için heyecanlı bir çocuk gibi sevecen şekilde) yerde oturmayı tercih ediyordu.

Frederick büfede çay koyduğunda, oda her zamanki gibi

T.me/Cinciva

tebeşir, limon ve Ceylon* koktu. Sekiz fincan doldurduğunda –Frederick'in dersinde çay içmek zorunluydu; bal kullanımı teşvik edilse de sütle şeker kaçaktı– arkasını dönüp konuştu, "Tekrar hoş geldiniz." Kitap düşkünü küçük bir Noel Baba gibi bize göz kırptı. "Dünkü seçmelerinizden keyif aldım, bu dönem sizinle tekrar çalışmak için can atıyorum." İlk fincanı Meredith'e uzattı; o Richard'a, Richard James'e verdi ve Wren'in eline geçene kadar böyle devam etti.

Çay tepsisi boşaldığında ve herkesin bir fincanıyla tabağı olduğunda, "Dördüncü yıl. Trajedi yılı," dedi Frederick, görkemli şekilde. (Bize sık sık kupadan çay içmenin, tek kullanımlık bardaktan şarap içmek gibi olduğu hatırlatılırdı.) "Trajedileri komedilerden daha ciddiye almanız gerektiğini söylemekten kaçınacağım. Hatta, komedinin karakterler için son derece ciddi olması gerektiği yoksa seyirci açısından komik olmayacağı iddia edilebilir. Ancak bu başka zamanın konusu." Kendi fincanını tepsiden aldı, nazikçe yudumlayıp tekrar yerine koydu. Frederick'in hiçbir zaman masası ya da kürsüsü olmamıştı, bunun yerine ders verirken karatahtanın önünde yavaşça ileri geri yürürdü. "Bu yıl dikkatimizi Shakespeare'in trajik oyunlarına ayıracağız. Sizce bu eğitim süreci neleri kapsayabilir?"

Sanki sorusuna cevap verir gibi hapşırdım, biz konu önermeye başlamadan önce kısa bir duraksama oldu.

Alexander: "Kaynak malzeme."

Filippa: "Yapı."

Wren: "Benzetme."

Meredith: "Çatışma, iç ve dış."

Ben: "Kadere karşı irade."

James: "Trajik kahraman."

* Sri Lanka'da üretilen çay markası. –ç.n.

T.me/Cinciva

Richard: "Trajik kötü adam."

Frederick bizi durdurmak için elini kaldırdı. "Güzel. Evet," dedi. "Bütün bu şeyler. Elbette bu oyunların her birine değiniriz –*Troilus ve Cressida*'yla diğer söz konusu oyunlar da dahil– ama doğal olarak *Julius Caesar*'la başlayacağız. Bir sorum var: *Caesar* neden tarihi bir oyun değil?"

Tipik bir akademik şevkle ilk cevap veren James oldu. "Tarihi oyunlar, İngiliz tarihiyle sınırlıydı."

"Aynen öyle," dedi Frederick ve yürümeye devam etti. Burnumu çektim, çayımı karıştırıp dinlemek için sandalyemde geri yaslandım. "Trajedilerin çoğu tarihin bazı unsurlarını içerse de James'in dediği gibi 'tarihi' oyunlar dediklerimiz, gerçek anlamda *İngiliz* tarihi oyunlarıdır ve hepsine İngiliz hükümdarlarının adı verilmiştir. Peki başka neden? *Caesar*'ı her şeyden önce bir trajedi yapan nedir?"

Sınıf arkadaşlarım ilk hipotezi önerip yanılma riskini göze almak istemeyerek birbirlerine meraklı bakışlar attılar.

"Şey," diyerek kimse konuşmadığında cesaretimi toplayıp konuştum. Sesim tıkanıklıkla kalınlaşmıştı, "oyunun sonunda karakterlerin çoğu ölür ama Roma hâlâ ayakta kalır." Fikri ifade etmekte zorlanırken duraksadım. "Bence bu politikadan çok insanlarla ilgili. Kesinlikle politik ancak bilemiyorum, herkesin yalnızca taht için savaştığı *VI. Henry* dönemine kıyasla *Caesar* daha kişisel. Sadece kimin iktidarda olduğu hakkında değil, karakterler ve onların kim olduğuyla ilgili." Söylemek istediklerimi ifade edebildiğimden emin olamayarak omuz silktim.

"Evet, sanırım Oliver bir şeyler biliyor," dedi Frederick. "Size bir soru daha sorayım: Hangisi daha önemli, Caesar'ın öldürülmesi mi yoksa yakın arkadaşları tarafından öldürülmesi mi?"

Yanıt gerektiren türden bir soru olmadığı için kimse cevap

T.me/Cinciva

vermedi. Frederick'in, genellikle James'e gösterdiği gururlu ve babacan bir şefkatle beni izlediğini fark ettim. Masanın karşı tarafına baktığımda, James bana belli belirsiz ama cesaret verici bir gülümseme sundu.

"İşte," dedi Frederick, "trajedi burada." Hepimize bakarken elleri arkasında kavuşturulmuştu, öğle güneşi gözlüklerinde parlıyordu. "Yani. Başlayalım mı?" Karatahtaya dönüp tabladan bir parça tebeşir aldı ve yazmaya başladı. "I. Perde, 1. Sahne. Bir sokak. Subaylar ve sıradan insanlarla perdeyi açıyoruz. Sizce burada önemli olan nedir? Ayakkabı tamircisi, Flavius ve Murellus'la bilgi yarışına girer. Daha fazla sorgulamanın ardından, oyuna adını veren kahraman-zorbamızı tanıtır..."

Defterle kalem bulmak için çantalarımızı karıştırdık; Frederick anlatmaya devam ederken, neredeyse her kelimesini not aldık. Güneş sırtımı ısıtıyor, siyah çayın acı-tatlı kokusu yüzüme çarpıyordu. Sınıf arkadaşlarım not alıp dinlerken ve ara sıra soru sorarken onlara kaçamak bakışlar attım, aralarında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark etmiştim.

T.me/Cinciva

7. SAHNE

Toplantı, geleneksel olarak Leopold Dellecher'ın doğum günü olan 9 Eylül'de, altın işlemeli müzik salonunda yapılırdı. (Chicago'dan kuzeye taşınmış, evi 1850'lerde inşa ettirmişti. Yarım yüz yıl sonra, evin bakımının hızla küçülen Dellecher ailesi için çok fazla olduğu anlaşılana kadar okula dönüştürülmemişti.) Yaşlı Leopold bir şekilde ölümden kurtulmuş olsaydı, yüz seksen yedi yaşına giriyor olurdu. Üzerinde tam olarak o kadar mum bulunan devasa bir pasta, Dekan Holinshed'in karşılama konuşmasından sonra kesilip öğrencilere dağıtılmak üzere üst katta, balo salonunda bekliyordu.

Koridorun sol tarafında, ikinci ve üçüncü sınıfların doldurduğu uzun bir sıranın ortasına oturduk. Her zaman en gürültülü ve gülmeye yatkın olan tiyatro öğrencileri, enstrümental ve koro müzik öğrencilerinin arkasına oturmuştu (onlar çoğunlukla kendi aralarında takılırlardı, görünüşe göre yedi Dellecher disiplini arasında en kayıtsız ve en az yaklaşılabilir olduklarına dair klişeyi sürdürmeye kararlıydılar). Dansçılar (yetersiz beslenmiş, kuğu benzeri yaratıklardan oluşan bir topluluk) arkamızda oturuyorlardı. Koridorun karşı tarafında resim atölyesi öğrencileri (alışılmışın dışındaki saç stilleri ve sürekli olarak alçıyla boyaya bulanmış giysileriyle kolayca tanınırlardı), dil

T.me/Cinciva

öğrencileri (birbirleriyle ve bazen başka insanlarla neredeyse yalnızca Yunanca'yla Latince konuşurlardı) ve felsefe öğrencileri vardı (açık ara en tuhaf ama en eğlenceli gruptu, her konuşmayı sosyal deney olarak ele almaya eğimlilerdi, 'hilozoizm' ve 'zıtlar ahengi' gibi kelimeleri sanki 'günaydın' kadar kolay anlaşılırmışçasına kullanırlardı). Personeller, sahnede uzun bir sandalye sırasında oturuyordu. Fredercik'le Gwendolyn, komşularıyla sessizce sohbet eden yaşlı, evli bir çift gibi yan yana tünemişlerdi. Toplantı hepimizin bir araya geldiği ender zamanlardan biriydi; 'Dellecher mavisi' olarak bildiğimiz rengi giymiş insanlar deniziydik, kimse ona 'tavus kuşu' demek istemiyordu. Okul renkleri –elbette– zorunlu değildi ancak neredeyse herkes, sol göğsünün üzerine arma dikilmiş olan aynı mavi süveteri giyiyordu. Aile armasının daha büyük bir versiyonu, kürsünün arkasındaki pankartta asılıydı; mavi zemin üzerine beyaz çapraz çizgiler, uzun altın bir anahtar ve ön planda kılıç gibi çaprazlanmış, keskin siyah bir tüy kalem. Altında şu slogan vardı: *Per aspera ad astra*. Bunun birçok çevirisini duymuştum ama en sevdiğim *Dikenlerin Arasından, Yıldızlara*'ydı.

Her zamanki gibi, Holinshed'in toplantıda söylediği ilk şeylerden biriydi.

"Herkese iyi akşamlar. *Per aspera ad astra.*" Kenardaki perdenin gölgesinden sahneye çıkmıştı, yüzüne vuran spot ışığı hepimizi sessizliğe boğmuştu. "Yeni bir yıl daha. Aranızdaki birinci sınıflara hoş geldiniz demeliyim, sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz. İkinci, üçüncü, dördüncü sınıflar tekrar hoş geldiniz ve tebrikler."

Holinshed tuhaf bir adamdı; uzun ama kambur, sessiz ama etkileyiciydi. Büyük, kancalı bir burnu, ince telli bakır saçları ve gözlerini olduğundan üç kat büyük gösteren kalın camlı

T.me/Cinciva

kare gözlükleri vardı. "Bu gece bu odada oturuyorsanız," dedi, "saygın Dellecher ailesine kabul edilmişsiniz demektir. Burada birçok arkadaş, belki de biraz düşman edineceksiniz. İkinci olasılığın sizi korkutmasına izin vermeyin; hayatta hiç düşman edinmediyseniz, fazla güvenli yaşıyorsunuz demektir. Sizi vazgeçirmeye çalıştığım şey de bu." Durdu, bir an söyleyeceklerini düşündü.

"Biraz saçmalıyor," diye mırıldandı Alexander.

"Eh, konuşmalarını en az dört yılda bir yeniden yazması gerekiyor," diye fısıldadım. "Onu suçlayabilir misin?"

"Dellecher'da sizi cesurca yaşamaya teşvik ediyorum," diye devam etti Holinshed. "Sanat yapın, hata yapın ve pişmanlık duymayın. Dellechar'a geldiniz çünkü paradan, alışılmıştan, sayısal ölçekte değerlendirilebilecek türden bir eğitimden daha büyük bir şeye değer veriyordunuz. Size olağanüstü olduğunuzu söylemekten çekinmiyorum. Fakat" –ifadesi karardı– "beklentilerimiz, sizin muazzam potansiyelinize uyacak şekilde ayarlandı. Özverili olmanızı bekliyoruz. Kararlı olmanızı bekliyoruz. Bizi şaşırtmanızı bekliyoruz. Ve hayal kırıklığına uğramaktan *hoşlanmayız*." Sözleri salonda gürledi, görünmez ama görmezden gelmesi imkânsız olan kokulu bir buhar gibi havada asılı kaldı. Tuhaf sessizliğin çokça uzamasına izin verdi, sonra aniden kürsüde geriye yaslanıp konuştu, "Bazılarınız bir devrin sonunda aramıza katıldı. Buradan ayrıldığınızda sadece yeni bir on yıla ve yüz yıla değil, yeni bir milenyuma giriyor olacaksınız. Sizi elimizden geldiğince buna hazırlamayı planlıyoruz. Gelecek; büyük, vahşi ve vaatlerle dolu olsa da aynı zamanda istikrarsız. Önünüze çıkan her fırsatı değerlendirin ve denize geri dönmesin diye ona sarılın."

T.me/Cinciva

Bakışları şüphe götürmez şekilde bize, yedi dördüncü sınıf tiyatrocuya odaklandı.

"*İnsan çabaları deniz gibi yükselir bir ara/ Sular alır götürür o zaman bizi mutluluğa*," dedi. "*Biz kabarmış bir deniz üstündeyiz şimdi;/ Vaktinde yararlanmalıyız sulardan/ Yoksa kaçırırız fırsatı.*" Bayanlar ve baylar, asla bir dakikanızı heba etmeyin." Holinshed hülyalı şekilde gülümsedi, sonra saatine baktı. "Heba etmek demişken, yukarıda yalayıp yutulması gereken devasa bir pasta var. İyi geceler."

Seyirciler daha alkışlamaya başlayamadan sahneden ayrıldı.

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 95 –ç.n.

T.me/Cinciva

8. SAHNE

İlginç bir şey daha yaşanmadan önce bir hafta geçti. Frederick'in dersinden sonra (ünlü 'çadır sahnesinde' homososyal ve homoerotik arasındaki ince çizgiyi tartışmak, hepimizin eğlenceyle utanç arasında gidip gelmesine sebep olmuştu), açlığımızdan şikâyet ederek birlikte merdivenlerden indik. Bir zamanlar Dellecher ailesinin büyük yemek odası olan yemekhane, öğle vakti kalabalık olsa da her zamanki masamız boştu ve bizi bekliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Alexander, biz daha oturmadan tabağına saldırırken. "Bütün o lanet çayı içmek midemi bulandırıyor."

"Belki kahvaltı etseydin böyle olmazdı," dedi Filippa, patates püresini ağzına tıkan Alexander'ı tiksintiyle izlerken.

Richard, elinde çoktan açmış olduğu bir zarfla geç geldi. "Posta var," deyip masanın sonuna, Meredith'le Wren'in arasına oturdu.

"Hepimiz için mi?" diye sordum.

"Öyle olması lazım," dedi, başını kaldırmadan.

"Ben giderim," dedim. Ben ayağa kalkarken, birkaçı teşekkürlerini mırıldandı. Posta kutularımız yemekhanenin sonun-

T.me/Cinciva

daydı, küçük ahşap bölmelerde ilk olarak kendi adımı buldum. Filippa'nınki benimkine en yakın olandı, ardından James. Geri kalanlar ilerleyerek alfabenin uzak uçlarına dağılmıştı. Posta kutularımızın her birinde aynı kare zarf bekliyordu. Ön yüzünde Frederick'in küçük, zarif yazısıyla adlarımız yazılmıştı. Onları masaya götürüp elden ele dağıttım.

"Onlar ne?" diye sordu Wren.

"Bilmiyorum," dedim. "Henüz vize konuşma ödevini almış olamayız, değil mi?"

"Hayır," dedi Meredith, çoktan kendi zarfını yırtarken. "Bu *Macbeth*."

Geri kalanımız hemen konuşmayı bıraktı, kendi zarflarımızı yırtarak açtık.

Dellecher'da her yıl, birkaç geleneksel performans sergilenirdi. Havalar sıcakken, resim öğrencileri kaldırım tebeşiriyle van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosunu yeniden yaratmışlardı. Aralık ayında, dil öğrencileri Latince *Noel'den Önceki Geceydi* şiirini okumuşlardı. Felsefe öğrencileri her ocak ayında *Theseus'un Gemisi*'ni yeniden inşa edip mart ayında sempozyum düzenlerken, koro ve enstrümental öğrencileri Sevgililer Günü'nde *Don Giovanni*'yi, dansçılar da nisan ayında Stravinsky'nin *Bahar Ayini*'ni sergilediler. Tiyatro öğrencileri Cadılar Bayramı'nda *Macbeth*, maskeli Noel balosunda *Romeo ve Juliet*'ten sahneler oynadılar. Bir, iki ve üçüncü sınıflar çok az dahil oldukları için onların nasıl seçildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Zarfımın üzerindeki mührü kırıp Frederick'in küçük el yazısıyla yedi satır daha içeren kartı çıkardım:

T.me/Cinciva

Lütfen Cadılar Bayramı'nda gece yarısına çeyrek kala patikanın başında olunuz.

I. Perde, 3. Sahne ve IV. Perde, 1. Sahne için hazır geliniz.

BANQUO'yu canlandıracaksınız.

18 Ekim saat 12.30'da kostüm provası için kostüm dükkânına geliniz.

Bunu akranlarınızla tartışmayınız.

Yazım hatası olup olmadığını merak ederek karta baktım. Zarfı tekrar kontrol ettim ama üzerinde şüphe götürmez şekilde *Oliver* yazıyordu. Olağandışı bir şey fark edip etmediğini görmek için James'e baksam da yüzü ifadesizdi. Onun, Richard'ın Macbeth'ine karşı Banquo'yu oynamasını beklerdim.

"Pekâlâ," dedi Alexander, biraz kafası karışmış görünerek. "Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor, sanırım."

"Hayır," dedi Richard. "Gelenek böyle. Maskeli Noel balosu da aynı, performanstan önce kimin kimi oynadığını bilmememiz gerekiyor." Onun geçen yıl Tybalt'ı oynadığını bir anlığına unutmuştum.

Kızların yüzlerini okumakta zorlandım. Filippa şaşırmamış görünüyordu. Wren heyecanlıydı. Meredith'inki biraz şüpheliydi.

"Hiç prova yapma şansımız olacak mı?" diye sordu Alexander.

"Hayır," dedi Richard yine. "Yarın posta kutuna sahne işaretlerini belirten bir yazı gelecek. Sonra da sadece repliklerini öğrenip boy gösterirsin. Affedersiniz." Sandalyesini geriye itip tek kelime etmeden masan ayrıldı. Wren'le Meredith birbirlerine sorgulayıcı bakışlar attılar.

T.me/Cinciva

Meredith: "Onun nesi var?"

Wren: "Yarım saat önce iyiydi."

Meredith: "Gitmek ister misin yoksa ben mi gitmeliyim?"

Wren: "Nasıl istersen."

Meredith içini çekerek masadan ayrıldı, çoban böreğinin sadece yarısı yenmişti. Kendininkini bitirmiş olan Alexander, konuşmadan önce üç koca saniye bekleme kibarlığını gösterdi, "Sence bunun için geri gelecek mi?"

James tabağı ona doğru itti. "Al ye, seni barbar."

Omzumun üzerinden baktım. Köşede kahve makinelerinin yanında, Meredith Richard'a yetişmiş ve kaşlarını çatarak onun konuşmasını dinliyordu. Meredith onun koluna dokunup bir şey söylese de Richard omuz silkerek yemekhaneden çıktı, şaşkınlık gölge gibi gözlerine çökmüştü. Meredith onun gidişini izledi, sonra Richard'ın migreninin tuttuğunu ve Kale'ye geri döneceğini söylemek için masaya döndü. Tabağının ortadan kaybolduğu gerçeğinden açıkça habersiz şekilde tekrar oturdu.

Öğle yemeği uzadıkça yemek yiyip diğerlerinin konuşmasını dinledim, bir hafta sonraki tatil gününden önce *Caesar* için öğrenmeleri gereken çok sayıda satır için üzüldüm. Zarf kucağımda ağır hissettiriyordu. Masanın karşısındaki James'i izledim. O da sessizdi, sohbeti pek dinlemiyordu. Ondan Meredith'e, sonra Richard'ın boş sandalyesine baktım ve güç dengesinin bir şekilde değiştiğini hissetmekten kendimi alamadım.

T.me/Cinciva

9. SAHNE

Dövüş dersi, öğle yemeğinin ardından prova salonunda yapılırdı. Dolaptan yıpranmış mavi minderleri sürükleyip yere serdik, Camilo'yu beklerken isteksizce esnemeye başladık. Camilo –koyu sakalı ve altın küpesi onu biraz korsan gibi gösteren Şilili genç bir adam– dövüş koreografımız, kişisel antrenörümüz ve hareket koçumuzdu. İkinci ve üçüncü sınıftaki hareket dersleri, dansa, palyaçoluğa, hayvan çalışmasına ve bir aktörün ihtiyaç duyabileceği tüm temel jimnastiğe ayırılmıştı. Dördüncü sınıfın ilk dönemi yumruk yumruğa dövüşe, ikinci dönem kılıç talimine ayrılmıştı.

Camilo saat tam birde geldi, pazartesi olduğu için hepimizi tartılmamız için sıraya dizdi.

Tartıya çıktığımda, "Dönemin başından beri 2,3 kilo almışsın," dedi. Gwendolyn memnun olmasa bile, o yaz boyunca katettiğim gelişimden memnundu. "Sana verdiğim programa bağlı kalıyor musun?"

"Evet," dedim, ki çoğunlukla doğruydu. Koşmam, ağırlık kaldırmam, iyi yemek yemem ve fazla içmemem gerekiyordu. Camilo'nun sorumlu içme politikasını, oy birliğiyle görmezden geliyorduk.

"Güzel. Ağırlık kaldırmaya devam ama kendini öldürme."

T.me/Cinciva

Sanki bir sır paylaşırmışçasına yaklaştı. "Richard'ın Hulk gibi görünmesi sorun olmasa da açıkçası, senin metabolizman buna uygun değil. Protein alımını yüksek tutarsan, bedenin hazır ve nazır olacak."

"Harika." Tartıdan indim, Alexander'ın –benden uzun olsa da sigara içmeyi bırakamadığı veya kahvaltı için zamanında uyanamadığından dolayı sürekli çok zayıftı– yerimi almasına izin verdim. Pencerelerin karşısındaki duvarda bulunan uzun aynalardaki yansımama baktım. Yeterince formdaydım ancak biraz daha kilo, biraz daha kas istiyordum. Gerindim ve biz erkeklerin en küçüğü olan James'e baktım; zar zor bir yetmiş yedi boyundaydı, ince olsa da sıska değildi. Onda neredeyse kedi gibi bir hava vardı, bir tür ilkel çeviklik. (Hayvan çalışması için Camilo, ona leoparı vermişti. Role kendini yeterince kaptırıp uykumda üzerime atlayana kadar bir ay boyunca karanlık odamızda dolanmıştı. Sonraki yarım saati, ona korku çığlığımın tamamen gerçek olduğuna dair güvence verirken, kalbimin çarpıntısının durmasını bekleyerek geçirmiştim.)

"Bugün Richard yok mu?" diye sordu Camilo, Alexander tartıdan indiğinde.

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi Meredith. "Migren."

"Ne yazık," dedi Camilo. "Pekâlâ, onsuz devam etmeliyiz." Ayakta durmuş, minderin kenarında küçük düzgün bir sıra hâlinde ördek yavruları gibi oturan bize bakıyordu. "Geçen hafta neyi bitirdik?"

Filippa: "Tokatlar."

Camilo: "Evet. Bana kuralları hatırlat."

Wren: "Fazla yakın olmadığından emin ol. Partnerinle göz teması kur. Sahte tokat sesini çıkardığını gizlemek için vücudunu çevir."

T.me/Cinciva

Camilo: "Ve?"

James: "Daima düz, açık el kullan."

Camilo: "Ve?"

Meredith: "Onu yutturmalısın."

Camilo: "Nasıl?"

Ben: "En inandırıcı şey ses efektleri."

"Mükemmel," dedi Camilo. "Biraz daha güçlü bir şeyler denemeye hazır olduğumuzu düşünüyorum. Neden elin tersiyle vuruşu öğrenmiyoruz?" Boğazını temizleyip parmaklarını çıtlattı. "Elin tersiyle vurmak –bunu ne için yaptığınıza bağlı olarak yumruğunuzla ya da düz elinizle yapabilirsiniz– direkt bir tokattan farklıdır çünkü asla vücudunuzu döndürmemelisiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Meredith.

"James, seni ödünç alabilir miyim?" dedi Camilo.

"Kesinlikle." James ayağa kalktı, Camilo'nun onu yüz yüze duracak şekilde konumlandırmasına izin verdi. Camilo, orta parmağının ucu James'in burnundan kıl payı mesafede kalacak şekilde kolunu uzattı.

"Birine tokat attığınızda, elinizi onun vücudunun ortasında hareket ettirmelisiniz." Elini, ona dokunmadan ağır çekimde James'in yüzünün önünden geçirdi. James başını aynı yöne çevirdi. "Ancak elin tersiyle, bunu yapmak istemezsiniz. Bunun yerine, elim direkt onun yan tarafı boyunca ilerleyecek." Camilo'nun sağ yumruğu, James'in sol kalçasından dikey olarak yukarı çıkıp başının tepesini geçti. "Gördünüz mü? Uzun, düz bir çizgi. Bunu yaparken asla yüzün önünden geçmek istemezsiniz çünkü neredeyse birinin suratını dağıtabilirsiniz. Bunun dışında söylenecek bir şey yok. Tam hızda deneyelim mi? James, sahte sesi sana yaptıracağım."

"Peki."

T.me/Cinciva

Göz göze geldiklerinde James, Camilo'ya hafifçe başını salladı. Camilo'nun kolu aralarındaki boşlukta hızla ilerledi, James kendi baldırına şaplak atıp yalpalayarak uzaklaşırken sert bir şaklama duyuldu. O kadar hızlı olmuştu ki hiç temas kurmadıklarını söylemek imkânsızdı.

"Harika," dedi Camilo. "Bu hareketi ne zaman ve neden kullanmak isteyebileceğinizi konuşalım. Fikri olan var mı?"

İlk cevap veren Filippa oldu. (Camilo'nun dersinde, genellikle öyleydi.) "El, bedenden çapraz geçmediği için birbirinize daha yakın durabilirsiniz." Başını eğdi, vuruşu zihninde geri sarıp yeniden oynatıyormuş gibi bir Camilo'ya bir James'e baktı. "Bu da onu neredeyse samimi kılıyor, çok samimi olduğu *için* de özellikle sarsıcı oluyor."

Camilo başını salladı. "Tiyatronun –özellikle de Shakespeare'in– bizi şiddet gösterisine karşı uyuşturması dikkate değer olsa da bu yalnızca bir sahne hilesi değil. Macbeth'in kafası veya Lavinia'nın dili kesildiğinde ya da suikastçılar ellerini Caesar'ın kanına buladıklarında, kurban da saldırgan da veya sadece seyirci de olsanız, bu sizi etkilemeli. Hiç gerçek bir dövüş gördünüz mü? Çirkindir. İçgüdüseldir. En önemlisi, duygusaldır. Sahnede diğer oyunculara zarar vermemek için kontrolü elimizde tutmalıyız ancak şiddet, şiddetli bir duygudan gelmelidir yoksa seyirci buna inanmayacaktır." Gözleri beni bulana kadar hepimize tek tek baktı. Bıyığının altında bir sırıtış belirdi. "Oliver, bize katılır mısın?"

"Elbette." Ayağa kalktım, James'in karşısındaki Camilo'nun yerini aldım.

"Şimdi," dedi Camilo, birer elini omuzlarımıza koyarak, "siz ikiniz herkesin bildiği gibi çok iyi arkadaşsınız, değil mi?"

Birbirimize sırıttık.

T.me/Cinciva

"James, Oliver'a elinin tersiyle vurmayı deneyeceksin. Yüksek sesle söyleme ama ona vurman için ne yapması gerektiğini düşünmeni istiyorum. O dürtüyü hissedene kadar bir kasını bile kıpırdatma."

James'in gülümsemesi soldu ve inceleyen, kafası karışmış bir bakışla beni izlerken kaşları burun kemerinin üzerinde gergince çatılmıştı.

"Oliver, senin tam tersini yapmanı istiyorum," dedi Camilo. "Bu saldırıyı kışkırttığını hayal et. Gerçekleştiğinde, yumruk sana vurmasa da bırak duygu vursun."

Gözlerimi kırptım, çoktan ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

"Ne zaman hazırsanız," deyip geri çekildi. "Acele etmeyin."

Orada, hareketsiz durup birbirimize baktık. James'in gözleri keskin, parlak gri olsa da bu kadar yakından bakınca iki göz bebeğinin de etrafındaki küçük altın halkayı görebiliyordum. Zihninde bir şeyler hareket ediyor, çalışıyordu. Buna çenesinin köşelerindeki kasılmayla alt dudağının gergince seğirmesi eşlik ediyordu. Bildiğim kadarıyla, James bana hiçbir zaman gerçekten sinirlenmemişti. Bunun tuhaflığı karşısında afallamışken, egzersizin bana düşen kısmını tamamen unutmuştum. Yalnızca artan basıncı, onun omuzlarının kalkmasını ve yumruklarını iki yanında sıkmasını izledim. Bana küçük, sert bir baş hareketi yaptı. Neyin geldiğini bilsem de alakasız bir refleks öne, ona doğru eğilmeme sebep oldu. Eli kafama doğru fırladı ancak tepki vermedim, sahte sesi çıkarmadım ya da dönmedim, yanağıma keskin bir şey değdiğinde irkildim.

Oda tuhaf şekilde sakin ve sessizdi. James kaşlarını çatarak bana bakarken, düşmanlık büyüsü bozuldu. "Oliver? Sen- Ah!" Eliyle çenemi tutup başımı çevirdi, yüzümün yan tarafına hafifçe dokundu. Kan. "Tanrım, üzgünüm."

T.me/Cinciva

Dengemi sağlamak için dirseğine tutundum. "Hayır, sorun yok. Kötü mü duruyor?"

Camilo, James'i kenara çekti. "Bakalım," dedi. "Hayır, sadece bir çizik. Saatinin köşesine denk gelmiş. İyi misin?"

"Evet," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum, sadece daldım ve ona doğru eğildim." Aniden onunla birlikte unutmuş olduğum dört sınıf arkadaşımın hepsinin bana baktığını fark ederken, ona beceriksizce omuz silktim. "Benim hatam. Hazır değildim." Unutmadığım James –nasıl unutabilirdim– durmuş, beni öyle bir endişeyle izliyordu ki neredeyse gülecektim. "Gerçekten," dedim. "İyiyim."

Fakat yerime döndüğümde neredeyse sendeleyecektim, sanki bana gerçekten vurmuş gibi başım dönüyordu.

T.me/Cinciva

10. SAHNE

İlk kayıt dışı provamız pek iyi gitmedi.

Aynı zamanda bu mekândaki ilk provamızdı. Archibald Dellecher Tiyatrosu beş yüz kişilikti, barok bir opera binasının tevazusuyla dekore edilmişti. Koltuklar sahne perdesiyle aynı mavi kadifeyle kaplanmıştı, avize o kadar etkileyiciydi ki balkonda oturan bazı insanlar, izlemeye geldikleri oyundan çok ona bakarak vakit geçirirlerdi. Altı haftalık provamız kalmışken, gerçek platformların ya da set parçalarının hiçbiri inşa edilmemişti ancak hepsi sahnede bantla belirtilmişti. Dev bir yapbozun üzerinde durmak gibiydi.

Casca repliklerimi bilsem de IV. Perde'ye kadar oyuna girmediği için Octavius'a o kadar fazla zaman harcamamıştım. Alexander'la James, yarı dövüş stratejisi tartışması, yarı âşıklar çekişmesi olan Çadır Sahnesi olarak adlandırmaya başladığımız sahnede bocalarken, üçüncü sıradaki bir koltuğa çöküp yaklaşan repliklerimi hararetle tekrar tekrar okuyordum.

James: "*Cassius, ben Cassius'a yapar mıydım bunu?*
Ben, Marcus Brutus, bir gün olur da,
Aşağılık maden parçalarını sandıklara kilitleyip
Dostlarımdan esirgeyecek olursam,
Tanrılar, savurun hemen yıldırımlarınızı,

T.me/Cinciva

Paramparça edin beni.[*]"

Alexander: *"Ben böyle bir şey yapmadım.*[2]"

James: *"Yaptın!*[3]"

Alexander: *"Yapmadım. Sersemin biriymiş demek*
Sana cevabımı getiren.
Yüreğimi yaktı, Brutus, bunu senden duymak.
Herkes dostunun kusurlarını görmezden gelir,
Brutus'se olduğumdan daha kötü görüyor beni.[**]"

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki James gözlerini kırpıştırıp "Replik," demeden önce suflör masasına baktım.

Anlayışlı bir utanç duygusu hissettim. Caesar'ın hayaleti olarak sahneye girmeyi bekleyen Richard, kollarını sıkıca kavuşturmuşken ağırlık merkezini değiştirdi.

"*Seni kötü gördüğüm yok, kötülük görüyorum senden*," diye seslendi Gwendolyn, salonun arka tarafından. Vezindeki abartılı vurgusundan, gecikmelerden yorulduğunu anlayabiliyordum.

James: *"Seni kötü gördüğüm yok, kötülük görüyorum senden.*[**2]"

Alexander: *"Sen beni sevmiyorsun.*[3]"

James: *"Kötülüklerini sevmiyorum.*[4]"

Alexander: *"Bir dost gözü kötülük görmez dostunda.*[5]"

James: *"Bir dalkavuğun gözüdür o görmeyen,*
Kötülük dağlar kadar büyüse bile karşısında."

Alexander: *"Gel Antonius, gel Octavius, gelin!*
Yalnız Cassius'tan alın öcünüzü.

---

*[2,3] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 88 –ç.n.

**[2,3,4,5] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 88 –ç.n.

T.me/Cinciva

*Cassius bezdi çünkü dünyasından...** Replik?"

Gwendolyn: "*Sevdiği sevmez-*"

Alexander: *"Bir köle gibi azarlanır oldu Cassius.*
Bütün kusurları göze batıyor,
*Defterlere yazılıp...*** Kahretsin. Replik?"

Gwendolyn: "*ezberleniyor suratına çalınmak için-*"

Alexander: "Doğru, pardon, *ezberleniyor*
Suratına çalınmak için. Canımı yaş edip
Dökesim geliyor gözlerimden![2]"

Alexander hayali bir bıçağı uzattı (henüz sahne malzemelerimiz yoktu), gömleğinin yakasını yırtarak açtı. "Al, işte hançerim," diye haykırdı, "*ve işte apaçık göğsüm/ Pluto'nun* –hayır, özür dilerim– *Plutus'un madenlerinden daha zengin/ Altından daha değerli bir yürek var içinde.*[3] Doğru mu? Siktir. Replik?" Suflör masasına doğru baksa da Gwendolyn ona repliğini söyleyemeden, Richard sahnenin sol tarafından sahne ışıklarının önüne çıktı.

"Affedersiniz," dedi, derin sesi çoğunluğu boş olan salonda çınlarken. "Bütün geceyi bu sahnede mi geçireceğiz? Belli ki replikleri bilmiyorlar."

Yanıt niteliğindeki sessizlikte, arkamı dönmeye korkarak ağzım açık James'e baktım. O ve Alexander, Richard ayıp bir şey söylemiş gibi ona ters ters bakarken, Meredith dizinin arkasındaki krampı esnetmek için bir bacağını uzatmış şekilde koridorda yerde otururken donakalmıştı. Wren'le Filippa omzumun üzerinden karanlığa bakmak için boyunlarını uzattılar. Arkama

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 88,89 –ç.n.

** [2,3] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 89 –ç.n.

T.me/Cinciva

bakma riskini aldım. Gwendolyn ayaktaydı; Frederick ellerini kavuşturmuş, yere doğru kaşlarını çatarak yanında oturuyordu.

"Richard, bu kadar yeter," dedi Gwendolyn, sertçe. "Beş dakika mola ver, sakinleşene kadar geri gelme."

Richard sanki anlamamış gibi ilk başta tepki vermedi, sonra aniden topuklarının üzerinde dönüp tek kelime etmeden sahnenin kenarından çıktı.

Gwendolyn, James'le Alexander'a tepeden baktı. "Siz ikiniz de mola verin, repliklerinizi gözden geçirin ve çalışmaya hazır olarak geri dönün. Hatta, herkes beş dakika mola versin. Gidin." Kimse kıpırdamayınca, sanki bir sürü istenmeyen tavukmuşuz gibi bizi salondan kışkışlamak için ellerini çırptı. James yanımdan geçene dek oyalandım, ardından onu yükleme rampasına kadar takip ettim. Alexander zaten oradaydı, çoktan esrarlı sigarasını yakıyordu.

"O orospu çocuğu," dedi. "Bizimkinin yarısı kadar repliği var ve ilk kayıt dışı denememizi bölme cüretini mi gösteriyor? *Siktirsin.*" Oturup sigarayı sertçe içine çekip James'e uzattı, o da küçük bir nefes çekip sigarayı geri verdi.

"Haksız değilsin," dedi nefes verirken, dudaklarından beyaz bir duman bulutu çıktı. "Ama o da değil."

Alexander isyankâr görünüyordu. "O zaman sen de siktir git."

"Somurtma. Hepimiz repliklerimizi daha iyi *bilmeliyiz.* Richard bunu yüzümüze vurdu, hepsi bu."

"Evet," dedim, "ama bu konuda tam bir pislikti."

James'in ağzının köşesi bir sırıtışla kıvrıldı. "Doğru."

Kapı açıldığında, gece soğuğuna karşı kollarını kavuşturmuş Filippa belirdi. "Hey. İyi misiniz çocuklar?"

Alexander sigaradan uzunca bir nefes daha aldı ve ağzını açık bıraktığında duman uzun, miskin bir akıntı hâlinde dışarı döküldü.

T.me/Cinciva

"Uzun bir gece oldu," dedi James, kayıtsızca.

"Daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Meredith az önce Richard'ın kafasını kopardı."

"Ne için?" diye sordum.

"Budala olduğu için," dedi, sanki gayet açık olması gerekiyormuş gibi. "Onunla yatıyor olması, Richard dangalakça davrandığında bunu görmeyeceği anlamına gelmez."

James: "Kafam karıştı. O budala mı yoksa, dangalak mı?"

Filippa: "Dürüst olmak gerekirse, bence Richard ikisi de olabilir."

Ben: "En azından bir süre sevişemeyecek."

Alexander: "Evet. Harika. Bu onu çok daha işbirlikçi yapacak."

"Aslında, özür diledi," dedi Filippa. "En azından Meredith'ten. Bunun çocukça olduğunu, şimdiden pişman olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" dedi Alexander, sanki alev alacakmış gibi başının etrafında kıvrılan dumanla.

"Yani o sadece budala, dangalak, koca bir pislik orospu çocuğu değil, aynı zamanda çoktan özür mü diledi?" Esrarlı sigarasını betona fırlatıp topuğuyla ezdi. "Bu mükemmel, şimdi kızgın bile kalamayız. Cidden, siktirsin gitsin." Sigarasını ufalamayı bırakıp geri kalanımıza baktı. Etrafında geniş bir halka hâlinde durmuş, dudaklarımızı bastırmıştık ve yüzlerimizi ifadesiz tutmakta zorlanıyorduk. "Ne?"

Filippa'yla göz göze geldiğimizde, ikimiz de kahkahayı bastık.

T.me/Cinciva

11. SAHNE

*Zamanın adımları kişiye göre değişir.** Ekim ayı boyunca bizimle birlikte rahvan, tırıs ve dört nala olarak ilerledi. (Yirmi ikinci kasım sabahına kadar hiç yerinde durmadı, en azından bana öyle geliyor ki o zamandan beri gerçekten hareket etmedi.)

Güçlü ve zayıf yönlerimizi kataloglamayı uzun zaman önce bitirmiştik. Alexander, Meredith'in ardından çıkıp insanları korkutma yeteneğini oldukça gururla söylese de kendi hayat hikâyesindeki kötü adam olduğuyla ilgili endişesini itiraf etti. Wren iki ucu keskin bir kılıç sundu: Duygularıyla yakından temas hâlindeydi ancak bunun sonucu olarak, böylesine rekabetçi bir sanatsal ortam için fazla hassastı. Richard bize hepimizin zaten bildiği şeyi söyledi; eksiksiz bir özgüveni vardı ama egosu onunla çalışmayı zorlaştırıyordu. Filippa beyanını en ufak bir utanma belirtisi göstermeden söyledi. Çok yönlü olsa da belirli bir 'tipte' olmadığı için sonsuza kadar ikincil karakterleri oynamak zorunda kalacaktı. Yavaşça konuşan, derin düşüncelere dalmış, geri kalanımızı görmüyormuş gibi duran James, oynadığı her karaktere kendini kaptırsa da bazen, onları tamamen geride bırakıp yeniden kendisi olmayı öğreneme-

* William Shakespeare, Nasıl Hoşunuza Giderse, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 63 –ç.n.

T.me/Cinciva

diğini açıkladı. Benim sıram geldiğinde, birbirimizin güvensizliklerine karşı o kadar uyuşmuştuk ki bizim yılımızdaki en yeteneksiz insan olduğumu söylemem kimseyi şaşırtmadı. Sahip olduğum güçlü bir yan aklıma gelmedi, bu kadarını kabul etmiştim ama James sözümü keserek konuştu, "Oliver, içinde olduğun her sahneyi oradaki diğer insanlarla ilgili yapıyorsun. Sen buradaki en iyi insan ve en cömert aktörsün ki bu da muhtemelen yetenekten daha önemli zaten." Böyle düşünen tek kişinin o olduğundan emin olarak hemen ağzımı kapattım. İşin garibi, kimse karşı gelmedi.

16 ekimde, galeride her zamanki yerlerimizi aldık. Dışarıda mükemmel bir sonbahar günü, gölün etrafındaki ağaçları sanki ateşe vermişti. Renk parıltısı –sarımsı turuncu, kükürt sarısı, damar kırmızısı– suyun yüzeyinde baş aşağı ışıldıyordu. James omzumun üzerinden pencereden dışarı bakıp konuştu, "Görünüşe göre, Gwendolyn kumsalın her yerine sıçratmak için resim sınıflarına sahte kan yaptırıyormuş."

"Aman ne eğlenceli olacak."

Kafasını sallarken ağzının köşesi kıvrıldı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Bir fincanla tabağı ona doğru ittim, hâlâ gülümserken bardağı dudaklarına götürmesini izledim. Diğerleri takır tukur sesler çıkararak koridordan geldiklerinde miskin huzurun büyüsü buhar gibi havaya karıştı.

Caesar'la ilgili derslerimizi resmen bırakıp *Macbeth*'e geçmiş olsak da *Caesar*'ın tanıdık sözleri hemen dudaklarımıza sıçradı, onlarla birlikte bir tür tüyler ürpertici gerilim de geldi. Haftalarca süren zorlu provalar ve Gwendolyn'ın psikolojik kukla oynatıcılığı, tarafsızlığı imkânsız hâle getirmişti. O gün trajik yapının basit bir tartışması olarak başlayan şey, hızla bir kavgaya dönüşmüştü.

"Hayır, öyle söylemiyorum," dedi Alexander, dersimizin yarısında saçlarını sabırsızca yüzünden çekerek. "Demek iste-

T.me/Cinciva

diğim; trajik yapı *Macbeth*'te yüzünüze çarpıyor, *Caesar*'ı bir pembe dizi gibi gösteriyor."

Meredith: "Bu ne halt demek oluyor?"

Frederick: "Lütfen sözlerine dikkat et, Meredith."

Wren fincanını dizlerinin arasındaki tabağa geri koyarken yerde daha dik oturdu. "Hayır," dedi. "Ben anlıyorum."

Richard: "Öyleyse bize de açıkla, olur mu?"

Wren: "*Macbeth*, klasik bir trajik kahraman."

Filippa: "Trajik kusuru: Hırs."

Ben: *[hapşırır]*

"Ve *Leydi Macbeth* de klasik bir trajik kötü karakter," diye ekledi James, bir Wren'e bir Filippa'ya bakarak anlaşmaya varmalarını rica ediyordu. "*Macbeth*'in aksine, *Duncan*'ı öldürmekle ilgili tek bir ahlaki kaygısı yok ki bu da yaptıkları her canice şeyin yolunu açıyor."

"Yani fark ne?" diye sordu Meredith. "*Caesar*'da da aynısı var. *Brutus* ve *Cassius*, *Caesar*'a suikast düzenleyip kendi felaketlerine zemin hazırlarlar."

"Ancak onlar kötü karakterler değiller, değil mi?" diye sordu Wren. "Belki *Cassius* ama *Brutus* yaptıklarını Roma'nın iyiliği için yapıyor."

"*Caesar'ı daha az sevdiğim için değil, Roma'yı daha çok sevdiğimden,*"* diye ezberden okudu James.

Richard sabırsız bir ses çıkarıp konuştu, "Ne demek istiyorsun, Wren?"

"Onun demek istediği, benim söylediğim şey," dedi Alexander, öne doğru kayıp kanepenin ucuna tünerken. Uzun bacaklarını bükmüştü, bu yüzden neredeyse göğsüne kadar geliyorlardı. "*Caesar*, *Macbeth*'le aynı trajedi kategorisinde değil."

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 65 –ç.n.

T.me/Cinciva

Meredith: "Yani hangi kategoride?"

Alexander: "Biliyorsam siksinler."

Frederick: "Alexander!"

Alexander: "Pardon."

"Bence her şeyi çok karmaşık hâle getiriyorsun," dedi Richard. "*Caesar* ve *Macbeth* aynı düzene sahip. Trajik kahraman: *Caesar*. Trajik kötü karakter: *Cassius*. Sulu aracı karakter: *Brutus*. Sanırım onu *Banquo*'yla bir tutabilirsin."

"Bir dakika," dedim. "*Banquo*'yu aracı yapan-"

Fakat James araya girdi: "*Caesar*'ın trajik kahraman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Richard omuz silkti. "Başka kim olabilir ki?"

Filippa, James'i işaret etti. "Ah, o işte."

"*Brutus* olmalı," dedi Alexander. "Antony, V. Perde 5. Sahnede bunu gün gibi apaçık ortaya koyuyor. Bu senin işaretin Oliver, ne diyor?"

Ben: *"En soylu Romalı Brutus'tü aralarında.*
Bütün arkadaşları arasında yalnız o
Kin duygusuyla yapmadı Caesar'a yaptığını.
Yalnız o, çıkarını düşünmeden, temiz yürekle,
*Halkın yararı için katıldı aralarına.**"

"Hayır," diye ısrar etti Richard. "*Brutus* trajik kahraman olamaz."

James ona hakaret edilmiş gibiydi. "Nedenmiş o?"

Richard, onun yüzündeki ifadeye neredeyse gülecekti. "Çünkü on dört trajik kusuru falan var!" dedi. "Kahramanda yalnızca *bir* tane olması gerekir."

"*Caesar*'ınki hırs, tıpkı *Macbeth* gibi," dedi Meredith. "Ba-

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 5. Sahne, s. 118 –ç.n.

T.me/Cinciva

sit. *Brutus*'ün tek trajik kusuru, *Cassius*'u dinleyecek kadar aptal olması."

"*Caesar* nasıl kahraman olabilir?" diye sordu Wren, birinden diğerine bakarken. "III. Perde'de ölüyor."

"Evet ama oyuna onun adı verilmiş, değil mi?" dedi Richard, kelimelerle nefesi bir hiddet dalgasıyla birlikte dışarı çıkarken. "Diğer tüm trajedilerde böyle oluyor."

"Gerçekten mi?" dedi Filippa, düz sesiyle. "İddianı oyunun *başlığına* mı dayandıracaksın?"

"Hâlâ o on dört kusurun ne olduğunu duymayı bekliyorum," dedi Alexander.

"*Tam olarak on dört tane* olduğunu kastetmedim," dedi Richard sessizce. "Kendini şişlemesine yol açan bir tanesini ayırmanın imkânsız olacağını kastetmiştim."

"Brutus'ün trajik kusurunun Roma'ya olan aşılmaz aşkı olduğunu iddia edemez misin?" diye sordum, kısılmış gözlerle Richard'ı izleyen James'e bakarak. Frederick tahtanın önünde durmuştu; dudaklarını büzmüş, dinliyordu.

"Hayır," dedi Richard, "çünkü bunun yanı sıra, sende onun gururu, kendini beğenmişliği, kibri-"

"Bunların hepsi özünde aynı, herkesten çok senin bildiğin gibi." James'in sesi, Richard'ınkini kesti ve geri kalanımız irkilerek sessizliğe gömüldü.

"Bu da neydi?" diye sordu Richard. James çenesini sıktı, o kadarını yüksek sesle söylemek istemediğini biliyordum.

"Beni duydun."

"Evet, siktir, duydum," dedi Richard. Sesindeki soğuk ton, ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. "Söylediklerini değiştirmen için sana bir şans veriyorum."

"*Beyler.*" Frederick'in orada olduğunu neredeyse unutmuş-

T.me/Cinciva

tum. Alçak sesle, hafifçe konuştu ve bir anlığına bunun şokunun onu bayıltıp bayıltamayacağını merak ettim. "*Yeter.*"

Kanepeden fırlayıp James'in üzerine atlayacakmış gibi öne doğru eğilen Richard, tekrar minderlere yaslandı. Meredith'in ellerinden biri, dizine kondu.

James gözlerini kaçırdı. "Richard, üzgünüm. Onu söylememeliydim."

Richard'ın yüzü başta ifadesiz olsa da öfkesi kaybolup ona üzgün bir suratla bıraktı. "Sanırım bunu hak ediyorum," dedi. "Kayıt dışı günündeki küçük patlamam için asla hakkıyla özür dilememiştim. Barışalım mı, James?"

"Evet, elbette." James tekrar ona baktı, omuzları rahatlamayla bir santim çöktü. "Barış."

Filippa ve Alexander'la hızlıca şaşkın bakışlar paylaştığım kısa tuhaf duraksamadan sonra Meredith konuştu, "Az önce bu gerçekten yaşandı mı? Tanrı aşkına, bu yalnızca bir *oyun.*"

"Eh." Frederick iç çekip gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin eteğiyle silmeye başladı. "Daha azı için düellolar yapıldı."

Richard, James'e tek kaşını kaldırdı. "Şafakta yemekhanenin arkasında kılıç düellosu mu?"

James: "Sadece Oliver benim yardımcım olursa."

Ben: "*Yaşamak için umutluyum ama ölüme de hazırlıklıyım.*"*

Richard: "Pekâlâ, Meredith benimki olabilir."

Alexander: "Güven oyu için teşekkürler, Rick."

Richard güldü, görünüşe göre her şey affedilmişti. Tartışmamıza geri dönüp medeni şekilde devam etsek de gözümün ucuyla James'i izledim. Aramızda daima küçük rekabetler ol-

* William Shakespeare, Kısasa Kısas, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. ?? –ç.n.

T.me/Cinciva

muştu ancak daha önce hiç böylesine açık bir düşmanlık gösterisi olmamıştı. Bir yudum çayla, kendimi hepimizin sadece aşırı tepki gösterdiğine ikna ettim. Aktörler doğaları gereği değişkendir – kışkırtıcı unsurlar, duygu, ego ve kıskançlıktan oluşan simyasal yaratıklardır. Onları ısıtın, birlikte karıştırın, bazen altın elde edersiniz. Bazen de felaket.

T.me/Cinciva

12. SAHNE

Cadılar Bayramı, yumuşak bir uyarı hırıltısıyla gecenin karanlığındaki kaplan gibi yaklaştı. Ekim ayının ikinci yarısı boyunca, gökyüzü gri ve fırtınalıydı. Gwendolyn bizi her sabah şu sözlerle karşılardı, "Ne korkunç bir *İskoç* havası yaşıyoruz!"

Uğursuz gün yaklaştıkça, öğrencilerin arasında yükselen heyecanı bastırmak imkânsızdı. Otuz birinin sabahı, yemekhanede kahvelerimizi doldururken fısıltılar ardımızdan geliyordu. Herkes bilmek istiyordu, o akşam rüzgârlı kumsalda ne olacaktı? Derslerimize odaklanamayacak kadar huzursuzduk, Camilo 'gidip büyülerimizi hazırlamamız' talimatıyla bizi erkenden bıraktı. Kale'ye döndüğümüzde, tımarhanedeki hastalar gibi birbirimizden kaçınıyor, köşelere siniyor ve repliklerimizi kendi kendimize mırıldanıyorduk. Gece yarısı geldiğinde, ormanın içinden birer birer yola çıktık.

Gece ürkütücü derecede sıcaktı, kadife gibi yumuşak karanlıkta çarpık orman yolunu takip etmeye çalışıyordum. Görünmeyen kökler ayak bileklerimi yakaladı, dengemi kaybedip yere düştüğümde yaklaşan fırtınanın nemli kokusu burnuma doldu. Üzerimi silkeledim, daha dikkatli ilerlerken kalp atışım endişeli bir tavşanınki gibi hızlı ve sığdı.

Patikaya ulaştığımda, bir an geç kaldığımdan korktum.

T.me/Cinciva

Kostümümde (pantolon, bot, gömlek ve hangi kültürden olduğu belirsiz askeri ceket) saat yoktu. Ağaçların kenarında gezinirken, tepeden Hall'a doğru baktım. Üç, dört pencerede loş ışıklar yanıyordu, birkaç öğrencinin kumsala gelmeye cesaret edemeyecek kadar ihtiyatlı olup ürkekçe dışarıyı izlediğini hayal ettim. Gölgelerde bir dal çıtırdadığında, arkamı döndüm.

"Orada biri mi var?"

"Oliver?" James'in sesiydi.

"Evet, benim," dedim. "Neredesin?"

İki karaçamın arasından çıktı, yüzü karanlıkta soluk bir ovaldi. Benim gibi giyinmiş olsa da omuzlarında gümüş apoletler parlıyordu. "Benim Banquo'm olmanı ummuştum," dedi.

"Sanırım seni tebrik etmeliyim, Her Şeyin Efendisi."

Şüphelerim doğrulandığında, ufak bir gurur hissettim. Aynı zamanda ileri görüşlü bir şey kıpırdandı, belli belirsiz bir huzursuzluk. Richard'ın rollerin atandığı günde mutlu olmamasına şaşmamalıydı.

Gece yarısı: Şapel saatinin alçak sesi, durgun gece havasında dalgalandı ve James kolumu sıkıca kavradı. "*Haydi diyor çanın sesi,*" derken sözleri heyecanla hafif ve nefes nefeseydi. "*Sen işitme Duncan: Çünkü bu çan sesiyle / Ya cennete gideceksin ya da cehenneme.*"* Kolumu bırakıp çalılıkların gölgelerinde gözden kayboldu. Tekrar takılıp ikimizi de yere düşürmekten korktuğum için fazla yaklaşmadan onu takip ettim.

Hall ile kuzey kıyısı arasındaki ağaç sırası, yoğun olsa da seyrekti. Çok geçmeden, dalların arasından loş turuncu bir ışık süzülmeye başladı. James –artık onu ya da en azından hatlarını

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 30 –ç.n.

T.me/Cinciva

açıkça görebiliyordum– durdu, arkasından parmak uçlarımda ilerledim. Yüzlerce insan kumsala doluşmuştu; bazıları uzun ve sıkışık sıralar hâlinde banklarda otururken, diğerleri yerde sıkışık küçük kümelerde oturuyordu. Silüetleri, ateşin parlak ışığına karşı siyahtı. Gök gürültüsünün uğultusu, kıyıya vuran dalgalarla çıtırdayan alevlerin seslerini boğdu. Tepelerindeki gökyüzü, şimşekle bembeyaz parıldayıp menekşe rengi sarmallarla boyandığında, seyircilerden heyecanlı fısıltılar yükseldi. Ardından kumsal yine sessizliğe büründü, ta ki yüksek tiz bir ses konuşana kadar.

"*Bakın!*"

Suyun üzerinden katı siyah bir figür, Loch Ness canavarının hörgücü gibi uzun, yuvarlak bir kubbe yaklaşıyordu.

"Bu da ne?" dedim nefesimi verirken.

"Cadılar," dedi James yavaşça, ateşin ışığı gözlerinden kırmızı kıvılcımlar gibi yansıyordu.

Yaratığa benzer şekil yaklaştıkça, onun ters çevrilmiş bir kano olduğunu anlayabileceğim kadar odağa girdi. Kanonun gövdesinin su üstündeki yüksekliğine bakılırsa, altında yalnızca bir miktar hava için yer vardı. Kano sığ sulara doğru sürüklendi, bir anlığına gölün yüzeyi cam gibi pürüzsüz oldu. Sonra bir dalgalanma, titreme oldu ve üç figür belirdi. Seyirciden toplu bir iç çekiş yükseldi. Kızlar ilk başta cadıdan çok hayalete benziyorlardı, saçları düzgün ve ıslak şekilde yüzlerinden sarkıyordu. İnce beyaz elbiseleri uzuvlarına yapışıyor, arkalarında spiraller çiziyordu. Sudan yükselirlerken, parmak uçlarından sular damladı. Kumaş vücutlarına o kadar sıkı yapışmıştı ki başları eğik olsa da kimin kim olduğunu anlayabiliyordum. Solda, uzun bacakları ve dar kalçalarıyla Filippa'yı tanımamak

T.me/Cinciva

imkânsızdı. Sağda, diğer ikisinden daha küçük ve ince bedeniyle Wren vardı. Ortadaki, ince beyaz örtünün altındaki cüretkâr ve tehlikeli kıvrımlarıyla Meredith'ti. Nabzım, kulaklarımda zonkluyordu. James'le ben, o an için birbirimizi unutmuştuk.

Meredith, saçları yüzünden geriye doğru kayacak kadar başını kaldırdı. "*Gelecek üçler toplantımız ne zaman peki?*" diye sordu, sesi ılık havada alçak ve hoştu. "*Gök gürler, şimşek çakarken mi? Yoksa yağmur yağarken mi?*[*1]"

"*Gürültü patırtı bitsin de öyle,*" diye yanıtladı Wren, muzipçe. "*Savaşı kazanan kaybeden bilinsin hele.*[2]"

Filippa'nın sesi, gırtlaktan ve çarpıcıydı: "*Gün batmadan her şey biter.*[3]"

Ağaçların derinliklerinden davul sesi yankılandı, seyirciler keyifle titredi. Filippa sese, James'le benim gölgelerde saklandığımız patikaya doğru baktı. "*Davul sesi var, davul sesi! Macbeth geliyor besbelli.*[**1]"

Meredith ellerini iki yana açıp yukarı kaldırdı, diğer ikisi de ellerini tutmak için öne çıktı.

ÜÇÜ BİRDEN: "*Kader Tanrıçanın üç kızı var*
El ele vermiş dolaşırlar.
Ne dağ dinlerler ne taş,
Ne deniz ne kara.
Üç kez sana, üç kez bana.
Dokuz etmeye ne ister? Haydi üç kez daha.[**2]"

Üçgen şeklinde bir araya geldiler, avuç içlerini gökyüzüne çevirdiler.

---

* [1,2,3] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 3 –ç.n.

** [1,2] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 8-9 –ç.n.

T.me/Cinciva

"*Sussss!*" dedi Meredith. "*Büyü tamam! Büyü kesssss!*[*3]"

James, daha önce nefes almayı unutmuş gibi aniden nefes aldı ve ışığa doğru adım attı. "*Bundan kötü, bundan iyi bir gün yaşamadım,*[*4]" dediğinde tüm kafalar bize döndü. Artık tökezlemekten korkmadan, hemen arkasından yürüdüm.

"*Forres'e ne kadar var daha?*" deyip aniden durdum. Üç kız yan yana durmuş, bize bakıyorlardı. "*Bunlar da kim? /Şunlara bak: Kupkuru! Kılıkları da bir acayip... /Bu dünyadan değiller sanki?*[*5]" Daha yavaş ilerledik. Binlerce göz bizi takip ediyor, beş yüz çift akciğer nefesini tutuyordu.

Ben: "*Hey, in misiniz, cin misiniz?*

İnsan dilinden anlar mısınız-[*6]"

James: "*Konuşun konuşabiliyorsanız.*[*7]"

Meredith önümüzde çömeldi. "*Selam sana Macbeth! Selam Glamis beyine!*[*8]"

Wren gelip yanında diz çöktü. "*Selam sana Macbeth! Selam Cawdor beyine!*[**3]"

Filippa kıpırdamasa da net, çınlayan bir sesle konuştu. "*Selam sana Macbeth! Selam yarının kralına!*[**2]"

James irkilip geri çekildi. Omuzlarını kavradım. "*Güzel beyim benim, ne diye irkildin böyle? /Ürkecek ne var bu hoş sözlerde!*[3]" dedim.

Bana kuşkuyla baktığında, isteksizce onu bıraktım. Bir an duraksadıktan sonra yanından geçtim, cadıların arasına durmak için son kumlu basamaktan aşağı indim.

Ben: "*Sizler de söylesenize, ne olur:*

Birer hayalet misiniz? Gerçek varlıklar mı yoksa?

* [3,4,5,6,7,8] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 9 –ç.n.

** [2,3] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 9 –ç.n.

T.me/Cinciva

Soylu dostumu ilkin şerefli bir unvanla, sonra büyük bir müjde,

Ve şahane bir umutla selamladınız.

Sarhoş ettiniz neredeyse. Bana bir sözünüz yok mu?

Zamanın attığı tohumları görme gücünüz varsa,

Hangi tohum ölür, hangisi büyür biliyorsanız,

Benimle de konuşun; ne derseniz kabulüm:

Ne korkum var sizden ne de bir dileğim.[*4]"

Meredith bir anda ayağa kalktı. "*Selam!*" dedi, diğer kızlar da onu tekrarladı. İleri fırlayıp fazlaca yaklaştı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "*Macbeth'in hem altında hem üstünde!*[**5]"

Wren arkamda belirdi, parmakları hafifçe belime vururken muzip bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "*Macbeth'ten hem daha mutlu hem daha mutsuz.!*[**6]"

Filippa hâlâ mesafesini koruyordu. "*Kral olmasan da kral-lar yetiştireceksin!*" dedi kayıtsız, neredeyse sıkılmış şekilde. "*Selam ikinize de Macbeth ve Banquo!*[***2]"

Wren'le Meredith beni okşamaya, avuçlamaya devam ettiler. Giysilerimi çekiştiriyor, boynumla omzumun hatlarını keşfediyor ve saçlarımı geriye itiyorlardı. Meredith'in eli ağzıma kadar çıktı, parmak uçları alt dudağımda gezindi sonra James –gerçekten de kendinden geçmiş bir tiksintiyle bakıyordu– ha-

---

* [4] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 9–10 –ç.n.

** [5,6] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 10 –ç.n.

*** [2] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 10 –ç.n.

T.me/Cinciva

reket edip konuştu. Kızların başları ona doğru döndü, dikkatlerini kaybettiğimde dizlerimin bağı çözüldü ve olduğum yerde sallandım.

James: *"Durun, yarım ağızlılar, konuşun biraz daha!*
Glamis beyi oldum, biliyorum; ama Sinel ölünce.
Cawdor beyi nasıl olurum, Cawdor beyi sağken?
İşleri yolunda, keyfi yerindeyken?
Kral olmama gelince, o da inanılır şey değil.[2]"

Yalnızca başlarını salladılar, parmaklarını dudaklarına götürüp tekrar suya daldılar. Yüzeyin altında tamamen kaybolduklarında ve biz aklımızın çoğunu topladığımızda, kaşlarım beklentiyle kalkık şekilde James'e döndüm.

"Senin çocuklar kral olacakmış,"[3]" dedi.

"Asıl sen kral oluyormuşsun![4]"

"Cawdor beyi hem de! Öyle demediler mi?[5]"

"Dediler: Sözleri hâlâ kulağımda." Ağaçların arasından ayak sesleri yaklaştığında, onlara doğru baktım. *"Kim o gelen?[6]"*

Sahnenin geri kalanı kısaydı, konuşmadığım zamanlarda suyu izliyordum. Tekrar durgundu, fırtınalı mor gökyüzünü yansıtıyordu. Vakti geldiğinde ben ve Ross'la Angus'u oynayan iki şanslı üçüncü sınıf, sağ taraftan çıkıp ateşin ışığından uzaklaştık.

"Bizim işimiz bitti," diye fısıldadı içlerinden biri. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Kumsalın kenarındaki barakanın arkasına saklandım. Eskiden evlerin dışına yapılan tuvaletten daha büyük değildi, bir köşesinden kafamı çıkarsam ateşi, suyun üze-

---

* [3,4,5,6] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 11 –ç.n-

T.me/Cinciva

rinde duran kanoyu, James'in şu anda üzerinde yalnız durduğu kumları görebiliyordum.

"Bir hançer mi önümde gördüğüm? /Sapı elimden yana çevrik..." Önündeki boş havayı avuçladı. *"Gel, sarsın elim seni.*"*

Ondan duymayı hiç beklemediğim bir konuşmaydı. Macbeth gibi kandan ve cinayetten söz edemeyecek kadar lekesizdi ancak ateşin kırmızı parıltısında artık o kadar da meleksi görünmüyordu. Bunun yerine, şeytanı yakışıklı olarak düşündüğünüzde aklınıza gelen gibi yakışıklıydı, korkutucu bir şekilde.

James: *"Sen ey sağlam, katı toprak,*
Duyma ayak seslerimi, bilme gittiğim yeri;
Yoksa korkarım, taşların bile keser yolumu:
Bozarlar bu işime gelen korkunç sessizliği.
Duncan daha sağ, sen lafla asıp kesmedesin,
Kelimeler ateşine su serper eylemin.
Gidiyorum, bitti bu iş."**

Duncan'a bir kez daha lanet etti, ardından seyirciler sonraki sahnenin başlamasını bekleyip birbirlerine fısıldarken, ateş ışığının sınırında benimle buluşmak için gizlice uzaklaştı.

"Şimdi ne var?" dedim, duyacak kadar yaklaştığında.

"Sanırım... Bir dakika." Geri çekilirken bana çarptı.

"Ne?"

"*Hecate*," diye tısladı.

Ben daha ne kastettiğini anlayamadan, Alexander sudan fırladı. Dalgalar onun etrafında kıyıya çarparken, seyircilerden

---

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 29 –ç.n.

** William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 30 –ç.n.

T.me/Cinciva

küçük şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Sırılsıklamdı, beline kadar çıplaktı ve bukleleri yüzünün etrafında serbest, dağınıktı. Başını geriye atıp kurt gibi göğe doğru uludu.

"Gerçekten fena," dedim.

Kızlar tekrar sudan çıktılar, hemen ardından Meredith konuştu. *"Ne var, Hecate? Hayrola? Kızgın görünüyorsun.*[*]" Alexander onu ensesinden yakaladığında, her yere su sıçrattı.

"Nasıl kızmam? Sizi cadı karıları, sizi," diye hırladı. *"Sizi yüzsüzler, /Sizi başından büyük işlere kalkışanlar! Siz nasıl Macbeth'le anlaşır, /Ölüm alışverişine girersiniz?*[*2]"

James kolumu yakaladı. "Oliver," dedi. *"Banquo, kandan yapış yapış saçlarıyla gülüyor bana...*[**3]"

"Ah. Ah, *siktir.*"

Beni kulübeye girmeye zorladı, kapı arkamızdan haince gıcırdadı. İçeride zemin küreklerle can yelekleriyle doluydu, ikimizin yüz yüze durmasına ancak yetecek kadar yer bırakmıştı. Alt rafta 4-5 kiloluk bir kova vardı.

"Tanrım," dedim, aceleyle düğmelerimi açarken. "Ne kadar kana ihtiyacımız olduğunu düşündüler?"

"Görünüşe göre çok fazlasına," dedi James, kapağı kaldırmak için eğilirken. "Ve leş gibi *kokuyor*," Botlarımı çıkarırken tatlı, çürük bir koku odayı doldurdu. "Sanırım aslına uygunluk için onları takdir etmeliyiz."

Kolum, gömleğin koluna dolanmıştı. "*Kahretsin,* kahretsin, kahretsin... sıkıştım, ah, siktir... James, yardım et-!"

[*2] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 5. Sahne, s. 62 –ç.n.

[**3] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 73 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Sus! Gel buraya." Ayağa kalkıp, gömleğimin eteğini tutarak başımdan yukarı çekti. Kafam yakasına takıldığında, ona çarptım. "Pantolonuna kan bulaştırabilir misin?" dedi, dengemi sağlamam için pantolonumun belinden tutarken.

"Eh, çıplak gitmiyorum."

Kovaya uzandı. "Peki öyleyse. Ağzını kapat."

Ağzımla gözlerimi sımsıkı kapattım, bir tür sapkın pagan vaftizi gibi kanı başımdan aşağı döktü. Yüzümden aşağı akarken, tükürüp öksürdüm. "Bu şey *de* ne?"

"Bilmiyorum. Ve ne kadar zamanın olduğunu da bilmiyorum." Başımı tuttu. "Kıpırdama." Kanı yüzüme, göğsüme, omuzlarıma bulaştırdı. Saçlarımı diken diken etmek için parmaklarını arasından geçirdi. "İşte oldu." Bir anlığına yalnızca bana baktığında hem etkilenmiş hem de iğrenmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl görünüyorum?"

"Kahrolası harika," dedi, sonra beni kapıya doğru itti. "Şimdi git."

Kulübeden tökezleyerek çıktım, keskin taşlarla çam iğneleri çıplak ayaklarıma batarken küfrederek ağaçlara doğru koştum. Gece yarısı karanlıkta kiminle karşılaşacağınızı bilmeden dışarı çıkmak kesinlikle ürkütücü ve aynı zamanda zahmetliydi. Yalnızca kendi sahnelerimi biliyordum, bu yüzden Banquo'nun hayaleti olarak girmeden önce ne kadar zamanım kaldığını zar zor tahmin edebiliyordum. Bir dal yüzüme çarpsa da onu görmezden geldim. Köklerin, taşların ve sürünen sarmaşıkların üzerinden tepeye tırmandım. Yanağımda bir çizik daha olması fark etmezdi; zaten kanla kaplıydım. Çiğ gece havasında tenim soğurken yapış yapış oldu, kalbim tekrar küt küt atıyordu – yarı patikayı tırmandığımdan, yarı ikinci girişimi kaçıracağım korkusu yüzündendi.

T.me/Cinciva

Anlaşılan o ki ağaç hattına varmam çok uzun sürmüştü. Ayaklarımın altında ince dallar çatırdarken ağır ağır, becerik-sizce gelmiştim ancak seyirciler, endişeyle James'in cadılarla olan ikinci görüşmesini izliyorlardı, bana aldırış etmediler. Alçak bir dalın ardına saklandığımda keskin çam kokusu tenimdeki sahte kanın kötü kokusunu geçerek bana ulaştı.

Wren: *"Başparmaklarımın kaşındığına bakılırsa*
Sütü bozuk biri geliyor bu yana."[*]

James: *"Kolay gele, cadılar; gecenin kara kızları,*
Nedir yine yaptığınız, gizli kapaklı?"[2]

Kızlar ateşin etrafında halka hâlinde dans ettiler, saçları açık ve birbirine dolanmıştı, eteklerine yeşil yosunlar yapışmıştı. Ara sıra içlerinden biri ateşe avuç dolusu parıldayan toz attığında, alevlerin üzerinde renkli bir duman bulutu parlıyordu. Saklandığım yerde kıpırdanarak bekledim. Bir dizi görünün sonuncusuydum ancak nasıl görüneceklerdi? Tanıdık yüzler görmek adına izleyici kalabalığını tarasam da birçok ayırt edici özelliği seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Sahnenin sol tarafında Colin'in sarı kafasını gördüm, ateşin ışığı Gwendolyn'a ait olabileceğini düşündüğüm bakırımsı buklenin üzerinde parladı. Merak etmekten kendimi alamadım: Richard nerelerdeydi?

Wren'den gelen doğaüstü bir kahkaha feryadı dikkatimi tekrar kumsala çekti.

Meredith: *"Sor."*[**3]

Wren: *"Söyle."*[4]

---

*,2 William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 69 –ç.n.

** 3,4,5,6,7 William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 70 –ç.n.

T.me/Cinciva

Filippa: *"Sor, söyleyelim.[5]"*

Meredith: *"Bizden mi duymak istersin dilediğini*
Yoksa bizim ustalarımızın ağzından mı?[6]"

James: *"Çağırın görelim onları.[7]"*

Kızların sesleri yüksek, ahenksiz bir ilahiyle yükseldi. James durmuş, derin düşüncelere dalmış ve kararsız şekilde izliyordu.

Meredith: *"Dokuz yavrusunu bir günde yemiş*
Bir dişi domuzun kanı döküle,
Bir katilin çarmıhından süzülmüş
İnsan yağı ateşlerde yakıla."*

ÜÇÜ BİRDEN: *"İster aşağıdan gel ister yukardan;*
Göster kendini, bütün gücünü kullan![2]"*

Filippa ateşe bir şey fırlattı, alevler başlarının üzerine yükselerek kükredi. Kumsal boyunca bir ses gürledi, ilkel bir tanrı kadar muazzam ve ürkütücüydü. Şüphesiz, bu Richard'tı.

"MACBETH. MACBETH. MACBETH. MACDUFF'TAN KORU KENDİNİ![3]"*

Ortalıkta görünmüyordu ancak sesi her taraftan bize doğru geliyordu, o kadar yüksekti ki kemiklerimde titreşti. James de ben ve diğerleri kadar paniğe kapılmıştı, konuştuğunda dili dolandı. *"Kim olursan ol, verdiğin öğüt yerinde, eksik olma! /Tam korkularımın üstüne bastın. Ama bir söz daha!*[4]"**

Richard sağır edici şekilde sözünü böldü.

Richard: *"ELİNİ KANA BULA, YILMA, YOLUNDAN ŞAŞMA! ANA KARNINDAN ÇIKMIŞ HİÇ KİMSEDEN KORKMA.[5]"*

James: *"Öyleyse, yaşa Macduff! Ne diye korkayım senden?[6]"*

---

* [2,3] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 70 –ç.n.

** [4,5,6,7] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 71 –ç.n.

T.me/Cinciva

Richard: *"ASLAN YÜREKLİ OL! GURURLU OL! DÜŞME ARDINA*

DİL UZATAN, BAŞKALDIRAN, TUZAK KURANLARIN.
KİMSE MACBETH'İN HAKKINDAN GELEMEZ
KOCA BİRNAM ORMANI KALKIP ÜSTÜNE GELMEDİKÇE,
DUNSI NANE TEPELERİNE KADAR YÜRÜMEDİKÇE.[1]*"*

James: *"Hiçbir zaman desenize! Kim yürütebilir ormanı?*
Kimin sözü geçer ağacın toprağa perçinli köklerine?
Falıma diyecek yok doğrusu! Ne güzel!
Ey bana başkaldıranlar, indirin başlarınızı,
Birnam ormanı yerinden kalkıncaya dek.
Macbeth yaşayacak yücelerde,
Tabiat yeter demedikçe,
Eceliyle son nefesini vermedikçe.
Ama bir şey daha var, bilmeye can attığım:
Söyleyin bana, söyleyebilirseniz:
Banquo oğulları kral olacak mı bu ülkede?"*

Cadıların hepsi bir anda haykırdı, *"Daha fazlasını öğrenmeye çalışma.*2"*

James: *"Ben ne dilersem yerine getirilmeli.*
Yoksa lanet yağdırırım üstünüze.
*Bilmek istiyorum...*3"*

ÜÇÜ BİRDEN: *"Görsün gözleri, kanasın yüreği!*
*Gelin, geçin önünden gölgeler gibi!*4"*

Seyircilerin arka sırasından pelerinli sekiz figür yükselirken yanlarında oturan kız şaşkınlıkla cıyakladı. Orta koridora doğru süzülüp alçalmaya başladılar (daha fazla üçüncü sınıflar mı? Merak ettim), James'in gözleri kocaman açılmıştı, onları

---

* 2,3,4 William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 72 –ç.n.

T.me/Cinciva

korkuyla izliyordu. *"Nedir bu?"* dedi. *"Kıyamete kadar ardı gelmeyecek mi bunların?*[*]*"*

Kalbim ağzıma gelmişti. Işığa ikinci kez adım attım, tenimdeki kan kaygandı ve parlıyordu. James ağzı açık bana baktı, seyirciler de hep birlikte döndü. Sessizliğin yüzeyinde boğuk çığlıklar yankılandı.

"Ne korkunç görüntü bu?" dedi James, güçsüzce. Tekrar merdivenlerden aşağı inmeye başladım, pelerinli sekiz figürün bana ait olduğunu göstermek adına elimi kaldırıp işaret ettim. *"Ama bak, bu gördüklerim doğru demek: /Bak işte Banquo, kandan yapış yapış saçlarıyla /Gülüyor bana, oğullarını gösteriyor.*[*2]*"*

Elimi tekrar indirdiğimde, sanki var olmamışlar gibi çevredeki gölgelerin arasında eriyip yok oldular. James'le ben ateşin önünde birbirimizden üç metre uzakta durduk. James'in yüzü hayalet misali bembeyazken, ben yeni doğmuş bebek gibi kıpkırmızı, suratsız ve kanlı şekilde parlıyordum.

"Demek doğru?[*3]*"* dedi, öyle görünüyor ki bana doğru. Bunu tuhaf, büyüyen bir sessizlik izledi. İkimiz de ayaklarımızı kıpırdatmadan öne eğildik, bir şey olmasını bekliyorduk. Sonra Meredith aramıza girdi.

"Evet, hepsi doğru, efendimiz," derken James'in bakışlarını benden uzaklaştırdı. *"Ama neden, /Böyle donakaldı Macbeth'imiz?*[*4]*"*

Kendisinin uzaklaştırılmasına, ateşe ve cadıların baştan çıkarıcı ilgisine götürülmesine izin verdi. Ona musallat olmak için basamakların tepesine çıktım, orada durup oyalandım. Gözleri iki defa bana dönse de seyirciler yine kızları izliyordu.

---

*,2,3,4 William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 73 –ç.n.

T.me/Cinciva

Fırtınalı gökyüzüne doğru kıkırdayarak ateşin etrafında dönüyorlardı, bir kez daha şarkı söylemeye başladılar. James bir an donakalarak onlara baktı, sonra dönüp ateşin ışığından kaçtı.

ÜÇÜ BİRDEN: *"Acı üstüne acı, kan üstüne kan,*
Kayna kazanım kayna, yan ateşim yan-
Pul pul ejderha derisi, kurt dişi,
Bir cadı kemiğinin çürümüşü..."[*]

Meredith'le Wren vahşi, şiddetli hareketlerle dans etmeye devam ederken, Filippa kumun derinliklerine gizlenmiş bir kâseyi kaldırdı. Kızıl ve yoğun sıvı yanlara sıçradı, tenimde karıncalanan kanla aynıydı.

ÜÇÜ BİRDEN: *"Acı üstüne acı, kan üstüne kan,*
Kayna kazanım kayna, yan ateşim yan.
Bebek kanıyla da soğuttun mu biraz,
Tamamdır büyü, önünde durulmaz.[2]"

Filippa kâseyi ters çevirdiğinde mide bulandırıcı bir sıçrama sesi oldu, sonra her şey karardı. Seyirciler neşe ve şaşkınlık uğultularıyla ayağa fırladı. Koşarak ağaçların gölgesine geri döndüm.

Göl kenarındaki ışıklar yandığında –kumsalın kenarında tuhafça titreyen zayıf, turuncu ampuller– kıyı bağırışlar, kahkahalar ve alkışlarla canlanmıştı. Serin ormanın karanlığında, ellerim dizimde iki büklüm yere çökmüş, derin derin nefes alıyordum. Bir heyelandan başarıyla kaçmış gibi hissediyordum. Tek istediğim, diğer dördüncü sınıfları bulmak ve onlarla rahat bir nefes almaktı.

Ancak kutlama sessiz yapılamazdı. Cadılar Bayramı, içki alemi türünden bir kutlama gerektiriyordu, başlaması da uzun sürmedi. Fakülte üyeleriyle daha ürkek olan birinci ve ikinci

---

*.[2] William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 68 –ç.n.

T.me/Cinciva

sınıflar gider gitmez, yavaşça kaybolan bir sihirle yaratılmış gibi fıçılar ortaya çıktı. Richard'ın sesini ürkütücü şekilde büyüten hoparlörlerden müzik geliyordu. Aramızdan ilk beliren Alexander'dı, yeniden canlanan boğulmuş bir adam gibi sendeleyerek sudan çıktı. Diğer dallardan olan hayranlar ve arkadaşlar (ilkinden çok, ikincisinden az vardı) etrafını sardılar. Alexander onlara bir saatten fazla suda durmakla ilgili heyecan verici bir hikâye anlattı. Kanlar içinde olduğumun, dikkatleri üzerime çekmemenin imkânsız olduğunun bilincinde olarak ağaçların güvenli ortamında biraz daha bekledim. Ancak Filippa'yı gördüğümde, kumsala dönmeyi göze aldım.

Işık bana vurur vurmaz, insanlar tebrikler yağdırdılar. Ne kadar yapışkan olduğumu fark etmeden önce, sırtıma vurup saçımı karıştırmak için uzandılar. Filippa'ya doğru ilerlediğimde, birayla köpüren iki plastik bardak elime tutuşturulmuştu.

"İşte," deyip birini ona uzattım. "Mutlu Cadılar Bayramı."

Gözleri kanlı yüzümden kirli çıplak ayaklarıma indi ve tekrar yukarı kaydı. "Güzel kostüm."

Hâlâ nemli, geneli şeffaf olan elbisesinin kolunu çekiştirdim. "Seninkini daha çok beğendim."

Gözlerini devirdi. "Sence bu yıl hepimizi tamamen çıplak bırakmaya mı çalışacaklar?"

"Daha maskeli Noel balosu var."

"Ah Tanrım, dilini ısır."

"Diğerlerini gördün mü?"

"Meredith, Ses'i aramaya gitti. James'le Wren hakkında bir fikrim yok."

Alexander seyircilerinden izin istedi, kollarını ikimizin de boynuna dolayarak aramıza girdi. "Beklenildiği gibi iyi gitti," dedi. Sonra, "Bu da ne? Oliver, leş gibisin."

T.me/Cinciva

"Hayır, Banquo'yum." (Her iki sahnem de teknenin altındaydı.)

"Çiğ et gibi kokuyorsun."

"Göl suyu gibi kokuyorsun."

"*Tuşe.*" Sırıtıp avuçlarını birbirine sürttü. "Bu partiyi layıkıyla başlatalım mı?"

"Bunu nasıl yapmamızı önerirsin?" diye sordu Filippa.

"Sarhoş ol, yüksek sesli ol, şanslı ol." Parmaklarıyla tabanca şekli yapıp ona doğrulttu. "Tabii daha iyi bir fikrin yoksa."

İki elini teslim olurcasına kaldırıp konuştu, "Yolu göster."

Cadılar Bayramı, Dellecher öğrencilerinde bir tür zevküsefa histerisi yaratıyor gibiydi. İlk üç yılımdaki kutlamalardan hatırladıklarım hızla unutulmuştu çünkü dördüncü sınıf olmak biraz ünlü olmak gibiydi. Tanımadığım, zar zor tanıdığım, az çok gözümün ısırdığı insanlar; bana ve diğerlerine iltifatlar yağdırdılar, ne kadar süredir prova yaptığımızı sordular, hiç prova yapmadığımızı öğrendiklerinde uygun bir şaşkınlık ifadesi kullandılar. Yaklaşık bir saat boyunca sunulan içecekleri, esrarlı sigaraları ve sigaraları kabul etsem de insanların bunaltıcı baskısı beni kısa sürede boğmaya başlamıştı. Dördüncü sınıf tiyatrocu arkadaşlarımı bulmak adına kalabalığı aceleyle taradım. (Alexander'la Filippa'dan ayrılmıştım ancak o noktada ne zaman, nasıl olduğunu hatırlamıyordum.) Israrla flörtöz olan ikinci sınıf kızdan bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söyleyerek kurtuldum. Bir tane bulup ışığın sınırına doğru yürüdüm. Biraz daha özgürce nefes alırken, alemi bir süre katılmadan izlemekten memnundum. Kolumda bir el hissedene kadar, biramı yavaşça yudumladım.

"Selam."

"Meredith."

T.me/Cinciva

Bir grup stüdyo ressamı oğlandan uzaklaşmıştı (muhtemelen çizim dersinde model olması için ona yalvarıyorlardı), beni partinin kenarına kadar takip etti. Hâlâ cadı elbisesini giyiyordu, çakırkeyif hâlimle kumaşın ardından ona bakmamam imkânsızdı.

"Ne kadar harika olduğunu duymaktan bıktın mı?" diye sordu.

"Çoğunlukla sadece kana dokunmak istiyorlar."

Gülümserken, parmakları dirseğimden omzuma doğru gezindi. "Hasta, küçük ucubeler." Kesinlikle içiyordu ancak alkole hepimizden daha dayanıklıydı. "Yine de belki *sana* dokunmak için bahane arıyorlardır." Parmağının ucundaki sahte kanı yaladı, deve kuşu tüyünden yelpaze gibi olan kalın siyah kirpiklerini kırptı. Dayanılmaz derece seksiydi, bu beni nedense rahatsız etti. "Biliyor musun?" dedi. "Çıplak göğüslü, kanlar içindeki görünüm sana yakışıyor."

"Sutyensiz, çarşaf giymiş görünüm de sana yakışıyor," dedim düşünmeden, yarı alaycı şekilde. Richard'ın dişlerimi döktüğü ağır çekim bir film kafamın içinde dönüp durduğunda, yüksek sesle ekledim, "Erkek arkadaşın nerede? Onu gördüğümü sanmıyorum."

"Somurtup beni ve diğer herkesi eğlenmekten alıkoymaya çalışıyor." Richard'ın tek başına bankta oturduğu içkisini yudumladığı, eğlence düşkünlerini sanki partilerini son derece kötü bulmuş gibi izlediği kumsala kadar Meredith'in bakışlarını takip ettim.

"Şimdi nesi var?"

"Kimin umurunda? Sürekli bir şeyi var." Parmaklarımı çekiştirirken konuştu, "Hadi, James seni arıyor."

Elimi çeksem de itaatkâr şekilde onu takip ederken, içkimin çoğunu bir yudumda içtim. Richard'ın bana ters ters baktığı-

T.me/Cinciva

nı hissedebiliyordum. Biri ateşi tekrar yakıp alevlendirmişti, James'le Wren birbirleriyle konuşup diğer herkesi görmezden gelirken yanında durmuşlardı. Biz yaklaşırken James paltosunu uzattı, Wren onu omuzlarının etrafına çekti, sonra aşağı bakıp güldü. Ceketin eteği, dizlerinin yarısına geliyordu.

"Dördünüz birden o kanonun altına nasıl sığdınız?" diye sordu James, duyabileceğim kadar yaklaştığımda.

"Eh, çok rahattı," dedi. "Kazara Alexander'ı neredeyse beş kez öpmüş olmalıyım."

"Ne hoş. Ona birkaç içki daha verirsen, herkese senin onu ne kadar çok istediğini söyleyecektir."

Wren bize döndü, James'in ceketinin yakasını iki eliyle kavrarken iç çekti. "Oliver, beni korkuttun! Hâlâ korkunç görünüyorsun."

Ben: "Yıkanmak isterdim ama su çok soğuk görünüyor."

Wren: "Beline kadar girdiğinde çok da kötü değil."

Ben: "Diyor ateşin yanında durup başkasının paltosunu giyen kız."

"Wren," dedi Meredith, omzunun üzerinden banklara bakarken, "Richard'la konuşur musun, lütfen? Ondan bıktım."

Wren geri kalanımıza solgunca gülümseyip konuştu, *"Sağlam yürekli kardeşim."**

James onun kalabalığın arasından ilerlemesini izledi. Meredith onun yarı boş bardağına baktı, ondan alıp benimkine uzandı. "İkiniz burada kalın," dedi. "Daha fazla içkiyle döneceğim."

"Ah iyi," dedim. "Sabırsızlanıyorum."

O gittiğinde, James bana dönüp sordu, "İyi misin?"

"Evet," dedim. "İyiyim."

---

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 85 –ç.n.

T.me/Cinciva

Şüpheci gülümsemesinden bana inanmadığını anlayabiliyordum, neyse ki konuyu değiştirmeyi seçti. "Biliyor musun? *Gerçekten* korkunç görünüyorsun. Ağaçların arasından öyle çıktığında beni ölesiye korkuttun."

"James, bunu bana sen yaptın."

"Evet ama o küçük kulübenin karanlığında aynı değildi. Üzerindeki tüm ışık, yüzündeki o bakışla..."

"Eh," dedim, *"kan kanı çağırır."**

"Eh, asla kötü yanına denk gelmemeyi planlıyorum."

"Aynı şekilde," dedim. "Şaşırtıcı derece inandırıcı bir kötü adam oluyorsun."

Omuz silkti. "Richard'tansa benim olmam daha iyi. O gerçekten cani görünüyor."

Tekrar banklara doğru baktım. Richard'la Wren yan yana oturmuştu, başları birbirlerine dönüktü. James ellerine bakıp konuşurken, uğursuz bir kaş çatma yüzünü kararttı. O yarı gömülü huzursuzluk yeniden yüzeye çıktı. Kendime bunun yalnızca karın ağrısı, çok hızlı içilen çok fazla içki olduğunu söyledim. *"Kuru gürültüler,"* dedim, *"deli saçmalarıyla dolu."** Ona aldırma."

Bir saat daha geçti, belki iki ya da üç. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki dakikaları içtiğiniz içki sayısıyla ölçmediğiniz sürece zamanın nasıl geçtiğini anlamak imkânsızdı. Yediden sonra saymayı bırakmış olsam da elim hiç boş kalmamıştı. Daha genç öğrenciler çıkıntılı köklere takılıp biralarının kalanını kendi üzerlerine dökerken, gülüp küfrederek geçtikleri ağaç-

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 4. Sahne, s. 61 –ç.n.

** William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 5. Sahne, s. 101 –ç.n.

T.me/Cinciva

ların arasından Hall'a çekildiler. Her dalın dördüncü sınıfı ve birkaç erken gelişmiş üçüncü sınıf geride kaldı. Birisi gecenin herkes sırılsıklam –ve kaygan– olmadan bitemeyeceğine karar verdi, böylece deve güreşleri başladı.

Bir düzine raunttan sonra, Alexander'la Filippa hüküm süren şampiyonlardı. İkiden çok tek bir yaratığa benziyorlardı, Filippa'nın uzun bacakları Alexander'ın omuzlarına öyle sıkı dolanmıştı ki korkunç Siyam ikizleri olabilirlerdi. Alexander zar zor sallanırken beline kadar suyun içinde duruyor, onun dizlerini kavrıyordu. Meredith'in aksine, onun sarhoşluğu barizdi ancak bu onu sadece yenilmez kılıyor gibi duruyordu.

"Sırada kim var?" diye bağırdı. "*Yenilmez*, biz buyuz."

"Biri seni yenerse, geceyi noktalayacak mısın?" diye sordu James. Geri kalanımız kumda oturmuştuk, çıplak ayaklarımız suyun kenarındayken unutulmuş içecekler parmak uçlarımızdan ağırca sarkıyordu. Hava ekim ayına göre mevsimine uygun olmayan şekilde ılımandı, yine de soğuk dalgalar, ayak parmaklarımızı ısırarak yaklaşan kışı haber veriyordu.

Alexander sola doğru dönüp bizi işaret etmek için Filippa'nın bacağını bıraktı; Filippa düşmemek için Alexander'ın diğer elini kavradı. "Siz olmalısınız çocuklar," dedi.

James'e kafamı salladım. Onlar geride kalan üçüncü sınıfları yenerken, onlara eleştiri ve tezahürat yapmaktan memnunduk.

Meredith: "Eh, ben suya geri girmiyorum."

Filippa: "Sorun ne, Mer? Biraz sert oynamaktan mı korktun?

Otuz kadar seyirci bağırıp ıslık çaldı.

Meredith: "Ne yaptığını biliyorum. Bana yem atıyorsun."

Filippa: "Tabii ki. İşe yarıyor mu?"

Meredith: "Kesinlikle, sürtük. Elinden geleni ardına koyma."

T.me/Cinciva

İnsanlar haykırırken, Filippa sırıttı. Meredith ayağa kalkıp arkasındaki kumları silkelerken omzunun üzerinden konuştu, "Rick! Hadi bu aptallara bir ders verelim."

Sahile inmeye tenezzül etse de bizden bir metre arkada oturan Richard, "Hayır. İstiyorsan kendini küçük düşür. Ben kuru kalıyorum," dedi.

Bir kahkaha tufanı daha duyuldu, bu seferki daha kötü niyetliydi. (Meredith fazlaca hayran olunduğu kadar imrenilen biriydi. Attığı herhangi bir yanlış adımı, en az birkaç kişi tarafından kıskançlıkla karşılanırdı.)

"İyi," dedi, soğukkanlılıkla. "Yapacağım." Eteğini tutup kalçasının yukarısında bir düğümle bağladı. Suya girdiğinde dönüp konuştu, "Geliyor musun, Oliver?"

"Ne, ben mi?"

"Evet, sen. Birinin bu aptalları suya batırmama yardım etmesi gerekiyor, James bunu kesinlikle yapmaz."

"O haklı," dedi James, umursamaz bir tavırla. "Yapmayacağıma kesinlikle eminim." (Meredith'e biyolojik ve kaçınılmaz bir şekilde ilgi duyan diğerlerimizin aksine, James onun bariz cinsel çekimini itici buluyor gibiydi.) Bana sırıttı. "İyi eğlenceler."

Meredith'le ben bir anlığına birbirimize baktık ancak ifadesinin sertliği, reddetmenin bir seçenek olmadığını hissettiriyordu. Tanımadığım insanlar, ben beceriksizce ayağa kalkana kadar cesaret verici sözler haykırdılar. "Bu kötü bir fikir," dedim, daha çok kendime.

"Merak etme." Wren, James'i dirseğiyle dürttü. "Benimle birlikte kazananlarla dövüşmesini sağlayacağım."

O itiraz etse de ne dediğini duymadım çünkü Meredith kolumu kavramış, beni suya çekiyordu. "Dizlerinin üstüne çök," diye emretti.

T.me/Cinciva

"Bahse girerim bunu bütün oğlanlara söylüyordur," dedi Alexander. *"Sende hiç arlanma utanma yok mu; /Yüzün hiç kızarmıyor mu?"**

Suyun içinde çömelirken ona ters ters baktım. Soğuk, karnımla göğsümü buz tabakası gibi ele geçirirken neredeyse nefesimi kesecekti. "Tanrım," dedim. "Acele et ve üstüme çık."

"Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyordur," dedi Filippa göz kırparken. *"Ama şunu da söylemeliyim sana, /Daha görgülü, soylu biri sanmıştım seni."***

"Peki," dedim Meredith'e, daha fazla kaba kahkaha kulaklarımda çınlarken. "Onları öldürelim."

"İşte budur." Bir bacağını omzuma attı, sonra diğerini. Onu neredeyse düşürecektim. O ağır değildi ama ben sarhoştum, o âna kadar ne kadar sarhoş olduğumu fark etmemiştim. Ayaklarını koltuk altlarımdan geçirdiğinde, yavaşça doğruldum. Suyun beni itip çekmeyi bırakmasını dileyerek dengemi bulmaya çalışırken, bir alkış tufanı koptu. Sahte kanın birazı tenimden sıyrılıp karnımdan pantolonumun beline doğru aktı.

Colin –kendini beğenmiş genç Antony'miz– hakem olmuş gibi duruyordu. Devrilmiş kanonun üstüne oturmuştu, iki elinde de birer içki vardı. "Hanımlar, pençelerinizi kendinize saklayın," dedi. "Kimsenin gözünü çıkarmak yok, lütfen. Diğer kızı suya ilk düşüren kazanır."

Onu nasıl alt edeceğimi merak ederek Alexander'a odaklanmakta zorlandım. Meredith'in baldırları, yüzümün iki yanında ıslak ve parlarken konsantre olmak güçtü.

---

* William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 55 –ç.n.

** William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 33 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Ayıp, ayıp!" dedi Filippa, keyifle. *"Seni sevgili bozması, ipli kukla!*[*]"*

"Demek iş bu raddeye geldi," dedi Meredith. *"Senden ne kadar kısayım boyalı şenlik direği? Söylesene![2]"*

"Kızdığı zaman keskin dilli ve yırtıcı olur!" diye yanıtladı Filippa. *"Okuldayken hırçınlığından herkes çekinirdi.[**3]"* Daha çok rezil kahkaha.

"Benimle böyle alay etmesine katlanmak zorunda mıyım?" dedi Meredith. *"Bırakın şunun ağzının payını vereyim.[***4]"*

Böylece ileri atıldık. Dik durmaya çalışarak Meredith'in altında sallandım. Kızlar şiddetle kavgaya tutuştular, çalkalanan su ve Alexander'ın manik kahkahası yüksek, kafa karıştırıcıydı. Meredith dengesini kaybettiğinde, ağırlığının kayması beni hızla geri çekti. Vücudumu ters yöne fırlatıp Alexander'a çarptım.

Filippa neredeyse suratıma tekme atacaktı, tüm dünya sarsılsa da aynı anda aklıma bir fikir geldi. Tekrar başım önde Alexander'a atıldım, Filippa'nın ayağının beyaz parıltısını gördüğümde onu yakalamak adına Meredith'in bacağını bırakma riskini aldım. Sertçe yana doğru eğilsek de bağırdım, "Meredith, *şimdi!*"

Filippa'nın ayağını yukarı savurduğumda, Meredith onu sertçe itti. Anında geriye doğru eğilirken, Alexander'ı da beraberinde çekti. Kısa bir an kolları iki yanda pervane gibi

* [2] William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 55 –ç.n.

** [3] William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 56 –ç.n.

*** [4] William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 57 –ç.n.

T.me/Cinciva

hareket ederken asılı kaldıktan sonra, ikisi de suyu boyladı. Meredith'le ben sağa kaydık, boştaki elimi tekrar baldırına kenetledim. Seyirciler alkışlayıp bağırsa da onları zar zor duyabiliyordum çünkü bir eli saçımdayken, Meredith bacaklarıyla kafamı sarıyordu. Olduğum yerde başım dönerken, gülümsemeye çalıştım.

Filippa'yla Alexander, tıkanıp su tükürerek suyun altından çıktılar.

"Peki," dedi Alexander. "Biri bana içki versin, yoruldum."

"Bence hepimiz yorulduk," dedi Filippa.

"Ah, hayır," dedi Meredith, korktuğum üzere. "Wren kazananla oynayacağını söylemişti."

Colin kanonun kenarına şaplak attı. "Doğru, doğru."

"James varsa ben de varım," dedi Wren.

Gözlerimdeki suyu silip ona baktım. Utangaç bir yarım gülümsemeyle kıpırdanarak kumda oturuyordu. Aniden oynamasını istedim. "Hadi, James," dedim. "Seni rezil edelim, böylece hepimiz eve gidebiliriz."

"Gidip intikamımızı al," dedi Filippa, kumsalda durup eteğindeki suyu sıkarken.

"Eh," dedi, "yapmam gerekiyorsa."

Wren ayağa kalktı, James'in kalkmasına yardım etmek için ellerini uzattı. Eteğini Meredith'in yaptığından daha mütevazı bir düğümle bağlayıp suya girdi. Seyircilerden bazıları uzaklaşsa da on kadar kişi kalmıştı, seslenerek güvence verdiler.

Meredith omuzlarıma ağır gelmeye başlamıştı, bu yüzden onu biraz daha ileri ittim. Gözümün önündeki saçlarımı parmak uçlarıyla geri tararken, "Aşağıda iyi misin?" dedi.

"Bunun için fazla sarhoşum."

"Sen kahramanımsın."

T.me/Cinciva

"Tam da her zaman istediğim şey."

Wren güçlükle bulunduğumuz yere geldiğinde konuştu, "Tanrım, su çok soğuk!"

*"Yüzmek için tam da gecesini seçtin."** James onun ardından ilerlerken yüzünü buruşturdu. "Omuzlarıma çıkmana yardım edeyim." Benim yaptığım gibi çömeldi, Wren bacağını omzuna atarken elini tuttu.

Ancak tırmanmayı bitiremeden, bütün gece çok az duyduğumuz bir ses konuştu, "Aslında, bence bu kadar yeter."

Yavaşça ve dikkatle döndüm. Richard kaşlarını çatmış, sahilde duruyordu.

"Sen oynamak istemedin," dedi Meredith. "Neden söz hakkın olsun?"

"Yalnızca biraz eğlence," dedi Wren. Yarı yola kadar çıkabilmişti, James'in omzuna papağan gibi tünemişti. James'in gözleri Richard'a sabitlenmişti.

"Bu çok aptalca, birilerinin canı yanacak. Aşağı inin."

"Hadi ama Rick," dedi Alexander, elinde başka bir içkiyle kumda yayıldığı yerden. "O iyi olacak."

"Kapa çeneni," dedi. "Sen sarhoşsun."

"Sen değil misin?" dedi Filippa. "Rahatla biraz, sadece bir oyun."

"Siktir git, Filippa. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Richard!" dedi Wren. Filippa ona ters ters bakarken, ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıktı.

"Tamam, sanırım gösteri bitti," dedi Colin, kanodan inerken.

"Hadi çocuklar, dağılın." Geriye kalan birkaç seyirci hayal kırıklığıyla homurdanarak yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 4. Sahne, s. 87 –ç.n.

T.me/Cinciva

Colin tereddüt etti, hâlâ bir hakeme ihtiyacımız olup olmadığından emin değilmiş gibi bir Richard'a bir bize bakıyordu.

"İkiniz de oynaşmayı bırakır mısınız?" dedi Richard, sesi sanki tekrar sihirli şekilde büyütülmüş gibi suyun üzerinde yankılandı.

"Ah, anladım," dedi Meredith. "Sen somurtmakla meşgulsün diye iyi vakit geçirmemize katlanamıyor musun? Sırf bir kez olsun son selamlamayı yapamadığın için mi?" Yüzü bembeyaz kesildi –mosmor–, çok fazla şey söylememesi için onu uyarmaya çalışarak dizlerini sertçe sıktım. Bunu hissetmedi, anlamadı ya da umursamadı. "Siktir et," dedi. "Her şey daima seninle ilgili değil."

"Bunu söyleyen de birinci sınıf bir ilgi orospusu."

"Richard, neler oluyor?" Bir öfke patlamasıyla kafam aniden alev aldı. Meredith'in bacaklarındaki tutuşum refleks olarak daha da sıkılaştı. Onu savunma içgüdüsü beklenmedik olsa da buna şaşırmaya vaktim yoktu. Tehlikeli şekilde sessizdi.

Richard başka bir şey daha söylemeye başladı ancak James lafını böldü. "Bu kadar yeter," dedi, sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını vardı. "Neden mola verip sakinleşince geri gelmiyorsun?"

Richard'ın gözleri simsiyah oldu. "Ellerini kuzenimden çek ve ben-"

"Sen *ne?*" Wren sıçtayarak suya atlasa da James'e yakın kaldı. "Senin sorunun ne? Bu yalnızca bir oyun."

"Evet, tamam," dedi Richard, uzun adımlarla suya girerken. "Hadi oyun oynayalım. Wren çekil, sıra bende."

"Richard, aptal olma." Meredith bir bacağını omzumdan sarkıttı, aşağı inmesine yardım etmek için belinden tuttum. Onun ekstra ağırlığı olmadan, helyumla doluymuş gibi hissettim. Gözlerimi sertçe kırpıştırarak kafamı toparlamaya çalıştım.

T.me/Cinciva

"Hayır, oynamak istiyorum," dedi Richard tekrar. Ne kadar içmişti? Net bir şekilde konuşuyordu ancak hareketleri gevşek, pervasızdı. "Wren, yoldan çekil."

"Hadi ama Richard, James bir şey yapmadı," dedim.

Bana döndü. "Ah, merak etme... Birazdan seninle ilgileneceğim."

Geriye yaslandım. Biriyle kavga çıkarmaya kararlıysa, şansımı beğenmiyordum.

"Onu rahat bırak," dedi James sertçe. "O sırf sen istemediğin için oynadı, nazik olmaya çalışıyordu."

"Evet, hepimiz Oliver'ın ne kadar *nazik* olduğunu biliyoruz."

"Richard," dedi Meredith. "Şerefsizlik yapma."

"Yapmıyorum, şimdi oynamak istiyorum. Hadi ama, son bir oyun istediğinizi sanıyordum." Wren'in etrafından uzanıp James'i geriye doğru itti. Su onu yakalarken, yumuşak bir sıçrama sesi duyuldu.

"Richard, dur!" dedi Wren.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir oyun daha!" James'i tekrar ittiğinde, James koluna vurup onu uzaklaştırdı.

"Richard, seni uyarıyorum-"

"Ne? Oynamak istiyorum."

"Ben oynamıyorum," dedi James ona, vücudundaki her kas gergin ve sertti. "Bunu bir daha yapma."

"Yani kızlarla, Alexander'la ve Oliver'la oynayacaksın ama benimle oynamayacak mısın?" diye sordu Richard. "HADİ!"

"Richard, dur!" Hep birlikte bağırdık ancak çok uzun süre beklemiştik. James'i tekrar itti, hiç de şakayla değildi. James sertçe suya düştü, dengesini sağlamaya çalışırken kolları yüzeye çarpmıştı. Ayağa kalkar kalkmaz Richard'ın üzerine atıldı,

T.me/Cinciva

tüm ağırlığıyla çarptığında onu geriye doğru savurdu. Su etraflarında çalkalanırken Richard gülüyordu; onun cüssesi çok daha büyüktü, dövüşün adil olması imkânsızdı. Bacaklarımı sürüyerek onlara doğru ilerliyordum ki Richard'ın gülüşü hırlamaya dönüştü ve James'in kafasını suya daldırdı.

"RICHARD!" diye bağırdım.

Belki James'in çırpınışları yüzünden beni duymamıştı, belki de duymamış gibi yapıyordu. Kolunu boynuna dolayarak onu suyun altında tuttu. James onun yan tarafına bir yumruk indirse de karşılık mı verdiğini yoksa sadece kurtulmak için mi mücadele ettiğini anlayamıyordum. Kızlar, Colin ve Alexander suya çarpa çarpa onlara doğru ilerliyorlardı ancak oraya ilk ben vardım. Richard silkinip beni üzerinden attığında, soğuk su yüzüme çarpıp ağzımla burnuma girdi. Tekrar ona doğru atıldım, parazit gibi yapıştım.

"DUR! ONU BOĞUYORSUN-" Omzu çeneme vurduğunda, sertçe dilimi ısırdım. Colin birdenbire belirip James'i suyun altında tutan kolu çekiştirirken bağırdım, "SİKTİR ONU BOĞACAKSIN, DUR!"

Meredith, Richard'ı boynundan kavradı, sonra Filippa dirseğini tuttu. James'i sonunda bıraktığında hepimiz birbirimize dolanmıştık, etrafımızda dalgalanan su buz gibi acımasızdı.

James güç bir nefesle yüzeye fırladı, tekrar batamadan onu yakaladım. "James," dedim. "James, iyi misin?" Kolunu boynuma dolarken tıkanıyordu, suyla safra birleşip ön tarafına sıçrıyordu.

Meredith yumruklarıyla Richard'ın göğsüne vuruyor, ona bağırıyor ve onu sudan kumsala çıkmaya zorluyordu. "Aklını mı kaçırdın? Onu öldürebilirdin!"

"Senin *sorunun* ne?" diye bağırdı Wren, sesi çatlarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

T.me/Cinciva

"James?" Elimden geldiğince onu destekledim, kollarım kaburgalarının etrafında tuhaf bir halka şeklindeydi. "Nefes alabiliyor musun?"

Zayıfça başını sallayıp tekrar öksürdüğünde, gözleri sımsıkı kapalıydı. Boğazım daralmış gibi hissediyordum, yay gibi gergindi.

"Tanrı aşkına," dedi Colin, sessizce. "Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum," dedi Filippa, zayıf ve titreyerek aramızda durduğu yerden. "Onu sudan çıkaralım."

Colin'le ben James'in sahile çıkmasına yardım ettik, yan tarafının üstünde kumlara yığıldı. Cansız saçları ıslaktı ve gözlerine düşüyordu, nefes alırken tüm vücudu titriyordu. Yanına çömeldim, Filippa tepemizde dikildi. Alexander şaşkın görünüyordu. Colin ise kesinlikle korkmuştu. Wren sessizce ağlarken, küçük hıçkırıklar omuzlarının sarsılmasına ve seğirmesine neden oluyordu. Meredith'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim, zayıf ay ışığında bile yanakları kıpkırmızıydı. Richard dalgın bir hâlde orada öylece duruyordu.

"Richard," dedi Alexander, dikkatle. "Bu çok rezildi."

"O iyi, değil mi? James?"

James oturduğu yerden ona baktı, gözleri çelik misali parlak ve sertti. Sessizlik çöktü, bizimle etrafımızdaki her şeyin camdan yapıldığına dair anlamsız bir fikre kapıldım. Nefes almaktan, hareket etmekten, bir şeylerin kırılmasından korkuyordum.

"Yalnızca oynuyorduk," dedi Richard, hafif bir gülümsemeyle. "Sadece oyundu."

Meredith, Richard'la geri kalanımızın arasına girmek için bir adım attı. "Git buradan," dedi. O ağzını açsa da Meredith sözünü kesti. "Kale'ye git ve kendini okuldan attıracak kadar aptalca bir

T.me/Cinciva

şey yapmadan önce yatağına git." Gözleri alev alev, saçları ıslak ve birbirine dolanmış tutamlar hâlinde omuzlarından sarkarken bir hiddet fırtınası gibi görünüyordu. "Git. *Şimdi.*"

Richard ona dik dik baktı, hepimize bir bakış attıktan sonra dönüp ağır adımlarla kumsaldan yukarı ilerledi. Rahatlama beni ele geçirip uyuşmuş bir uzva hücum eden kan gibi başımı döndürdü.

Richard ağaçların gölgeleri arasında gözden kaybolur kaybolmaz, Meredith nefesini verdi. "Tanrım." Yarıya kadar eğildi, avuç içlerini gözlerine bastırırken ağlamamaya çalışıyormuş gibi ağzı kıvrıldı. "James. Çok özür dilerim."

Kendini doğrulttu, şimdi kumda bağdaş kurmuş oturuyordu. "Sorun yok," dedi.

"Sorun *var*." Elleri hâlâ yüzündeydi.

"Senin suçun değil, Mer," dedim. Meredith'in ağlaması fikri öylesine tuhaf ve rahatsız ediciydi ki bunu izleyebileceğimi sanmıyordum.

"Sen ondan sorumlu değilsin," dedi Filippa. Gözleri yere sabitlenmiş, yüzünden akan yaşlar kuma damlamadan önce çenesine yapışan Wren'e baktı. "Hiçbirimiz değiliz."

"*Belalı bir gece geçirdik,*" dedi Alexander, yarım saat önce olduğundan çok daha fazla ayıktı. "Tanrım, işler boka sardı."

Meredith sonunda ellerini indirdi. Gözleri kuru olsa da dudakları kusacakmış gibi çatlak ve renksizdi. "Sizi bilmem ama ben temizlenmek, uyumak ve en az sekiz saat boyunca bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum."

"Bence biraz uyku herkese iyi gelir," dedi Filippa, onaylayan mırıltılar duyuldu.

---

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 3. Sahne, s. 37 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Siz gidin," dedi James. "Ben sadece... Birazdan orada olurum."

"Emin misin?" dedi Colin.

"Evet, iyiyim. Yalnızca bir dakikaya ihtiyacım var."

"Peki."

Yavaşça dağılarak kumsaldan yukarı ilerledik. James'e –ve nedense bana– son bir kez özür dilercesine baktıktan sonra ilk giden Meredith oldu. Filippa, bir kolu Wren'in omzuna dolanmış hâlde onun ardından gitti. Colin'le Alexander patikayı birlikte arşınladılar. Ben kostümümün geri kalanını kulübeden alma bahanesiyle oyalandım. Dışarı çıktığımda, James onu bıraktığımız yerde oturmuş göle bakıyordu.

"Kalmamı ister misin?" diye sordum. Onu bırakmak istemiyordum.

"Lütfen," dedi, kısık sesiyle. "Bir süreliğine diğerleriyle muhatap olmak istemedim."

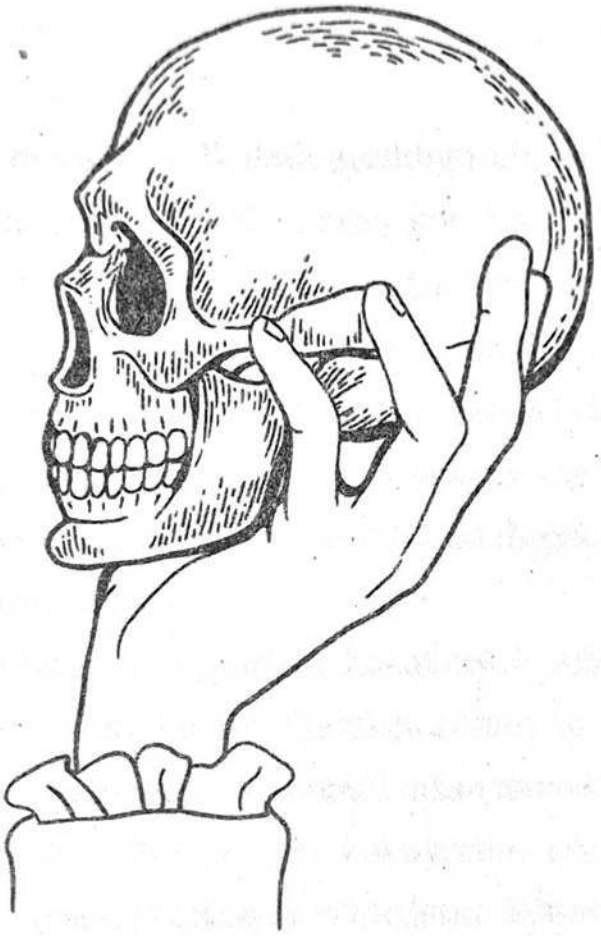
Eşyalarımı kuma bırakıp yanına oturdum. Parti sırasında bir ara fırtına dinmişti. Gökyüzü berrak ve sessizdi, yıldızlar koyu mavi renkli geniş kubbeden merakla bize bakıyordu. Su da durgundu, gökyüzüyle suyun ne kadar sahtekâr olduğunu düşündüm. Her şey yolundaymış gibi durgun, sakin ve berraklardı. Aslında yolunda değildi, bir daha asla olmayacaktı.

Birkaç inatçı su damlası, James'in yanağına yapışmıştı. Bir şekilde kendisi gibi görünmüyordu. Öylesine kırılgan görünüyordu ki ona dokunmaya korkuyordum. Bir şey söylemek için ağzını açtı –belki de ismimi– ancak durup elinin arkasını ağzına bastırmadan önce yalnızca hafif bir ses çıktı. Göğsüm ağrısa da sızı, keskin bir şey içimde küçük bir delik açmışçasına kas ve kemikten daha derindeydi. Ona doğru uzanma riskini aldım.

T.me/Cinciva

Küçük, titrek şekilde iç çekti, sonra daha rahat nefes aldı. Uzun süre elim omuzundayken, hiç konuşmadan yan yana oturduk. Geniş siyah bir su birikintisi olan göl, bundan sonra oynadığımız her sahnenin arka planında pusuya yattı; sahne atölyesinin arkasına saklanmış, yanından her gün geçmek zorunda olmasak kolayca unutulacak olan eskiden oynadığımız bir oyundaki set gibiydi. James'in su altında olduğu o karanlık dakikalarda, sanki oksijen eksikliği hepimizin moleküllerinin yeniden düzenlenmesine neden olmuş gibi bir şeyler geri dönülemez biçimde değişmişti.

T.me/Cinciva

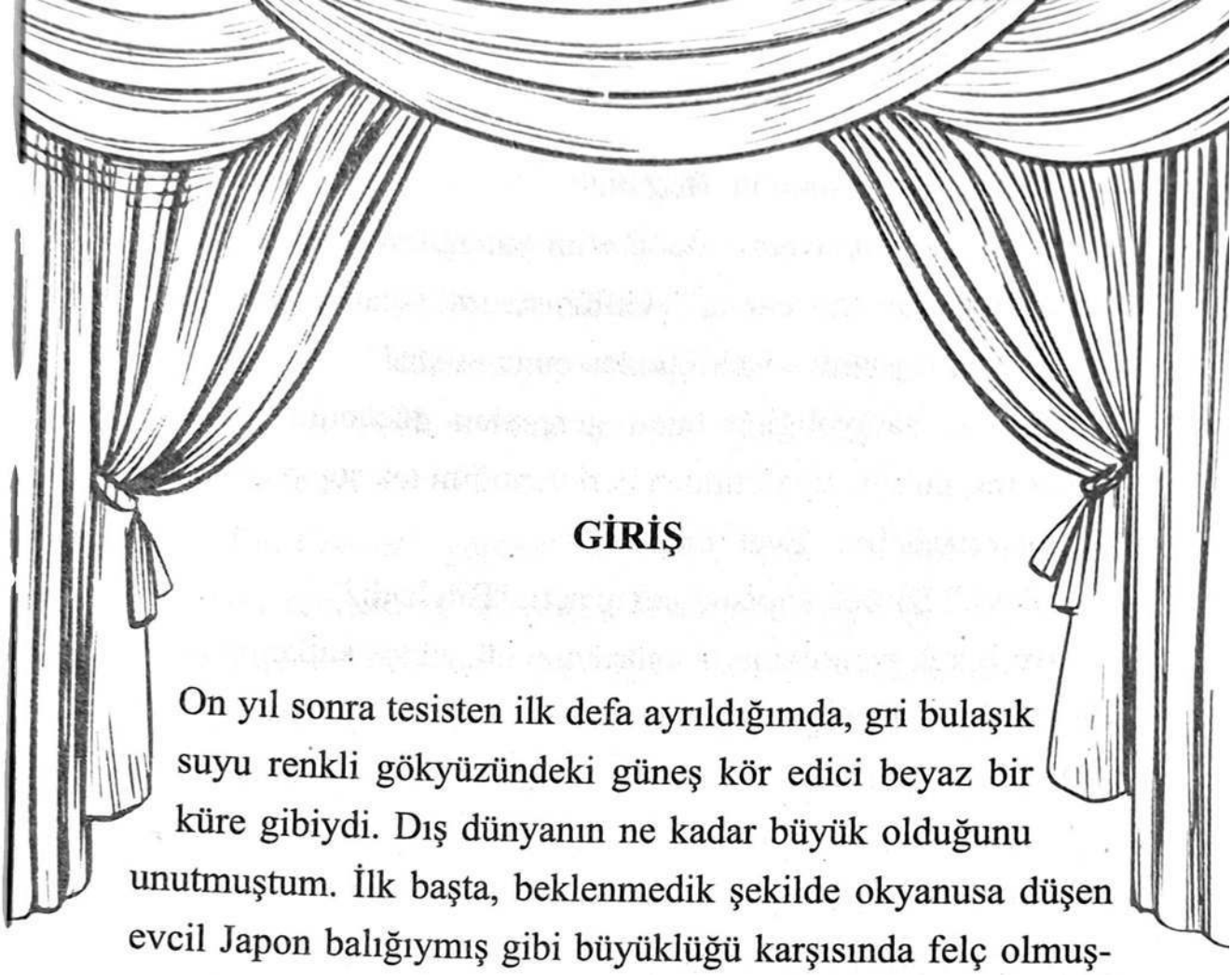

2.PERDE

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

GİRİŞ

On yıl sonra tesisten ilk defa ayrıldığımda, gri bulaşık suyu renkli gökyüzündeki güneş kör edici beyaz bir küre gibiydi. Dış dünyanın ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. İlk başta, beklenmedik şekilde okyanusa düşen evcil Japon balığıymış gibi büyüklüğü karşısında felç olmuştum. Sonra arabasının yan tarafına yaslanan Filippa'yı gördüm, havacı gözlüklerinden ışık parlıyordu. Ona doğru koşma dürtüsüne zar zor direndim.

Erkek kardeşler gibi kabaca kucaklaştık ama onu kollarımda daha uzun süre tuttum. Oldukça somut ve tanıdıktı, çok uzun zamandır yaşadığım ilk şefkatli insan temasıydı. Yüzümü saçlarına gömdüm. Badem gibi kokuyordu, kokusunu içime çekebildiğim kadar çekerken kalp atışlarını hissedebilmek adına ellerimi sırtına bastırdım.

"Oliver." İç çekip ensemi sıktı. Çılgınca bir anlığına gözyaşlarına boğulacağımı sansam da onu bıraktığımda gülümsüyordu. Farklı görünmüyordu. Elbette görünmezdi, beni hapse attıklarından beri iki haftada bir görmeye gelmişti. Colborne dışında, gelen tek kişi oydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Ne için?"

T.me/Cinciva

"Burada olduğun için. Bugün."

"*Zavallı mahpusum,*" dedi, elini yanağıma koyarak, "*ben de senin kadar masumum.**" Gülümsemesi solarken elini geri çekti. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Bir, iki saniyeliğine bunu gerçekten düşündüm. Ancak Colborne'un son ziyaretinden beri yaptığım tek şey buydu, kararımı vermiştim. "Evet. Eminim."

"Peki." Sürücü kapısını çekip açtı. "Bin hadi."

Bir erkek pantolonuyla tişörtünün düzgünce katlanmış hâlde üzerinde durduğu yolcu koltuğuna oturdum. O arabayı çalıştırırken onları kucağıma koydum. "Bunlar Milo'nun mu?"

"Aldırmaz. Oradan ayrılırken giydiğin kıyafetlerle geri dönmek istemeyeceğini düşündüm."

"Bunlar aynı kıyafetler değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Küçük geliyorlar. Dokuz kilo almış gibi görünüyorsun. Çoğu insan hapishanede kilo vermiyor mu?"

"Tek parça hâlinde çıkmak istiyorlarsa, hayır," dedim ona. "Ayrıca, yapacak pek bir şey yok."

"Yani sürekli egzersiz mi yapıyordun? Kulağa Meredith gibi geliyorsun."

Kızaracağımdan korkarak ve fark etmeyeceğini umarak tişörtümü çıkardım. Gözleri yoldaymış gibi dursa da gözlükleri aynalıydı, bu yüzden tam olarak anlayamıyordum. "Meredith nasıl?" diye sordum, diğer tişörtün etiketine bakarken.

"Kesinlikle zor bir hayat yaşamıyor. Pek konuşmuyoruz. Artık hepimiz öyleyiz."

"Peki ya Alexander?"

---

* William Shakespeare, Kış Masalı, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 36 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Hâlâ New York'ta," dedi ki bu sorduğum sorunun cevabı değildi. "Gerçekten yoğun, etkileyici şeyler yapan bir kumpanyayla çalışmaya başladı. Şu anda kum ve canlı yılanlarla dolu bir depoda Cleopatra'yı oynuyor. Tam Artaud* tarzı. Sırada *Fırtına* var ancak bu onun son gösterisi olabilir."

"Neden?"

"Eh, *Caesar*'ı yapmak istiyorlar. James bir daha o oyunda olmayı reddediyor. Hepimizi mahveden oyunun o olduğunu düşünüyor, bense ona yanıldığını söyleyip duruyorum."

"Bizi mahvedenin *Macbeth* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Kırmızı ışıkta durup bana baktı. "Bence en başından hepimiz mahvolmuş hâldeydik." Araba tekrar hareket etti, önce birinci sonra ikinci vitese geçti.

"Bu doğru mu, bilmiyorum," dedim ancak ikimiz de konuyu sürdürmedik.

Bir süre sessizce ilerledik, sonra Filippa teybi açtı. Sesli kitap dinliyordu: Iris Murdoch'un *Deniz, Deniz* kitabıydı. Birkaç sene önce hücremde okumuştum. Acemi bir Shakespeare alimi, egzersiz yapmak ve fark edilmemeyi ummak dışında hapishanede bunu yapardı. On yıllık cezamın ortasında, iyi (yani göze batmayan) davranışlarım için patates soymak yerine kitapları rafa kaldırma işiyle ödüllendirilmiştim.

Hikâyeyi bildiğim için sözleri zar zor dinliyordum. Filippa'ya camı açabilir miyim, diye sorup ardından bir köpek gibi kafamı dışarı çıkardım. Bana gülse de bir şey söylemedi. Taze Illinois havası yüzüme çarpıyordu, hafif ve uçarıydı.

* Antonin Artaud tarafından yaratılan Vahşet Tiyatrosundan bahsedilmektedir. Bu tiyatro tekniği seyircilerin tüm duyu organlarına saldırmaya yöneliktir. Seyircilerin duyularını afallatmak ve tamamen tiyatro deneyiminin içine girmelerini sağlamak adına bunaltıcı sesler, parlak ışıklar vb. şeyler kullanılır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Kirpiklerimin arasından dünyaya baktım, bu bulutlu günde bile böylesine parlak olması karşısında paniğe kapılmıştım.

Aklım Dellecher'a giden yola takıldığında merak ettim, onu tanıyacak mıydım? Belki Kale'yi yıkmışlardır, gerçek yatakhanelere yer açmak adına ağaçları kesmişlerdir ve çocukları gölden uzak tutmak için çit örmüşlerdir. Belki de şimdi temiz, güvenli bir çocuk yaz kampına benziyordur. Veya belki Filippa gibi o da hiç değişmemiştir. Hâlâ gözümde canlandırabiliyordum, Oberon'un* ormanı ya da Prospero'nun** adası misali küçük, büyülü şekilde gür, yeşil ve vahşiydi. Böyle büyülü yerler hakkında size söylenmeyen şeyler vardı, güzel oldukları kadar tehlikeliydiler de. Neden Dellecher farklı olsundu ki?

İki saat geçtikten sonra arabayı Hall'daki uzun boş garaj yola park etti. Önce Filippa indi, ben de yavaşça onu takip ettim. Hall'un kendisi aynı olsa da ben hemen onun ötesine, solgun güneşin altında parlayan göle baktım. Etrafındaki orman hatırladığım kadar sık ve vahşiydi, ağaçlar aynı vahşilikle gökyüzüne uzanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Filippa. Arabanın yanından kıpırdamamıştım.

*"Hiç kimse böyle bir labirente ayak basmamıştır daha önce.****"

Panik, kalbimin etrafında usulca pır pır ediyordu. Bir anlığına tekrar yirmi ikinci yaşımdaydım, eşit miktarda şevk ve dehşetle masumiyetimin parmaklarımın arasından kayıp gidişini izliyordum. On yıl boyunca Dellecher'ı tüm yanıltıcı ihtişamıyla, hiç üniversiteye gitmemiş ya da liseyi bile bitirmemiş bej tulumlu adamlara açıklamaya çalışmak, öğrenci olarak neyi

* William Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası kitabından bir karakter. –ç.n.

** William Shakespeare'in Fırtına kitabından bir karakter. –ç.n.

*** William Shakespeare, Fırtına, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 100 –ç.n.

T.me/Cinciva

bilerek görmezden geldiğimi anlamamı sağlamıştı: Dellecher akademik bir kurumdan çok tarikattı. O kapılardan ilk girdiğimizde, artık Müzlerin* sunağında sunulduğu sürece her şeyin mazur görülebileceği tuhaf, fanatik bir dinin parçası olduğumuzu bilmeden girmiştik. Ayin çılgınlığı, kendinden geçme, insan kurban etme. Büyülenmiş miydik? Beynimiz mi yıkanmıştı? Belki.

"Oliver?" dedi Filippa, daha nazikçe. "Hazır mısın?"

Cevap vermedim. Asla değildim.

"Hadi."

O yürürken ardından ilerledim. Dellecher'ı –değişmemiş ya da başka şekilde– görme şokuna kendimi hazırlasam da eski bir âşığa duyulan özlem gibi beliren göğsümdeki ani sızı beklenmedikti. Onu özlemiştim, çaresizce.

"O nerede?" diye sordum, Filippa'ya yetiştiğimde.

"Bore's Head'de beklemek istedi ama henüz oraya dönmenden emin değilim."

"Neden?"

"Aynı insanların yarısı hâlâ orada çalışıyor." Omuz silkti. "Onları görmeye hazır olup olmayacağını bilmiyordum."

"Onların beni görmeye hazır olup olmamaları konusunda daha çok endişelenirdim," dedim çünkü aslında böyle düşündüğünü biliyordum.

"Evet," dedi. "O da var."

Beni ön kapılardan geçirdi, Dellecher arması –anahtar ve tüy kalem– *artık burada istenmiyorsun* dercesine onaylamayan şekilde bana bakıyordu. Geri geldiğimi başka kimin bildiğini Filippa'ya sormadım. Yaz mevsimiydi, öğrenciler gitse de personel genellikle geride kalıyordu. Bir köşeyi dönüp kendimi

* Yunan mitolojisindeki dokuz ilham perisi. –ç.n.

T.me/Cinciva

Frederick'le yüz yüze mi bulacaktım? Gwendolyn'la. Tanrı korusun, Dekan Holinshed'le.

Hall ürkütücü şekilde boştu. Ayak seslerimiz, genelde insanlarla ağzına kadar dolu olduğu için en ufak sesin ayaklar altında ezildiği geniş koridorlarda yankılanıyordu. Merakla müzik salonunun içine göz attım. Pencerelerden uzun, beyaz çarşaflar sarkıyor ve ışık, geniş soluk şeritler hâlinde boş koltuklara düşüyordu. Terk edilmiş bir katedralin perili hissine sahipti.

Yemekhane de boştu, neredeyse. Öğrenci masalarında tek başına oturan Colborne, kahvesini içerken bariz şekilde oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Aceleyle ayağa kalkıp elini uzattı. Tereddüt etmeden tuttum, tuhaf bir biçimde onu gördüğüme sevinmiştim.

Ben: "Şerif."

Colborne: "Artık değil. Rozetimi geçen hafta teslim ettim."

Filippa: "Neden fikrini değiştirdin?"

Colborne: "Daha çok karımın fikriydi. Düzenli olarak vurulma riskine gireceksem, en azından bunun için iyi maaş almam gerektiğini söylüyordu."

Filippa: "Ne kadar dokunaklı."

Colborne: "Onu severdin."

Filippa güldü, "Muhtemelen," dedi.

"Sen nasılsın peki?" diye sordu. "Hâlâ buralarda mı takılıyorsun?" Nerede olduğundan pek emin değilmişçesine boş masalara, kornişli tavana baktı.

"Eh, biz Broadwater'da yaşıyoruz," dedi. 'Biz' diyerek kendiyle Milo'dan bahsettiğini varsaydım. Birlikte yaşamaya başladıklarını bilmiyordum. Benim için neredeyse on yıl önce-

T.me/Cinciva

ki kadar gizemli olsa da bu nedenden dolayı onu daha az sevmiyordum. Çaresizce saklanan sırlar hakkında çoğu insandan daha fazlasını biliyordum. "Yazın buraya pek gelmiyoruz."

Colborne başını salladı. Filippa'nın yanında kendini garip hissedip hissetmediğini merak ettim. Beni tanıyordu –bir zamanlar hepimizi tanıyordu– ama şimdi... Filippa'ya baktığında bir şüpheli mi görüyordu? Onu yakından izlerken, ona pazarlığımızı hatırlatmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

"Gelmek için fazla sebebiniz olamaz," dedi, yeterince candan bir tavırla.

"Gelecek yıl için etkinlik dönemine karar vermemiz gerekiyor ancak bunu şehirde yapabiliriz."

"Henüz bir fikriniz yok mu?"

"Üçüncü sınıflar için *On İkinci Gece*'yi düşünüyoruz. Aynı DNA'ya sahip iki öğrenci var, şeyden beri... eh, Wren'le Richard'dan beri." Konuşmaya devam etmeden önce kısa, rahatsız edici bir duraksama oldu. "Dördüncü sınıflarla ne yapacağımız konusunda gerçekten hiçbir fikrimiz yok. Frederick seçenekleri genişletip *Kış Masalı*'nı denemek istiyor ancak Gwendolyn, *Othello* konusunda ısrarcı."

"Bu senekiler iyi bir grup mu?"

"Her zamanki gibi iyi. İlk defa erkeklerden çok kız seçtik."

"Eh, bu kötü bir şey olamaz."

Hızlı bir sırıtış paylaştılar, sonra Filippa anlamlı şekilde bana baktı. Hafifçe kaşlarını kaldırmıştı. Şimdi ya da asla.

Colborne'a dönüp Filippa'nın ifadesini taklit ettim. Colborne saatini kontrol etti. "Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Nasıl istersen," dedim ona.

"Tamam," dedi bana, sonra Filippa'ya hitaben konuştu: "Geliyor musun?"

T.me/Cinciva

Başını salladı, her nasılsa aynı anda hem kaş çatıyor hem de gülümsüyor gibiydi. "Gelmeme gerek yok," dedi. "Oradaydım."

Colborne'un gözleri kısıldı. Sakince koluma dokunurken, "Akşama görüşürüz," deyip yemekhaneden çıktı, Colborne'un sorulmamış soruları arkasında, havada asılı kalmıştı.

Onun gitmesini izledikten sonra sordu, "Ne kadarını biliyor?"

"Her şeyi biliyor." Kaşlarını çattığında, gözleri kalın kaşlarının altında neredeyse kaybolmuştu. "İnsanlar daima Filippa'yı unutuyor," diye ekledim. "Sonrasındaysa unutmamış olmayı diliyorlar."

Gerçekten gücenecek enerjisi yokmuş gibi iç çekti. Bir an kahvesini ne yapacağını düşündü, sonra masada bıraktı. "Pekâlâ," dedi. "Yolu göster."

"Nereye?"

"Sen benden daha iyi bilirsin."

Sessizdim, düşünüyordum. Sonra oturdum. Burası herhangi bir yer kadar iyiydi.

Colborne isteksizce kıkırdadı. "Kahve ister misin?"

"Hayır demem."

Köşede iki kahve makinesinin durduğu mutfağa girdi. (En az on dört yıldır oradaydılar. Daima dolu olsalar da asla –öğrenciyken bile– onları kimin doldurduğunu görmemiştim.) Dolu bir kupayla geri gelip önüme bıraktı. O az önce kalktığı sandalyesine otururken, bardağın içindeki süt girdabını izliyordum.

"Nereden başlamamı istersin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Senin için neresi en iyiyse. Bak Oliver, sadece ne olduğunu öğrenmek istemiyorum. Nasıl, neden ve ne zaman olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu anlamlandırmak istiyorum."

T.me/Cinciva

Uzun zamandır ilk defa; vücudumun orta yerindeki küçük yırtık, yaklaşık on yıldır iyileşmeye çalışan kara yara zonkluyordu. Eski hisler yavaşça geri geliyordu. Acı tatlılık, uyuşmazlık ve kafa karışıklığı.

"Buna pek bel bağlamazdım," dedim Colborne'a. "On yıl oldu ve ben bile hâlâ anlam veremiyorum."

"Öyleyse belki bu ikimiz için de iyi olur."

"Belki."

Dalgın dalgın kahvemi yudumladım. Güzeldi; hapishanede içtiğimiz ve iyi günlerde bile bana belli belirsiz kahveyi hatırlatan kahverengimsi balçığın aksine tadı vardı. Sıcaklığı, göğsümde büyüyen sızıyı bir anlığına yatıştırdı.

"Pekâlâ," dedim, hazır olduğumda. Kupa avuçlarımı ısıtıyordu, anılar jilet keskinliğinde, kristal berraklığında ve sürekli değişen bir uyuşturucu gibi beynime hücum ediyordu. "1997 güz dönemi. Hatırlar mısın bilmem, o sene ılık bir sonbahar yaşanıyordu."

T.me/Cinciva

1. SAHNE

Açılış gecesinden iki hafta önce tanıtım için fotoğraflarımızı çektirdik, GSB tam bir tımarhaneydi. Fotoğrafları çektirmek için kostümlere ihtiyacımız vardı, herkes bir soyunma odasına bir prova salonuna koşuyor ve Gwendolyn tatmin olana kadar kravatlarını, gömleklerini, ayakkabılarını değiştiriyordu. Geçen yılki seçim, Frederick'e *Caesar*'ı başkanlık yarışı olarak yapma fikrini vermişti, bu yüzden hepimiz umut vaat eden Beyaz Saray adayları gibi giyinmiştik. Hayatımda hiç üzerime oturan bir takım elbise giymemiştim, kendi yansımam beni bir defadan fazla şaşırtmıştı. İlk kez yeterince çabayla yakışıklı olabileceğim fikrini düşünüp taşındım. (Eskiden yalnızca unutulabilir, zararsız bir şekilde çekici olduğumu düşünürdüm; görüştüğüm birkaç kızın beni sahne dışındaki yumuşak huylu hâlimdense sahnede Antonio ya da Demetrius olarak daha çok sevdiklerini kaçınılmaz olarak fark etmeleriyle pekiştirilen bir fikirdi.) Elbette, yaşıtlarım arasında görünmez sayılabilirdim. Alexander parlak kömür grisi takımının içinde bir mafya üyesine benziyordu, göğsünde ışıldayan oniks bir kravat iğnesi vardı. Koyu mürekkep mavisinin içinde kusursuz görünen James, küçük bir Avrupa monarşisinin varisi olabilirdi. Ancak soluk

T.me/Cinciva

inci grisi takım giyip kan kırmızısı kravat takmış olan Richard, içimizdeki en etkileyici kişiydi.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu takım onu gerçekten uzun mu gösteriyor?" diye sordum, arka planımız olacak siyah perdeyi kurdukları prova salonunun kapısından içeri bakarak. Gwendolyn'ın deyimiyle 'kampanya afişi çekimi' için önce Richard'ı istediler.

"Bence yalnızca egosu onu daha büyük gösteriyor," dedi James.

Alexander aramıza bakmak için başını eğdi. "Belki de. Ancak inkâr edemezsiniz, adam *iyi* görünüyor." Bana bakıp ekledi, "Windsor düğümünü düzgünce bağlamayı öğrensen, sen de iyi görünürdün."

Ben: "Hâlâ mı yamuk?"

Alexander: "Kendine bir baktın mı?"

Ben: "Sadece düzeltir misin, lütfen?"

Alexander kravatımı düzeltmek için çenemi kaldırdığında, James'e fısıldamaya devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun yüzünden provaya bir gece ara verdiğimiz için mutluyum. Ne zaman Gwendolyn'ın yorumlarıyla Kahrolası Çadır Sahnesini oynasak, sadece yere yatıp ölmek istiyorum."

"Muhtemelen, az çok öyle hissetmen gerekiyor."

"Bak, gösteriden sonra duygusal olarak yorulmayı beklesem de Gwendolyn sahneyi o kadar gerçekçi yapıyor ki sahne dışında sana baktığımda, seni öpsem mi yoksa öldüreyim mi karar veremiyorum."

Kahkaha attığımda, Alexander kravatımı çekiştirdi. "Kıpırdanmayı kes."

"Pardon."

Filippa, kızların soyunma odasından çıkıp arkamızda belir-

T.me/Cinciva

di. (En az üç kostümü vardı; o anda ince çizgili pantolon ceket takımı giyiyordu, pek yakışmamıştı.) "Neyden bahsediyoruz?" diye fısıldadı.

Alexander: "Yarın James'le öpüşebilirim."

James: "Ne şanslıyım."

Filippa: "Daha da kötü olabilirdi. *Yaz Gecesi*'ni, Oliver'ın suratıma kafa attığını hatırlıyor musun?"

Ben: "Kendimi savunmak gerekirse, seni güzelce öpmeye çalıştım ama Puck aşk suyunu tam gözüme fışkırttığı için göremiyordum."

Alexander: "Bu cümlede o kadar çok kinaye var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Odanın karşı tarafında Gwendolyn ellerini çırparken konuştu, "Eh, bundan daha iyi olacağını sanmıyorum. Sırada ne var? Çiftler mi? İyi." Bize dönüp seslendi, "Filippa gidip diğer kızları bulur musun?"

"Çünkü beni başka bir nedenden burada isteyemezler," diye mırıldandı Filippa, sonra tekrar soyunma odasına gidip gözden kayboldu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi James, kafasını sallarken, "ona baharda düzgün bir rol vermezlerse, gösteriyi boykot edeceğim."

Diğer kızlar göründüğünde, kostüm departmanının onlara daha fazla zaman harcadığı hemen anlaşılıyordu. Wren güzel ve lacivert bir elbise giymişti; Meredith'se kıvrımlarını bir kat boya gibi saran kırmızı bir şey giyiyordu, saçları aslan yelesi gibi tüm hacmiyle kabartılmıştı.

"Bizi nerede istiyorlar?" diye sordu Meredith.

"Orta sayfada, sanırım," dedi Alexander, onu baştan aya-ğa süzerken. "Seni eritip o elbisenin içine dökmek zorunda mı kaldılar?"

T.me/Cinciva

"Evet," dedi. "Beni içinden çıkarmaları için beş kişiye ihtiyacım olacak." Bu konuda kendini beğenmiş olmaktan çok sinir olmuş gibiydi.

"Eh," dedi James. "Eminim gönüllülerin sayısı konusunda sıkıntı yaşamazsın." Bunu kendini beğenmişlik gibi göstermedi.

"James!" diye bağırdı Gwendolyn. "Sana ve kızlara acilen burada ihtiyacım var."

Odanın karşı tarafına doğru giderlerken Meredith, parıldayan rugan topuklularıyla birbirlerine girmiş uzatma kablolarının arasından dikkatle geçiyordu.

"Yani," dedi Filippa. "Ben artık kız bile sayılmıyorum."

"Alınma," dedi Alexander, "ama o kıyafetle sayılmazsın."

"Salonda sessizlik, lütfen!" Gwendolyn arkasını bile dönmeden seslendi.

Sanki çürük bir elmayı ısırmış gibi Filippa'nın suratı değişti. "Tanrım, kurtar beni," dedi. "Sigara içmeye gidiyorum."

Ayrıntıya girmedi, girmesine de gerek yoktu. Gwendolyn'la fotoğrafçı; Richard, Meredith, James ve Wren'e ışıklar altında poz verdirirken, bariz adam kayırma sergisini görmezden gelmek imkânsızdı. İç çektim, pek rahatsız olmamıştım ve James'i izledim –neredeyse kameranın hiç farkında değilmiş gibi istemsizce çekiciydi– Gwendolyn, Wren'le onu birbirlerine doğru itiyordu. Alexander kulağıma eğilip konuştuğunda yarım yamalak dinliyordum. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Ha?"

"Tamam, bir dakikalığına gerçekten dikkatini ver. *Sonra* görürsen bana söyle."

İlk başta neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

T.me/Cinciva

Ardından bir şey gördüm; Richard'ın eli onun sırtına dokunduğunda, Meredith'in ağzının kenarı seğirdi. Hafifçe birbirlerine dönük şekilde yan yana dursalar da Meredith dikkat dağıtacak kadar aşk dolu ve bir politikacının mükemmel karısı olan Calpurnia'ya pek benzemiyordu. Eli Richard'ın yakasındaydı ancak orada katı, yapmacık görünüyordu. Fotoğrafçının talimatıyla, Richard kolunu Meredith'in beline doladı. O da dirseklerinin değmemesi için kolunu hafifçe kaldırdı.

"Cennette sorun mu var?" diye öne sürdü Alexander.

Cadılar Bayramı'ndaki 'olaydan' –sürekli düşündüğüm isimle– sonra, hepimiz genel olarak olağan dışı hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık. Bunu biraz fazla ileri gitmiş, sarhoş bir eşek şakası saymıştık. Richard, James'e formalite icabı bir özür sunmuştu ki bu da eş değer bir samimiyetsizlikle kabul edilmişti. O noktadan itibaren, birbirlerine karşı son derece cana yakındılar. Geri kalanımız normale dönmek için takdire şayan (mecburi) bir çaba gösteriyorduk. Meredith beklenmedik bir istisnaydı: Kasım ayının ilk günlerinde, Richard'la tek kelime bile konuşmayı reddetmişti.

"Yine aynı odada uyumuyorlar mı?" diye sordum.

"Dün gece itibariyle hayır."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Kızlar bana bir şeyler anlatır."

Ona yan yan baktım. "İlginç bir şey biliyor musun?"

Bana küçük bir bakış attı, "Ah, *hiçbir* fikrin yok," dedi.

Ne olduğunu sormamı istediğini biliyordum, o yüzden sormadım. Meredick'in gidişatı hakkında sonuca varmayı umarak kapıdan içeri göz atsam da bir başka küçük hareket dikkatimi dağıttı. Gwendolyn'ın talimatıyla, Wren başını eğip James'in omzuna yasladı.

T.me/Cinciva

"Mükemmel bir Amerikalı çift gibi görünmüyorlar mı?" diye belirtti Alexander.

"Evet." Kameranın flaşı patladı. James miskince Wren'in saç tutamıyla oynuyordu ancak fotoğrafçının yakalayamayacağından oldukça emin olduğum yerde, ensesinde bir tutamdı. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak odanın diğer ucuna baktım. "Alexander, benim gördüğümü görüyor musun?"

Bakışlarımı, yalnızca belli belirsiz bir merak göstergesiyle takip etti. James, Wren'in saç tutamını parmağına dolamaya devam ediyordu. İkisinin de James'in bunu yaptığını fark edip etmediğini anlayamadım. Wren, bir sırrı varmış gibi –belki de kamera için– gülümsedi.

Alexander bana tuhaf, hüzünlü bir bakış attı. "Bunu daha yeni mi görüyorsun?" dedi. "Ah, Oliver. Sen de onlar kadar bihabersin."

T.me/Cinciva

2. SAHNE

Ertesi geceki kostümlü prova, tamamlanmış set üzerindeki ilk provamızdı. On iki büyük Toskana sütunu üst platformda yarım daire oluşturuyor, sığ ve beyaz basamaklardan oluşan bir kat merdiven Çanak dediğimiz yere iniyordu: Meşhur suikastın gerçekleştiği yer suni mermerden yapılma, iki buçuk metre çapında düz bir daireydi. Sütunların arkasında sahne perdesi hafifçe parlıyordu, koyu alacakaranlık morundan gün doğumunun turuncu kızarıklığına kadar tüm göksel renk yelpazesine bürünüyordu. Yeni bir set, her zaman ilk provalarda beklemediğimiz zorluklar sunardı. Hepimiz Kale'ye öfkeli, ağrı içinde dönerdik. James'le ben hemen Kule'ye gittik.

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu prova yaklaşık on saat mi sürdü?" dedim, sırtüstü yatağıma düşerken. Şilte beni yakaladığında, homurdandım. Saat gece yarısını geçmişti, biz beşten beri ayakta duruyorduk.

"Öyle hissettirdi." James yatağının ucuna oturup ellerini saçlarından geçirdi. Başını tekrar kaldırdığında, hırpalanmış ve yorgun görünüyordu, sanki biraz da hasta gibi. Yüzünde yeterince renk yoktu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "İyi misin?"

"Neden?"

T.me/Cinciva

"Sen çok... Ne bileyim, bitkin görünüyorsun."

"Ne zamandır uykumu alamıyorum."

"Bir şey seni rahatsız mı ediyor?"

Sanki soruyu anlamamışçasına gözlerini kırpıştırarak bana baktı sonra konuştu, "Hayır. Bir şey yok." Ayağa kalkıp ayakkabılarını çıkardı.

"Emin misin?"

Kot pantolonunun düğmesini çözüp yere kaymasına izin verirken bana arkasını dönmüştü. "İyiyim." Sesi, biri piyanodaki yanlış notaya basmış gibi düz ve yanlıştı. Kendimi yataktan kaldırdım, yavaşça odanın onun olan tarafına geçtim.

"James," dedim. "Yanlış anlama ama sana inanmıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. *"Yemin ederim ki bu kadar mütevazı /Bir meydan okuma hiç duymamıştım.** Beni çok iyi tanıyorsun." Kot pantolonunu katlayıp yatağın ayakucuna bıraktı.

"Öyleyse bana sorunun ne olduğunu söyle."

Tereddüt etti. "Bunu kendine saklayacağına söz vermen gerek."

"Evet, elbette."

"Saklamak istemeyeceksin," diye uyardı.

"James," dedim, daha aceleyle. "Neyden bahsediyorsun?"

Cevap vermedi; yalnızca tişörtünü çıkardı, konuşmadan iç çamaşırıyla öylece dikildi. Şaşkınlık ve açıklanamaz bir endişeyle ona baktım. Bir düzine farklı soru ağzımda birbirine dolandı, sonra kendi aptallığım aşağı bakmamı sağladığında bana ne göstermeye çalıştığını anladım.

"Aman Tanrım." Bileklerini tutup onu kendime çektim, önceki anın utancı unutulmuştu. Ham, açık mavi renkli morluklar

* William Shakespeare, Kral IV. Henry -I-, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 2. Sahne, s. 119 –ç.n.

T.me/Cinciva

kollarının alt tarafından dirseklerine kadar uzanıyordu. "James, bunlar ne?"

"Parmak izleri."

Sanki elektrik çarpmış gibi sol kolunu bıraktım. "Ne?"

"Suikast sahnesi," dedi. "Onu son kez bıçakladığımda, dizlerinin üzerine çöküp kollarımı kavrıyor ve... Eh."

"O bunları gördü mü?"

"Tabii ki hayır."

"Ona göstermelisin," dedim. "Seni incittiğinin farkında bile olmayabilir."

Bir sinir parıltısıyla bana baktı. "En son ne zaman birinde böyle bir iz bıraktın ve ne yaptığının farkında değildin?"

"Hiç kimsede öyle bir iz bırakmadım, asla."

"Aynen öyle. Bıraksaydın bilirdin."

Diğer bileğini hâlâ tuttuğumu fark edince aniden bıraktım. Sanki öncesinde onu öne çekiyormuşum gibi dengesizce geriye doğru sallandı. Parmaklarını kolunun iç tarafında gezdirirken, ağzını açmaktan ve söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi alt dudağını sertçe ısırıyordu.

Aniden öfkelendim, nabzım hafifçe kulaklarımda atıyordu. James'de yarattığı her morluk için Richard'da on morluk bırakmak istiyordum ancak onu asla bu şekilde incitmeyi umamazdım, kendi yetersizliğim beni her şeyden daha çok sinirlendiriyordu.

"Onun bunu yaptığını Frederick'le Gwendolyn'a söylemelisin," dedim, niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle.

"İspiyoncu gibi mi?" dedi James. "Yok, kalsın."

"Öyleyse sadece Frederick'e söyle."

"Hayır."

"*Bir şey* söylemek zorundasın!"

T.me/Cinciva

Beni bir adım geri itti. "Hayır, Oliver!" Uzaklara, odanın boş bir köşesine baktı. "Bana tek kelime etmeyeceğine dair söz verdin, o yüzden etme."

Sanki bir şey beni sokmuşçasına küçük bir acı hissettim. "Bana nedenini söyle."

"Çünkü ona bu zevki yaşatmak istemiyorum," dedi. "Beni kolayca incitebileceğini bilirse, onu ne durduracak?" Gözleri gri bir parıltıyla yüzüme döndü. Yalvaran bakışı endişe doluydu. "İşe yaradığını düşünmezse vazgeçer. Bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

Biri karnıma tekme atmış gibi midem kasıldı. Söylemek istediğim şeyin tarifi zordu, ulaşılamazdı. En yakındaki karyola direğini tutup ona yaslandım. Kafam şaşkınlık, öfke ve tanımlayamadığım bir başka şiddetli şeyle ağırlaşmıştı.

"James, bu çok berbat."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Henüz değil."

T.me/Cinciva

3. SAHNE

Ertesi gece kostümlü prova sırasında gözlerimi Richard'dan ayırmasam da tesadüfen, o çok ileri gittiğinde izleyen tek kişi ben değildim.

Brutus'ün suikastçılarla, Portia'yla ve Ligarius'la görüşmesini içeren II. Perde, 1. Sahne'yi yeni bitirmiştik. (James tüm repliklerini nasıl düzgünce sergilemişti, hiçbir fikrim yoktu.) Wren'le Filippa sahnenin sağ tarafından çıkmışlar, merakla perdenin arkasından bakıyorlardı. James, Alexander ve ben sahnenin sol tarafından çıkmıştık, perdelerin yoğun karanlığında bir sonraki sahneye girişimizi bekliyorduk: III. Perde, 1. Sahne – suikast sahnesi.

"Sizce ne kadar zamanım var?" diye sordu Alexander, omzunun üzerinden boğuk bir fısıltıyla.

"Bir sigara için mi?" dedim. "Şimdi gidersen yeteri kadar var."

"Geç dönersem, benim için onları oyala."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Repliğini unutmuş gibi falan yap."

"Böylece Gwendolyn'ın gazabını mı kışkırtayım? Hayır."

Sahnenin diğer tarafındaki Wren, parmağını dudaklarına

T.me/Cinciva

götürdüğünde James, Alexander'ı dirseğiyle dürttü. "Konuşmayı kes. Seni diğer taraftan duyabiliyorlar."

"Bu hangi sahne?" diye sordu Alexander, daha alçak sesle.

Richard çoktan sahneye girmişti –kravatsız, ceketsizdi– ve bitmek bilmeyen ikinci sınıflarımızdan biri tarafından canlandırılan hizmetçiyle konuşuyordu.

"Calpurnia," diye mırıldandım.

Sanki bir şekilde onu çağırmışım gibi Meredith ortadaki iki sütunun arasından belirdi. Yalın ayaktı, kısa ipek bir sabahlık giymiş, kollarını sımsıkı kavuşturmuştu.

Alexander alçak sesle ıslık çaldı. "Bacaklarına bakar mısınız? Sanırım bilet satmanın bir yolu da bu."

"Biliyor musun?" dedi James. "Diğer erkeklerden hoşlanan bir erkeğe göre çok fazla heteroseksüel yorum yapıyorsun."

Alexander: "Meredith için bir istisna yaparım ancak o sabahlığı giyiyor olmalı."

James: "İğrençsin."

Alexander: "Uyumluyum."

Ben: "Kapayın çenenizi, bunu duymak istiyorum."

James'le Alexander birbirlerine anlamadığım ve görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir bakış attılar.

"Ne oluyor, Caesar? Çıkmaya mı kalkıyorsun?" diye sordu Meredith, hizmetçi sahneden çıktığında. *"Bugün adımını atamazsın evden dışarı.*"* Eli kalçasındayken, karanlık ve yargılayıcı bir ifadeyle dikiliyordu. Sahne, son gördüğümden beri değişmişti: Meredith Çanak'a doğru indi, rüyasını anlatırken kulağa uyarıdan çok tehdit gibi geliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu anlamıyordu.

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 41 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Eh," dedi Alexander. "Onun evde kalacağına güvenmezdim."

Hizmetçi tekrar içeri girdi, o ikisiyle aynı sahnede olmaktan korktuğu açıktı.

Richard: *"Ne diyor kâhinler?"**

Hizmetçi: *"Bugün çıkmazsanız iyi olur, diyorlar.*
Kurbanın içinde ne varsa çıkarmışlar,
*Yüreğini aramış bulamamışlar hayvanın."***

Richard, Meredith'e döndü.

Richard: *"Tanrıların korkaklarla alay etmesidir bu.*
Caesar yüreksiz bir hayvan demektir,
Korkudan çıkamazsa evinden bugün.
*Hayır, çıkacak Caesar."****

Richard, omuzlarını tuttuğunda Meredith kavrayışı karşısında büküldü.

"Bu önceden çalışılmış bir hareket mi?" diye sordum. James de Alexander da cevap vermedi.

Richard: *"Belanın ta kendisi*
Bilir, çok iyi bilir ki Caesar
Daha belalıdır kendisinden!
Onunla ben aynı gün doğmuş iki aslanız:
*İlk doğan benim, daha yamanım ondan!"***[2]*

Meredith kıvranırken, acıyla haykırdı. Karşı taraftaki Filippa gözüme takıldı, hafifçe başını salladı.

"Çıkacak evinden," diye bağırdı Richard, *"Caesar."***[3]*

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 42 –ç.n.

** William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 42-43 –ç.n.

***,2,3 William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 43 –ç.n.

T.me/Cinciva

Meredith'i öyle sertçe itmişti ki kız dengesini kaybedip arkasındaki merdivenlerden düştü. Dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı, dirseği ahşaba çarptığında keskin bir çatırtı duyuldu. Cadılar Bayramı'nda hissettiğim aynı kindar refleksle öne atıldım –ne yapmak için bilmiyordum– ancak Alexander omzumu tutup fısıldadı, "Sakin ol, kaplan."

Meredith saçlarını yüzünden itip kocaman, sinirli gözlerle Richard'a baktı. Salon, ışıkların hafif vızıltısı dışında bir saniyeliğine sessiz kaldıktan sonra Meredith konuştu, "Pardon, az önce ne halt oldu?"

"Durun!" diye bağırdı Gwendolyn, salonun arka tarafından, sesi tiz ve uzaktaydı.

Meredith ayağa kalktı, elinin tersiyle Richard'ın göğsüne vurdu. "O da neydi?"

"*Ne* neydi?" Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, Meredith'ten daha kızgın görünüyordu.

"Çalıştığımız hareket bu değildi!"

"Bak, bu büyük bir an, kendimi kaptırdım-"

"Ve *beni kahrolası merdivenlerden aşağı atmaya* mı karar verdin?"

Gwendolyn orta koridorda koşarken bağırıyordu, "Durun! Kesin şunu!"

Richard, Meredith'in kolunu kavradı, çektiğinde onu öpebilecek kadar yakınındaydı. "Şu anda gerçekten olay mı çıkaracaksın?" dedi. "Ben olsam yapmazdım."

Ağzıma gelen küfrü yuttum, Alexander'ın elini omzumdan itip hemen arkamdaki James'le birlikte sahneye koştum. Ancak oraya ilk ulaşan Camilo oldu, ön sıradan sahneye atlamıştı. "Hey," dedi. "Kes şunu. Hadi, sakinleş." Kolunu aralarına sokarak Meredith'i Richard'tan uzaklaştırdı.

T.me/Cinciva

"Burada neler oluyor?" dedi Gwendolyn, sahnenin kenarına vardığında.

"Pekâlâ, *Dick* doğaçlama hareketler yapmaya karar verdi," dedi Meredith, Camilo'yu iterken. Eli koluna değdiğinde yüzünü buruşturdu, gözleri aşağı kaydı; sabahlığın kolundan aşağı bir damla kan akıyordu.

Başkasının adına hissettiğim –yarı James, yarı şaşkına dönen Meredith için– öfkem, göğsümde kükredi. Dişlerimi gıcırdatırken Richard'ın üzerine atlayıp onu orkestra çukuruna sokmaya dair intihara meyilli bir dürtüyle savaşıyordum.

"Kolum kanıyor," dedi Meredith, parmak uçlarındaki kırmızı noktalara bakarken. "Seni orospu çocuğu." Arkasını dönüp fon perdelerini geriye itti, Gwendolyn konuşurken onu duymazdan geldi. "Meredith, bekle!"

Richard'ın öfkesi bozuk ampul gibi yanıp sönüyor, onu huzursuz gösteriyordu.

"Herkes on dakika mola versin," dedi Gwendolyn, geri kalanımıza. "Hatta, on beş dakika. Arayı şimdi veriyoruz. Gidin."

Salonu ilk terk edenler, birbirlerine fısıldayarak ikişer ikişer çıkan ikinci ve üçüncü sınıflardı. Alexander'ın arkamda gezindiğini hissettim, canlandırıcı bir nefes aldım.

"Camilo, Meredith'in iyi olduğundan emin olur musun?" diye sordu Gwendolyn. Camilo, başını sallayıp sahnenin ortasından çıktığında Gwendolyn, Richard'a döndü. "Gidip o kızdan özür dile," diye emretti. "Tanrı yardımcım olsun, bir daha böyle bir şey yapma yoksa Oliver'ın senin repliklerini öğrenmesini sağlarım, sen de ilk gösteriyi en ön sıradan izleyebilirsin."

"Özür dilerim."

"Benden özür dileme," dedi ancak öfkesi şimdiden bıkkınlığa dönüşüyordu.

T.me/Cinciva

Richard –neredeyse mütevazı şekilde– başını salladı, Gwendolyn'ın salonun arkasına doğru yavaşça yürüyüşünü izledi. Arkasını dönene kadar, beşimizin orada dikilip ona dik dik baktığını fark etmemiş gibiydi. "Ah, rahatlayın," dedi. "Onu gerçekten incitmedim. O yalnızca kızgın."

Yanımdaki James, yumruklarını öylesine sıkmıştı ki kolları titriyordu. Ayaklarımı kıpırdattım, hareketsiz duramayacak kadar gergindim. Alexander, gerekirse Richard'la ikimizin arasına girmeye hazırmışçasına öne doğru eğildi.

"Tanrı aşkına," dedi Richard, kimse cevap vermeyince. "Hepiniz onun nasıl bir drama kraliçesi olduğunu biliyorsunuz."

"Richard!" dedi Wren.

Suçlu görünse de bu yalnızca bir an içindi. "Gerçekten mi?" dedi. "Hepinizden de mi özür dilemem gerekiyor?"

"Tabii ki hayır," dedi Filippa, beni kulaklarımda atan nabzımın sesinden uzaklaştıran sakin, pürüzsüz bir sesle. "Neden dileyesin? Sadece provamızı böldün, Gwendolyn'ın önceden belirlediği hareketleri berbat ettin, Milo'yu bir kavgayı ayırmaya zorladın, muhtemelen bir kostümü mahvettin, belki sete zarar verdin ve arkadaşlarımızdan birini yaraladın, hem de ilk kez değil. Sen kaçınılmaz olarak her şeyi tekrar batırdığında, Oliver bütün repliklerini öğrenmek, rolünü oynamak ve gösteriyi kurtarmak zorunda kalabilir. Sense Meredith'i drama kraliçesi olmakla suçlamaya mı cüret ediyorsun?" Mavi gözleri, soğuk ısırması misali buz gibiydi. "Biliyor musun, *Dick*? İnsanlar senin saçmalıklarına daha fazla katlanmayacak."

Richard cevap vermeye fırsat bulamadan, Filippa ona sırtını dönüp perdelerin arasında kayboldu. Hepimizin söylemek istediklerini söylediğinden az da olsa gerginlik azalmıştı. Nefesimi verdiğimde, James yumruklarını gevşetti.

T.me/Cinciva

"Sadece yapma, Richard," dedi Wren, Richard ağzını tekrar açtığında. Tiksintiden farklı olmayan gergin bir ifadeyle başını salladı. "Sadece yapma." Sonra Filippa'nın ardından gitti.

Richard burnunu çekip bana, James'e ve Alexander'a doğru konuştu, "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Alexander. "Bence Filippa büyük ölçüde hepsinden bahsetti."

Perdelerin arasından çıkmadan önce benimle James'e bir uyarı bakışı attı, bu sırada çoktan sarma kâğıdı için ceplerini yokluyordu.

Yalnızca üçümüz kalmıştık. James, Richard ve ben. Barut, ateş, fitil.

Richard'la James, sanki ben orada değilmişim gibi bir anlığına birbirlerine baktılar ancak ikisi de konuşmadı. Aralarındaki sessizlik dengesiz, tehlikeliydi. İşlerin ne tarafa gideceğini merak ederek bekledim, endişe derimin altındaki tüm kasları geriyordu. En sonunda James, Richard'a –küçük bir zafer parıltısıyla– hafifçe gülümsedi, sonra dönüp Alexander'ın peşinden gitti.

Richard'ın gözleri bana kilitlendiğinde, beni yakıp geçebileceklerini sandım.

"Henüz repliklerimi öğrenmeye başlama," dedi.

Ardından beni sahnede yalnız bıraktı. Sessizdim. Hareketsizdim. Tahminime göre *anlamsızdı*. Ateşi ve tutuşturacak hiçbir şeyi olmayan bir fitil.

T.me/Cinciva

4. SAHNE

Provamızı (neyse ki başka bir olay çıkmadan) bitirdiğimizde, soyunma odalarından kaçındım. Herkesin gitmiş olacağını düşünene kadar lobide oyalandıktan sonra salondan içeri girdim. Salonun tüm ışıkları sönmüştü, karanlıkta diz kapaklarıma vurmak için uzanan kolçaklara karşı homurdanarak uyuşmuş ellerle koltukların arasından ilerledim. Erkeklerin soyunma odasına girerken geçitteki ışıklar vızıldadı, içerisinin boş olduğunu görünce rahatladım. Bir duvardaki aynalar bana kendi yansımamı gösteriyordu, diğerine bir düzine aktörün her biri için iki veya üç takım elbiseyle dolu olan kostüm rafı dayanmıştı. Tiyatronun artıkları her yere saçılmıştı; unutulmuş kıyafetler, taraklar, saç jölesi ve kırılmış göz kalemleri.

İlk defa diğer dört oğlanla dirseklerimiz çarpmadan kostümümü çıkarmaya başladım. Normalde *boş alan* lüksünün tadını çıkarırdım ancak ikinci perde felaketini tam olarak atlatamamıştım, odayı Richard'la paylaşmak zorunda kalmadığım için yalnızca biraz rahatlamıştım. Gömleğimi, ceketimi ve pantolonumu dikkatlice askıya astım, sonra ayakkabımı rafın altına yerleştirdim. Kendi kıyafetlerim odanın her tarafına dağılmıştı, muhtemelen V. Perde'yi izleyen çılgınlık sırasında herkes giyinip eve gitmeye çabalarken bir kenara atılmışlardı. Kot pan-

T.me/Cinciva

tolonumu bir köşede buruşmuş hâlde buldum, tişörtüm aynadan sarkıyordu. Çoraplarımdan biri tezgâhın altında saklanıyor olsa da diğeri asla ortaya çıkmadı. Tüm ağırlığımla sandalyeye oturdum, ayakkabılarımı giymeyi yeni bitirmiştim ki –çoraba lanet olsun– kapı gıcırdayarak açıldı.

"İşte buradasın," dedi Meredith. "Nereye gittiğini bilmiyorduk."

Hâlâ sabahlığı giyiyordu. Ona bir bakış atma riskine girdim, sonra yoğun bir şekilde ayakkabılarımı bağlamaya odaklandım. "Sadece nefes almak için biraz alana ihtiyacım vardı," dedim. "İyiyim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim ancak o kapının çerçevesine yaslanıyordu, bir bacağı mükemmel şekilde ayağının kıvrımına sıkıştırılmışken flamingo gibi dikilmiş yolumu kapatıyordu. İfadesinde içe dönen, belirsiz bir şey olsa da öfkenin ateşi onu tam olarak terk etmemiş gibi yüzü kıpkırmızıydı.

"Meredith, bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Belki dikkat dağınıklığına." Anlamamı bekleyerek yarım bir gülümseme sundu.

Anlayış, elektrik şoku gibi küçük bir sarsıntıyla beni ele geçirdi, geri yaslanıp ondan uzaklaştım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Gerçekten kafası karışmış, neredeyse sabırsız görünüyordu; kendime onun doğuştan bir aktris olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

"Çünkü bu insanların incindiği türden bir oyun," dedim. "Richard şu an umurumda değil ama onlardan biri olmak istemiyorum."

Gözlerini kırptığında sabırsızlığı gitti, yerini daha yumuşak ve kendinden o kadar da emin olmayan bir şey aldı. "Seni incit-

T.me/Cinciva

meyeceğim," dedi. Sanki beni ürkütmekten korkuyormuşçasına temkinle yaklaştı. İpeğin teninde su gibi hareket etmesini izlerken felç olmuştum. Köprücük kemiğinin altında bir morluk oluşmaya başlamıştı bile, Richard'ı ellerini ve ne kadar zarar verebileceklerini düşünmeden edemedim.

"Aklıma incitebilecek biri geliyor," dedim.

"Onu düşünmek istemiyorum." Sesinde ham, hassas bir tını vardı. Ne olduğunu hemen anlayamamıştım: Utançtı.

"Doğru, dikkatinin dağılmasını istiyorsun."

"Oliver, öyle değil."

"Gerçekten mi? Öyleyse nasıl?" Çaresiz bir soruydu. Amacımın ne olduğunu bilmiyordum; onu caydırmak, baştan çıkarmak ya da ona meydan okumak; blöfünü gördüğümü söylemek, onu zorlamak, bana göstermesini sağlamak. Belki de hepsi.

Sorumun yapmadığı tek şey, onu caydırmaktı. Hâlâ bana bakıyordu ancak daha önce hiç bakmadığı şekilde, şu yeşili gözlerinde pervasız bir şey parlıyordu. "Böyle."

Ellerini göğsümde hissettim, avuçları gömleğimin ince kumaşının üzerinde sıcaktı. Dokunuşuyla kalbim tekledi, aniden sabahlığın altına bir şey giyip giymediğini merak ettim. Bir yanım onu yırtıp cevabı öğrenmek istese de diğer yanım, kafasını duvara çarpıp aklını yerine getirmek istiyordu. Bana yaslandığında, vücudunun baskısı tüm mantıklı itirazlarımı alt üst etti. Ellerim benim iznim olmadan hareket etti, belinin kıvrımını bulmak için yükselirken ipeği tenine yapıştırdı. Parfümünü koklayabiliyordum; egzotik bir çiçeğin tatlı, zengin, kışkırtıcı kokusuydu. Ensemde usulca ısrar eden parmakları, yüzümü onunkine doğru çekti. Nabzım kulaklarımda yükselirken, hayal gücüm hainice ileri atıldı.

Başımı aniden çevirdiğimde, burnumun ucu yanağına değ-

T.me/Cinciva

di. Onu öpseydim, ardından ne gelirdi? Durabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum.

"Meredith, bunu neden yapıyorsun?" Ağzına bakakalmadan ona bakamazdım.

"İstiyorum."

Tüm saklı öfkem asit gibi köpürdü.

"İstiyorsun," dedim. "Neden? James sana dokunmayacağı, Alexander kızlardan hoşlanmadığı için mi? Richard'ı kızdırmak istediğin ve bunu yapmanın en kolay yolu ben olduğum için mi?" Artık dokunmamamız için onu geri ittim. "Onun öfkelendiğinde nasıl biri olduğunu biliyorsun. Çok güzelsin ama buna değmezsin."

Son sözler ben onları durduramadan, ne kadar korkunç olduklarını fark edemeden ağzımdan çıkmıştı. Bir an hareketsiz durup bana baktı. Sonra dönüp kapıyı zorlayarak açtı. "Biliyor musun? Sanırım haklısın," dedi. "İnsanlar incinir."

Kapı arkasından kapanırken, iki ay önce Gwendolyn'ın sınıfındaki ilk günümüze geri döndüm. Bu kadar güzel olması çıldırtıcıydı ancak bu, onun geri kalanını daha az gerçek kılıyor muydu? Elimi yüzümde gezdirirken, midem bulanıyordu. "Kahretsin," dedim sessizce. Ağzımdan çıkarabildiğim tek şey buydu.

Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma astım, ikimize de öfkeliyken binadan ayrıldım. Kale'ye döndüğümde, Kule'ye çıkarken Meredith'in kapısının önünde duraksadım. Başıboş bir replik aklımdan geçti. *Cesaret, dostum. Yaran tehlikeli olamaz.**

Buna inanamayacak kadar akıllıydım.

---

* William Shakespeare, Romeo & Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 69 –ç.n.

T.me/Cinciva

5. SAHNE

Ertesi sabah, James yediyi biraz geçe koşuya çıkmamız için beni yataktan dışarı sürükledi. Morluklar çürük yeşil rengine dönmüş olsa da kolları bileklerine kadar uzanan bir kazak giymişti. O sırada hava, bunun tuhaf görünmeyeceği kadar soğuktu.

Gölün güney tarafında, ormanın içinden kıvrılan dar patikalarda sık sık koşardık. Bulutlu bir sabahtı, hava serin ve keskindi. Nefesimiz uzun beyaz dumanlar hâlinde çıkıyordu. Üç kilometrelik turu koşarken iyi bir tempo tutturmuş, kısa ve kesik nefeslerle konuşuyorduk.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordu. "Son perdeden sonra seni bulamadım."

"Richard'la yakın menzilde uğraşmak istemedim, bu yüzden lobide bekledim."

"Meredith seni pusuya mı düşürdü?"

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Nasıl bildin?"

"Yapabileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Sana son zamanlardaki bakışı yüzünden."

Bir köke takıldığımda onun arkasında kaldım, sonra yetişmek için hızımı iki katına çıkardım.

Ben: "Bana nasıl bakıyordu?"

T.me/Cinciva

James: "Sanki o bir köpekbalığıymış, sen de bundan habersiz kürklü fokmuşsun gibi."

Ben: "Neden son zamanlarda herkes beni tanımlamak için bu kelimeyi kullanıyor?"

James: "Sana başka kim kürklü fok dedi?"

Ben: "Onu değil. Boş ver."

Bir anlığına yere bakıp düşündüm. Sol tarafımdaki hafif ağrı, nefes aldığımda şiddetleniyordu. Hava toprak, çam ve yaklaşan kış gibi kokuyordu.

"Pekâlâ, bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu James.

"Ne?"

"Meredith'le." Hafifçe, alay ederek söylemiş olsa da sesinde bir endişe de vardı. Suçluluk, yüzümü koşuda harcadığım eforun yaptığından daha da sıcak yaptı.

"Hiçbir şey olmadı," dedim.

"Hiçbir şey mi?"

"Pek değil. Ona Richard'ın bir sonraki kum torbası olmakla ilgilenmediğimi söyledim, o da gitti."

"Tek sebep bu mu?" Ses tonundan ikna olmadığını anlayabiliyordum.

"Yani, bilmiyorum." Gecenin büyük bir kısmında sahneyi kafamda tekrar ederek, o son birkaç kelime için acı çekerek, onun yerine söylemem gereken binlerce şeyi düşünerek ve işlerin farklı şekilde olmasını dileyerek uyumadan yatmıştım. Meredith'e karşı bağışıklığım varmış gibi davranamazdım, ona daima hayran olmuştum ancak güvenli olduğunu düşündüğüm bir mesafeden. Yaklaşarak kafamı karıştırmıştı. Beni gerçekten istediğine inanmıyordum, yalnızca en kolay hedef bendim. Fa-

T.me/Cinciva

kat bunu James'e itiraf edemedim; çünkü utanmıştım, yanıldığımdan korkuyordum.

Daha fazlasını anlatmamı beklercesine beni izliyordu.

"Geçen gün Alexander'ın söylediği gibi," dedim ona. "Onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğime karar veremedim." Henüz kış için güneye uçmamış aptal kuşların cıvıltılarıyla yumuşayan tuhaf bir sessizlik içinde koşmaya devam ettik. Kale'ye giden patikayı geçip Salon'a çıkan dik yokuşu tırmanmaya başladık. Yolun yarısına geldiğimizde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Meredith hakkında mı?"

"Evet."

"Meredith hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," dedi, beni daha fazla soru sormaktan vazgeçiren bir kesinlik tonuyla. Ancak bu gerçekten cevap değildi. Söylenmemiş, dişlerinin arkasına hapsedilmiş bir şey vardı. Ne düşündüğünü bilmek istesem de nasıl soracağımı bilmiyordum, bu nedenle yokuşun geri kalanını konuşmadan tırmandık.

Hall'ın arkasındaki geniş çimenliğe vardığımızda baldırlarım yanıyordu, iki büklüm olurken güçlükle nefes alıyordum. Vücutlarımız soğudukça, kasım soğuğu kendini hissettirdi. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı, boncuk boncuk terler saçlarımdan şakaklarıma doğru akıyordu. James'in yüzüyle boğazı hararetle kıpkırmızı parlasa da teninin geri kalanı uykusuzluktan dolayı solgundu. Bu kontrast onu açıkça hasta gösteriyordu.

"Su ister misin?" dedim. "İyi görünmüyorsun."

Başını salladı. "Evet."

Islak çimenleri aşarak yemekhaneye gittik. Cumartesi sabah saat sekizde, çoğunlukla boştu. Birkaç öğretmenle erken kalkan öğrenciler, önlerinde kahve ve kahvaltı tabaklarıyla sessizce ki-

T.me/Cinciva

tap okuyorlardı. Bir masada, siyah tayt giymiş bir grup dansçı uzun bacaklarını geriyordu. Diğerinde bir koro müziği öğrencisi, sıcak suyla dolu mısır gevreği kâsesinden buhar soluyor, muhtemelen öldürücü bir akşamdan kalma hâlinin ses telleri üzerindeki etkilerini gidermeyi umuyordu. Posta kutularının yer aldığı uzaktaki duvarda küçük, karışık bir grup toplanmıştı.

"Sence bu neyle ilgili?" diye sordum.

James yüzünü buruşturdu. "Oldukça iyi bir fikrim var."

Onu takip ettim, küçük kalabalık geçmemize izin vermek için kolayca ayrıldı, belki kızardığımız; terli olduğumuz içindi, belki de değildi.

Duvarın ortasında, genel kampüs duyurularına ayrılmış uzun bir mantar pano vardı. Genellikle kulüp broşürleri ve özel ders reklamlarıyla dolu olsa da o gün her şey, Richard'ın devasa kampanya posterinin arkasına gizlenmişti. İzleyiciye kırmızının tonları içinde bakıyordu, yakışıklı yüz hatları koyu siyah gölgelerle keskinleşmişti. Kravatının kusursuz düğümünün altında ama gösterinin detaylı bilgilerini içeren daha küçük metnin üzerinde büyük beyaz harfler şunu ilan ediyordu,

DAİMA BEN CAESAR'IM

James'le ben, incelemeye gelen diğer insanların çoğunun ilgisini kaybedip uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süre postere baktık.

"Eh," dedi. "Bu insanların dikkatini kesin çekecektir."

Hâlâ postere bakıyor, James'in daha fazla sinirlenmemesine sinirleniyordum. "Sikerler," dedim. "Önümüzdeki iki hafta boyunca, beni her duvardan Büyük Birader gibi izlemesini istemiyorum."

T.me/Cinciva

"Ne sandın ya, dostum: Adam bir Kolossus gibi /Almış altına ufacık dünyamızı," diye belirtti James, *"Bizse, minicik yaratıklar gibi /Koskoca bacakları arasında dolaşıp /Bakınıyoruz ürkek ürkek, /Şerefsiz bir kubur arayarak kendimize.*"*

"Onu da sikeyim."

"Alexander gibi konuşmaya başladın."

"Üzgünüm ama dün geceden sonra Richard'ın kafamı koparma ihtimali yüzde yüz arttı."

"Meredith bir daha kendini senin üzerine attığında, bunu aklında bulundur."

"Tam olarak öyle değildi," dedim, anında konuşmamış olmayı diledim.

"Dikkatli ol, Oliver," dedi biliyormuş, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Fazla güven dolusun. İlk sene, bunu bana da yaptı. Şan dersinde partnerdik, şu tuhaf mırıldanma şeyi. Hatırladın mı?"

"Bir dakika, Meredith ne yaptı?"

"Beni istediğine karar verip benim de onu istediğimi varsaydı; çünkü herkes onu istemiyor mu? Ona hayır dediğimde, fikrini değiştirdi. Bu hiç olmamış gibi davrandı ve benim yerine Richard'ın peşine düştü."

"Ciddi misin?"

Cevap olarak bana alaycı bir bakış attı.

"Tanrım." Herkesin ne tür sırlar sakladığını merak ederek yemekhanede etrafa bakındım. Diğer insanların iç dünyalarını ne kadar az merak ediyorduk. "Neden bana söylemedin?"

"Önemli gelmemişti."

Wren'in saçını parmağına dolayışı aklıma geldiğinde,

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 12 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Konu açılmışken, bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır. Gerçekten." Bir şey saklıyorsa da rahat, doğal ifadesi bunu ele vermiyordu. Belki de Alexander haklıydı, James'le ben aynı derecede bihaberdik.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Richard beni izliyormuş gibi hissediyordum, poster görüşümün kenarında parlak kırmızı bir lekeydi. Dönüp postere doğru iç çektim. "Sanırım iyi haber şu ki dünkü dramadan sonra III. Perde'de kollarını kırmaya çalışmaktan vazgeçecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

Üzgün, dalgın biçimde kafasını salladı. "Richard bunun için fazla zeki."

"Yani... Sence ne yapacak?"

"Vazgeçecek ama yalnızca önümüzdeki birkaç gün için. Açılış gecesini bekleyecek. Gwendolyn sahneye koşup gösteriyi durdurmayacak." Gözleri posterde aşağı yukarı gezindi. Bir anlığına orada olduğumu unutmuş olabilirdi.

James: *"Şimdi sorarım bütün tanrılar adına:*
Bu Caesar hangi yemekle beslendi de
*Büyüdü bu kadar?"**

Bir süre sessiz kaldım, sonra tam olarak nereden geldiğinden emin olamayarak kendi repliklerimden biriyle yanıtladım.

Ben: *"Ver elini, bir olalım*
Bütün bu yolsuzluklara karşı.
En ileri gidenlerin bastığı yer olsun

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 12 –ç.n.

T.me/Cinciva

Benim ayaklarımın bastığı yer de.[*]"

Bana bakarken, James'in gri gözleri altın renginde parladı. *"Oldu, anlaştık.*[2]" Gülüşünde alışılmadık bir şey, beni hem heyecanlandıran hem de rahatsız eden şiddetli bir memnuniyet vardı. Elimden geldiğince sırıttım, sonra bir bardak su almak için onun ardından mutfağa gittim. Ağzım dayanılmaz derecede kurumuştu.

[*][2] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 24 –ç.n.

T.me/Cinciva

6. SAHNE

Haftanın geri kalanında Richard'ın yüzü bana musallat olmuştu ancak bunu yapan tek yüz onunki değildi. James'in posterleri de belirmişti, onunkiler kraliyet mavisiydi, *Roma'nın Ruhu* sloganını taşıyordu. Alexander, Wren, Meredith ve ben, Colin, Lepidus'umuzun birlikte yer aldığı diğer tanıtım fotoğrafları, GSB'nin lobisiyle okul gazetesinde görünmüştü. Kampüs, yaklaşan prodüksiyonun beklentisiyle yeniden uğuldamaya başlamıştı.

Açılış gecesinde, salonda bir tane bile boş koltuk yoktu. Dellecher'ın prodüksiyon kalitesi efsaneviydi. Şöhret onları alıp götürmeden önce geleceğin büyük aktörünü, sanatçısını ya da virtüözünü görme olasılığı, bariz bir öğrenci ve öğretim üyesi koleksiyonundan daha fazlasını çekiyordu. Salon yerel Bardolator*'larla, okul gezisine gelmiş öğrencilerle ve sezonluk bilet sahipleriyle doluydu. (İlkbaharda en iyi koltuklar, performansımızı izlemek için New York'tan gelen bir grup menajere ayrılırdı.) İlk kez Dellecher'da sahneye çıkma fikriyle başları dönen bir grup heyecanlı ikinci sınıfın canlandırdığı sıradan Romalıların üzerinde ışıklar yandı. Daha deneyimli, onların sadece yarısı kadar heyecanlı olan geri kalanımız perdelerin arkasında bekledik.

* Shakespeare'i putlaştıracak kadar seven kişi demektir. –ç.n.

T.me/Cinciva

Oyun ilk iki perde boyunca, gerilim öylesine büyük olana kadar yükseldi ki tüm salon nefesini tutmuş gibiydi. Suikast hızlı ve sessizdi. James suikastçılara dağılmalarını söyler söylemez, kulaklarım çınlarken tökezleyerek sahne arkasına geçtim.

"Siktir!" Sahnenin solundaki ağır, siyah perdelerin arasına daldım. Biri beni omuzlarımdan yakaladı, yardımcı suikastçılar yanımızdan geçip soyunma odalarına geri dönerken beni perde bölmelerinden çıkardı. Salon, Antony'nin Caesar'ın bedeninin üzerine kapanarak yaptığı hararetli monologla çınlıyordu.

Colin: *"Bağışla beni, ey kanayan toprak parçası.*
Tatlı tatlı konuştuğum için kasaplarınla.
Yıkılmış sarayısın sen bütün çağların
Yetiştirdiği en soylu insanın.
*Gün görmesin bu değerli kanı döken eller!"**

Bir elimle kulağımı kapatırken, diğeriyle karanlıkta duvarı yoklayarak ilerledim. Aynı kişi, yüzüstü halat teçhizatlarına girmeyeyim diye beni döndürdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı Alexander. "Ne oldu?"

"Doğrudan kulağıma vurdu!"

"Ne zaman?" James'in sesi geldi.

"Onu bıçakladığımda, arkasını dönüp dirseğini bana geçirdi!" Acı patlaması o kadar keskindi ki kafatasıma bir demiryolu kazığı gibi saplanmıştı. Halatların bağlandığı raya tüneyip dizlerimin üzerinde öne eğildim. Sıcak bir el enseme kondu, kimin olduğunu bilmiyordum.

"Çalıştığımız hareket bu değildi," dedi Alexander.

"Elbette değildi," dedi James. "Nefes al, Oliver."

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 62-63 –ç.n.

T.me/Cinciva

Çenemi gevşetip nefes aldım. James'in eli omzuma kaydı. "Yine bileklerini kırmaya çalıştı mı?" diye sordum.

"Evet." Perdenin altından sızan ışığa doğru baktı. Colin konuşmasını bitirmişti, bir uşakla sohbet ediyordu.

"Bu saçmalığı bilerek mi yapıyor?" dedi Alexander. "Onu bıçakladığımda neredeyse kafamı uçuracaktı, yine kendini kaptırdığını sandım."

"James'in kollarını gördün mü?"

James beni sustursa da sol manşetini çözüp gömleğinin kolunu geriye doğru sıyırdı. Perdelerin karanlığında bile, derisindeki mavi ve mor lekeler görebiliyorduk. Alexander tek nefeste bir dizi küfür sıraladı.

James manşetini aşağı doğru salladı. "Aynen öyle."

"James," dedim. "Bir şeyler yapmalıyız."

Döndüğünde, sahneden gelen ışık yüzünü hastalıklı bir sıtma sarısına çevirdi. Neredeyse perde arası gelmişti. "Tamam," dedi. "Ama Frederick'le Gwendolyn'ı işin dışında bırakıyoruz."

"Nasıl?"

"Richard kavga istiyorsa, ona kavga verelim." Alexander'ın sesinde bir hırıltı vardı.

Kulak mememi çekiştirdim. Hafif, tiz bir çınlama beni bir sinek gibi rahatsız etti. "Alexander," dedim. "İntihar bu."

"Nedenini anlamıyorum."

"O hepimizden daha büyük."

"Hayır, Oliver, aptal. *Her birimizden* daha büyük." Bana çok anlamlı bir bakış attı.

Sahnedeki ışıklar bir anda söndüğünde, seyirciler alkışlamaya başladı. Birdenbire insanlar koşarak yanımızdan geçiyordu. Karanlıkta kimin kim olduğunu anlamak imkânsız olsa da on-

T.me/Cinciva

lardan birinin Richard olması gerektiğini biliyorduk. Alexander beni ve James'i halat setlerine doğru itti, ağır halatlar gemi donanımı misali arkamızda sallanıp gıcırdadı. Eli omzumda bir mengeneydi, seyircilerin sesleri kulaklarımda gümbürdüyordu. "Dinleyin," dedi, "Richard üçümüzü birden aynı anda savuşturamaz. Yarın bir şey denerse, suikast yerine haklı bir şekilde kıçını tekmeleyeceğiz."

"İşte elimi kaldırıyorum," dedi James, bir anlık tereddütten sonra. *"Öldürülmesi gerek.*[*]*"*

Ben de tereddüt ettim, bir an daha fazla. *"Bence de.*[2]*"*

Alexander kolumu sıktı. *"Ben de. Üçümüz de aynı görüşteyiz. Aptal piç elinden geleni ardına koymasın.*[3]*"*

Salonun ışıkları yanıp seyirciler perdelerin diğer tarafında ayağa kalktığında, bizi aniden bıraktı. Siyahlar içindeki birkaç birinci sınıf teknisyen çoktan sahneye koşmuş, suikasttan geriye kalan pisliği temizlemeye başlamışlardı. Üçümüz birbirimize sertçe bakıp başka hiçbir şey söylemedik ancak tek sıra hâlinde soyunma odasına gittik. James'in peşinden giderken uzuvlarım, geçen haftaki aynı huzursuzluk hissiyle karıncalanıyordu. Hem hevesli hem tedirgindim.

---

*,2,3 William Shakespeare, Kral Henry -II-, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 63 –ç.n.

T.me/Cinciva

7. SAHNE

Richard'ın gereksiz sertliği dışında, açılış gecesi iyi geçmişti. Ertesi sabah, koridorlarda bize övgüler yağdırılmıştı.

Koro ve orkestra öğrencileri, *müzik* kadar incelikli bir şey için disipline sahip olmayan herkesten etkilenmeden uzak durmuşlardı; ancak diğerleri bize hayranlıkla dolu kocaman gözlerle bakmışlardı. Sahnede durup başkasının sözlerini kendininmiş gibi söylemenin, cesaret göstergesinden çok karşılıklı anlayışa yönelik çaresiz bir hamle olduğunu nasıl açıklayabilirdik? Konuşanla dinleyen arasındaki o ince bağı kurma ve somut bir şey, herhangi bir şey iletme girişimi olduğunu. Bunu dile getiremediğimiz için iltifatlarını, tebriklerini uygun (ve bazı durumlarda tamamen yapmacık) bir alçakgönüllülükle kabul ediyorduk.

Derste dikkatimiz kolayca dağılıyordu. Frederick'in dersini zar zor dinledim, Camilo'nun denge egzersizleri sırasında aklım o kadar havadaydı ki Filippa'nın beni sırtüstü devirmesine izin verdim. Alexander bana, açıkça *kendine gel* anlamına gelen sabırsız bir bakış attı. Dersten çıkar çıkmaz, kendimi önümüzdeki gecenin bir düzine üzücü önsezisinden uzaklaştırmayı umarak bir fincan çay ve René Girard'ın *Kıskançlık Tiyatrosu* kitabıyla Kule'ye çekildim. O zaman Richard'a karşı hiç

T.me/Cinciva

sempati duymuyordum –son birkaç haftadır gösterdiği amansız, topyekûn düşmanlık, üç yıllık sakin dostluğundan daha derin bir etki bırakmıştı– ancak bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir misillemenin cezasız kalmayacağını biliyordum. Herhangi bir tarafsız gözlemci, bunu abartılı bir sidik yarışı olarak görebilirdi; fakat kendimi tüm bunların öyle olduğuna ikna etmeye çalıştığımda, Frederick'in sesi bana sessizce daha azı için düelloların yapıldığını hatırlatıyordu.

Richard'la aramızdaki kavganın olası sonuçları ne kadar büyük olursa olsun, aklımı kurcalayan tek şey değildi. Cuma gecesi, oyuncular için parti gecesiydi; son perdeden bir saat sonra, Dellecher'ın tiyatro öğrencilerinin çoğuyla diğer branşlardan daha cesur olanlar, iyi bir açılışı kutlamak ve kapanışa yaklaşmamız adına içmek için Kale'nin ilk katını işgal ederdi. II. Perde'den sonra ikisi de sahneye çıkmamış olan Wren ve Meredith, coşkulu bir şenlik gecesine her şeyi hazırlamak için perde arasıyla selamlama arasında gizlice gidip dönmeyi nezaketle kabul etmişlerdi. Geri kalanımız oraya vardığında, Dionysus'a* şükranlarımızı sunup keyfimize bakmaktan başka yapacak bir şeyimiz olmayacaktı.

Altı buçukta, kitabımı kapatıp yemek odasına çıkan merdivenlerden indim. Masa ve sandalyeler, dans pistine yeterli alanı açmak için çoktan kaldırılmıştı. Ses kabininden gizlice ödünç alınmış bir dizi hoparlör köşeye yığılmış, kablolar süpürgelikler boyunca ilerleyip en yakın çıkışa ulaşıyordu. Kale'den ayrılıp her geçen dakika gittikçe korkuya dönüşen huzursuz, endişeli bir hisle GSB'ye çıkan uzun yürüyüşe başladım.

Soyunma odasının kapısını açtığımda durumum yüzümden okunuyor olmalıydı; çünkü Alexander ceketimin önünü kav-

* Yunan Mitolojisinde şarap, eğlence ve tiyatro tanrısı. –ç.n.

T.me/Cinciva

rayıp beni yükleme rampasına çekti, ağzıma yanan bir esrarlı sigara sıkıştırdı.

"Gergin olma," dedi. "Her şey yolunda gidecek."

(Daha önce kimsenin bu kadar yanılmadığına emindim.)

Sadece bir santim kalana dek esrarlı sigarayı itaatkâr şekilde içtim. Alexander onu alıp dudakları parmak uçlarına değene kadar içine çekti, sonra yere atıp beni tekrar içeri götürdü. Endişelerim, aklımın köşesinde belirsiz bir paranoyaya dönüşüyordu.

Makyajımı yapıp kostümümü giydikten sonra ses ısınması için egzersizler yaparken zaman yavaş ilerlemişti. James, Alexander, Wren, Filippa ve ben geçitteki duvara yaslanmıştık. Ellerimizi diyaframlarımıza koyup, *"Ağlayın, inleyin, uluyun, haykırın! Sizler taştan yapılmış insanlarsınız,*"* diyorduk. Kulaklık takmış birinci sınıf öğrencisi yerimizi almak için beş dakikamız olduğunu söylediğinde, kişisel zaman algım tepetaklak oldu ve her şey hızla ileri sarılıyormuş gibi ilerlemeye başladı.

İkinci sınıflar soyunma odalarını boşaltıp perdelerin arkasında yerlerini bulmak için çabalarken, hızlıca gömlekleriyle manşetlerini ilikliyor ya da ayakkabılarını bağlamaya çalışırken koridorda sıçrayarak ilerliyorlardı.

Filippa beni kızların soyunma odasındaki bir sandalyeye oturttu. Işıklar açılıp sahne arkasındaki hoparlörlerden oyunun ilk replikleri duyulduğunda, tarak ve saç jölesiyle bana saldırdı.

Flavius: *"Savulun buradan, aylaklar! Haydi işinize! Bayram mı var?**"*

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne –ç.n.

** William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde,1. Sahne, s. 3 –ç.n.

T.me/Cinciva

Filippa alnıma acıtan küçük bir şaplak attı. "Oliver!"

"Siktir, ne?"

"Hazırsın, çık buradan," dedi, bir eli belinde bana kaşlarını çatarken. "Senin sorunun ne?"

"Üzgünüm," dedim sandalyeden kalkarken. "Teşekkürler, Pip."

"Kafan mı güzel?"

"Hayır."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Evet."

Dudaklarını büzüp başını sallasa da beni daha fazla azarlamadı. Tam olarak ayık değildim ancak kafam tam olarak da iyi değildi, muhtemelen Filippa suçun çoğunun Alexander'da olduğunu biliyordu. Kızların soyunma odasından çıktım, Richard bana duvarlardaki boya kadar aldırış etmeden yanımdan geçerken geçitte oyalandım. Yarım adım arkasından ilerledim, parıldayan ışıkların altına çıkıp elimden geldiği kadar samimi şekilde, *"Hey, susun! Caesar konuşuyor!"** dedim.

I. ve II. Perde, kasırgadan önce gelen yağmurdan farksızdı. Gürültü, yaygara, yaklaşmakta olan tehlike duygusu olsa da biz ve seyirciler en kötüsünün henüz yaşanmadığını biliyorduk. Calpurnia sahneye girdiğinde, onu perdelerin kenarından izledim. Richard'la Meredith sorunlarını aşmış veya en azından gösteri boyunca onları beklemeye almış gibi görünüyorlardı. Richard ona karşı sert olsa da saldırgan değildi, Meredith de ona karşı sabırsız olsa da kışkırtıcı değildi. Ben ne olduğunu anlamadan, James omuzlarımı sarsarak, "Hadi gidelim," diye fısıldadı.

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde,2. Sahne, s. 6 –ç.n.

T.me/Cinciva

III. Perde, kıpkırmızı parıldayan kumaşın önündeki sıra sıra dizilmiş sütunların silüetiyle başladı; ham, tehlikeli bir şafak vaktiydi. Richard ortadaki iki sütunun arasında duruyordu, Metellus Cimber, Çanak'ta diz çöküp kardeşi için yalvarırken geri kalanımız onun etrafında halka olmuştuk. Richard'a en yakın ben duruyordum, o kadar yakındım ki çenesindeki minik sinir tikini görebiliyordum. Halkanın diğer tarafında yırtıcı bir kedi gibi sabırla bekleyen Alexander gözüme takıldı. Ceketinin önünü açarak kemerine sıkıştırdığı mektup açacağını ortaya çıkardı. (Temaya hançerlerden daha fazla uysalar da daha az tehditkâr değillerdi.)

Richard: *"Sizler gibi olsam, yumuşatırdınız beni;*
Yalvarmasını bilsem, dinlerdim yalvaranları;
Ama ben Kutup Yıldızı gibi oynamam yerimden,
O yıldız ki bütün göklerde,
*Eşi yoktur dayatıp yerinde durmakta.**"

Geri kalanımıza parlak ışıltılı gözlerle bakarken, ona karşı çıkmamız için meydan okuyordu. Ayaklarımızı kıpırdatıp ince bıçaklarımıza dokunsak da sessizliğimizi koruduk.

Richard: *"Bunca kıvılcımlar donatıyor gökyüzünü,*
Hepsi ateş alev, hepsi pırıl pırıl,
Ama bir teki var, yalnız hep yerli yerinde duran.
Dünyamız da böyle: İnsan dolu dünyamız da;
Hepsinin eti kemiği var, kanı var, canı var.
Ama bir tek insan var benim bildiğim,
Sarsılmaz, yerinden oynatılamaz,
*İşte o insan da benim.***"

---

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 54 –ç.n.

** [2] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 54 –ç.n.

T.me/Cinciva

Sesi; yer kabuğunda açılan bir yarık, depremin patlaması ve sarsıntısı gibi salonun her köşesini doldurdu. Sağımda, Filippa çenesini hafifçe kaldırdı.

Richard: *"Bırakın, bu işte olsun, göstereyim bunu size:*
Cimber'ı sürgüne gönderen bendim.
Sürgünde kalmasını isteyen de benim yine.[2]*"*

Cinna itiraz etmeye başlasa da onu dinlemiyordum. Gözlerim James'le Alexander'a sabitlenmişti. Seyircilerin parıldayan çeliği görebilmesi için hafifçe sahnenin ön tarafına dönerken birbirlerinin hareketlerini kopyalıyorlardı. Alt dudağımı yaladım. Sanki sinema salonunun ön sırasında oturuyormuşum gibi her şey çok yakın, çok gerçek geliyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, bıçağın kabzasındaki yumruğumu sıktım ve beni harekete geçirecek beş ölümcül kelime için dinledim.

Richard: *"Brutus bile boşuna yalvardıktan sonra..."*[*3]

Gözlerimi açtığımda tek gördüğüm, dizinin üzerine çökmüş ve yüzünde küstah bir küçümsemeyle Richard'a bakan James'ti.

"Elim, sen konuş benim yerime!"[**] diye bağırıp Richard'ın üzerine atladım, bıçağımı sahnenin arkasına dönük kolunun altından sapladım. Diğer suikastçılar birdenbire canlandı, eşekarıları gibi etrafımıza üşüştüler. Richard bana dik dik bakarken, dişlerini gösterip sertçe gıcırdatıyordu. Bıçağımı çekip geri adım attım ancak Richard yakamdan tuttu, kumaşı boğazımın etrafına o kadar sıkı bastırdı ki nefes alamıyordum. Bıçağı düşürdüm, başparmağı şah damarıma batarken iki elimle bileğini kavradım.

---

* [3] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 55 –ç.n.

** [2,3] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 55 –ç.n.

T.me/Cinciva

Richard bir acı haykırışıyla beni bıraktığında görüşüm çoktan bulanıklaşmıştı, Alexander onu saçından yakalayıp geriye doğru çekmişti. Ağır şekilde kuyruk sokumumun üzerine düştüğümde, elim boynuma gitti. Biri Richard'ın kolunu arkasına bükmüştü, diğer yarım düzine suikastçı bıçaklarını ona geçirmek için hamle yaptı. Önceden çalışılmış tüm hareketler boş verilmişti. Kafa karışıklığıyla çılgınca tepki gösterdi ve Filippa'nın tam karnına vurdu, onu yere serecek kadar güçlü bir şekilde vurmuştu. Merdivenlerden aşağı düştü; düşüşünü izlemek için tam zamanında ayağa kalkmıştım, dilsiz bir öfke sesi boğazımda düğümlendi. Cinna'yı kenara itip Filippa'nın yanında diz çöktüm. Karnını tutarak başını kaldırırken boş yere solumaya çalışıyordu, nefesi kesilmişti.

Aniden ortalık yatıştı, sessiz olmasına rağmen bacağımı sertçe kavrayan Filippa'nın üzerine eğilip hafifçe arkamı döndüm. Richard'ın etrafı nefes nefese kalmış suikastçılarla çevriliydi, kolları iki yanında sabitlenmişken Alexander'ın yumruğu hâlâ saçlarını kavrıyordu. James onun ulaşamayacağı bir yerde durduğunda takım elbisesi darmadağınıktı, bıçağı elinde sıkıca kavramıştı.

Konuştuğunda, Richard'ın sesi nefretle kalınlaşmıştı. *"Sen de mi Brutus?[2]"*

James bir adım atıp bıçağı onun boynuna dayadı.

Richard: *"Öyleyse yıkıl, Caesar![3]"*

James'in yüzü, sinir bozucu derecede ifadesizdi. Bıçağı hızla ileri doğru kaydırdı, Richard küçük bir boğulma sesi çıkarıp başının göğsüne düşmesine izin verdi. Alexander'la suikastçıların geri kalanı, onu birer birer bıraktığında yere yığıldı. Tekrar doğrulduklarında, ikinci ve üçüncü sınıflar bana, James'e, Alexander'a baktılar. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, seyircilerin

T.me/Cinciva

ve sahnenin tamamen kontrolden çıkmış olduğunun acı bir şekilde farkındaydılar. İçlerinden birinin repliği olsa da unutmuş olmalıydı çünkü kimse konuşmadı. Alexander elinden geldiği kadar bekledi, sonra onun adına konuştu.

"Yaşasın özgürlük! Kulluk, zorbalık bitti!" En yakınındaki ikinci sınıfı hafifçe itti. *"Koşun, verin bu müjdeyi, bağırın sokaklarda!*"* Diğerleri kıpırdandı, nefes verirken rahatladılar. Hava yeniden ciğerlerine dolarken Filippa güçlükle soludu. Alexander emirler yağdırmaya devam ederken, onun hafifçe oturmasına yardım ettim. *"Gidin bağırın meydan yerlerinde: / Bağımsız, özgürüz artık; kölelikten kurtulduk![2]"*

"Ey halk ve senatörler, korkmayın!" dedi James suikastçılara, sakinliği onları rahatlatmış gibiydi. *"Kaçmayın, durun olduğunuz yerde! Borç nedir bilmeyen ödedi borcunu![3]"*

Sanki olağandışı bir şey olmamış gibi kolaylıkla metne geri döndük. Filippa'yla ben ayağa kalkarken, Richard'a bakmadan edemedim. Gözkapaklarının öfkeyle seğirmesi, boğazında zonklayan bir damar dışında hareketsiz yatıyordu.

*,[2,3] William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,1. Sahne, s. 55 –ç.n.

T.me/Cinciva

8. SAHNE

Brutus'le Cassius'un darbesi çöktüğünde kafam yerine geldi. Richard ara sırasında kapıdan çıkıp kaybolmuştu, Caesar'ın hayaleti olarak döndüğü IV. Perde'ye kadar onu kimse görmemişti, taş gibi ciddiyetiyle iki kat daha uğursuz bir hayaletti. Son perde on buçukta indi, vücudum yorgunluktan ağrısa da suikast sahnesinin katmanlı draması ve partinin beklentisi beni uyanık, tetikte tuttu. Yüzümü yıkayıp kostümümü çıkarıp tekrar giyindiğimde, ikinci ve üçüncü sınıfların çoğu gitmişti. James'le Alexander şimdiden dört büyük sigara sarmış, geçitte bekliyorlardı (Her birimiz için birer tane vardı ve üzerini değiştirmek için Kale'ye dönmüş olan Filippa'ya da bir tane). GSB'den ayrıldık, ellerimiz cebimizde ormanın içindeki patikadan yürüdük. Alexander'ın, "Umarım dersini almıştır," demesi dışında, III. Perde 1. Sahne olayından bahsetmedik.

Kaleden yalnızca on metre uzaktayken, partinin boğucu ışığı ağaçların kalın gölgelerinin arasından süzülmeye başladı. Sigaralarımızı bitirmek için durduk, nemli çam iğnelerinin üzerindeki hamamböceklerini ezdik. Alexander bize dönüp konuştu, "Uzun bir hafta geçirdik. Geceyi de uzun tutmayı planlıyorum. İkiniz gece yarısına kadar krallar gibi sikilmezseniz,

T.me/Cinciva

sabaha kadar krallar gibi ya da başka bir şekilde sikildiğinizi görmeyi kendime görev edineceğim. Anladınız mı?"

Ben: "Fazlasıyla, randevudan sonra tecavüz eden biri gibi konuşuyorsun."

Alexander: "Söylediğimi yapın ki işler o noktaya gelmesin."

James: "İkiniz de cehenneme gideceksiniz."

Alexander: "Doğrudan."

Ben: "Aceleyle."

Alexander: *"Dileyen dans etsin, dileyen şenlik ateşleri yaksın! Herkes canı ne çekiyorsa onu yapsın.** Gidin."

İtaat ederek gittik.

Ön kapı açıldığında, bir gürültü dalgası bizi karşılamak için dışarı çıktı. Kale parti kıyafetleri içinde ışıldayan, bazıları içen, bazıları dans eden insanlarla doluydu. (Erkekler her zamankinden çok farklı görünmüyorlardı; yalnızca daha güzel giyinmişlerdi, daha bakımlıydılar ancak kızlar neredeyse tanınmaz hâldeydi. Gecenin çökmesiyle kısa daracık elbiseler, saten rujlar ortaya çıkmıştı ve onları sıradan *kızlardan* büyüleyici gece yaratıklarından oluşan bir meclise dönüştürmüştü.) Karşılama kükremesi bizi sardı, eller kıyafetlerimizi kapıp bizi çaresizce içeri sürüklemek için uzandı.

Alt kattaki küvette, buz ve su şişeleriyle birlikte dip dibe koyulmuş iki fıçı terlemişti. Tek kullanımlık bardak yığınları mutfak tezgâhını doldururken; ucuz rom, votka ve viskiyle dolu kulplu bira bardakları ocağın üzerinde lobut piramidi şeklinde dizilmişti (çoğunlukla Meredith'in fahiş aylık harçlığı ve geri kalanımızın daha mütevazı katkılarıyla ödenmişti). Kaliteli içkiler, Alexander'ın yatak odasında saklanmıştı. Biz gelir gelmez, Filippa yukarı çıktı ve her birimiz için birer viski

* William Shakespeare, Othello, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde,2. Sahne, s. 42 –ç.n.

T.me/Cinciva

sodayla geri döndü. Hemen ardından, James'le Alexander kalabalığa karışıp ortadan kayboldu. Tiyatro öğrencilerinin çoğu, mutfakta toplanmıştı. Resim, dil ve felsefe bölümlerinden daha az gösterişçi olan izleyiciler tarafından gözlemlenerek, performanslarına devam ederken gerekenden iki kat yüksek sesle konuşup gülüyorlardı. Müzik seçimini eleştirmeye hevesli koro ve orkestra öğrencileriyle, gösteriş yapmaya meraklı dansçılar yemek odasını doldurmuştu. İçerisi o kadar az aydınlatılmıştı ki kiminle dans ettikleri hakkında çok az fikirleri vardı ya da umurlarında değildi. Müzik döşeme tahtalarında gürlüyordu; her bas notası, küçük bir deprem, yavaşça yaklaşan bir dinozorun ayak sesi gibiydi. Filippa içine bir avuç buz atana kadar içeceğimin yüzeyi titriyordu.

"Teşekkürler," dedim. İfadesi soğuk, dengesizdi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi, acı dolu bir gülümsemeyle. "Kötü bir morluğum var ama kimsenin göremeyeceği bir yerde."

"Bana iyi görünüyorsun," dedim zayıfça. Uzun bacaklarını öne çıkaran kısa, mavi bir şey giymişti. Neyse ki saçı ve makyajı fazla yapılı değildi, hâlâ insan gibi görünüyordu.

"Arada sırada oluyor," dedi, nefesini verip kendini rahatlatırken. "Nerede kaldınız?"

"Dışarıdaydık. Alexander sana bir sigara sardı, istersen."

"Tanrı pis hedonisti korusun. Nerede o şimdi?"

"Dans pistinde," dedim. "Henüz gey olduğunu bilmeyen birinci sınıfları arıyor."

"Başka nerede olacaktı ki?" dedi. Tezgâhtaki hızla azalan içki karıştırıcıları ele geçirmek için savaşan insanların arasından ustaca geçerek mutfaktan ayrıldı. İçkiyle otun etkilerini ne zaman göstereceğini merak ederek, viski sodadan büyük bir

T.me/Cinciva

yudum aldım. Colin'le diğer birkaç üçüncü sınıf, insanların sigara içip sohbet ettiği ve kulak zarlarının zonklamasının durmasını bekledikleri garaj yoluna çıkmak üzereyken, beni iyi bir gösteri için tebrik etmek adına durdular. Onlara teşekkür ettim, dışarı çıktıklarında Colin eşikte oyalandı. Onu duyabilmek için kafamı onunkine yaklaştırdım.

"Bugün III. Perde 1. Sahne kontrolden çıktı," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım," dedim. "Pip biraz hırpalandı ama o dayanıklıdır. Richard'ı gördün mü?"

"Yukarıda, sanki yaşam kaynağıymış gibi viskiyi kafasına dikiyor."

Birbirimize biraz küçümseme, biraz endişeyle baktık. Richard en son çok fazla içtiğinde neler olduğunu ikimiz de çok iyi hatırlıyorduk.

"Peki, ya Meredith?" diye sordum, Richard'ın kötü ruh hâline bir katkıda bulunup bulunmadığını ya da suçlanması gerekenlerin yalnızca James, Alexander ve ben mi olduğunu merak ettim.

"Bahçede ilgi odağı oluyor," dedi Colin. "Oradaki tüm ışıkları o astı. Sanırım kimsenin onları aşağı indirmediğinden emin olmak için izliyor."

"Kulağa tam onun yapacağı bir şey gibi geliyor."

Sırıttı. (Başlangıçta onu Richard'la karşılaştırmış olsak da bu üstüne yapışmadı. Aynı abartılı rolleri oynuyordu ancak sahne dışında, kendini beğenmişliği sinir bozucu olmaktan çok sevimliydi.) "Sigara içmek için dışarı gelmek ister misin?" dedi.

"Bir tane içtim, bahçede Pip'i bulmalısın."

"Harika," deyip arkadaşlarının ardından dışarı çıktı. Ja-

T.me/Cinciva

mes'in nereye gittiğini merak ederek göz atmak için mutfağa doğru döndüm.

Belki bir saat, belki de daha fazla bir süre odadan odaya, sohbetten sohbete sürüklenip kibar bir ilgisizlikle içkileri ve tebrikleri kabul ettim. Yemek odasındaki müzik o kadar yüksek sesliydi ki birinin söylediklerini zar zor duyabiliyordum. Soluk kırmızı ışık ve bedenlerin sürekli dalgalanıp sallanması, sarhoşluğumu şiddetlendirdi. Başım dönmeye başladığında, garaj yoluna çıktım. Dışarı adımımı atar atmaz, Cadılar Bayramı'ndaki flörtöz kız beni fark etti. Aniden arkamı dönüp binanın yan tarafından bahçeye kaçtım.

Bahçe –gerçek bir bahçeden ziyade üç tarafı ağaçlarla çevrili çimenlik arsaydı– o kadar da kalabalık değildi. İnsanlar üç, dört kişilik gruplar hâlinde durmuş; konuşuyor, gülüyor ya da ağaçtan ağaca özenle gerilmiş ışık dizilerine bakıyorlardı. Bahçe, birkaç yüz nazik ateşböceği partiye katılmaya karar vermişçesine ışıl ışıldı. Meredith ortadaki masada bacak bacak üstüne atmıştı; bir elinde içki, diğerinde iki zeytine saplanmış bir kürdan vardı. (Herkes kaliteli likör ve kolayla idare ederken, görünüşe göre o martini yudumluyordu.) Kararsızca bahçenin kenarında oyalandım. Soyunma odası olayından beri birbirimizle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştık, aramızın nasıl olduğunu merak ediyordum. Çok geçmeden, kendimi onun bacaklarına bakarken buldum. Baldırları, ince bileklerine doğru mükemmel şekilde inceliyordu. On iki santimlik siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Yumuşak zemine batmadan ayakta duramadığı için masanın üzerine oturmuş olabileceği ihtimalini düşündüm.

Orada olduğumu fark ettiğinde gülümsedi, görünüşe göre dargın değildi. (Yanındaki çocuk –hangi sınıfta olduğunu

T.me/Cinciva

bilmiyordum ama çello çalıyordu– konuşmaya devam etti, Meredith'in dikkatinin dağıldığının farkında değildi.) İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti. Tekrar çellist çocuğa dönse de zeytinleriyle yavaş yavaş karıştırdığı içkisine baktı.

Tam içeri girmek üzereydim ki bir kolun belime dolandığını hissettim.

"Selam," dedi Wren, sarhoşken her zaman sergilediği sevimli, kedi misali şefkatle. Onu Tinker Bell* gibi gösteren soluk yeşil, uçuşan bir elbise giymişti.

Saçlarını karıştırdım. "Selam. İyi vakit geçiriyor musun?"

"Muhteşem, sadece Richard küstah davranıyor."

"Şok oldum."

Kaşlarını çatarken burnu kırıştı. Hâlâ belime sarılıyordu, kendi kendine ayakta durup duramayacağını biraz merak ettim. "Ona ne olduğunu bilmiyorum," dedi, sesinde daha önce duymadığım bir buruklukla. "Her zaman biraz domuzdu ama şimdi o... Bilmiyorum. Kaba."

O kadar masum bir kelimeydi ki içimde koruyucu, ağabeylere yaraşır bir şey hissettim. Onu yan tarafıma bastırdım. "Kaba kelimesi, onu tam olarak yansıtıyor mu, bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, bu sadece kabalık değil, sadistçe. Sahnede bizi hırpalıyordu. Açılış gecesinde neredeyse kulak zarımı patlatacaktı, Filippa'nın Avustralya büyüklüğünde bir morluğu var ve James-" Bildiklerimi kendime saklama sözümü geç de olsa hatırlayarak durdum. Sözel ve görsel filtrelerim düzgün çalışmıyordu.

"James'e ne yaptı?" diye sordu, bir tür korku dolu belirsizlikle. Ayakta kalmaya çalışıyordu ancak viski buna izin vermiyordu.

* J. M. Barrie'nin 1904 tarihli Peter Pan oyunundaki bir karakter. –ç.n.

T.me/Cinciva

"Kimseye söylemeyeceğime yemin ettim. Ama ona sorarsan, sana söyler." James'in onun saç tutamını kıvırışını düşündüm, Wren'in ondan isteyeceği her şeyi yapacağı kafama dank etti. Bir şey göğsümde rahatsızca sıkıştı.

Tekrar kaşlarını çattı. Etrafımdaki kolları, sanki orada olduklarını unutmuş gibi gevşemişti. "Biliyor musun? Bazen beni korkutuyor."

"James mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kafasını salladı. "Richard. Birini ya da kendisini gerçekten inciteceğinden korkuyorum. O yalnızca... pervasız işte."

Benim seçeceğim kelime bu olmazdı, yine de başımı salladım. "Bunu ona söylemelisin. Muhtemelen dinleyeceği tek insan sensin."

"Belki. Ama sabaha kadar beklemesi gerekecek. Şu an zil zurna sarhoş."

"Pekâlâ," dedim. "Ayağa kalkamayacak kadar sarhoşsa, bu parti iyi gidebilir."

Tam o sırada tuhaf, içime oturan bir hisse kapıldım. Ne kadar içerse içsin, Richard asla alkol yüzünden vücudunu kontrol edemez hâle gelmemişti. Wren'in deyimiyle, bu onu daha *pervasız* yapıyordu.

Meredith masanın üzerinden inip hayranlarından izin istedi (o zamana kadar dört kişi kalmıştı). Şaşırtıcı bir dengeyle bahçeyi arşınladı. Kafasını kaldırırken, "Siz ikiniz pek de tatlısınız," dedi. Yakından ve çok da ayık olmayan hâlimle ona bakmayı bırakamadım. Üzerine oturan siyah bir elbise giyinmişti, bir omzu çıplakken diğerinde parıldayan siyah boncuklardan yapılmış bir askı vardı. O ayakkabılarla, neredeyse benim kadar uzundu.

"Bahçe harika görünüyor, Mer," dedi Wren.

T.me/Cinciva

"Evet." Işıklara bakarak gülümsedi. "Onları bırakmaktan nefret ediyorum. *Dünyada sahip olduğum iki dostumdan ayrılıyorum.*"* Göz kırptı. Koyu erik moru rengindeki farı, gözlerini daha da yeşil gösteriyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wren.

"Bir içki daha almak için içeriye." Boş bardağını kaldırdı. "Sen de ister misin?"

Wren hıçkırdı. "Sanırım içkiyle işim bitti."

"Bence sen de bitmişsin," dedi Meredith, neredeyse bir kız kardeş gibi hafifçe azarlayarak. Bana döndü. "Zeytin ister misin, Oliver?" Kürdanını kaldırdı, ucunda son bir zeytin kalmıştı.

"Sen ye," dedim, sırıtışımı bastırmakta zorlanırken. "Ben yesem, yamyamlık olurdu."**"

Bana öyle delici bir bakış attı ki ateşim on derece yükseldi, sonra kürdandaki zeytini ısırıp içeriye doğru kayboldu. Onun gidişini izledim, Wren konuşana kadar aptal gibi boş kapı eşiğine baktım.

"Pek acı çekiyor gibi görünmüyor."

"Ne?"

"O ve Rick biraz 'ara veriyorlar,'" dedi, tek eliyle havada tırnak işareti yaparken. "Bildiğini sanıyordum."

"Ah, hayır. Bilmiyordum."

"Meredith'in fikriydi. Richard bundan pek memnun değil ama nasıl biri olduğunu bilirsin, hiçbir şey için özür dilemez." Suratını buruşturdu. "Gururunu bir kenara bırakmış olsaydı, Meredith fikrini değiştirebilirdi."

"Ah."

---

* William Shakespeare, Cymbeline, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 5. Sahne, s. 159 –ç.n.

** 'Olive' İngilizcede zeytin demektir, karakterin ismiyle kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Esnerken, elinin arkasını ağzına bastırdı. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum," dedim. "Geç." Kendi göz kapaklarım da biraz ağır hissettiriyordu.

"Gidip öğreneceğim."

"Bilmek istemiyorum."

Beni bıraktı, dik durmak için bedenini benimkinden itti. "Peki, sana söylemeyeceğim." Bir köpekmişim gibi kolumu okşayıp, eteğinin bir kısmını iki parmağının arasına sıkıştırarak merdivenlerden çıktı.

Sohbetimiz sırasında bahçe çoğunlukla boşalmıştı. İnsanlar ya içeri giriyor ya da –umuyordum ki– eve dönüyorlardı. Küçük açıklığımızın ortasına çıkıp gözlerimi kapattım. Gece havası soğuk olsa da beni rahatsız etmiyordu. Sıcak tenimi merhem gibi yatıştırıp ciğerlerimdeki dumanı temizledi ve Meredith'in kadife gölgesini aklımdan çıkardı. Gözlerimi açtığımda karanlık ağaç tepelerinin arasında mavi bir leke gördüğüme şaşırdım, ayın beyaz parıltısı bana sırıtıyordu. Aniden bütün gökyüzünü görme arzusu, beni göle giden yolda ilerlemeye itti. Ancak hareket ettiğimde, James'in sesi beni olduğum yerde tuttu.

*"Aferin Ay, güzel parladın! Doğrusu Ay bayağı da parlıyor."**

Arkamı döndüğümde, onu elleri cebinde dikilirken buldum.

"Bütün gece neredeydin?"

"Dürüst olayım mı?"

"Evet, dürüst ol."

"Bir süre ortalıkta dolandım ama bunalıp biraz okumak için yukarı çıktım."

Güldüm. "Tam bir ahmaksın. Seni aşağı ne indirdi?"

"Eh, saat gece yarısını geçti. Alexander'ı hayal kırıklığına uğratamazdım."

* William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 88 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Şimdi bize bunu söylediğini hatırladığından bile şüpheliyim."

"Muhtemelen hatırlamıyordur." Gökyüzüne hayranlıkla bakmak için başını arkaya eğdi. "Bu kadar az olduklarında, daha uzak görünüyorlar."

Bir süre öylece konuşmadan durduk, yüzlerimiz birbirimize dönüktü. Kale'den gelen gürültü, uzaktaki yolda giden araba motorları feryadı gibi arka planda donuk bir yaygaraydı. Bir yerlerde, bir baykuş hafifçe öttü. Kale boşken, parti yokken, diğer öğrencilerin hepsi sekiz yüz metre uzaktaki Hall'dayken ne kadar yalnız olduğumuzu (sanırım ilk defa) fark ettim. Sadece *biz* vardık; yedimiz, ağaçlar, gökyüzü, ay ve tabii ki Shakespeare. Sekizinci bir ev arkadaşı, daha ve akıllı bir arkadaş gibi bizimle yaşıyordu, sanki odadan yeni çıkmışçasına sürekli gözden uzaktı ama akıldan asla. *Doğru cennetten inen şiirin etki gücü büyüktür.**

Yumuşak bir elektrik vızıltısı duyuldu, Meredith'in ışıkları titreyip söndü. Derin karanlıkta Kale'ye doğru baktım. Mutfağın ışıkları yanıyordu, müzik de duyuluyordu, bu yüzden sigortayı attırmadığımızı varsaydım.

"Ne olduğunu merak ediyorum."

James gözlerini gökyüzünden ayıracak kadar meraklı değildi. "Bak," dedi.

Işıklar sönükken yıldızları görebiliyorduk, küçük beyaz iğne delikleri ayın etrafına dağılmıştı ve pul gibi parlıyorlardı. Dünya, değerli bir an için tamamen durmuştu. Sonra bir çarpma sesiyle bağırış duyuldu. İçerideki bir şey kırılmıştı. İlk başta, ikimiz de kıpırdamadık. Birbirimize bakıp –sessizce, ça-

* William Shakespeare, Veronalı İki Soylu Delikanlı, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 72 –ç.n.

T.me/Cinciva

resizce, anlamsızca– birinin yalnızca tezgâhtan şişe düşürdüğünü, merdivenlerden düştüğünü ya da beceriksizce masum bir şey olduğunu umduk. İkimiz de tekrar konuşamadan, içeriden çığlıklar gelmeye başladı.

"Richard," dedim, kalbim çoktan ağzımdaydı. "Her şey olabilir." Olabildiğince düz bir çizgi üzerinde kalmaya çalışarak Kale'ye doğru koştuk.

Kapı açık olsa da insanlar boşluğu doldurup geçişi kapatmıştı. James'le ben onları iterek en az bir düzine kişinin odanın köşesinde çember olduğu mutfağa girdik. James, ikinci sınıf iki dilbilimciyi yolundan çekerek çemberi bozan ilk kişi oldu. Mesafeyi algılayacak kadar ayık olmadığım için durduğunda ona çarptım ancak insanların yakınlığı ikimizi de düşmekten kurtardı.

Dışarıda Meredith'le konuşan çellist çocuk, eli yüzündeyken yerde iki büklüm oturuyordu, parmaklarının arasından kanlar damlıyordu. Filippa onun yanında çömelmişti, parıldayan kırık cam yığının üzerinde parmak uçlarındaydı. Meredith'le Wren, Richard'ın karşısında duruyorlardı. Üçü de aynı anda bağırıyordu, yan odadan müzikle kahkaha sesleri gelirken sözleri üst üste binip ayırt edilemiyordu. Alexander kapı eşiğinde, Richard'ın arkasında dursa da Colin'e yaslanıyordu ve müdahale edecek durumda değildi. Bu yüzden James'le ben arabuluculuk yapmak için ileri atıldık.

"Ne oldu?" diye sordum, gürültünün üzerinden duyulabilmek adına bağırmıştım.

"Richard," dedi Filippa, omzunun üzerinden ona kötü bir bakış atarken. "Aşağıya inip bir anda ona yumruk attı."

"Ne? *Neden?*"

"Üst katın penceresinden bahçeyi izliyormuş."

T.me/Cinciva

"Herkes sakin olsun!" diye emretti James. Wren sussa da Richard'la Meredith onu duymazdan geldi.

"Kontrolden çıktın!" diye bağırdı Meredith. "Sana deli gömleği giydirilmesi lazım."

"Pekâlâ, belki bir tanesini paylaşabiliriz."

"Bu kahrolası bir şaka değil! Dişlerini dökebilirdin!"

Yerdeki çocuk inleyip öne doğru eğildi, alt dudağından uzun bir kan ve salya şeridi sarkıyordu. Filippa hızla ayağa kalkıp konuştu, "Evet, muhtemelen döktü. Revire gitmesi gerekiyor."

"Ben götürürüm," dedi Colin. Alexander'ı kapının menteşesine yaslı hâlde bırakarak mutfağa geldiğinde Richard'la arasına mesafe koydu. O, ben ve Filippa, çellisti ayağa kaldırıp kolunu Colin'in omuzlarına doladık. Richard'la Meredith bağrışmalarına devam ederken, onlar henüz odadan çıkmamışlardı bile.

Meredith: "Şimdi mutlu musun?"

Richard: "Sen mutlu musun?"

"İkiniz de *durun*!" Wren'in sesi, tehlikeli derecede yüksek bir perdeye tırmanmıştı. "Sadece *durun*, yapamaz mısınız?"

Richard ona döndüğünde, Wren temkinle bir adım geri attı. "Bu senin sorunun değil, Wren."

"Hayır," dedi Filippa sertçe. "Bunu *herkesin* sorunu hâline getirdin."

"Şirret gibi davranma, Filippa-"

James'le ben öne fırlasak da önce Meredith konuştu ve Richard donakaldı, omuzlarının arasındaki tüm kaslar gerilmiş, şişmişti.

"Onunla böyle konuşma. Arkanı dönüp bana bak," dedi. "Lanet olası bir ilkokul çocuğu gibi herkese zorbalık yapmayı bırak ve bana bak."

T.me/Cinciva

Döndü ve öyle ani şekilde ona doğru fırladı ki herkes geri sıçradı. Fakat Meredith bir santim kıpırdamadı; ya cesurdu ya da deli.

"Kapa çeneni-" Konuşmaya başlasa da Meredith bitirmesine izin vermedi.

"Yoksa ne? Benim dişlerimi de mi dökeceksin?" diye sordu. "Hadi. *Sıkıyorsa* yap."

Belki de 'cesur' ve 'deli' kelimeleri ayrı terimler değildi. "Meredith," dedim dikkatle.

Richard bana doğru yalpalayınca James'le Filippa birbirlerine yaklaşarak bir oldular. "Beni kışkırtma," dedi. "Seni *parçalara* ayırıp revire gönderirim."

"Geri çekil!" Meredith onu itti, iki eli de boğuk bir gümbürtüyle göğsüne vurdu, o geri çekilemeden Richard bileğini yakaladı. "Konu o değil. Bana vuramadığın ve birine vurmaya can attığın için olayı ona çeviriyorsun!"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi Richard, onu öne doğru çekerek. Meredith, teni beyaza dönene kadar kolunu onun kavrayışına karşı büktü. "Seni biraz itip kaksam, herkese bakacak bir şey versem. Herkesin sana bakmasını ne kadar sevdiğini biliyoruz. Seni *sürtük*."

Altımız, Meredith'e binlerce kez 'sürtük' kelimesinin varyasyonlarını söylemiş olsak da bu korkunç derecede farklıydı. Yan odada gümbürdeyen müziğe rağmen her şey sessizleşmiş gibiydi.

Richard, Meredith'in çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdı. "Eh, bir süreliğine eğlenceliydi."

Son küçük tereddüt kırıntım da kayboldu. Ona doğru fırladım ancak Meredith daha yakınındaydı. Elinin tersiyle Richard'ın suratına vurduğunda insanlar çığlık attı; toka-

T.me/Cinciva

dı Camilo'nun dersindekine hiç benzemiyordu, kesin ya da kontrollü olmaktansa olabildiğince hasar vermeyi amaçlayan vahşi bir darbeydi. Richard terbiyesizce küfretse de Meredith'e ulaşmasına fırsat kalmadan, James'le Alexander defans oyuncuları gibi ona çarptılar. İkisinin toplam ağırlığı bile onu yere sermeye yetmedi, Meredith'in uzanabildiği her santimini çekiştirirken lanetler yağdırmaya devam ediyordu. Meredith'i belinden tuttum ancak Richard çoktan onun saçını kavramıştı, saçını çektiğinde Meredith acıyla haykırdı. Onu yerden kaldırıp Richard'dan uzaklaştırırken Meredith'i göğsüme bastırdım ve dengemi kaybederek Filippa'ya çarptım. Richard, James ve Alexander geriye doğru sendeleyerek mutfak dolaplarına doğru düştüklerinde, yarım düzine insan onları yere düşmeden önce yakalamak için koştu.

Meredith'in saçlarını yüzümden çektim. Kolumu sıkıca etrafına kenetlediğimde, onu korumaya mı kontrol etmeye mi yoksa ikisini birden mi yapmaya çalıştığımdan emin değildim. "Meredith-" dedim, karnıma dirsek atıp beni itti. Tekrar sendelediğimde Filippa, sanki bırakırsa yapacaklarımdan korkuyormuş gibi gömleğimi sımsıkı tuttu. Meredith'in kolları iki yanında gergindi, göğsü inip kalkarken doğruca Richard'a bakıyordu. Richard yavaşça doğruldu. James çoktan geri çekilmişti, hâlâ Richard'ı tutan birkaç kişi de aceleyle ellerini çekti. Alexander, parmak uçları kanlı dudağına değerken usulca küfretti. Diğer herkesin gözleri Meredith'e dikilmiş olsa da bu onun alışık olduğu türden bir bakış değildi. Hissettiği her şey yüzüne yansımıştı; utanç, öfke, sarhoş bir hayret.

"Seni piç kurusu," dedi. Dönüp bana ve Filippa'ya omuz atarak geçti, merdivenlere doğru ilerlerken dehşet içindeki birinci sınıfların dağılmasını sağladı.

T.me/Cinciva

Richard'la ben, silahsız eskrimciler gibi karşı karşıya duruyorduk. Ağzını silmek için peçeteye uzanan Alexander, görüşümün kenarında belirdi. Wren'in iniltisini duysam da uzaktan geliyordu. James, Richard'ın arkasında gölge gibi durmuş; biraz korku, biraz öfke dolu şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu. Öfke tenimde diken diken olmuştu, gömleğimin kumaşı tarafından bedenime yapıştırılıp hapsedilmiş gibiydi. Meredith'i, James'i, ona az da olsa bir sebep veren herhangi birimizi incitecek Richard'ın canını yakmak istiyordum. Filippa'ya baktım çünkü Richard'a saldırma konusunda onun gibi kendime güvenmiyordum.

"Ben gidiyorum," dedim sertçe. Başını sallayıp gömleğimi bıraktı, ben de beklemedim. Kalabalık, benim için de Meredith'e olduğu kadar kolayca ayrıldı. Mutfakla yemek odası arasındaki koridora döndüm, sırtımı duvara yaslayıp başım dönmeyi bırakana kadar yavaşça burnumdan nefes aldım. Artık kafamın ne yüzünden güzel olduğunu bile bilmiyordum; viski, ot ve muazzam öfke. Son bir derin nefes aldıktan sonra kapı aralığından geçip merdivenlere doğru ilerledim.

"Meredith," dedim üçüncü kez. Oradaki tek kişi oydu, merdivenlerin yarısındaydı. Duvarlarda yarı kısık sesli müzik vızıldıyordu. Mutfaktan sıcak, pembe bir ışık sızıyordu.

"Beni yalnız bırak."

"Hey." Arkasından ilk üç basamağı çıktım. "Bekle."

Eli tırabzanda titrerken durdu. "Ne için? Bu partiyle işim bitti, aşağıdaki herkesle de. Ne istiyorsun?"

"Yalnızca yardım etmek istiyorum."

"Bu doğru mu?"

Başımı kaldırıp ona baktım –elbisesi darmadağınıktı, kollarını kavuşturmuş, yüzü kızarmıştı– ve midemde küçük, acı

T.me/Cinciva

verici bir darbe hissettim. Fazlasıyla inatçıydı. "Unut gitsin," deyip merdivenlerden aşağı döndüm.

"Oliver!"

Dişlerimi sıkarken arkamı döndüm. "Efendim?"

İlk başta bir şey söylemedi, sadece bana baktı. Saçında Richard'ın tuttuğu yer, birbirine dolanmış ve küpesine takılmıştı. Bedenimin ortasındaki küçük yarık, daha da genişleyip yanarken ham, hassas, kırmızı ve kızgındı.

"Gerçekten yardım etmek istiyor musun?" diye sordu. Kısmen bir soruydu, yanıttan kuşku duyuyormuş gibi belirsizdi.

"Evet," dedim, şüphesine alınarak çok sert bir şekilde.

Yüzünde soyunma odasında bana gösterdiği aynı küstah, korkusuz bakış belirdi. Ani bir hareketle, aramızdaki üç basamağı indi ve beni öptü, elleri enseme dolanırken beni yakalamıştı. Şaşırsam da kıpırdamadım, ağzının ağzımdaki beklenmedik sıcaklığı dışında her şeyden bihaberdim.

Bir santim ayrılıp büyük, savunmasız gözlerle birbirimize baktık. Onunla ilgili hiçbir şey basit görünmemişti ancak o anda öyleydi. Basit, yakın ve güzel. Biraz hırpalanmış, biraz hasarlı.

Tekrar öpüştük, daha şiddetle. Dudaklarımı ayrılmaya zorladı, nefesimi direkt ağzımdan çaldı ve beni tırabzanlara çarpana kadar geriye doğru itti. Kalçalarını kavrayıp kendime doğru çektim, her santimini hissetmeye hazırdım.

Yabancı bir ses, duvarın ardından gelen yoğun müzik gürültüsünü böldü. "Ah, siktir."

Meredith öpücüğü kesip geri çekildiğinde vücudunun ani yokluğuyla neredeyse dengemi kaybediyordum. Adsız sansız bir birinci sınıf öğrencisi, elindeki içkiyle merdivenlerin dibinde duruyordu. Donuk, odaklanmamış bir şaşkınlıkla gözleri

T.me/Cinciva

benden Meredith'e kaydı. "Ah, *siktir*," dedi tekrar ve sendeleyerek mutfağa doğru ilerledi.

Meredith elime uzandı. "Benim odam," dedi. Onu her yere takip ederdim, kimin bildiği umurumda değildi. Ne böylesine önemsiz bir ihanetten çok daha kötüsünü hak eden Richard ne de başka herhangi biri.

Merdivenleri aceleyle, beceriksizce çıktık. Onun yüksek topukluları, benim sarhoşluğum ve aptalca ellerimizi birbirimizden uzak tutmayı reddedişimiz bize ayak bağı olmuştu. İkinci katın koridorunda koştuk, yatak odasına girmeden önce duvara çarpıp tekrar dudaklarımızı kenetledik. Kapıyı kapatıp arkasından sürgüyü çekti. Sarılmaktan çok çarpışmıştık, hararetli sahnenin tamamı acı patlamalarıyla geçti; parmaklarını saçlarıma geçirdi, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, çenemdeki sert sakallar boğazını sıyırdığında ürperdi. Alt kattaki yemek odasından gelen bas, vahşi bir kabilenin davul sesi gibi arka planda gümbürdüyordu.

"Lanet olası mükemmel görünüyorsun," dedim, o gömleğimi başımın üzerinden çekerken sahip olduğum o bir saniyede.

Gömleği odanın diğer tarafına fırlattı. "Evet, biliyorum."

Bunu biliyor olması, bilmiyormuş gibi davranmasından daha seksiydi. El yordamıyla elbisesinin yan tarafındaki fermuarı aradım, "Harika, yalnızca emin oluyordum," dedim.

İç çamaşırlarımız ve Meredith'in ayakkabıları dışında giysilerimizin geri kalanı, her şeyimiz çıkarılıp dikkatsizce kenara atılmıştı. Öpüştük, nefes nefeseydik ve bırakmaya korkuyormuşuz gibi birbirimize sarıldık. Başım dönüyordu, gözlerimi her kapattığımda yer altımdan kayıp bükülüyordu. Elimi ensesinden beline götürdüğümde teni parmak uçlarımda elekt-

T.me/Cinciva

riklendi. Dudaklarının kulağıma değen ılık ipeksi dokunuşu inlememe, onu daha sıkı kavramama sebep oldu. Çılgına dönmüş, bağımlı olmuştum, onu istemiyormuş gibi yaptığım için öfkeliydim.

Yatağa giden yolun yarısına gelmiştik ki kapıdan yumruk sesi geldi, çerçevesi sarsıldı. Ardından bir yumruk daha indi ve bir tane daha, koçbaşı gibi kapıya vuruyordu. "KAPIYI AÇIN! BU LANET KAPIYI AÇIN!"

"Richard!" Geri çekilsem de Meredith beni hızla boynumdan yakaladı.

"İsterse bütün gece kapıya vurabilir."

"Kapıyı kıracak," dedim. Kelimeler daha dudaklarımdan çıkmadan onun dudaklarının arasında kayboldu, düşünce ben daha onu bitiremeden kaybolmuştu. Nabzım çılgınca atıyordu.

"Bırak denesin." Beni sırtüstü yatağa itti, ben de tartışmadım.

Bundan sonraki her şey kopuk, karışıktı. Richard zar zor duyabildiğim küfürler, tehditler savururken kapıyı yumrukluyordu, sesi ağır bir ritmin parçasıydı, *"SENİ ÖLDÜRECEĞİM, SENİ ÖLDÜRECEĞİM, TANRI ŞAHİDİM OLSUN İKİNİZİ DE ÖLDÜRECEĞİM."* Onunla aramda Meredith varken dinlemek imkânsızdı; somut, sarhoş ediciydi, her küçük nefesi Richard'ın gürültüsünü bastırmaya yetiyordu. Richard, kötü bir şarkının sonu gibi unutulup gitti. O mu gitmişti yoksa ben Meredith dışındaki her şeye sağır mı olmuştum bilmiyordum. Kafam o kadar hafifti ki onun ağırlığı üzerimde olmasa uçup gidebilirdim. Santim santim, beynimle vücudum yeniden bağlandı. Biraz daha kendi istediğini yapmasına izin verdim, sonra onu sırtüstü çevirip yatağa sabitledim, tamamen itaatkâr olmaya isteksizdim.

T.me/Cinciva

Yatağın üstünde onun yanına yığıldığımda, kaslarım tenimin altında titriyordu. O zamana kadar dokunulmayacak kadar sıcaklamıştık, sadece bacaklarımız birbirimize dolanmış hâlde uzanıyorduk. Sığ nefeslerimiz uzadı, derinleşti ve uyku beni yerçekimi gibi hızla aşağı çekti.

T.me/Cinciva

9. SAHNE

Çok uyumadım; salın üzerindeki bir adam gibi uyumuştum, dalgalar altımda yuvarlanıyordu, sarhoşluktan çok deniz tutmuş gibiydim. Uyandığımı bile anlamadan gözlerim açıldı, yabancı bir tavana bakıyordum. Meredith bir eli yanağının altına bastırılmış, diğeri sımsıkı göğsüne sıkıştırılmış hâlde yanımda yatıyordu. Sanki rüyasında her ne görüyorsa onu rahatsız ediyormuş gibi kaşlarının arasında ince bir çizgi vardı.

Komodinin üzerindeki lamba, yatağın üzerine soluk turuncu bir ışık saçıyordu. Kapatmak için dikkatle uzandım ancak duraksadım. Meredith'in nefesi elimin üzerinde titredi. Kendimi ona bakmaktan alamadım; bir kez olsun güzel olduğu için değil, sarhoş hâlimle gölge ve ışık oyunu sandığım küçük siyah noktalar solmamıştı. Bileğinin narin çizgisi, teninde tomurcuklanan menekşeler gibi minik mor noktalarla lekelenmişti. Artık sulu boya gibi soluk renkli olan izler; benimkinden daha ağır bir elin ona dokunduğu, hayalet parmakların fazlasıyla sıktığı yerleri gösteriyordu: Ensesi, dizinin kıvrımı. Her zerresi, James kadar yara bere içindeydi. Midemin bulandığını hissetsem de hastalıklı his, midem yerine göğsüme yerleşti.

Yanağına düşen bir tutam saçı yüzünden çekme riskini aldım, sonra ışığı söndürdüm. Oda küçüldü, hevesli karanlık en

T.me/Cinciva

sonunda etrafımı sardı. Örtüyü kaldırıp ayaklarımı yere bastım. Suyun kuru boğazımı yatıştırmasını, kafamı boşaltmasını fena hâlde istiyordum. Odanın ortasına geldiğimde iç çamaşırımı giydim.

Kapıyı açmadan önce kulağımı kapıya dayadım. Richard, birimizin dışarı çıkması için bütün gece dışarıda bekleyecek kadar deli miydi? Hiçbir şey duymayınca kapıyı araladım. Koridor, her iki yönde boş ve karanlıktı. Alt kattaki ışıklarla müzik kapatılmıştı, tüm bina iskelet gibi hissettiriyordu; omurgasız bir yumuşakçanın yaşadığı boş kabuk gibiydi. Uyanık tek kişinin ben olup olmadığımı merak ederek banyoya doğru ilerledim. Belli ki değildim –Alexander'ın kapısı açık, yatağı boştu. Kimseyi uyandırmamayı umarak sessizce hareket ettim. Bir tür yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu bilsem de bununla gereğinden daha erken yüzleşmek istemiyordum. Her şeyin gerçekten yaşandığına kendimi inandırmadan önce olmazdı– partiyle ilgili anılarım bir rüyanın bulanık, hayali niteliğine sahipti. Bir yanım her şeyin bu kadar olduğuna inanmak istiyordu.

Partiye gelen sarhoş birinin ışığı açık bıraktığını varsayarak banyonun kapısını çalmadan açtım. Gözlerimin alışması için gereken kısa sürede, çömelmiş bir figür yerden fırladı.

"Tanrım!"

"Sessiz ol, Oliver, benim!" James kapıyı kapatmak için arkama doğru uzandı. Kolu çıplak karnıma değdiğinde, teninin ıslaklığıyla ürperdim. Bir adım geri çekildi, çıplak ve sırılsıklamdı. Arka planda hafif bir duş sesi duyuluyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sifonu çekti, su dönerek akarken ağzını sildi. "Sadece hastaydım," dedi.

"İyi misin?"

T.me/Cinciva

"Evet. Çok fazla içtim, hepsi bu. Sen ayakta ne yapıyorsun?"

"Suya ihtiyacım vardı," dedim gözlerimi kaçırarak. Üç yıl boyunca aynı odayı paylaşmıştık. James'in çıplak bedeni daha önce görmediğim bir şey olmasa da onu gafil avlamıştım, bu her nasılsa davetsiz hissettiriyordu.

"Tekrar duşa girmem senin için sorun olur mu?" Eli bir anlığına yanından kalktı, duşa doğru gevşek, yarım kalan bir hareketti. "İğrenç hissediyorum, kusmaktan nefret ederim."

"Devam et." Lavaboya gitmek için yanından geçtim, o küvetin içine girerken ağzıma soğuk su doldurdum. Duş başlığından gelen su tıslayarak tenine çarptı, James perdeyi yarıya kadar çekti.

"Eh," dedi, biraz fazla gelişigüzel şekilde. "Az önce Meredith'in odasından mı geldin?"

"Ah. Evet."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Pek değil."

Yansımam dağınık, hırpalanmıştı. Ağzımın kenarındaki ruj lekesini çaktırmadan sildim. Aynada, duş duvarına yaslanan James'in burnuyla ağzından su damladığını görebiliyordum.

"Sanırım herkes biliyor," dedim. Tenimin soğumasını umarak yüzüme su çarptım.

"Birinci sınıflardan biri, merdiven boşluğundan çıkıp bunu tüm odaya duyurdu."

"Birinci sınıflardan gerçekten nefret ediyorum." Musluğu kapattım, ardından klozetin kapağını indirip üstüne oturdum.

"Yani. Nasıldı?"

Kafamı kaldırıp ona baktım, kaygı derimde şiddetle karıncalanıyordu. "Richard'ın beni öldüreceğini biliyorsun."

"Planı bu gibi görünüyordu."

T.me/Cinciva

James yüzünü suya çevirdi, gözleri sımsıkı kapalıydı. Kaslarımla kemiklerim erimiş ve yerlerini yarı karıştırılmış beton almış gibi uzuvlarım ağır, işe yaramaz hissettiriyordu. Islak parmaklarımı saçlarımdan geçirirken sordum, "Hem, o nerede ki?"

"Bilmiyorum. Pip'le Alexander, onun Meredith'in kapısını tekmeleyerek kırmasına engel olduktan sonra elinde bir şişe viskiyle ormana doğru kayboldu."

"Tanrım." Kısa süreliğine başımı öne eğdim, hareket edemeyecek kadar ağır hissedemeden önce ayağa kalktım.

"Onun odasına mı dönüyorsun?" diye sordu James. Sırtı bana dönüktü, su kürek kemiklerinin arasından iki dar akıntı hâlinde iniyordu (bir an için, suyun morluklarını boya gibi temizleyip çıkarabileceğini düşündüm).

"Onu tek gecelik ilişki gibi orada bırakmak istemiyorum."

"Böyle değil mi zaten?"

Daha önce James'e kızdığımı hatırlamıyordum. Bu his beklenmedik şekilde yükselmişti; büyük, hassas, bir yanık kadar hamdı. "Hayır," dedim fazla yüksek sesle.

Omzunun üzerinden baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Öyle mi?"

"Bak, onun senin favorin olmadığını bilsem de sıradan bir kız da değil."

Göz kırptı. "Sanırım değil," deyip bana tekrar sırtını döndü.

"James," dedim, sonrasında ne demek istediğimi bilmeden.

Eli suyun vanasında oyalandıktan sonra onu kapattı. Kirpiklerine yapışan birkaç küçük damla, gözyaşları gibi yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ne?" dedi biraz gecikerek.

Yanağındaki leke dikkatimi çekene kadar sözcükleri oluşturmaya çalıştım, hatlarını hissetsem de özleri yoktu.

"Ben... Yüzünde kusmuk var," deyiverdim.

T.me/Cinciva

Tuhaf cümleyi anlamlandırırken ifadesi boştu, anladığında saçlarının dibine kadar kızardı. "Ah."

Aniden ikimiz de utanmıştık (ki son beş dakikada yaşanan samimi sohbet ve gelişigüzel çıplaklıktan sonra çok saçma geldi).

"Üzgünüm, bu iğrenç," dedi.

"Sorun yok." Yerdeki havlusunu almak için eğildim. "Al." İkimiz de ona uzandığımız için, doğrulduğumda neredeyse kafa kafaya çarpışıyorduk. Vücudumun ve ne kadar beceriksiz olduğunun fazlasıyla farkında olarak geri çekildim. Tamamen ayık görünüyordu, neredeyse endişeli. Kendi yüzümün kızardığını hissettim.

İyi geceler diledim, havluyu eline tutuşturup aceleyle banyodan çıktım.

T.me/Cinciva

10. SAHNE

Yaklaşık bir saat sonra, birinin kapıya vurma sesiyle tekrar uyandım. Ses de geliyordu: Kadın sesi. Richard'ınki değil. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda, Meredith yanımda kıpırdandı. Kapıyı çalan her kimse, daha ısrarla çaldı.

"Oliver, orada olduğunu biliyorum," dedi Filippa. "Kalk."

Sesi, kötü bir kayıt gibi yankılayarak geliyordu. Onun Meredith'i uyandırmasını istemedim, bu yüzden yataktan çıkıp kot pantolonumu bulmaya zahmet etmeden kapıyı açtım.

Filippa'nın yüzü gergin, solgundu. "Giyinin," dedi. "İkiniz de. İskeleye inmeniz gerekiyor. Hemen."

Kafasını eğip hızlıca yürüyerek gitti. Bir an kapı eşiğinde dikildim, sert sözler söylememesine şaşırmıştım. Bir şeyler ters gidiyordu, Meredith'in odasında kıyafetsiz şekilde uyanmamın bir öneminin olmayacağı kadar tersti. Kapıyı tekrar kapatıp yerdeki kıyafetlerimi toplamaya başladım. "Meredith," dedim telaşla. "Uyan."

Şaşkın gözler ve karışmış kafalarımızla, birlikte iskeleye indik.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Dışarısı aydınlık bile değil."

"Bilmiyorum," dedim. "Filippa üzgün görünüyordu."

"*Ne* hakkında?"

T.me/Cinciva

"Söylemedi."

Yarı karanlıkta, tepenin yamacına inşa edilmiş çürük merdivenlerden sendeleyerek indik. Üstüme ceket ve kazak geçirmiş olmama rağmen; kar örtüsü gibi yumuşak, bastırılmış bir soğuk etrafımı sarıp titrememe neden oldu. Basamaklar taşlarla, ince dallarla doluydu. Tökezleme tehlikesi o kadar büyüktü ki son basamak düzlüğe ulaşana dek gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım, sonra yukarı baktım. Ağaçların pürüzlü siyah dallarından ancak birkaç ton açık renkte olan gökyüzünde, birkaç inatçı yıldız hâlâ aşağıya bakıyordu. Gözlerim güneşsiz, loş dünyaya alışırken duraksadım. Uzaktaki gölge figürler Alexander, Wren ve Filippa olarak belirginleşti; hepsi iskelede durmuş, suya bakıyordu. Onların ardını, neye baktıklarını göremiyordum.

"Ne var?" dedim. "Çocuklar."

Alexander bana doğru dönen tek kişiydi, yalnızca başını salladı; küçük, ağır bir hareketti.

"Neler oluyor?" dedi Meredith. Sonunda sesinde endişe tınısı vardı.

James'le Wren'in arasından geçtim; gölün uçsuz bucaksız genişliği önümde uzanırken sis, kıyı hatlarını bulanıklaştırıyordu. Suyun camsı ve pürüzsüz olması gereken yerde kısmen suya batmış, tuhaf figürün etrafında minik dalgalar çağıldıyordu. Richard sırtüstü suyun üzerindeydi; boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüşken, yüzü tiyatronun sembollerinden acı çeken surata bürünmüştü. Eskiden bir göz çukuru, elmacık kemiği olan –şimdi yumurta kabuğu gibi kırılıp açılan– dokuyla kemiğin ezilmesiyle ortaya çıkan kan koyu, yapış yapış bir şekilde yüzünden aşağı akıyordu.

Dünya dönmeyi bıraktığında, iskelede uyuşmuş ve sessiz hâlde duruyorduk. Korkunç bir sessizlik, nefes alan altı sıcak

T.me/Cinciva

bedenimizi ve Richard'ı –hareketsiz, cansız bir varlığı– aynı kırılmaz esaretin altında tutuyordu. Sonra bir ses, hafif bir inilti duyuldu. Richard elini zayıfça bize doğru uzattı ve tüm dünya sarsıldı. Wren çığlığını bastırırken, James kolumu tuttu.

"Ah *Tanrım*." Sözcükler boğazına dizildi. "Hâlâ hayatta."

T.me/Cinciva

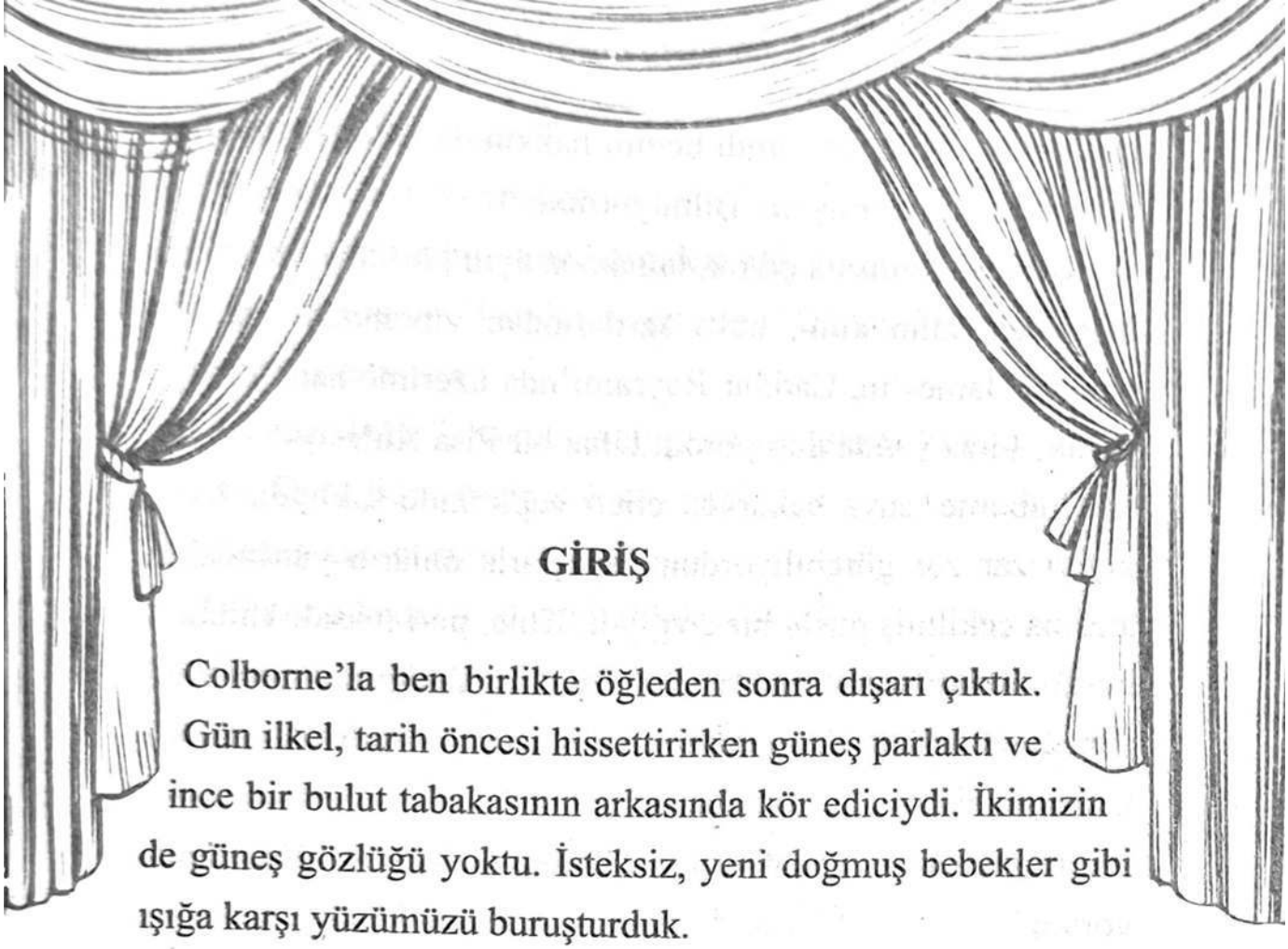

3.PERDE

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

GİRİŞ

Colborne'la ben birlikte öğleden sonra dışarı çıktık. Gün ilkel, tarih öncesi hissettirirken güneş parlaktı ve ince bir bulut tabakasının arkasında kör ediciydi. İkimizin de güneş gözlüğü yoktu. İsteksiz, yeni doğmuş bebekler gibi ışığa karşı yüzümüzü buruşturduk.

"Şimdi nereye?" dedi.

"Gölün etrafında dolaşmak istiyorum."

Çimenlikte yürümeye başladığımda, yanıma geldi. Çoğunlukla sessizdi, yalnızca dinliyordu. Arada sırada yüzü, söylediğim bir şeye tepki veriyordu, kaşı hafifçe kalkıyor ya da ağzının köşesi seğiriyordu. Birkaç soru sordu, "Bu ne zamandı?" gibi küçük şeylerdi. Zaman çizelgesi kafamda net olsa da bunu başkasına açıklamak, teoride basit ama pratikte özenli, tuhaf bir işti, uzun bir domino taşı sırasını dizmek gibiydi. Bir olay, kaçınılmaz olarak sonrakine yol açıyordu.

Ormana kadar hiç konuşmadan yürüdük. Ağaçlar hatırladığımdan daha uzundu, artık dalların altında eğilmem gerekmiyordu. Bir ağacın on yılda ne kadar büyüdüğünü merak ettim. Birbirine geçmiş her gövde, eski bir dostun omzuymuş gibi yanlarından geçerken düşünmeden kabuklarına dokunuyordum. Tekrar durup düşündüm: Filippa dışında hiç eski arkada-

T.me/Cinciva

şım yoktu. Diğerleri şimdi benim hakkımda ne düşünüyorlardı? Onları görmemiştim. Bilmiyordum.

Korudan kumsala çıktık, tamamen aynı görünüyordu. Tuza benzeyen kalın kum, hava şartlarından yıpranmış sıra sıra banklar. James'in, Cadılar Bayramı'nda üzerime kan döktüğü kulübe biraz yanda duruyordu: Ufak bir Pisa Kulesiydi.

Colborne, suya bakarken elleri ceplerinde saklıydı. Karşı kıyıyı zar zor görebiliyordum, ağaçlarla onların yansımaları arasına çekilmiş puslu bir çizgiydi. Kule, peri masalı kulübesi misali ormanın tepesinden görünüyordu. Yatağımın yanındaki pencereyi –gri taş duvardaki dar siyah yarığı– bulmak için üçe kadar saydım.

"O gece hava soğuk muydu?" dedi Colborne. "Hatırlamıyorum."

"Yeterince soğuktu." Acaba bahçenin üzerinde hâlâ açık bir gökyüzü parçası var mı, yoksa dallar onu kapatmak için birbirlerine mi dolanmıştı merak ediyordum. "En azından, bence öyleydi. Hepimiz içiyorduk, sanki yapmamız gereken bir şeymiş gibi daima çok içiyorduk. Aşırılık tarikatı: İçki ve uyuşturucu, seks ve aşk, gurur, kıskançlık ve intikam. Ölçülü hiçbir şey yoktu."

Başını salladı. "Her cuma gecesi, sarhoş bir çocuğun sabah temizlememi gerektirecek nasıl aptalca bir şey yapacağını merak ederek uykusuz kalarak yatıyordum."

"Artık değil."

"Evet. Endişelenmem gereken kendi çocuklarım var."

"Şimdi kaç yaşındalar?"

"On dört," dedi, buna tam olarak inanamıyormuş gibi. "Bu sonbaharda liseye başlıyorlar."

"İyi olacaklar," dedim.

T.me/Cinciva

"Nereden biliyorsun?"

"Bizden daha iyi ebeveynleri var."

Onunla alay edip etmediğimden pek emin olamayarak sırıttı. Sonra başıyla Kale'yi işaret etti. "Güney kıyısına kadar yürümek ister misin?"

"Henüz değil." Kuma oturup ona baktım. "Bu uzun bir hikâye. Daha bilmediğin çok şey var."

"Bütün gün boşum."

"Akşama kadar ayakta mı dikileceksin?"

Yüzünü buruştursa da gölden bir esinti gelirken, yanıma oturmak için dizlerini büktü. "Yani," dedi. "Bana o gece hakkında anlattıklarının ne kadarı doğruydu?"

"Hepsi," dedim. "Şu ya da bu şekilde."

Duraksadı. "Bu oyunu oynayacak mıyız?"

"*Yalan söylerken dürüst davranıyorum; sadık olabilmek için sadakatsiz görünüyorum,*"* dedim.

"Bu saçmalığı, hapisteyken döverek senden çıkarırlar sanmıştım."

"O saçmalık bana güç veren tek şeydi." Colborne'un asla anlamayacağından emin olduğum bir şey de yaşamak için dile ihtiyacım olduğuydu, tıpkı yemek gibi. Sözcükler ve biçim birimleri, anlam parçaları beni şu bilgiyle besliyordu: Evet, bunun için bir kelime var. Bunu daha önce başkası da hissetmiş.

"Neden neler olduğunu bana öylece anlatmıyorsun? Performans yapmadan. Şiir sanatı olmadan."

"Bizim için her şey bir performanstı." Küçük, mahrem bir gülümseme beni hazırlıksız yakaladı. Onun görmemesini umarak aşağı baktım. "Her şey şiirseldi."

* William Shakespeare, Cymbeline, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 121 –ç.n.

T.me/Cinciva

Colborne kısa süre sessiz kaldıktan sonra konuştu, "Sen kazandın. İstediğin gibi anlat."

Gölün karşısına, Kule'nin tepesine baktım. Büyük bir kuş –belki atmaca– ağaçların üzerinde büyük, tembel daireler çizerek gümüşi gökyüzünde zarif, siyah bir bumerang gibi süzülüyordu.

"Parti on bir civarında başladı. Saat biri vurduğunda hepimiz zil zurna sarhoş olmuştuk, en kötümüz Richard'dı. Bir bardak kırmış, çocuğun birinin ağzına yumruk atmıştı. İşler çirkinleşip karışmış, kontrolden çıkmıştı. Saat ikide, üst katta Meredith'le birlikte yataktaydım."

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissetsem de başımı kaldırmadım.

"Gerçek bu muydu?" diye sorduğunda, sesindeki şaşkınlıktan usanarak iç çektim.

"Yeterince tanık yok muydu?"

"Partide yirmi sarhoş çocuk vardı, içlerinden sadece biri gerçekten bir şeyler gördü."

"Eh, kör değildi."

"Yani ikinizin arasında bir şey vardı."

"Evet," dedim. "Bir şey vardı."

Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Elbette, Meredith'in insafına kalmıştım. Afrodit gibi o da yüceltilmeyi ve tapılmayı talep ediyordu. Ancak benim gibi uysal, önemsiz olan biri için sahip olduğu zayıflığı neydi? Bu bir gizemdi.

Hikâyeyi Colborne'a anlatırken, vicdan azabı midemin derinliklerinde solucan gibi kıpırdandı. İlişkimiz önemli bir ilgi konusu olsa da Meredith, herkesin bilmek istediği şeyi hatırlamadığında ısrar ederek duruşmamda ifade vermeyi reddetmişti. Basın mensupları tarafından takip edilerek birkaç hafta

T.me/Cinciva

geçirmişti ki bunun onun için bile çok fazla ilgi olduğu anlaşılmıştı. Ben hüküm giydikten sonra Manhattan'daki dairesine geri döndü, bir ay kadar dışarı çıkmadı. (Kardeşi Caleb, evrak çantasıyla bir paparazzinin çenesini kırdığı için Meredith'ten önce haberlere çıktı. Ardından akbabalar ilgilerini kaybetti, ben de Caleb'i daha bir sevgiyle düşündüm.)

Meredith sonunda televizyona çıktı, şu anda biraz *Kral VI. Henry*'nin olay örgüsüne dayanan bir hukuk dramasında oynuyordu. Dizi hapishanede popülerdi. Shakespeare kaynaklı materyalinden dolayı değildi, Meredith dizide endamını gösteren daracık geceliklerle dolaşarak çok zaman geçirdiği içindi.

Beni ziyarete geldi –yalnızca bir kez– ve onunla bir tür ilişkim olduğu söylentisi ortaya çıktığında, diğer mahkûmlar arasında eşi benzeri görülmemiş bir saygı kazandım. Ayrıntıları öğrenmek için baskı yaptıklarında, onlara sadece internette bulunabilen ya da bariz olan şeyleri anlattım: Doğuştan kızıldı, kalçasında küçük bir doğum lekesi vardı, seks konusunda utangaç değildi. Daha mahrem gerçekleri kendime saklamıştım: Sevişmemiz vahşi olduğu kadar tatlıydı, normalde pis olan ağzına rağmen yatakta çıkardığı tek ses kulağıma, "Ah Tanrım, Oliver," diye mırıldanmasıydı, bir iki dakikalığına birbirimizi sevmiş bile olabilirdik.

Colborne'a yalnızca önemsiz ayrıntıları veriyordum.

"Biliyor musun? Bir gece beni görmeye geldi," dedi, topuklarını kuma gömerken. "Bizi uyandırana kadar zili çaldı. Kapıyı açtığımda Noel ağacı misali parlayan tuhaf elbisesiyle verandada dikiliyordu." Neredeyse gülecekti. "Rüya gördüğümü sandım. İçeri dalıp benimle konuşması gerektiğini; bunun bekleyemeyeceğini, bir parti olduğunu ve hepinizin onu özlemeyeceği tek zaman olduğunu söyledi."

T.me/Cinciva

"Bu ne zaman oldu?"

"Seni tutukladığımız hafta. Cuma, sanırım."

"Demek oraya gitmiş." Bana baktığında omuz silktim. "Ben onu özlemiştim."

Sessizliğe gömüldük; ya da uzaktaki kuş cıvıltıları, çam iğnelerinin arasından esen rüzgârın uğultusu, kıyıya vuran dalgaların hafif sesine rağmen sessizliğe olabildiğince yaklaştık. Hikâye değişmişti, ikimiz de hissetmiştik. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi oluyordu: Richard'ı suda buluyor, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorduk.

T.me/Cinciva

1. SAHNE

Richard bize doğru uzandığında, dünyayı yörüngesinden çıkardı. Her şey eğilip ileri atıldı. Ağzından o üç kelime *–o hâlâ yaşıyor–* çıkar çıkmaz, James iskelenin sonuna doğru koşmaya başladı.

"Richard!" Wren öksürüğe benzeyen istemsiz, dürtüsel bir sesle cıyakladı. Kuzeni suyun üzerinde kıvranıyordu, eli bize doğru uzanırken dudaklarından parlak kırmızı kan dökülüyordu.

"*James!*" Alexander'ın tiz, çılgın sesi karanlığı delip geçti. "Oliver, yakala onu!"

James'in kendini suya atıp Richard'ın onu aşağıya çekmesine izin vereceğine dair anlamsız bir korkuya kapılarak ayaklarım ıslak tahtalara vururken koştum.

"James!" Parmaklarım ceketinin arkasını sıyırırken tutunacak bir şey bulamadı. "Dur!" Pervasız bir yakalama girişimi daha yaptığımda onu beceriksizce belinden yakaladım. Dengesini kaybedip şaşkınlık çığlığı atarak yüzüstü düştü. Korkunç bir an için su bizi karşılamak adına yukarı uzansa da tam ben suya batmak için nefesimi tutarken James'in göğsü iskeleye çarptı ve ben de onun üstüne düştüm. Acı uzuvlarıma yayıldı ancak ağırlığımın onu yerde tutmaya yeteceğini umarak James'i bırakmadım.

T.me/Cinciva

Wren tekrar seslenmeye çalışsa da sözcükler boğazına dizildi, sesi kesildi.

"Bizi duyabiliyor mu?" dedi Alexander. "Tanrım, bizi duyabiliyor mu ki?"

Kafam iskelenin kenarından sarkıyordu, nabzım şakaklarımın arasında zonklarken gözlerim fal taşı gibi açıktı. Tam erişemediğimiz bir mesafede olan Richard, ağzındaki yoğun kanı yuttu. Uzuvları –yuvadan çok erken itilmiş, uçmaya hazır olmayan– bir kuşun kırık kanatları gibi eğilip bükülmüştü. *Hamlet* hafızamda canlandı. *Serçenin ölmesinde bile,* dedi, *bir bildiği vardır kaderin.**

"O ölmedi!" James altımda kıvrandı. *"Ölmedi, kalk üstümden!"*

"Hayır!" dedi Alexander sertçe. "Bekle-"

Filippa'nın sesi, Alexander'ınkinden daha yakından geldi. "Oliver!" Ellerini omuzlarımda hissettim, beni kenardan uzaklaştırıyordu. "Ayağa kalk," dedi. "Onu oradan uzaklaştır-"

"James, hadi!" Onu geriye doğru çekip ayağa kaldırdım. Kollarıma karşı zayıfça çırpınınca bir an için kaburgalarını kırmış olabileceğimden endişelendim. Arkamızda, Wren diz çökmüş inliyordu. Meredith mosmor bir yüzle onun yanına çömelmişti, ifadesi dehşetten çok öfkeyi andırıyordu.

"Bırak beni!" dedi James, beni yarı itmeye çalışırken. "*Bırak-*"

"Çılgınca bir şey yapacaksan olmaz," dedi Alexander. "Bir dakika bekleyin-"

"Bekleyemeyiz, o *ölüyor-*"

"Ne yapacağız, suya atlayıp onu kurtaracak mıyız? Hiçbi-

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

rimizin gücü yetmez. Kapayın çenenizi ve bir dakikalığına düşünün!"

"*Neyi* düşüneceğiz?" diye sordum, neden olduğundan emin olmasam da hâlâ James'i tutuyordum.

"Yani, bu nasıl oldu?" diye sordu Alexander, belli birine yöneltmeden.

"Şey, düştü," dedi Filippa hemen. "O-"

"Öylece *düştü* mü?" dedim. "Pip, onun *suratına* bak-"

"Kafasını bir şeye falan çarpmıştır," dedi Meredith. "O kadar içtikten sonra, gerçekten şaşırdınız mı?"

"Tanrım, Richard," dedi Wren tekrar ama şimdi için için yanan bir öfkeyle gözlerini sildi. "Richard, seni aptal-"

"Hey! Kes şunu." Alexander onu dizlerinin üzerinden kaldırdı. "Onun için ağlama, bu kendi hatası-"

"Hepiniz delirdiniz mi?" diye sordu James, çılgınca birimizden diğerine bakarken. Sanki onu tuttuğumu unutmuş gibi, kollarıma karşı çırpınmayı bırakmıştı. "Ona yardım etmeliyiz!"

"Etmeli miyiz?" dedi Alexander, dönüp ona doğru ani bir adım atarak. "Yani, gerçekten yardım etmeli miyiz?"

"Alexander, o *hâlâ yaşıyor*-"

"Evet, aynen öyle."

"Ne?" dedim ancak ikisi de beni duymuyor gibiydi.

"Bunun nasıl olduğunu tartışarak öylece dikilemeyiz, bir şey *yapmalıyız*-" James konuşmaya başlasa da Alexander sözünü kesti.

"Bak, kahramanı oynamak için iflah olmaz bir ihtiyacın olduğunu bilsem de şu anda, durup kendine bunun gerçekten herkes adına en iyisinin olup olmadığını sormalısın."

Ona dehşetle baktım.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu James hafifçe, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

T.me/Cinciva

Alexander dururken iki yanındaki uzun kolları bir tür çılgın potansiyel enerjiyle seğiriyorlardı. Omzunun üzerinden suya baktı. Richard'ın son kasılması da dinmişti, ölü taklidi yapıyormuş gibi sinir bozucu şekilde hareketsiz yatıyordu. Su, onu ele veren soluk alıp verişlerinin zayıf dalgalanması dışında, şimdi kadife kadar pürüzsüz ve karanlıktı. *Şimdi olacak bir şey,* diye düşündüm, *yarına kalmaz.**

"Tek söylediğim, iyice düşünmeden bir şey yapmayalım," dedi Alexander, Kasım soğuğuna rağmen şakaklarında terler parlıyordu. "Yani, son haftalarda nasıl biri olduğunu hatırlamıyor musunuz? Bizi sahnede hırpaladı, yara bere içinde kaldık, Cadılar Bayramı'nda seni neredeyse boğuyordu ve dün gece?" Bana baktı. "Ya seninle Meredith?" Göğsümde keskin, bıçak saplanır gibi bir acı vardı. "Richard tamamen aklını kaçırdı. Seni ele geçirdiğinde ne yapacağı hakkında söylediklerini duymadın. Şu an suda o olmasaydı, muhtemelen sen olurdun."

"İçeriye girmesine engel olmak zorunda kaldık," dedi Filippa. O konuşana, sesinin titreşimini hissedene kadar eli omzumda bir hâlde ne kadar yakınımda durduğunu unutmuştum. "Alexander'ı neredeyse duvarın içinden geçirecekti."

"Beni boş ver, peki ya Wren?" dedi Alexander ama James'e hitap ediyordu, ona değil. "Sen de oradaydın, *gördün.*"

"Ne yaptı?" dedi Meredith, James cevap vermediğinde. Wren gözlerini sımsıkı kapattı. "Ona ne yaptı?"

"Onun çıkıp gitmesini engellemeye çalıştı," dedi Filippa, Richard duyabilirmiş gibi fısıldarken. Sanki onu uyandırmaktan korkuyormuş gibiydi. "Onu bahçenin karşı tarafına fırlattı. Vücudundaki her kemiği kırabilirdi."

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Bütün bunların duracağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Alexander, sesinde korku tonuyla. "Onu sudan çıkaracağımızı, onun iyi olacağını ve hepimizin yeniden arkadaş olacağını mı sanıyorsun?"

Hafif bir sessizlik onu yanıtladı. *Yarına kalacaksa, bugün olmaz.**

Alexander gergin elini cebine sokup bir sigara izmariti buldu. Çakmağı alev aldı, sanki o tarif edilemeyecek kadar değerli bir şeymiş gibi parmaklarını ateşe siper etti. İçine çektiği ilk nefeste titredi, tekrar nefes verdiğinde sesi sağlam olmasa da daha alçaktı. "İstemiyorsanız yüksek sesle söylemeyin. Fakat beş dakika önce öldüğünü düşündüğümüzde, ne hissettiniz?"

Filippa'nın yüzü bembeyaz olsa da anlaşılmazdı. Gümüş gözyaşı izleri, Wren'in yanaklarında parlıyordu. Yanındaki Meredith dimdikti, heykel kadar hareketsizdi. Çocuksu bir korkuyla ağzı açık olan James, onunla benim aramda asılı duruyordu. Etrafımızda, ağaçların sık siyah silüetleri ürkütücü şekilde dümdüz ve hareketsizdi. Seyrek bulutlar, gri gökyüzünde duman gibi dizilmişti. Dünya artık karanlık değildi; soğuk bir ışık doğmuş ve ufka sinmişti, tarafsız bölgede geceyle gündüz arasında geziniyordu. Kendimi Richard'a bakmaya zorladım. Nefes alıyorsa da duyamıyordum. O sessizlikte bile hırlıyor gibiydi, dişleri görünüyordu ve kanla kaplıydı. Öldüğünü sandığımda hissettiğim tek şeyin, rahatlama olduğunu itiraf etme dürtüsünü dilimin ucunda hissettim.

"Yani," dedi Meredith, bir şekilde hepimiz adına konuşuyormuş gibi görünüyordu. Sıcak canlılığı gitmişti, soğuk şekilde ayık ve sağlam görünüşü omurgamdan aşağı iğneler batmasına neden oluyordu. "Ne yapmamızı önerirsin?"

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

Alexander omuz silkti; bu basit, anlamsız harekette çok önemli bir şey vardı. "Hiçbir şey."

Uzun süre kimse konuşmadı. Kimse itiraz etmedi. Suskunlukları beni afallatmıştı ta ki... benim de konuşmadığımı fark edene kadar.

Sonunda James'in sesi sessizlikte canlandı. "Ona yardım etmeliyiz. Etmek *zorundayız*."

"Neden, James?" dedi Meredith sessizce, sanki James ona bir şekilde ihanet etmişçesine sitemle. "Herkesten çok sen anlamalısın... Ona hiçbir şey borçlu değiliz."

James gözlerini kaçırdı –belki meydan okuyarak, belki de utanarak– Meredith sert bakışlarını bana çevirdi. Önceki gecenin her küçük mahremiyeti aklıma geldi: Tenimdeki dudakları, Richard'ın onun üzerindeki çirkin parmak izleri, ikisi de bir diğerinden daha güçlü değildi. Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. *Bugün olmayacaksa, illa olacak.*

Alexander kıpırdanıyordu, lafa karışmak üzereydi ki ben hareket edip kendimi James'le diğerlerinin arasına koyduğumda ağzını kapattı. Omuzlarına koyduğum ellerimin ağırlığıyla irkildi. *"Madem hiçbir insan bırakıp gideceği şeyin gerçekten sahibi olmamış, erken bırakmış ne çıkar,*[*]" dedim. Bana sanki yabancıymışım, tanımadığı biriymişim gibi dayanılmaz bir güvensizlikle baktı. James'i biraz daha yakına çektim; onunla diğerlerinin incinip korkmamasını, Richard'ın hayatta kalmasından daha çok istediğimi, artık ikisine birden sahip olamayacağımızı imkânsız şekilde söylemeye çalışıyordum. "James, lütfen. *Ne olacaksa olsun.*[2]"

---

*,[2] William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

Bana bir süre daha baktıktan sonra başını tekrar öne eğdi. "Wren?" dedi, onu göz ucuyla görebileceği kadar dönerken. Meredith'le Alexander'ın arasına sıkışmış, kollarını sanki gevşemeyecekmiş gibi sıkıca karnına sarmış olan Wren, inanılmaz derecede genç görünüyordu. Soğuk kahverengi gözlerindeki tüm yumuşaklığı ağlayarak atmış gibiydi. Konuşmadı, ağzını bile açmadı, sadece yavaşça başını salladı. Evet.

Kahkahaya benzer sefil bir şey, James'in dudaklarından döküldü. "Yapın o zaman," dedi. "Bırakın ölsün."

O iğrenç afyon –rahatlama– tekrar damarlarımda dolaştı, her şey uyuşmadan önce ilk batmada keskin ve berraktı. Diğerlerinden birinin nefes aldığını duydum, belki Filippa'ydı. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Hissetmemiz gereken ahlaki öfke sessizce ortadan kalkmış, duyulma şansı bulamadan nahoş bir söylenti gibi bastırılmıştı. Yaptığımız –ya da daha önemlisi yapmadığımız– her neyse, birlikte yaptığımız sürece bireysel günahlarımız hafifleyecekmiş gibi görünüyordu. Suç ortaklığından daha büyük bir rahatlık yoktu.

Alexander bir şey söylemeye çalışsa da ıslak bir sıçrama sesi, hepimizin göle doğru bakmasına neden oldu. Richard'ın kafası yana eğilmişti, suların ağzıyla burnuna çarpacağı ve yüzünün çevresinde koyu bir kan lekesi bırakacak kadar alçalmıştı. Tüm vücudu katılaştı, kasıldı, uzuvlarını hareket ettiremiyormuş gibi görünse de boynuyla kolları çelik halatlar gibi gergindi. Geri kalanımız kaskatı bir felç hâlinde izledik. Uzaktan bir inilti sesi geldi. Ses bir şekilde vücuduna hapsolmuş, çıkış yolu bulamıyordu. Bedeninde son bir küçük spazm daha oldu, sesimize doğru boş yere uzanan eli çiçek gibi açıldı. Parmakları gerilip, tekrar kapanarak avuç içine doğru büzüldü. Sonra her şey durdu.

T.me/Cinciva

En sonunda Alexander omuzlarını öne doğru yuvarlarken ciğerlerinde tuttuğu tüm duman bir anda dışarı döküldü. "Eh," dedi geri kalanımıza, birdenbire arkasında uzanan göl kadar sakin ve durgundu. "Şimdi ne var?"

Soru çok saçmaydı, bunu o kadar gülünç şekilde gelişigüzel olarak söylemişti ki psikotik bir gülme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Sınıf arkadaşlarım sırtlarını suya, yüzlerini birbirlerine dönerek etrafımda kıpırdandılar. Yüzleri düz, kayıtsızdı, bir dakika önce yaşanan panik unutulmuştu. Şimdi yaygara için sebep yoktu. Acele etmek için. Kendi ifademin bu kadar ciddi olup olmadığını, belki de her zaman düşündüğümden daha iyi bir aktör olup olmadığımı ve hiçbirinin boğazımda hapsolmuş hastalıklı, sessiz bir kahkaha olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Filippa: "Polise olanlar hakkında ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz."

Alexander: "Ona ne olduğu hakkında mı? Kim bilir? Gecenin yarısında nerede olduğumu bile bilmiyorum."

Meredith: "Bunu söyleyemezsin. Biri öldü ve sen nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Ben: "Tanrım, bunu bizden biri yapmış değil ki."

Filippa: "Hayır, tabii ki değil-"

Ben: "O sarhoştu. Kör kütük sarhoş olmuştu, hızla ormana gitti."

Wren: "Neden birimizin onun peşinden gitmediğini öğrenmek isteyecekler."

Alexander: "O şiddet yanlısı bir deli olduğu, seni bahçenin öbür ucuna fırlattığı için olabilir mi?"

Meredith: "Bunu söyleyemez, seni aptal, kulağa gerekçe gibi geliyor."

T.me/Cinciva

James: "O zaman, sen de nerede olduğunu söylemesen iyi olur."

O kadar sessizce konuştu ki neredeyse onu duymamıştım. Meredith'i gözünde yüceltmeden izledi, yüzü alçı kadar beyaz ve sertti.

"Pardon," dedi. "Erkek arkadaşımı öldürmek için ne gerekçem var?"

"Eh, dün gece hakkında hatırladığım şey, erkek arkadaşının herkesin önünde sana sürtük demesi ve senin de Oliver'la intikam seksi yapmak için üst kata koşman. Yoksa unuttuğum bir şey var mı?" Bakışları ondan bana döndü. Görünmez bir hançeri kavrayıp kaburgalarımın arasında döndürmüş gibi, göğsümdeki o acı geri dönmüştü.

"Bak, o haklı," dedi Filippa, Meredith karşı çıkamadan önce. "Richard'a ne olduğunu bilmesek de bunu kendimiz için daha da zorlaştırmanın bir anlamı yok. Ne kadar az konuşursanız, mesele o kadar çabuk kapanır."

"Tamam ama mutfaktaki kavgadan kaçınamayız, okulun yarısı oradaydı," dedi Alexander, sonra Meredith'le bana işaret etti. "Biri de bu iki salağı merdiven boşluğunda öpüşürken gördü."

"Sarhoştu," diye çıkıştı Meredith. "Senden daha sarhoştu, nerede olduğunu sen bile bilmiyorsun."

Filippa sesini yükseltip konuştu. "Hepimiz içiyorduk, bu yüzden cevaplamak istemediğiniz herhangi bir soru varsa, hatırlamadığınızı söyleyin."

"Peki ya geri kalanı?" diye sordu James.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Wren. "Geri kalanı derken?"

"Bilirsin. Öncesi."

Filippa, her zamanki gibi en çabuk anlayandı. "Cadılar Bay-

T.me/Cinciva

ramı hakkında tek kelime etmeyin," dedi. "Suikast sahnesi ya da başka bir şey hakkında da."

"Eh, ne olmuş?" dedi Alexander. "Dün geceden önce, her şey yolunda mıydı?"

Filippa'nın yüzü tamamen ifadesizdi; onu çaylak bir polis memurunun karşısında dik sırtı, birleştirilmiş dizleri ve ona yöneltilen her soruyu yanıtlamaya hazır hâlde olduğunu hayal edebiliyordum. "Evet, kesinlikle," dedi. "Dün geceden önce, her şey yolundaydı."

Wren ayak parmaklarını iskeleye sürttü, gözlerini kaçırarak herkesin bakışlarından kaçındı. "Peki bu sabah?" dedi, çok alçak bir sesle.

"Yedimizden başka kimse buraya gelmez," dedi Alexander. "Yani sadece onu bulduğumuzu söylüyoruz."

"Şimdiye kadar ne yapıyor olmamız gerekiyordu?" diye sordum.

"Uyuyor olmamız," dedi Meredith. "Güneş doğmadı bile." O konuşurken, bir kuşun tiz sesi ağaçların arasında yankılandı, biliyorduk, gün doğumuna çok yoktu. Hamlet'in zavallı serçesini kafamdan atamayarak, Richard'ın suda hareketsiz yattığı iskelenin ucuna baktım. *Bütün mesele hazır olmakta.**

Alexander daha alçakgönüllü sözlerle aynı şeyi söyledi: "Saat kaç? Onun... öldüğünden emin miyiz?"

"Hayır," dedi Filippa. "Fakat polisi aramadan önce, emin olmamız gerekiyor."

Kısa süreliğine unuttuğumuz korkunun geri gelmesine yetecek kadar uzun bir sessizlik daha oldu.

"Ben yaparım," dedi Meredith. Parmaklarını saçlarının ara-

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

sından geçirdi, sonra kollarının tekrar iki yanına düşmesine izin verdi. Bunu daha önce binlerce kez yaptığını görmüştüm: Saçını yüzünden çektiğini, kendini hazırlayıp spot ışığına adım attığını. Ancak onun dondurucu suda kaybolmasını izlemek, kaldırabileceğimden fazlaydı.

"Hayır," dedim. "Ben giderim."

Meredith dışında herkes, bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Yüzünden bir tür çaresiz minnettarlık geçti, o kadar hızlıydı ki neredeyse göremiyordum. "Tamam," dedi. "Git."

Başımı salladım, daha çok kendi kendime. Konuştuğumda; bunu onu düşünerek yapmıştım, onun yerine yapmam gereken şeyi değil. Diğerleri, iskelenin sonuna kadar yürümem için bana dar bir yol bırakarak ayrıldılar. Bir iki saniye uyuşmuş ve hareketsiz durdum, sonra bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Üç yavaş adımla, hepsi arkamda kaldı. Duraksayıp ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Üç adım daha. Ceketimin fermuarını açıp iskeleye bıraktım, kazağımı kafamdan çekip çıkardım. Soğuk hava çıplak tenimi yakmıştı. Kafa derimden omurgama, kollarımla bacaklarımdan aşağı tüm tüylerim diken diken oldu. Üç adım daha.

Göl hiç bu kadar büyük, karanlık ya da derin görünmemişti. Richard devrilmiş bir heykel gibi neredeyse yüzeyin altına batmıştı, sadece mermerden parçalar su üstündeydi; hafifçe kıvrılmış üç parmak, köprücük kemiğinin eğimi, boğazının duyusal kıvrımı. Değiştirilemez bir sefalet. İnce kırmızı bir tabaka tenine yapışmıştı, o puslu gri ve yeşil yer için çok parlak ve korkunçtu. Korku, kalbimi acımasızca kavrayıp, onu kiraz çekirdeği gibi küçük, sert bir yumru hâline getirdi.

Hareket etmezsem kanımın donacağını düşünene kadar ona baktım. Diğerlerine yapamayacağımı, daha fazla yaklaşamaya-

T.me/Cinciva

cağımı, o kara suya dalamayacağımı, nabız bulmak için çarpık boğazını dürtemeyeceğimi söylemek için geriye doğru baktım. Fakat karanlıktan korkan, beni izleyip bir tür güvence bekleyen beş çocuk gibi bir araya toplanmış olmaları, kendi korkumun bencilce görünmesine neden oldu.

Nefesimi tutup gözlerimi kapattım ve iskeleden atladım.

T.me/Cinciva

2. SAHNE

İki saat sonra, titremem durmamıştı. Gerekenden daha sıcak olan üçüncü kat koridorunda duvara dizili şekilde oturuyorduk. Bana battaniye ve kuru pantolon verilse de duş alacak vakit yoktu. Geride kalan soğuktan daha kötüsü, göl suyuyla Richard'ın kanının tenime sızarak vücudumun her santimini yakıp kaşındırdığı hissiydi. Sol tarafımda rahatsız edecek kadar yakın oturan Filippa, bana bakmadan elini kaldırdı ve bileğimin iç kısmına o kadar hafifçe koydu ki zar zor hissettim. O, James, Alexander ve Wren ifadelerini çoktan vermişlerdi. Meredith ifadesini verirken, ben donakalmış bir endişeyle kendiminkini vermeyi bekledim.

Kapı gıcırdayarak açıldı, Meredith yeniden belirdi. Başarısızca bakışlarını yakalamaya çalıştım, ta ki Holinshed'in, "Bay Marks," dediğini duyana kadar.

Filippa'nın eli kolumdan düştü. Ayağa kalkıp Teneke Adam'ın* sert, mekânik hareketiyle kapıya doğru ilerledim. Eşikte durup sınıf arkadaşlarıma tekrar baktım. Yüzlerini başka tarafa çevirerek oturmuşlardı, ben ya da birbirleri dışında her yere bakıyorlardı, bana ufacık gizlice başını sallayan Alexander hariç. Kafamı eğip odaya daldım.

* L. Frank Baum tarafından yazılan Oz Büyücüsü kitabındaki bir karakter. –ç.n.

T.me/Cinciva

Beklediğimden daha büyüktü, galeriye benziyordu ama daha alçak tavanlıydı, onun kadar ışık almıyordu. Pencereler salonun ön tarafındaki uzun, geniş yola bakıyordu. Görkemli demir kapı, mesafeden dolayı dikenli siyah parmaklıklara dönüşmüştü. Kapı arkamdan yüksek sesle kapandığında irkildim. Odada dört kişi daha vardı; köşede pencerenin yanında duran Frederick; pençe ayaklı büyük masaya eğilen, çenesini göğsüne dayamış olan Holinshed; başını ellerinin arasına almış, masada oturan Gwendolyn ve gömlekle kravatın üzerine bomber ceket giymiş daha genç, geniş omuzlu, saman sarısı saçlı bir adam vardı. Onlar hepimizi Salon'a toplamadan önce, adamı çoktan göz ucuyla Kale'de görmüştüm.

"Günaydın, Oliver." Elini uzattı, terli parmaklarımla sıktım. Omzumdan bir hükümdarın pelerini gibi sarkan güvelerin yediği battaniyeyle biraz gülünç göründüğümü fark ettim.

"Bu Dedektif Colborne," dedi Holinshed. Gözlüklerinin üzerinden bana baktı, ifadesi merhametsiz ve sertti. "Sana Richard hakkında bazı sorular soracak."

Gwendolyn hafifçe sızlanırken, ağzını kapattı.

"Tamam," dedim. Dilim zımpara kâğıdı gibiydi.

"Gergin olmana gerek yok," dedi Colborne, iki saat önceki aynı kahkaha beynimde yankılandı. "Yalnızca bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum; hatırlamıyorsan da bana hatırlamadığını söylemende bir sakınca yok. Sıfır bilgi, yanlış bilgiden daha iyidir."

"Tamam."

"Neden oturmuyorsun? İşleri kolaylaştırabilir." Arkamda bekleyen sandalyeyi işaret etti. Holinshed'in masasının önünde, bana dönük olan boş bir sandalye daha vardı.

Ben oturmadan ortadan kaybolup yere düşmeme sebep olur

T.me/Cinciva

mu diye merak ederek dizlerimi büküp alçaldım. O anda, hiçbir şey kesin ya da sağlam görünmüyordu, mobilyalar bile. Colborne, karşımdaki diğer sandalyeye oturup elini cebine attı. Elinde küçük, siyah bir kayıt cihazı belirdi, onu Holinshed'in masasının kenarına koydu. Çoktan kaydetmeye başlamışken, küçük kırmızı ışık gözümü kamaştırıyordu.

"Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?" diye kibarca sordu Colborne, reddedemeyeceğimi biliyordum. "Her şeyi not almak zorunda kalmazsam, söylediklerine daha fazla dikkat edebilirim."

Başımı sallayıp battaniyemi düzelttim. Haysiyet önemli değildi, ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum.

Colborne öne doğru eğilip konuştu, "Peki, Oliver. Sana Oliver diyebilir miyim?"

"Tabii."

"Dördüncü sınıf tiyatro öğrencisisin."

Cevap vermemin beklenip beklenmediğini bilmiyordum, bu yüzden yarım saniye geç kalarak, "Evet," dedim.

Colborne fark etmemiş gibi görünürken soru olmayan bir cümle daha sundu. "Dekan Holinshed, bana Ohio'dan geldiğini söyledi."

"Evet," dedim tekrar, yine çok geç.

"Evini hiç özlüyor musun?" diye sordu, neredeyse rahatlamıştım.

"Hayır." Sanırım ona bu kadarını söyleyebilirdim, Dellecher evimdi ama ona söylemem gerekenden fazlasını söylemek istemedim.

Colborne: "Geldiğin yer ne kadar büyük?"

Ben: "Ortalama, sanırım. Broadwater'dan daha büyük."

Colborne: "Lisede tiyatro yaptın mı?"

T.me/Cinciva

Ben: "Evet."

Colborne: "Seviyor muydun? Nasıldı?"

Ben: "İyiydi. Buradaki gibi değildi."

Colborne: "Çünkü burası...?"

Ben: "Daha iyi."

Colborne: "Yakın mısınız? Altınız."

Kulağa yabancı geliyordu. Altımız. Daima yedi kişi olmuştuk.

"Kardeş gibi," dediğim an, 'rekabet' kelimesinin akla ne kadar çabuk geleceğinden emin olamayarak buna pişman oldum.

"James Farrow'la aynı odayı paylaşıyorsun," dedi, daha alçak sesle. "Dün gece orada mı uyudun?"

Konuşacak kadar kendime güvenmediğim için başımı salladım. James'in bana kefil olmasına karar vermiştik. Sarhoş birinci sınıf çocuğun beni Meredith'le merdivenlerde görmesi, sonrasında olanları kabul etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Saat kaçta uyumaya gittin?" dedi Colborne.

"İki. İki buçuk. Bu civarda."

"Tamam. Bana partide olanları anlat, mümkün olduğu kadar spesifik ol."

Gözlerim Colborne'dan, Frederick'e ve Holinshed'e kaydı. Gwendolyn masanın üzerine bakarak oturuyordu, saçları cansız ve yorgun görünüyordu.

"Yanlış cevap yok," diye ekledi Colborne. Sesinde kulağa olduğundan daha yaşlı gelen yumuşak bir tını vardı.

"Evet, doğru. Üzgünüm." Battaniyeyi daha sıkı kavrarken, avuçlarımın terlemeyi bırakmasını diledim. "Peki. James, Alexander ve ben saat on buçuktan biraz sonra GSB'den çıktık. Acelemiz yoktu, muhtemelen saat on bir civarında Kale'ye varmıştık. İçkilerimizi aldık, sonra hepimiz dağıldık. Ben –bil-

T.me/Cinciva

miyorum– bir süre etrafta dolaştım. Biri bana Richard'ın üst katta tek başına içtiğini söyledi."

"Neden herkesle sosyalleşmediği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Colborne.

"Pek değil," dedim. "Hazır olduğunda aşağı ineceğini düşündüm."

Başını salladı. "Devam et."

Pencereye, Dellecher'dan uzaklaşıp gri karanlıkta kaybolan uzun, dolambaçlı yola doğru baktım. "Dışarı çıktım. Wren'le konuştum. James'le konuştum. Sonra... bir gürültü koptu, sanırım içeride. Bu yüzden ne olduğunu görmek için içeri girdik. O zaman sadece ben ve James kalmıştık. Wren'in nereye gittiğini bilmiyorum."

"Bahçedeydin, doğru mu?"

"Evet."

"İçeri girdiğinizde ne oldu?"

Sandalyemde kıpırdandım. İki farklı hatıra hakimiyet için savaşıyordu: Gerçek ve anlatmaya karar verdiğimiz versiyon. "Kafa karıştırıcıydı," dedim, bu iki kelimenin dürüstlüğünde geçici bir rahatlama hissederken. "Müziğin sesi çok yüksekti, herkes aynı anda konuşuyordu ama Richard birine vurmuştu, adını hatırlamıyorum. Colin onu revire götürdü."

"Allan Boyd," dedi Holinshed. "Bunu onunla da tartışacağız."

Colborne laf arasında söylenenleri umursamadı, dikkati bana odaklanmıştı. "Peki ondan sonra?"

"Meredick –yani Richard'la Meredith– tartışıyorlardı. Tam olarak ne hakkında olduğunu bilmiyorum." Daha doğrusu, Meredith'in onlara olayların ne kadarını anlattığından emin değildim.

"Diğerleri, Allan'ın ona Richard'ın memnun olduğundan biraz daha fazla ilgi gösterdiğini söyledi," dedi Colborne.

T.me/Cinciva

"Belki. Bilmiyorum. Richard sarhoştu, yani sarhoştan da öteydi. Kavgacıydı. Çok çirkin şeyler söyledi. Meredith üzgündü, herkesten uzaklaşmak için yukarı çıktı. İyi olduğundan emin olmak için peşinden gittim. Odasında konuşuyorduk-" Meredith'e dair birkaç canlı anı beynimde parladı; rujuna yapışmış kumral saç tutamları, göz kapağının kenarlarındaki ipeksi siyah çizgiler, omzundan aşağı kayan elbisesisin askısı. "Odasında konuşuyorduk, sonra Richard gelip kapıyı yumruklamaya başladı," dedim çok hızlı bir şekilde, Colborne'un yüzümle boynumun ne kadar ısındığını fark etmeyeceğini umarak. "Meredith onunla konuşmak istemedi, ona bu kadarını söyledi –kapının ardından, açmaya korkuyorduk– sonunda gitti."

"Bu saat kaçtaydı?"

"Tanrım, hatırlamıyorum. Geçti. Bir buçuk belki?"

"Richard oradan ayrıldığında, nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedim, biraz daha rahat nefes vererek. Bir gerçek kırıntısı daha. "Bir süre dışarı çıkmadık."

"Peki, çıktığınızda ne oldu?"

"Aslında, herkes gitmişti. Yatmaya gittim. James çoktan oradaydı ama uyumamıştı." Odanın karşı tarafında, bana fısıldamak için döndüğünü hayal etmeye çalıştım. Tek görebildiğim; banyonun loş sarı ışığı, aynada hatlarını bulandıran buhar ve sıcak suydu. "Richard'ın bir şişe viskiyle ormana gittiğini söyledi."

"Bu onun hakkında duyduğun son şey miydi?"

"Alexander onu bulana kadar mı?" Bir önceki gecenin parlak hatıraları uçup gittiğinde, sabahın soğuğu içime sızdı. Suyu tenimde, saçımda, tırnaklarımın altında hissedebiliyordum. "Evet."

"Tamam," dedi Colborne. Korkmuş atlarla ve deli insanlarla konuşur gibi nazikçe konuştu. "Şimdi, bunu sorduğum için üzgünüm ancak bu sabah ne gördüğünü bana söylemen gerekiyor."

T.me/Cinciva

Hâlâ görebiliyordum. Richard hayatın yüzeyinde asılı kalmıştı, kanlar içindeydi ve nefesi kesilmişti; geri kalanımız sadece izliyor, perdenin inmesini bekliyorduk. *İntikam trajedisi*, demek istedim. Shakespeare'in kendisi daha iyisini yapamazdı.

"Richard'ı gördüm," dedim. Tam olarak ölü değildi, tam olarak yüzmüyordu. "Orada *asılı* duruyordu. Ancak kırılmış, ezilmişti; her şey yanlış yöne eğilmiş gibiydi."

"Ve sen-" Boğazını temizledi. "Suya girdin." İlk kez tereddüt etmişti.

"Evet." Sanki beni rahatlatacakmış, etrafımı saran soğuk su hissinden koruyabilecekmiş gibi battaniyeye daha sıkı sarıldım. Holinshed'in kuru sıcaklığında otururken bunu asla unutmayacağımı biliyordum; ciğerlerim birdenbire kasıldığında parçalanacaklarını sandım, oksijenden çok şoktan dolayı nefes almaya çalışıyordum. Richard'ın çok yakın, kemik kadar beyaz yüzü. Kanın ekşi demir kokusu. O çılgınca gülme dürtüsü, kusma dürtüsü kadar güçlü bir şekilde geri gelmişti ve korkutucu bir anlığına Colborne'un ayaklarının dibindeki halının her yerine kusacağımı sandım. Tekrar yutkundum, her şeyi yuttum. Colborne, mide bulantımı duygusallık zannederek saygıyla kendimi toplamamı bekledi.

Sonunda, "Birisi yapmak zorundaydı," demeyi başardım.

"Ölmüş müydü?"

Ona; Richard'ın boğazına uzanıp teninin soğukluğunu, bir zamanlar öfkeyle şişip zonklayan o damarı dümdüz, sonunda atmadığını anlamanın nasıl bir his olduğunu söyleyebilirdim. Bunun yerine tek söylediğim, "Evet," oldu.

Bana kötü bir poker suratı misali, kasten boş olan kırılgan bir ifadeyle baktı. Ben neyi görmemi istemediğini tahmin edemeden önce, gözlerini kırpıp arkasına yaslandı. "Bu kolay olamaz. Üzgünüm."

T.me/Cinciva

Ona teşekkür mü etmem gerekiyordu, yoksa başsağlığı dilemek işinin bir parçası mıydı emin olamayarak başımı salladım.

"Cevaplayabileceksen, bir sorum daha var."

"Neye ihtiyacınız varsa."

"Bana son birkaç haftadan bahset," dedi rahatça, sanki bu çok doğal bir meseleymiş gibi. "Hepiniz fazlasıyla baskı altındaydınız, hepinizden çok da Richard belki. Tuhaf davranıyor muydu?"

Bir başka anılar mozaiği renk ve ışık parçaları olan vitray parçaları gibi şekillendi. Cadılar Bayramı'nda ayın sudaki beyaz parıltısı, James'in kolundaki mavi morluklar, Meredith'in ipek sabahlığının kolundan sızan kanın parlak, akışkan kırmızısı. Az önce düğümlenen, kasılan midem beklenmedik şekilde gevşedi. Nabzım yavaşladı.

"Hayır," dedim. Filippa'nın sözleri kafamda usulca yankılanıyordu. "Dün geceden önce, her şey yolundaydı."

Colborne, beni meraklı bir yakınlıkla izliyordu. "Sanırım şimdilik bu kadar," dedi, çok uzun gibi gelen bir duraksamanın ardından. "Sana iletişim bilgilerimi vereceğim. Aklına başka bir şey gelirse, lütfen bana söylemekten çekinme."

"Elbette," dedim. "Söylerim."

Tabii ki söylemeyecektim. On yıl sonrasına kadar.

T.me/Cinciva

3. SAHNE

Dellecher Hall'un beşinci katında, okulun daha meşhur konukları için ayrılmış gizli odalar vardı. Bu tuhaf dairede üç yatak odası, bir banyo ve içinde şömine, Viktorya döneminden kalma zarif mobilyalarla kuyruklu bir piyanonun bulunduğu büyük bir merkezi oturma odası vardı. Hallsworth Evi (Leopold Dellecher'ın zengin kayınpederi ve kayınvalidesinin adıyla anılıyordu), gölün güney kıyısı polisle dolup taşarken fakültenin kalan altı dördüncü sınıf öğrencisini saklamaya karar verdiği yerdi.

Dekan Holinshed, o akşam müzik salonunda acil durum toplantısı düzenlese de orada bulunmamamız gerektiğine karar vermişti. Bizim ya da diğer öğrencilerin dedikodu yapma cazibesine kapılmasını istemediğini söyleyerek açıklama yaptı. Okulun geri kalanı dört kat aşağıda şaşkın bir sessizlik içinde otururken; Wren, Filippa, James, Alexander, Meredith ve ben Hallsworth Evi'ndeki şöminenin başında tutsaktık. Frederick'le Gwendolyn bizi tamamen yalnız bırakma fikrinden hoşlanmamışlardı, bu yüzden revirdeki hemşirelerden biri beşinci katın kalan kısmının kapısının önüne nöbetçi olarak yerleştirilmişti. İsteksizce çapraz bulmaca doldururken, burnunu mendile siliyordu.

T.me/Cinciva

Bizsiz bir araya toplanmış olan okul arkadaşlarımızın son derece farkında olarak boğucu sessizliğe karşı kulaklarımı diktim. Sürgün dayanılmazdı. Akranlarımızdan oluşan bir jüri tarafından kınanmaktan korkarken, ertelenmiş yargı dönemi tehditkâr hissettiriyordu. *(Ey bilinmeyeni bilen ruhum benim.*)* Richard'ın ölmüş olmasından duyduğumuz çıkarcı rahatlamanın hızla tadı kaçıyordu. Daha şimdiden korkacak binlerce şey bulmuştum. Ya birimiz ağzından bir şey kaçırırsa? Ya uykumuzda konuşursak? Ya da hikâyemizin nasıl ilerlemesi gerektiğini unutursak? Belki de hayatımızın geri kalanında ipin kopmasını, giyotinin aşağı inmesini bekleyerek diken üstünde yaşardık.

Alexander da aynı kaygıdan etkilenmiş olmalıydı. "Sence burada olduğumuzu herkese söyleyecekler mi?" diye sordu, aniden X-ışını görüşü geliştirip aşağıda neler olup bittiğini görebilirmiş gibi halıya dik dik bakıyordu.

"Sanmam," dedi Filippa. "Kimsenin gizlice buraya gelmesini istemezler." On saatte on yıl yaşlanmış gibi, ağzının kenarlarındaki çizgiler derin ve karanlıktı. Diğerleri sessizdi, boş yere aşağıdan gelecek bir sesi dinliyorlardı. James dizleri sıkıca birbirlerine bastırılmış, kolları sanki üşüyormuş gibi göğsünde birleştirilmiş hâlde oturuyordu. Wren bitkindi, uzuvları yere düşmüş oyuncak bir bebeğinki gibi tuhaf açılarla sandalyesine doğru bükülmüştü. Meredith onun yan tarafındaki kanepede bacak bacak üstüne atmış, yumruklarını sıkmıştı; bedeninin her zarif hattını sert ve belirgin yapan bir gerginlikle oturuyordu.

"*Caesar* hakkında ne yapacaklar sence?" dedi Alexander, artık sessizliğe dayanamadığında.

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 30 –ç.n.

T.me/Cinciva

"İptal edecekler," dedi Filippa. "Onun yerine birini koymaları tatsız olur."

"'Gösteri devam etmeli' demek buraya kadarmış."

Boş yere kısa süreliğine, herhangi birinin Richard'ın rolünü üstlendiğini hayal etmeye çalıştım. Gwendolyn'ın Richard'ın repliklerini öğrenip onun yerini almam için yaptığı tehdit hafızamda yankılandı, duraksarken bu fikirle irkildim. "Açıkçası," dedim, sesimi başka bir şey için kullanmazsam çığlık atacağımdan korkarak. "Gerçekten onsuz sahneye dönmek istiyor musunuz?"

Birkaçı kafa salladı; kimse konuşmadı. Sonra-

"Sadece bana mı öyle geliyor?" dedi Alexander, "yoksa bu herkesin hayatındaki en uzun gün mü?"

"Eh," dedi James. "Kesinlikle Richard'ın değil."

Alexander kocaman gözleriyle ona dik dik bakarken ağzı açık kaldı.

"James," dedi Meredith. "Ne diyorsun be?"

Filippa alnını ovuştururken, nefesini tıslayarak bıraktı. "Bunu yapmıyoruz," dedi, sonra birimizden diğerine baktı. "Birbirimizle didişip dırdır etmeyeceğiz – bu konuda olmaz. *Devası olmayan şeyleri unutmak gerekir: Olan oldu.*"*

Alexander, hiç hoşuma gitmeyen hafif, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. *"Git yat, git yat!"*** dedi. "Tanrım, sigara içmeye ihtiyacım var. Keşke hemşireyi kapıya dikmeselerdi." Ayağa kalkıp olduğu yerde döndü, üzgün olduğu zamanlarda yaptığı gibi hızlı, huzursuz şekilde hareket etti. Odada amaçsızca zikzak çizerek dolaşıyordu, piyanodaki rasgele birkaç notaya bastıktan sonra dolapları açıp kitap raflarını karıştırmaya başladı.

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 51 –ç.n.

** William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 94 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Meredith.

"İçki arıyorum," dedi. "Burada gizlenmiş bir şeyler olmalı. Odada son kalan kişi, Nietzsche kitabını yazan adamdı. Bahse girerim alkoliktir."

"Şu anda nasıl içki içmek isteyebilirsin?" dedim. "Dün gece yüzünden, midem hâlâ sıvı gibi."

"Akşamdan kalmaya iyi gelecek bir içki. Aha." Elinde kehribar rengi bir sıvı dolu şişeyle, odanın arka tarafındaki dolaptan çıktı. "Konyak isteyen var mı?"

"Olur," dedi Filippa. "Belki rahatlatır."

Alexander dolabın içini karıştırırken bardaklar birbirine çarpıp şıngırdadı. "Başka isteyen var mı?"

Wren konuşmasa da James'le Meredith'in aynı anda, "Evet, lütfen," demesi beni şaşırttı. Alexander bir elinde şişe, diğerinde üst üste dizilip yana yatırılmış dört bardak vardı. Kendisine Hall'u yakmaya yetecek kadar konyak döktükten sonra şişeyi Filippa'ya uzattı. "Ne kadar istiyorsun bilmiyorum," dedi. "Şahsen ben uyuyakalmak için içmeyi planlıyorum."

"Bir daha uyuyabileceğimden emin değilim," dedim. Gözlerimi her kapattığımda, Richard'ın yarı ezilmiş –karnaval maskesi kadar renkli– yüzü aklımda beliriyordu.

Ateşi izlerken tırnaklarını kemiren James, *"Bir ses duyar gibi oldum: Kimseler uyumasın artık!"** dedi.

"Nerede uyuyoruz?" diye sordu Meredith, onu görmezden gelerek. "Yalnızca üç oda var."

"Eh, Wren'le ben birini paylaşabiliriz," dedi Filippa, ona yan yan bakarak. Onu duyduğunu kabul etmedi.

"Benimle kim paylaşmak ister?" dedi Alexander. Cevap beklese de alamadı. "Herkes birden atlamasın."

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne; s. 32 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Ben burada kalırım," dedim. "Önemli değil."

"Saat kaç?" dedi Meredith. Kadehini dudaklarına götürdü, bu basit hareket çok yorucuymuş gibi suratında acı dolu bir ifade vardı.

Filippa, yanındaki masanın üzerindeki portatif saate gözlerini kısarak baktı. "Dokuzu çeyrek geçiyor."

"O kadar mı?" dedim. "Gece yarısı olmuş gibi geliyor."

"Kıyamet Günü gibi hissettiriyor." Alexander konyağından büyük bir yudum aldı, yutkunurken dişlerini sıktı ve şişeye tekrar uzandı. Bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu, onu sıkıca tutarak ayağa kalktı. "Ben yatıyorum," diye belirtti. "Biri oturma odasında uyumak istemediğine karar verirse, kiminle yattığım konusunda seçici olmadığımı hepimiz biliyoruz. İyi geceler."

Küçük, katı bir reveransla odadan çıktı. Onun gidişini izleyip başımı elime dayadım, ne kadar ağır hissettirdiğine şaşırmamıştım. Yorgunluk damarlarımda ağır ağır dolaşarak diğer her şeyi bastırıyordu. Sabahın çiğ karanlığında, Richard'ın ölümü karşısında dehşete düşmekten çok rahatlamıştım. Şimdi hava tekrar kararmaya başladığına göre –aradaki uzun, uyuşturucu saatlerde yaptığımız ve söylediğimiz onca şeyden sonra– üzüntü ya da acıma için çok yorgundum. Belki de yaşananlara tam olarak inanmadığımdan dolayı, bu duyguları hissetmiyordum. Richard'ın yüzündeki sahte kanı silip bizi nasıl kandırdığına dair acımasızca gülerek kapıdan içeri dalmasını bekliyordum.

Filippa içkisini bitirdi, bardağının masaya değme sesi kafamı kaldırmama neden oldu. "Ben de yatacağım," dedi, ayağa kalkarken. "Uyumasam bile biraz uzanmak istiyorum. Wren? Neden yatağa gelmiyorsun?"

Wren kısa süreliğine hareketsiz kaldı, sonra yeniden canlan-

T.me/Cinciva

dı. Kızarmış, bulanık gözlerle sandalyeden kalktı. Filippa'nın uzattığı eli kabul edip itiraz etmeden ardından gitti.

"Burada mı uyuyorsun?" diye sordu Meredith, onlar gittiğinde. James burada değilmişçesine benimle konuşuyordu. James de onu duymamış gibi tepki veya yanıt vermedi.

Kafamı salladım. "Sen diğer yatak odasını al."

Her yeri acıyormuş gibi yavaşça, temkinle doğruldu.

"Uyumaya mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Umarım hiç uyanmam."

Üzüntünün ilk gerçek sancısı iğne gibi içime saplandı ancak bunun Richard'la hiçbir ilgisi yoktu, pek değil. Bir söylemek istesem de yeterli bir kelime bulamadım. Bu yüzden o konyağının yarısını içtikten sonra odadan çıktığında, sessiz ve hareketsiz bir hâlde kanepede oturdum. Kapı arkasından kapandığında nefesimi verip arkamdaki yastıklara doğru yaslandım, ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Bunu kastetmiyor," dedi James.

Parmaklarımın arkasından kaşlarımı çattım. "Bu rahatlatıcı mı yoksa eleştirel mi olmalı?"

"Bir şey olması gerekmiyor," dedi. "Bana sinirlenme, Oliver. Şu an bunu kaldıramam."

Nefesimi verip ellerimi yüzümden çektim. "Üzgünüm. Sinirli değilim. Ben sadece... Bilmiyorum. Bitkinim."

"Uyumalıyız."

"Pekâlâ. Deneyebiliriz."

Uzandık; ben bir kanepeye, James diğerine. Çarşaf ya da yastık bulmaya uğraşmadık. Dekoratif bir yastığı kafamın altına koydum, bacaklarımın üzerine battaniye serdim. Diğer koltukta, kendi konyağını ve Meredith'in bardağında kalanı bitirmek için durduktan sonra James de aynısını yaptı. O yerleş-

T.me/Cinciva

tiğinde, arkamdaki masadaki ışığı kapattım. Oda hâlâ şömineden gelen ışıkla doluydu. Alevler, kütüklerin arasında titreşen küçük sarı kıvılcımlara dönüşmüştü.

Odunların kararıp ufalanarak parçalanmasını izlerken, ciğerlerim daralarak yeterli hava almayı reddetti. Her ne kadar çabuk, nasıl aniden ters gitmişti. Nerede başlamıştı ki? Meredith ve benimle değil, dedim kendi kendime ancak aylar önceydi; *Caesar*'la mı? *Macbeth*'le mi? Başlangıç noktasını belirlemek imkânsızdı. Devasa görünmez bir ağırlığın, üzerime kaya gibi çöktüğü fikrini aklımdan çıkaramayarak kıvrandım. Bu, içe oturan tatsız iblis: Suçluluktu. O zamanlar onu tanımasam da sonraki aylarda, her gece göğsüme tırmanıp çirkin bir Fuseli* kâbusu gibi orada hırlayarak otururdu.) Ateş kor hâline gelmişti, ışığı yavaşça odayı terk ederek çatlaklardan dışarı sızıyordu. Oksijen eksikliğinden başım dönerken, bilincimi yitirmeye yaklaştım. Uykuya dalmaktan çok boğulmak gibiydi.

Bir fısıltı beni hayata döndürdü.

"Oliver."

Doğrulup karanlıktaki James'e karşı gözlerimi kırpıştırdım ama konuşan o değildi.

"Oliver."

Meredith, yatak odası kapısının karanlık boşluğunda soluk bir figür olarak belirmişti. Kafası, yağmur suyuyla şişmiş bir gonca gibi kapı pervazına yaslanmıştı. Tuhaf bir anlığına, saçının ağırlığını, arkasından sarkışını hissedip hissetmediğini merak ettim.

Battaniyeyi üzerimden ittim, James'e bir kaçamak bakış daha attıktan sonra odanın diğer ucuna doğru süzüldüm. Sırt

* Henry Fuseli, İngiliz-İsviçreli bir sanatçıdır. 'Kâbus' isimli tablosunda, uzanmış bir kadının üzerinde oturan bir iblis resmedilmiştir. –ç.n.

T.me/Cinciva

üstü yatıp başını yana, benden uzağa çevirmişti. Derin uykuda mıydı, yoksa numara yapmak için çok mu uğraşıyordu bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye fısıldadım, beni duyabileceği kadar ona yaklaştığımda.

"Uyuyamıyorum."

Elim ona doğru seğirse de uzağa gitmedi. "Kötü bir gündü," dedim, zayıfça.

Nefes verirken, başını hafifçe salladı. "İçeri gelir misin?"

Ondan uzaklaştım, soyunma odasında aynı şekilde geri çekildiğim geceyi kendime zorla hatırlattım. Herkesi ayartabilirdi ancak Kader iyi bir hedef gibi görünmüyordu. Zaten bir ölümüz vardı. "Meredith," dedim, "erkek arkadaşın ölü. Bu sabah *öldü*."

"Biliyorum," dedi. "Öyle değil." Gözleri donuk, merhametsizdi. "Sadece yalnız uyumak istemiyorum."

O küçük üzüntü iğnesi daha derine battı, en hassas noktama dokundu. Ona güvenmemek için ne kadar iyi eğitilmiştim. Peki kim tarafından? Richard mı? Gwendolyn mı? Omzumun üzerinden tekrar James'e baktım. Tek görebildiğim, kanepenin kolçağının arkasından görünen bir tutam saçıydı.

Nerede uyuduğumun gerçekten önemi olmadığına karar verdim. O sabahtan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. İki ruh – altı olmasa da– kaybedilmişti.

"Tamam," dedim.

Sadece bir kez başını sallayıp odaya geri döndü. Peşinden gittim, kapıyı arkamdan kapattım. Yatağın üzerindeki battaniyeler çoktan darmadağınıktı, tekmelenmişti. Kot pantolonumla örtülerin arasına girdim. Kıyafetlerimle uyuyacaktım. Uyuyacaktık. Hepsi buydu.

T.me/Cinciva

Birbirimize dokunmadık, konuşmadık bile. Yatakta yanıma geçti, yan tarafının üstüne yatarken kolunu yastığının altına koydu. Yerleşip yastığımı biraz daha yukarı kaldırırken beni izledi. Hareket etmeyi bıraktığımda gözlerini kapattı ama öncesinde kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş süzüldü. Şiltenin üzerinde titrediğini hissetmemeye çalışsam da Kale'deki şömine rafındaki saatin sesi gibiydi: yumuşak, devamlı, görmezden gelmesi imkânsız. Bir saat kadar olabilecek sürenin sonunda, ona bakmadan kolumu kaldırdım. Yaklaşıp başını göğsüme yasladı. Kolumu ona doladım.

"Tanrım, Oliver," dedi, sesi alçak ve boğuktu, onu içeride tutmak için elini ağzına kapatmıştı.

Sırtına doğru saçlarını okşadım. "Evet," dedim. "Biliyorum."

T.me/Cinciva

4. SAHNE

Her şey iptal edilmişti. Caesar'ın kalan gösterileri ve Şükran Günü'nden önceki tüm derslerimiz. Hallsworth Evi'nde Frederick'le iki defa çay içtik, bir kez de Gwendolyn'la yemek yedik ancak tatilden önceki iki gün boyunca başka kimseyi görmedik. Salı günü, eşyalarımızı toplamak için Kale'ye döndük. Richard'ın ölümü resmi olarak kaza sayılsa da bu bilgi şaşırtıcı şekilde huzursuzluğumu pek yatıştırmadı. O akşam, cumartesi gecesinden beri diğer öğrencileri ilk defa göreceğimiz –ve onlara görüneceğimiz– anma törenine katılmamız gerekiyordu.

Kale boştu ancak etrafındaki ormanda bir şeyler değişmişti. Havada tanıdık olmayan bir kimyasal, ekipman, kauçuk, plastik kokusu ve bir düzine yabancının kokusunun izi vardı. İskeleye inen merdivenler, X şeklindeki kalın sarı polis bandıyla kordon altına alınmıştı. Kule'de, yatağımın altından valizimi çıkarıp eşyalarımı özensizce topladım. Gömleklerle pantolonları, yanlış eşli ayakkabılar, çoraplar ve kıvrılmış fularların üstüne yığdım. İlk defa, Şükran Günü için evde birkaç gün geçirmeyi iple çekiyordum. Normalde Filippa, Alexander ve ben tatil boyunca kampüste kalırdık ama Dekan Holinshed yirmi yıldır ilk kez, okulun tatilde kapalı olacağını bildirmişti.

T.me/Cinciva

Valizimi sarmal merdivenden ikinci kata güçlükle indirdim, ayak parmaklarım tekerlerin altına takılıp parmaklarım tırabzana sıkıştığında küfrediyor, homurdanıyordum. Terli ve sinirli hâlde valizimi arkamdan sürükleyerek kütüphaneye girdim. Elindeki yere çevrilmiş uzun pirinç maşayla ateşin önünde tek başına dikilen Filippa dışında, herkes çoktan gitmişti. Ben gürültüyle içeri girip kendimi koltuğa atarken bana baktı, bir şekilde hâlâ Richard'a ait olduğunu düşündüğüm en yakınımdakinden kasıtlı olarak kaçınarak.

"Ateş bunca zamandır yanıyor muydu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, oradaki iki cılız kütüğü dürtmek için maşayı kaldırırken. "Ben yaktım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece yanlış hissettirdi."

"Her şey yanlış hissettiriyor," dedim.

Dalgınlıkla başını salladı.

"Bizimle havaalanına geliyor musun?"

"Evet," dedi.

Camilo, dördüncü sınıfları arabayla O'Hare'e bırakmayı teklif etmişti. Oradan; Meredith New York'a, Alexander Philadelphia'ya, James' San Francisco'ya uçacaktı. Wren amcası ve halasıyla arabayla gidecek, sonra onlarla Londra'ya uçacaktı. (Önceki gün gelmişlerdi. Hallsworth Evi dolu olduğu için, Holinshed onlara Broadwater'ın tek güzel otelinde oda ayarlamıştı.) Ben Ohio'ya gidiyordum. Onu zorladığımda, Filippa Chicago'lu olduğunu söylese de ailesinin orada olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Peki sonrasında?" diye sordum, gelişigüzel söylemeye çalışıp başarısız olmuştum.

T.me/Cinciva

Cevap vermeyip yalnızca ateşi izledi, alevlerin gözlüklerindeki yansımasıyla gözleri gizlenmişti.

"Pip, yemin ederim burnumu sokmaya çalışmıyorum-"

Kıvılcımları tekrar dürttü, bu kez daha vahşice. "O zaman sokma."

Oturduğum yerde kıpırdandım. Ona söylemek istediklerim, anlamsızca önemli görünüyordu. "Bak, istersen benimle eve gelebileceğini biliyorsun, değil mi?" dedim aniden. "Biliyorsun ya da gelmelisin demiyorum, sadece... Gidecek bir yere *ihtiyacın* varsa... Yani, eve hiç kız getirmediğim için herkes çılgına dönüp bunu yanlış yorumlar ama ne olur ne olmaz diye soruyorum. Hepsi bu, üzgünüm. Şimdi susuyorum."

Ateşe sırtını döndüğünde, kaşlarını çatmadığını görünce rahatladım. Bunu yerine üzgün, kırgın bir ifadeyle bana bakıyordu. *Seni seviyorum* demeyi kafasında tarttığı şeklinde tuhaf, asılsız bir fikre kapılmıştım. Aramızdaki fark buydu; o insanların bu tür şeyleri bildiklerini varsayarken, ben hep bilmediklerinden endişelenirdim.

Söylediği şey, "Oliver," oldu. Adımı sıcak, tatlı bir nefes gibi çıkardıktan sonra şömine rafına yaslandı, belki kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgundu. "Korkuyorum." Bunu sanki utanç vericiymiş gibi alaycı bir gülümsemeyle söylemişti.

"Neyden?" diye sordum, korkacak bir şey olmadığından değil de aralarından seçilebilecek çok fazla korkutucu şey olduğu için.

Omuz silkti. "Bundan sonra ne olacağından." Şöminenin üzerindeki saat çalana kadar, ikimiz de konuşmadık. Filippa kafasını kaldırdı. "Saat beş."

Anma töreni, beş buçukta yapılacaktı.

T.me/Cinciva

"Tanrım," dedim. "Evet. Gitmeliyiz." Büyük bir isteksizlikle kalksam da Filippa kıpırdamadı. "Geliyor musun?" diye sordum.

Çoktan hatırlayamadığı bir rüyadan yeni uyanmış gibi boş bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sen git." İsle lekelenmiş süveterinin ön tarafını çekiştirdi. "Üzerimi değiştirmem gerek."

"Peki." Kapıdan çıkmak üzereyken eşikte oyalandım. "Pip?"

"Efendim?"

"Korkma." Bunu söylemek bencilce bir şeydi. O cesaretini kaybettiyse, diğerlerinin ne hâle geleceğini hayal bile edemiyordum. Aramızda hiç yılmayan tek kişi oydu.

Bana o kadar hafif bir gülümseme sondu ki onu hayal etmiş olabilirdim.

"Tamam."

T.me/Cinciva

5. SAHNE

James'i yolun başında öylece durup bir adım daha atamayacakmış gibi patikaya bakarken buldum. Yaklaştığımı duysa da tepki vermedi, ne yapacağımı bilemeyerek alacakaranlığın sessizliğinde arkasında bekledim. Ağaçların tepesinde bir yerde baykuş öttü, belki de cumartesi günkü baykuşun aynısıydı.

"Bunun biraz korkunç olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, girizgâh yapmadan ve arkasını dönmeden. "Anma töreninin kumsalda yapılması."

"Sanırım müzik salonu biraz... neşeli hissettirdi," dedim. "Bütün o altın yüzünden."

"Gölden olabildiğince uzakta yapacaklarını sanırdın."

"Evet." Arkamı dönüp Hall'a baktım. Sanki tekrar Cadılar Bayramı'ydı –James'le ben ağaçların altında gölgeler gibi geziniyorduk– ancak hava çok daha soğuktu, yassı çelik bıçak gibi tenime batıyordu. "Buna artık güvenmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce Cadılar Bayramı, şimdi bu," dedim, onun görmediği bir omuz silkmeyle. "Göl bize düşman olmuş gibi. Sanki altında kızdırdığımız bir su perisi var. Belki Meredith haklıydı, dönemin başında çıplak yüzmeliydik." Ağzımdan çıkana kadar bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etmemiştim.

T.me/Cinciva

"Bir tür pagan ayini gibi mi?" diye sordu James. Kafasını çevirdiğinde yüzünün yan tarafıyla, yanağının kıvrımını görebiliyordum. "Tanrım, Oliver. Gerekiyorsa onunla yat ama aklına girmesine izin verme."

"Onunla yatmıyorum." İtiraz etmek üzere olduğunu gördüğüm için konuştum, "Bilirsin, mecazen değil."

"Pek önemli değil, değil mi?" diye sordu, yüzünü bana dönerken hareketi inandırıcı olmayan, kasıtlı bir şekilde gelişigüzeldi.

"Ne?"

"Mecazen olup olmaması."

"Anlamıyorum."

Sesini, ormanın yumuşak sessizliğini jilet gibi kesecek şekilde yükseltti. "Hayır, anlamıyor *olmalısın* çünkü senin o türden bir aptal olduğunu düşünmüyorum."

"James," dedim, gerçekten kızamayacak kadar şaşkındım, "neden bahsediyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı. "Sen," dedi ağaçlara bakarak. "Sen ve o." Bu kelimeleri bir arada söylemek ağzında kötü bir tat bırakmışçasına yüzünü buruşturdu. "Bunun nasıl göründüğünü anlamıyor musun, Oliver? Onunla *gerçekten* yatıp yatmaman önemli değil, kötü görünüyor."

"Nasıl göründüğü seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum zorlama bir öfke gösterisiyle, her şeyden çok cesaretim kırılmıştı. Alaycılığı yakıcı, yabancıydı.

"İlgilendirmiyor," dedi. "Gerçekten ilgilendirmiyor. *Seni önemsiyorum* ve böyle davranmaya devam edersen olacakları."

"Ben-"

"Anlamadığını biliyorum, asla anlamıyorsun. Richard *öldü*."

T.me/Cinciva

Tekrar Hall'a, tepenin üstündeki dörtgen silüete baktım. "Onu biz öldürmedik."

"Hayatında bir kez olsun, saf olma Oliver. O öleli iki gün oldu ve kız arkadaşı şimdiden her gece seninle mi yatakta?" Kafasını salladı, düşünceler ağzından pervasız, amansız bir telaşla döküldü. "İnsanlar bundan hoşlanmayacak. Konuşacaklar. Dedikodu yapacaklar, insanların yaptığı budur." Eliyle kulağını kapatırken konuştu, *"Açın kulaklarınızı, zaten kim tıkayabilir duyma kanalını / Yüksek sesli Söylenti konuşmaya başlayınca?"**

Sesim boğazımda tıkandı, tebeşir kadar kuruydu. "Neden onu biz öldürmüşüz gibi konuşuyorsun?"

Beni boğmak istiyormuşçasına ceketimin önünü kavradı. "*Çünkü öyle yapmış olabiliriz gibi görünüyor.* İnsanların birinin onu itip itmediğini merak etmeyeceğini mi sanıyorsun? Meredith'le yatmaya devam edersen, senin yaptığını düşünecekler."

Hareket edemeyecek kadar şaşırmış bir hâlde ona baktım. Sert tek şey eliydi, öfkesinin gücü bir yumruk olarak göğsüme saplandı. "James, polis... Bunun kaza olduğunu söyledi. Kafasını vurmuş," dedim. "*Düşmüş.*"

Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı ki gözleriyle ağzının etrafındaki sert çizgiler, sanki ateşlenmeden önce biri onu etkisiz hâle getirmek için doğru kabloyu kesmiş gibi kayboldu. "Evet, elbette düştü." Yere bakarken ceketimi bıraktı, eliyle kırışıklıkları düzeltti. "Üzgünüm, Oliver. Her şey ters gitti."

Beceriksizce omzumu silktim, hâlâ sinirsel felcimin etkisindeydim. "Sorun değil."

"Beni affeder misin?"

"Evet," dedim, bir saniye geç cevap vermiştim. "Daima."

* William Shakespeare, Kral IV. Henry -II-, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, Giriş, s. 1 –ç.n.

T.me/Cinciva

6. SAHNE

Binlerce mumun minik ışıkları kumsalda titreşiyordu. Katılımcıların yarısı karton kâselerin içindeki dar beyaz mumları tutuyordu, her sıranın sonunda hayali yer göstericiler gibi dilek ışıkları asılıydı. Dördüncü sınıf koro müziği öğrencileri, kumların üzerinde sıkışık bir yığın hâlinde toplanmışlardı. Hafifçe şarkı söylerken sesleri, kaprisli deniz kızlarımız yas tutuyormuşçasına suyun üzerinde parlıyordu. Kumsalda onların yan tarafında, eski ahşap bir kürsü ve üstü kapalı bir şövale vardı. Her birinin dibinde beyaz zambaklar açmıştı, hafif kokuları gölün topraksı kokusunu engelleyemeyecek kadar narindi.

James'le ben, geçmemize izin vermek için isteksizce ayrılan bir fısıltı topluluğunun arasından geçip orta sıraya doğru ilerledik. Wren, Richard'ın ebeveynleri, Frederick ve Gwendolyn sağdaki ilk sırada oturuyordu, Meredith'le Alexander soldaydı. Onların yanına oturdum, James de yanıma oturdu. Filippa geldiğinde, Alexander'la ben ona yer açmak için yana kaydık. Bizi neden ön tarafa, herkesin bakacağı bir yer koyduklarını merak ettim. Arkaya doğru uzanan sıralar mahkeme salonu gibiydi, ensemde binlerce yakıcı göz hissediyordum. (Bu his eninde sonunda tanıdık gelecekti. Seyircinin tüm dikkatini çekip utançtan onlara sırt çevirmek, bir aktör için eşsiz bir işkenceydi.)

T.me/Cinciva

Karşı taraftaki sıraya baktım. Wren, amcasının yanında oturuyordu, adam Richard'a o kadar çok benziyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Aynı siyah saç, aynı siyah gözler, aynı zalim ağız. Ancak bu tanıdık yüz daha yaşlıydı, kırışmıştı ve favorilerine gümüş çizgiler karışmıştı. Hiç şüphe yok ki Richard yirmi yıl kadar sonra böyle görünürdü. Artık öyle bir şans yoktu.

Herkesin bakışlarını hissettiğim gibi o da benimkini hissetmiş olacak ki aniden bana döndü. Gözlerimi kaçırsam da yeterince hızlı değildim; bir temas anı, beni içten dışa sarsan bir elektrik akımı oldu. Güçlükle nefes aldım, görüşümün kenarında mumların ışıkları dans ediyordu. *Nedir dersen bu ateşler*, diye düşündüm. *Gezen hortlaklar**.

"Oliver?" diye fısıldadı Filippa. "İyi misin?"

"Evet," dedim. "İyiyim." Kendime inanmadım, o da bana inanmadı ancak başka bir şey söyleyemeden koro sustu ve Dekan Holinshed kumsalda belirdi. Boynuna gevşekçe sardığı fular dışında (kenarına Anahtar ve Tüy işlenmiş, Dellecher mavisiydi) tamamen siyah giyinmişti. O renk şeridi haricinde suratsız, heybetli bir figürdü; sivri burnu yüzüne çirkin bir gölge düşürüyordu.

"İyi akşamlar." Sesinde soluk, yorgun bir tını vardı.

Filippa parmaklarını benimkilere geçirdi. Tutunacak bir şey bulduğuma şükrederek elini sıktım.

"Hepinizin tanıdığı olağanüstü bir genç adamın anısını onurlandırmak için buradayız," dedi Holinshed. Boğazını temizledi, ellerini arkasında kavuşturup kısa süreliğine yere baktı. "Richard'ı en iyi nasıl hatırlarız?" diye sordu. "Anılarımızdan yakın zamanda silinip gidecek türden biri değil. Bu yaşama

* William Shakespeare, Julius Caesar, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 3. Sahne, s. 22 –ç.n.

T.me/Cinciva

sığmayacak kadar büyüktü, diyebilirsiniz. Ölümden de büyük olduğunu düşünmek abartılı görünmüyor. Bu size kimi hatırlatıyor?" Tekrar duraksarken dudağını kemirdi. "Richard'ı düşündüğünüzde, Shakespeare'i düşünmemek imkânsız. Pek çok kez, pek çok rolde sahnemizde yer aldı. Fakat onu oynarken görme fırsatını hiç bulamadığımız bir rol var. Onu iyi tanıyanlarınız, harika bir Beşinci Henry olacağı konusunda hemfikir olacaktır. İlk olarak ben, aldatılmış hissediyorum."

Gwendolyn elini ağzına götürürken, bilezikleri şıngırdadı. Gözyaşları, beraberinde dağılan maskarayı sürüklerken aşağı yuvarlandı.

"Beşinci Henry; Shakespeare'in en sevilen, en belalı karakterlerinden biriydi tıpkı Richard'ın bizimkilerden biri olduğu gibi. Sanırım arkalarından benzer ağıtlar yakılacak." Holinshed bir şey arayarak paltosunun cebine uzandı. Aramasına devam ederken konuştu, "Bunu okumadan önce, Richard'ın tiyatrocu arkadaşlarından beni affetmelerini rica ediyorum. Hiçbir zaman aktör gibi davranmadım ancak saygılarımı sunmak istiyorum. Bu koşullar göz önüne alındığında hem sizin hem de onun kötü performansım için beni affetmeye razı geleceğinizi umuyorum." Verilen soluklarla bir kahkaha mırıltısı duyuldu. Holinshed cebinden bir kâğıt çıkarttı. Bir kumaş hışırtısı duyduğumda yan tarafa baktım. Alexander, Filippa'nın diğer elini tutmuştu. Çenesi öne çıkarken, dümdüz ileriye bakıyordu.

Holinshed: *"Gökyüzü karalar bağlasın, gündüzler geceye dönsün!*

Çağ ve taht değişimlerinin habercisi göktaşları,
Savurun gökyüzüne billur saçlarınızı,
Cezalandırın Henry'nin ölümünü reva gören asi yıldızları!
V. Henry uzun yaşayacak kadar dillere destandı!

T.me/Cinciva

*İngiltere hiç kaybetmedi bu değerde bir kralı.**"

Kaşlarını çatıp kâğıdı buruşturdu ve cebine geri koydu.

"Dellecher daha önce böyle bir öğrenciyi kaybetmedi," dedi. "Richard'ı iyi hatırlayalım, onun da isteyeceği gibi. Bugünden itibaren Archibald Dellecher Tiyatrosu'nun lobisinde asılı olacak olan portresini sizlere sunmak benim için bir onurdur."

Gevşek siyah kumaşı, şövalenin üzerinden çekmek için uzandı. Arkasından Richard'ın yüzü belirdi; onun Caesar portresiydi, yeniden renklendirilip boyutlandırılmadan önceki hâli. Kalbim ağzıma geldi. Tekrar iskeleden atladığımı, gölün soğuk sularına daldığımı hissettim. Kumsalın karşısından bize bakıyordu –otoriter, öfkeli, tiksindirici şekilde *canlı* görünüyordu. Filippa'nın elini o kadar sert kavradım ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Holinshed yanılıyordu: Richard iyi hatırlanmak istemiyordu– hiç bu kadar merhametli olmamıştı. Geri kalanımıza zarar vermek istemişti.

"Richard adına ancak bu kadarını söyleyebilirim," diye devam etti Holinshed ancak onu zar zor duyabiliyordum. "Onu birçoğunuz kadar iyi tanıma ayrıcalığına sahip olamadım. Bu yüzden kenara çekilip ona daha yakın, onun daha çok değer verdiği birinin Richard'ın adına konuşmasına izin vereceğim."

Daha büyük bir jest yapmadan konuşmasını bitirip kürsüden çekildi. Dehşetle bulunduğumuz sıraya baksam da Meredith hareket etmedi. Kül rengi suratıyla, Alexander'ın elini sıkıca iki elinin arasına almış hâlde oturuyordu. Artık dördümüz birbirimize bağlıydık, kâğıttan zincirdeki bebekler gibi. Filippa'nın nabzını parmaklarımın arasında hissedebiliyordum, tutuşumu gevşettim.

---

* William Shakespeare, Kral VI. Henry -I-, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 1 –ç.n.

T.me/Cinciva

Yumuşak bir hışırtı başka tarafa bakmamı sağladı. Wren ayağa kalkmış, kürsüye doğru ilerliyordu. Oraya vardığında zar zor görülebiliyordu; solgun bir yüz, mikrofonun hemen üzerinde uçuşan ince sarı saçlar.

"Richard'la benim hiç kardeşimiz olmadı, bu yüzden çoğu kuzenden daha yakındık," dedi. "Dekan Holinshed, onun yaşama sığmayacak kadar büyük olduğunu söylemekte haklıydı. Fakat herkes bu özelliğini sevmiyordu. Aslında birçoğunuzun ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum." Kafasını kaldırsa da hiçbirimize bakmadı. Sesi kısık, kararsızdı ama gözleri kuruydu. "Size karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, bazen ben de onu sevmiyorum yani sevmiyordum. Richard kolay bir insan değildi. Ancak sevmesi kolay bir insandı."

Bizimkinin karşı sırasında, Bayan Stirling sessizce ağlarken eliyle ceketinin yakasını tutuyordu. Kocası sıktığı yumruklarını dizlerinin arasına koymuş hâlde oturuyordu.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Alexander. "Bunu yapamam."

Meredith tırnaklarını onun bileğine geçirdi. Ben dilimi ısırdım, dişlerimi o kadar fazla sıktım ki kırılacaklarını sandım.

"Onu... yaşlanıp parçalara ayrılmadan önce bırakma fikri hiç aklıma gelmemişti," diye devam etti Wren, nehri geçmek için taştan taşa atlayan bir çocuk gibi sözlerini teker teker seçerek. "Fakat sadece kuzenimi kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Sanki kendimden bir parçayı kaybetmiş gibiyim." Trajik bir kahkaha attı.

James elimi o kadar ani tuttu ki irkildim ancak o beni görmüyor gibiydi. Wren'i her an kusacakmış gibi tekrar tekrar yutkunurken, çaresiz bir ifadeyle izliyordu. Diğer tarafımda, Filippa titriyordu.

"Dün gece uyuyamadığım için, *On İkinci Gece*'yi yeniden

T.me/Cinciva

okudum," dedi Wren. "Nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz –elbette, mutlu– ancak bir hüzün de var. Olivia erkek kardeşini kaybetti. Viola da ama ikisi bununla çok farklı şekillerde başa çıktılar. Viola adını, tüm kimliğini değiştirdi ve neredeyse hemen âşık oldu. Olivia kendini dünyaya kapattı, aşkın içeri girmesine hiç izin vermedi. Viola, çaresizce kardeşini unutmaya çalışıyordu. Belki Olivia da onu çok fazla hatırlıyordu. Öyleyse siz ne yapacaksınız? Kederinizi görmezden mi geleceksiniz, yoksa ona teslim mi olacaksınız?" Kumdan kafasını kaldırıp bizi buldu, bakışları biz yüzden diğerine kayıyordu. Meredith, Alexander, Filippa, ben ve son olarak James. "Richard'ın görmezden gelinmeyi reddettiğini hepiniz biliyorsunuz," dedi, başka kimseyle değil de bizimle konuşarak. "Belki her gün kederin içeri girmesine izin verirsek, birazını da dışarı bırakırız ve eninde sonunda tekrar nefes alabiliriz. En azından, Shakespeare hikâyeyi böyle anlatırdı. *Geç git biraz daha gideceğim cennete.*[*] Sadece bir süreliğine. Gösteri bitmedi. *Bir soylu yürek durdu, iyi geceler.*[2] Geri kalanlar hayatına devam etmeli."

Duraksadıktan sonra kürsüden indi. Seyircilerden birkaçında tereddütlü, kırık bir gülümseme belirse de hiçbirimize yönelik değildi. Birbirimizin ellerini o kadar sıkı tutmuştuk ki artık onları hissedemiyorduk. Wren titreyen bacaklarla sırasına geri döndü. Amcasıyla yengesinin arasına çöküp bir iki saniyeliğine dik durdu, sonra amcasının kucağına yığıldı. Korumacı bir tavırla onun üzerine eğildi, kollarıyla ona siper olmaya çalıştı. Çok geçmeden, ikisi de öyle kötü titriyordu ki hangisinin ağladığını anlayamıyordum.

---

* [2] William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 2. Sahne, s. 166 –ç.n.

T.me/Cinciva

7. SAHNE

Bore's Head'de doğaçlama bir uyanış oldu. Hepimizin çaresizce bir içkiye ihtiyacı vardı, hiçbirimiz Hallsworth Evi'ndeki tecride geri dönmek istemiyorduk. Masamız acınası biçimde boş hissettiriyordu. Richard'ın her zamanki yeri boştu (hiç kimse, onun olması gereken boşluğa bakmak bile istemiyordu). Wren çoktan havaalanına doğru yola çıkmıştı, diğer insanların çoğu da başsağlığı dilemek, gitmeden önce Richard'a kadeh kaldırmaya yetecek bir süre için geliyordu. Pek konuşmadık. Alexander, masanın ortasında kapağı açık duran bir şişe Johnnie Walker Black'in parasını ödemişti, içeriği sadece bir santim sıvı kalana kadar azalmıştı.

Alexander: "Camilo bizi almaya ne zaman gelecek?"

Filippa: "Yakında. Dokuzdan önce uçağı olan var mı?"

Hep birlikte başımızı salladık.

Alexander: "James sen kaçta biniyorsun?"

James: "Sabah dörtte."

Filippa: "Baban seni o saatte almaya mı gelecek?"

James: "Hayır. Taksiye bineceğim."

Meredith: "Alexander, sen nereye gidiyorsun?"

Alexander: "Philly'de üvey kardeşimle kalacağım. Annemin nerede olduğunu Tanrı bilir. Sen?"

T.me/Cinciva

Bardağını eğip eriyen buz küplerinin etrafından damlayan sulu viski kalıntısını izledi. "Ebeveynlerim, David ve karısıyla birlikte Montreal'de," dedi. "Yani evde sadece ben ve Caleb olacağız, tabii işten eve gelirse."

Onu bir şekilde rahatlatmak istesem de diğerlerinin önünde ona dokunmaya cesaret edemedim. Son birkaç günün tüm şoku, dehşeti kalbimi zorlamışçasına göğsüm sıkışıyordu.

Ben: "Tüm zamanların en iç karartıcı tatil planlarına sahibiz."

James: "Sanırım Wren'inki en kötüsü."

Alexander: "Tanrım, bunu söylediğin için bile canın cehenneme."

James: "Yalnızca farklı bir bakış açısını belirttim."

Meredith: "Tatilden sonra geri geleceğini düşünüyor musunuz?"

Masaya sessizlik çöktü.

"Ne?" diye sordu Alexander, yüksek sesle.

Meredith arkasına yaslanıp yan masaya baktı. "Yani, bir düşünün," dedi, Alexander'ın sesinin çeyreği kadarıyla. "Eve gidip kuzenini toprağa verecek, yas tutmak için üç günü olacak, sonra yeniden sınavlarla seçmeler için okyanusu aşıp geri mi gelecek? Stres onu öldürebilir." Omuz silkti. "Belki geri gelmez. Belki okulu seneye bitirir ya da hiç bitirmez. Bilmiyorum."

"Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu James.

"Hayır! O sadece... Onun yerinde olsam hemen geri gelmek istemezdim. Sen ister miydin?"

"Tanrım." Alexander ellerini yüzünde gezdirdi. "Bunu düşünmemiştim bile."

Meredith dışında kimse düşünmemişti. Kafamızı eğip içeceklerimize bakarken, yanaklarımız utançtan pembeleşmişti.

T.me/Cinciva

"Geri gelmek zorunda," dedi James, sanki birimiz onu rahatlatabilirmiş gibi Meredith'le bana bakarken. "Gelmek zorunda."

"Onun için en iyisi bu olmayabilir," dedi Meredith. "Biraz uzak kalmaya ihtiyacı olabilir. Dellecher'dan ve... Hepimizden."

James bir an hareketsiz kaldıktan sonra ayağa kalktı, tek kelime etmeden masadan ayrıldı. Alexander hüzünle onun gidişini izledi. "Ve sonra, dört kişi kaldılar," dedi.

T.me/Cinciva

8. SAHNE

Ohio'daki aile evim, ziyaret etmekten zevk aldığım bir yer değildi. Sakin bir banliyö mahallesinde, çoğunlukla aynı olan on iki evden biriydi (tamamen tahta kaplamaydı, bejin neredeyse aynı tonlarına boyanmıştı). Her evin; siyah posta kutusu, gri araba yolu ve bazılarına çoktan Noel ışıkları sarılmış olan şimşir ağaçlarıyla bezeli yemyeşil çimli bahçesi vardı.

Şükran Günü yemeği (sadece şarap ve yemeğin bolluğuyla neşelenen geleneksel olarak sıkıcı bir olay), alışılmadık derecede gergindi. Annemle babam masanın iki ucuna oturmuşlardı, daima 'kilise kıyafetleri' olarak düşündüğüm şeyleri giyiyorlardı: Siyah pantolon, utanç verici şekilde benzeyen bezelye yeşili süveterler. Kız kardeşlerim bir tarafta yan yana oturmuştu, ben karşılarında tek başıma oturup Caroline'ın ne zaman bu kadar zayıfladığını, Leah'nın ne zaman tam tersini yapıp kıvrımlı bir vücuda sahip olduğunu merak ediyordum. Bu değişiklerin ikisinin de yokluğumda tartışma konusu hâline geldiği belliydi; babam Caroline'a birden fazla kez 'yemeğinle oynamayı bırakıp ye' demişti, annemse sanki derinliği onu son derece rahatsız ediyormuş gibi Leah'nın gıdısının şişkinliğine bakıp duruyordu.

Onun incelemesinin farkında olmayan Leah, şarabı açtığı-

T.me/Cinciva

mızdan beri beni Dellecher'la ilgili soru yağmuruna tutmuştu. O her nedense alternatif eğitime büyük ilgi gösterirken, Caroline hiç ilgilenmemişti. (Gücenmemem gerektiğini biliyordum. Caroline, şiddetli egzersiz ya da 1960'ların moda fetişiyle alakalı olmayan herhangi bir şeye nadiren ilgi gösterirdi.)

"Bahar döneminde hangi oyunu canlandıracağınızı biliyor musun?" diye sordu Leah. "Dünya edebiyatı dersinde *Hamlet*'i okuduk."

"Bu olacağını sanmam," dedim. "Onu geçen yıl yaptılar."

"Keşke seni Macbeth'te oynarken izleyebilseydim," diye devam etti, aceleyle. "Buradaki Cadılar Bayramı inanılmaz derecede yavandı."

"Artık kostüm giymek için çok mu yaşlısın?"

"Şu korkunç partiye Amelia Earhart olarak gittim. Sanırım orada bir çeşit iç çamaşırıyla gezmeyen tek kız bendim."

Ağzından çıkan 'iç çamaşırı' kelimeleri, biraz endişe vericiydi. Son dört yıldır pek fazla evde olmamıştım, onu hâlâ on altı yaşından daha küçük görüyordum. "Eh," dedim. "Bu... şey."

"Leah," dedi annem. "Yemek sırasında yapma."

"Anneciğim, lütfen."

(Ne zaman ona 'Anneciğim' demeye başlamıştı? Şarap kadehime uzanıp hızla kafama diktim.)

"Sende *Macbeth*'in fotoğrafları var mı?" diye bastırdı Leah. "Onları görmeyi çok isterim."

"Onun aklına fikirler sokma lütfen," dedi babam. "Aileye bir oyuncu yeter."

İçten içe, ona katılıyordum. Kız kardeşimin sadece gecelik giyip Dellecher'daki bütün erkekler tarafından arzuyla bakıldığı fikri biraz midemi bulandırmıştı.

"Endişelenme," dedi Caroline, kazağının manşetindeki

T.me/Cinciva

gevşek ipliği çekiştirirken sandalyesine yayıldı. "Leah bunun için fazla *akıllı*."

Leah'nın yanakları pembeleşti. "Neden bunu daima korkunç bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

"Kızlar," dedi annem. "Şimdi olmaz."

Caroline sırıtıp susarken, çatalıyla tabağına patates püresi bulaştırıyordu. Leah şarabını yudumladı (sadece yarım bardak içmesine izin vardı), hâlâ kızarıyordu. Babam iç çekip kafasını sallarken konuştu, "Oliver, bana sosu uzat."

Dayanılmaz bir yarım saat sonra, annem bulaşıkları toplamak için sandalyesini masadan iterek kalktı. Leah ve Caroline yemek odasından mutfağa bir şeyler taşımaya başladı, ben ayağa kalkmaya yeltendiğimde babam yerimde kalmamı söyledi.

"Annenle benim, seninle konuşmamız gerek."

Beklerken daha dik oturdum. Fakat başka bir şey söylemedi, sadece dikkatini tabağına verip kalan turta kırıntılarını topladı. Beceriksiz, gergin ellerle kendime dördüncü kadehi doldurdum. Bir şekilde Richard olayını mı duymuşlardı? İki günümü posta kutusunun etrafında dolanarak geçirmiş, Dellecher haber postasını gelir gelmez kaparak tam olarak bunu engellemeyi ummuştum.

Annem gelene kadar beş dakika daha geçti. Yemekte Leah'nın kullandığı sandalyeye, babamın yanına oturdu. Üst dudağı gergince seğirirken gülümsedi. Babam ağzını silip peçeteyi kucağına koydu, anlamlı şekilde bana baktı. "Oliver," dedi. "Seninle zor bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Tamam, ne?"

Anneme döndü ('zor bir şey' söylemesi gerektiğinde her zaman yaptığı gibi). "Linda?"

Masanın karşısına uzanıp ben geri çekemeden elimi tuttu. Elinden kıvranarak kurtulma dürtümle savaştım.

T.me/Cinciva

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," dedi, gözleri yaşarmıştı. "Muhtemelen bu sana sürpriz olacak çünkü çok uzun süredir evden uzaktasın."

Suçluluk duygusu, bir örümcek gibi omurgamdan aşağı indi.

"Kız kardeşin..." Küçük, boğuk bir iç çekiş duyuldu. "Kız kardeşin pek iyi değil."

"Caroline," dedi babam, sanki hangisini kastettiği açık değilmiş gibi.

"Bu sömestr okula dönmeyecek," diye devam etti annem. "Bitirmek için çok uğraşsa da doktor ara vermesinin sağlığı için en iyisi olduğunu düşündü."

Babama bakarak konuştum, "Tamam. Ama ne-"

"Lütfen sözümü kesme," dedi.

"Peki. Üzgünüm."

"Bak tatlım, Caroline okula dönmüyor ama burada da kalmayacak," diye açıkladı annem. "Doktorlar biz her gün işte, ondan uzakta olduğumuz için birinin ona daha yakından göz kulak olması gerektiğini düşünüyor."

Caroline, üçümüz arasında en az sağduyuya sahip kişi olsa da ailemin onun hakkında yalnız bırakılamazmış gibi konuşması biraz rahatsız ediciydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Ona... yardım edebilecek bazı insanlarla birlikte kalmak için bir süre gidecek."

"Ne, rehabilitasyon gibi mi?"

"Öyle isimlendirmiyoruz," diye çıkıştı babam, sanki ayıp bir şey söylemişim gibi.

"Tamam, o zaman buna ne diyoruz?"

Annem nazikçe boğazını temizledi. "İyileşme merkezi deniyor."

T.me/Cinciva

Bir ona bir babama baktım, tekrar anneme dönüp, "Neyden iyileşiyor?"

Babam sabırsız bir ses çıkardı. "Doğru düzgün yemek yemediğini fark etmişsindir."

Elimi, annemin elinden çektim. Zihnim boştu, çıkmazdaydı ve bu bilgiyi işleyemiyordu. Kadehimden çalkantılı bir yudum aldım, sonra ellerimi ulaşamayacakları bir yer olan kucağıma koydum.

Ben: "Doğru. Bu... berbat."

Babam: "Evet. Ama şimdi bunun senin için ne anlama geldiğini konuşmalıyız."

Ben: "Benim için mi? Anlamıyorum."

Annem: "Pekâlâ, oraya geliyorum."

Babam: "Lütfen sadece dinle, olur mu?

Azı dişlerimi sıkarken annemi izledim.

"Bu iyileşme merkezi pahalı," dedi. "Yine de mümkün olan en iyi tedaviyi aldığından emin olmak istiyoruz. Problem şu ki, aynı anda hem iyileşme merkezini hem de senin okulunu karşılayamayız."

Tüm bedenim o kadar hızlı uyuştu ki başım dönüyordu. "Ne?" dedim, onu duymamış gibi.

"Ah, Oliver, çok üzgünüm." Gözlerinden dökülen yaşlar, masa örtüsünde damlayan mum gibi koyu lekeler oluşturuyordu. "Bunu enine boyuna düşündük. Gerçek şu ki şu anda kız kardeşine yardım etmemiz gerekiyor. O iyi değil."

"Onun okul harcı ne olacak? Az önce okulu bıraktığını söyledin... O ne olacak?"

"Yeterli değil," dedi babam kısaca.

Açık ağzımla bir ona bir anneme baktım, şaşkınlık kanımı tortuya çeviriyordu. "Bir dönemim kaldı," dedim. "Ne yapmam gerekiyor?"

T.me/Cinciva

"Okulla konuşman gerekecek," dedi babam.

"Gerçekten mezun olmak istiyorsan, acil bir kredi çıkarmayı düşünebilirsin."

"İstiyorsam mı? Neden mezun olmak istemeyeyim?"

Omuz silkti. "Diplomanın bir oyuncu için büyük fark yaratacağını sanmıyorum."

"Ben- *Ne?*"

"Ken," dedi annem, ümitsizce. "Lütfen, sadece-"

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Öfke midemin derinliklerinde alevlenip şüphenin küçük dallarını hızla yuttu. "Caroline, onu eliyle besleyecek ünlü bir doktora ihtiyaç duyduğu için Dellecher'dan ayrılmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Babam, açık elini masaya vurdu. "Sana parasal alternatifleri düşünmeye başlamanı söylüyorum çünkü kız kardeşinin sağlığı, senin oyun oynaman için yirmi bin dolar ödememizden daha önemli!"

Şaşkına dönmüş bir öfkeyle ona baktım, sonra sandalyemi geriye doğru itip masadan kalktım.

T.me/Cinciva

9. SAHNE

Ertesi gün, Dellecher'ın idari ekibiyle telefonda görüşürken dört saat babamın ofisine kapandım. Beni Frederick'ten, Gwendolyn'a ve sonunda Dekan Holinshed'e bağladılar. Hepsi kulağa bitkin gelse de her biri, bunu bir şekilde halledeceğimize dair güvence verdi. Çalış-oku programı ve geç burs başvurularıyla birlikte, kredi de önerdiler. Nihayet telefonu kapattığımda, odama çekilip yatağıma yattım ve tavana baktım.

Gözlerim ister istemez masaya (eski prodüksiyon fotoğrafları ve programlarıyla dolu), kitaplığa (ikinci el kitapçılarla kütüphane satışlarından bir dolara ya da çeyrekliğe alınan yırtık pırtık karton kapaklı kitaplarla dolu) ve lisedeki tiyatro çalışmalarımın bir galerisi olan duvarlara yapıştırılmış posterlere kaydı. Çoğu Shakespeare'di: *On İkinci Gece, Kısasa Kısas* hatta yönetmenin oyunun neden iç savaş öncesi güneyde geçtiğini tatmin edici şekilde açıklayamadığı, çılgınca yanlış yönetilmiş *Cymbeline* yapımından arta kalan bir el ilanı vardı.

Shakespeare'den önce düşüncelerimi neyin meşgul ettiğini merak ederek tuhaf, sevgi dolu bir hüzünle nefesimi verdim. Onunla on bir yaşındayken ilk beceriksiz karşılaşmam, hızla büyük bir Shakespeare hayranlığına dönüşmüştü. Değerli harçlığımla tüm eserlerinin toplandığı kitabın bir kopyasını almış,

T.me/Cinciva

dış dünyanın daha az şiirsel olan gerçekliğini görmezden gelmekten mutlu olarak sürekli yanımda taşımıştım. Hayatımda daha önce hiç bu kadar inkâr edilemez derecede heyecan verici ve *önemli* bir şey yaşamamıştım. O olmasaydı, Dellecher olmasaydı, lirik şiirle kafayı bozmuş sınıf arkadaşlarım olmasaydı, benim hâlim ne olurdu?

Böyle bir şeyin olmasına izin vermektense –ayık şekilde, tereddütsüzce– banka soymaya ya da böbreğimi satmaya karar verdim. Bu tür sıkıntılı durumların olasılığı üzerinde durmak istemediğim için, çantamdan *Kıskançlık Tiyatrosu*'nu çıkarıp okumaya devam ettim.

Saat yediyi biraz geçerken, annem kapıyı çalıp yemeğin hazır olduğunu söyledi. Onu duymazdan gelip olduğum yerde kalsam da iki saat sonra midem guruldamaya başladığında bu karardan pişman oldum. Leah yatmaya giderken, bana Şükran Günü artıklarıyla dolu bir sandviç getirdi. Yatağımın kenarına oturup konuştu, "Sanırım sana söylediler."

"Evet," dedim; ağız dolusu hindi, ekmek ve kızılcık sosunun arasından.

"Üzgünüm."

"Parayı bir yerden bulacağım. Dellecher'a geri gitmeden yapamam."

"Neden?" Meraklı açık mavi gözleriyle beni izliyordu.

"Bilmiyorum. Sadece... başka bir yerde olmak istemiyorum. James, Filippa, Wren ve Meredith ailem gibiler." İstemeden Richard'ı atlamıştım. Ekmek, ağzımda yapışkan bir hamur hâlindeydi. "Aslında, aileden daha iyi," dedim, yutkunmayı başardığımda. "Hepimiz birbirimize uyuyoruz. Bu evdeki gibi değil."

Yorganımın kenarını çekiştirirken konuştu, "Eskiden birbirimize uyardık. Sen ve Caroline birbirinizden hoşlanırdınız."

T.me/Cinciva

"Hayır, hoşlanmazdık. Sadece bunu anlayamayacak kadar küçüktük."

Bana kaşlarını çattığında, açıkladım. "Endişelenme. Onu seviyorum, olması gerektiği gibi. Yalnızca ondan pek *hoşlanmıyorum.*"

Düşüncelere dalmış bir hâlde, alt dudağını dişledi. Daha önce bana hiç bu kadar Wren'i hatırlatmamıştı, içimde hem keder hem de sevgi beklenmedik şekilde aynı anda kabardı. Ona sarılmak, elini sıkmak istesem de biz aile olarak sevgimizi hiç fiziksel olarak göstermezdik. Bunu tuhaf bulacağından korkmuştum.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette, hoşlanıyorum," dedim, soruya şaşırarak. "Bu evde kahrolası değer verdiğim tek kişi sensin."

"İyi. Bunu sakın unutma." İsteksizce gülümseyip yataktan kalktı. "Yarın odandan çıkacağına söz ver."

"Sadece babam ortalıkta değilse."

Gözlerini devirdi. "Meydan boş olduğunda sana haber veririm. Yat uyu, inek."

Önce onu, sonra kendimi işaret ettim. "Tencere dibin kara."

Koridorda kaybolup kapıyı arkasından aralık bırakmadan önce dilini çıkardı. Belki de henüz o kadar çok büyümemişti.

Girard'ın kitabını bitirmek için tekrar uzansam da çok geçmeden, Richard'ı dışarıda tutmak için oluşturduğum zihinsel bariyerden içeri birkaç rahatsız edici derecede anımsatıcı sözcük süzüldü: *Bu çatışma taklidi, aynı düşmanla birlikte savaşabilen ve birbirlerine bunun için söz verenler arasında daha fazla dayanışma anlamına gelir. Hiçbir şey, insanı ortak bir düşman gibi birleştiremez.** Bir sonraki sayfada, Casca'nın

* René Girard'ın 'Collective Violence and Sacrifice in Shakespeare's Julius Caesar' (Shakespeare'in Julius Caesar'ında Toplu Şiddet ve Kurban Etme) makalesinden alıntı yapılmıştır. –ç.n.

T.me/Cinciva

adı sanki benimmiş gibi aniden beni durdurduğunda kitabı sertçe kapattım. Öyleyse, Richard bizim düşmanımız mıydı? Büyük bir abartı gibi gelse de ona başka ne diyebilirdik ki? Alexander'ın hiçbir şey yapmama önerisine boyun eğmek için bu kadar az iknaya ihtiyacımız olmasına hayret ederek başparmağımı sayfalarda gezdirdim. Birkaç gün sonra o andan uzaklaşmıştım, korkum bitkin ve soğuk olsa da bunu bana neyin yaptırdığını kendime tekrar sordum. Korku kadar hak verilir bir şey miydi, yoksa fevri bir intikam, kıskançlık, fırsatçılık mıydı? Kitap ayracımın kenarıyla oynadım. Arkasına fevri, kırmızı mürekkeple bir sayı karalanmıştı. Anma töreninden sonra havaalanında, Meredith'in çantalarından birini güvenliğe taşımıştım. Çantayı ona verdiğimde (James'le Alexander'ın duyamayacağı kadar güvenli mesafede), okula dönmeden önce New York'a gidip onu görmemi önermişti. Richard ölmüştü. Beni durduracak ne vardı?

Suçluluk, tenimde kurdeşen gibi kaşınıyordu. Zihnimde Richard'a her denk geldiğimde alevleniyor, bir iki saatliğine onu kendime unutturabildiğimde donuk bir sızıya dönüşüyordu. Suçluluktan daha da kötüsü belirsizlikti. Korkuyorum, demişti Filippa bana, bundan sonra ne olacağından. Geçmişte, lise yıllarımda yatak odamda yatarken; gelecek hiç bu kadar karanlık görünmemişti. Bunu dramatik yapı açısından düşündüm, çünkü başka bir düşünme yolu bilmiyordum. Richard'ın ölümü *dénouement**'ten çok, diğer her şeyi harekete geçiren hızlandırıcı olay olan ikinci perdenin *peripeteia***'sı gibi hissettirmişti. Wren'in dediği gibi, gösteri bitmemişti. Beni korkutan şey, bilinmeyen sondu.

* Bir oyunun sonuç kısmı. –ç.n.

** Bir oyunun zirve noktası. –ç.n.

T.me/Cinciva

Avuç içlerimi, gözlerime bastırdım. Hallsworth Evi'nde iliklerime kadar işleyen yorgunluk üzerime yapıştı, yüksek ateş düştüğünde kalan halsizlik gibiydi. Çok geçmeden battaniyelerin üzerinde uyuyakaldım; rüyamda ben ve diğer dördüncü sınıflar –yalnızca altımız– puslu, ağaçlarla dolu bir bataklıkta kalçalarımıza kadar batmış hâlde dururken tekrar tekrar, "*O derede boğuldu. Eğilip dereye bakın onu görürsünüz**," diyorduk.

Bir saat kadar sonra, irkilerek uyandım. Penceremdeki panjurların arasından görünen gökyüzü, zifiri karanlık ve yıldızsızdı. Beni neyin uyandırdığını merak ederek dirseklerimin üzerinde doğruldum. Alt kattan gelen boğuk bir gümbürtü, dinlerken doğrulmamı sağladı. Gerçekten bir şey duyup duymadığımdan emin olamayarak, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve kapıyı açtım. Koridorda ilerlerken gözlerim yarı karanlığa yavaş yavaş alışsa da gece çöktükten sonra evin içinde gizlice dolaşmak konusunda fazlasıyla pratiğim vardı, tökezleme ihtimalim yoktu. Merdivenlerin sonuna ulaştım, elim tırabzandayken kulaklarımı dikip durdum. Verandada bir şey hareket etti, mahalle kedisi ya da rakun olamayacak kadar büyüktü. Bir gümbürtü daha. Biri kapıyı çalıyordu.

Giriş salonunda ilerleyip dikkatle kapı penceresinden dışarı baktım. Şaşkına döndüm, beceriksizce kapıyı açmaya çalıştım.

"James!"

Ayaklarının dibince bir spor çantasıyla verandada dikiliyordu, nefesi soğuk gece havasında beyaz bir sel gibi akıyordu. "Uyanık olup olmayacağını bilmiyordum," dedi, bu tamamen beklenmedik değilmiş de planladığımız buluşmaya geç kalmış gibi.

---

* William Shakespeare, Nasıl Hoşunuza Giderse, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 63 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, hâlâ rüya görüp görmediğimden emin olamayarak ona uykulu hâlde baktım.

"Üzgünüm," dedi. "Aramalıydım."

"Hayır, sorun değil. İçeri gel, hava soğuk." Eşikten girmesini işaret ettim, verandadaki çantasını alarak hızla içeri girdi. Arkasından kapıyı kapatıp tekrar kilitledim.

"Herkes uyuyor mu?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşürken.

"Evet. Yukarı gel, odamda konuşabiliriz."

Duvarlardaki fotoğraflara, zigon sehpaların üzerine yığılmış süs eşyalarına bakarak arkamdan merdivenlerden yukarı ve koridorun sonuna ilerledi. Daha önce hiç evime gelmemişti, ev konusunda endişeli, utangaçtım. Yeterince kitabımız olmadığı gerçeğinin acı verici şekilde farkındaydım.

Odam bariz olarak daha az yetersizdi; yıllar içinde tıpkı yuvasını inşa eden bir sincap gibi kendimi evin geri kalanından (mahallenin ve Ohio'nun geri kalanından) mürekkep, kâğıt, şiir katmanlarıyla yalıtmıştım. James ardımdan odaya girdi, ben kapıyı kapatırken açıkça görülen bir merakla etrafa bakınıyordu. Oda –ilk defa– gözüme küçük göründü.

"Ver, onu alayım." Çantasına uzandım, onu yatakla duvar arasındaki dar boşluğa koydum.

"Odanı beğendim," dedi. "İçinde yaşanmış gibi görünüyor."

James'in California'daki yatak odası, zengin kütüphaneciler için hazırlanmış bir ev dekorasyonu dergisinden fırlamış bir sete benziyordu.

"Ahım şahım bir şey değil." Yatağın ayakucuna oturup onun çevreyi özümsemesini izledim.

Buraya ait değilmiş gibi görünse de tam olarak nahoş bir şekilde değildi, yanlış sınıfa girip yeni konuyu son derece ilginç bulan öğrenci gibiydi. Aynı zamanda, ne kadar yıpranmış

T.me/Cinciva

göründüğünü görmezden gelemedim. Omuzları düşüktü, kolları cansızca iki yanından sarkıyordu. Kazağının üzerinde, sanki onu giyerken uyumuş gibi dağınık bir kırışıklık haritası vardı. Tıraş olmamıştı, çenesindeki kirli sakalın hafifi gölgesi sarsıcı şekilde yabancıydı.

"Bu mükemmel," dedi.

"Pekâlâ, hoş geldin. Yanlış anlama, seni burada gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin ama neden buradasın?"

Masamın kenarına yaslandı. "Evden uzaklaşmam gerekiyordu," dedi. "Gündüzleri evin içinde tek başıma dolaşıp geceleri ailemin etrafında dikkatle hareket ediyordum... Sadece buna dayanmadım. Dellecher'a geri dönemezdim, bu yüzden Chicago'ya uçtum ama yoğunluk da bir o kadar kötüydü. Broadwater'a giden bir otobüse binmeyi düşünsem de otobüs olmadığı için buraya geldim." Kafasını salladı. "Üzgünüm, aramalıydım."

"Saçmalama."

*"Dostluğun can verdi bize."**

"Alınma ama canlı görünmüyorsun," dedim ona. "Aslında hırpalanmış görünüyorsun."

"Uzun bir gece oldu."

"O zaman seni yatıralım. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Yorgun gözleri minnetle ısınırken başını salladı. Bana daha önce hiç böyle bakıp bakmadığına dair saçma sapan bir soru dışında beynim durmuştu.

"Nerede yatmamı istersin?" diye sordu.

"Ne? Ah. Neden burada uyumuyorsun? Ben aşağıdaki kanepede yatarım."

---

* William Shakespeare, Kral VI. Henry -I- , çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 3. Sahne, s. 70 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Seni kendi yatağından etmeyeceğim."

"Uykuya benden daha çok ihtiyacın var."

"Hayır, neden biz... Yatağı paylaşabiliriz, değil mi?"

Sinapslarım tekrar yanıp söndü. Yüz ifadesi kısmen şaşkın, kısmen beklenti doluydu ve o kadar çocuksuydu ki anında haftalardır göründüğünden daha çok kendine benzemişti. Gözlerini pencereye çevirerek kıpırdandığında, bir cevap beklediğini fark ettim.

"Neden olmasın?" dedim.

Ağzı utangaç bir sırıtmayla kıvrıldı. "O kadar yabancı yatak arkadaşları değiliz."

"Değiliz."

Ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğildiğinde onu izledim, sonra çoraplarımla eşofmanımı çıkardım. Komodinin üzerindeki saate baktım. Gece ikiyi epey geçmişti. Ne kadar süredir otobüste olduğunu hesaplarken kaşlarımı çattım. Beş saat mi? Altı mı?

"Hangi tarafı istersin?" diye sordu.

"Ne?"

"Yatakta." Orayı işaret etti.

"Ah. Fark etmez."

"Tamam." Kot pantolonunu, çalışma masamın önündeki sandalyenin üzerine koydu, sonra kazağını kafasının üstünden çekip çıkardı. Solmuş morluklar, bilekleriyle kollarını hâlâ yeşile boyuyordu.

Yavaşça yatağın kenarına otururken, beklenmedik şekilde kendimi California'da geçirdiğimiz yazı düşünürken buldum; bir zamanlar James'in babasına ait olan eski BMW'yi sırayla sürmüş, arabayla gri ve sisle bulanıklaşmış bir plaja gidip beyaz şarapla sarhoş olmuş, çıplak yüzüp kumların üzerinde uyuyakalmıştık.

T.me/Cinciva

"Del Norte'deki o geceyi hatırlıyor musun?" dedim, "sahilde uyuyakalm-"

"Sabah uyandığımızda kıyafetlerimizin hepsi ortadan kaybolmuştu."

Öyle hızlı söyledi ki o da bunu düşünüyor olmalıydı. Neredeyse gülecektim, ona döndüğümde James yorganı çekerken gözleri eskisinden daha parlaktı.

"Hâlâ ne olduğunu merak ediyorum," dedim. "Sence onları gelgit götürmüş olabilir mi?"

"Daha çok espri anlayışı olan ve sessizce hareket eden biri, arabaya çıplak olarak geri dönmemiz fikrinden hoşlanmış gibi."

"Tutuklanmamış olmamız bir mucize."

"California'da mı? Bundan daha fazlası gerekirdi."

Aniden eski hikâye –su, gri sabah ve James'in sözü, *bundan daha fazlası gerekirdi*– çok tanıdıktı, rahat hissettiremeyecek kadar son yaşanan olaylara yakındı. Gözlerini kaçırdı, hâlâ aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Yatağa girip yastıkları ittik, endişeli sessizlikte yatağa yerleşiyor gibi yaptık. Sırtüstü yattım, aramızdaki birkaç santimlik mesafenin birdenbire 100 kilometre gibi hissettirmesi beni dehşete düşürdü. Anma törenindeki küçük korkularım doğrulanmıştı; ölüm, Richard'ın bize eziyet etmesini engellemeyecekti.

"Işığı kapatabilir miyim?" diye sordu James.

"Elbette," dedim, ikimizin düşüncelerinin artık aynı yönde ilerlememesine sevinerek.

Lambaya uzandı, sonra karanlık çöktü. Bununla birlikte hafif, anlamsız bir panik geldi, artık James'i göremiyordum. Kolunu bulana kadar elimle yatağı yoklama dürtüsüyle savaştım. Sırf cevap vermesini duymak için yüksek sesle konuştum.

T.me/Cinciva

"Neyi düşünüp durduğumu biliyor musun? Bilirsin, Richard'ı düşündüğümde."

Sanki söyleyeceğim şeyi gerçekten öğrenmek istemiyormuş gibi geç cevap verdi. "Ne?"

"*Hamlet*'teki serçe."

Kıpırdandığını hissettim. "Evet, demiştin. *Ne olacaksa olsun.*"*

"O konuşmayı hiç anlamamıştım," dedim. "Yani anladım ama mantıklı gelmemişti. İntikam almak için bu kadar uğraşıp bir tür düzen sağladıktan sonra, Hamlet birdenbire kaderci oldu."

Şilte onun altında tekrar oynadı. Yüzünü bana çevirmek için dönmüş olabilirdi ancak oda bunun görünmeyeceği kadar karanlıktı. "Bence gayet iyi anlamışsın. Ona da hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Tüm dünyası yerle bir oluyor. Bunu durduramayacağını, düzeltemeyeceğini ya da değiştiremeyeceğini anladığında, yapacak tek şey kalmıştı."

Gözlerim yavaşça, çıldırtıcasına bir şekilde karanlığa alıştı. "Neymiş o?"

Gölgesi, karanlıkta omuz silkti. "Kendini akla. Suçu kadere at."

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

10. SAHNE

Ertesi sabah yavaşça bilincime kavuştum, gözlerim hâlâ kapalıyken uykunun kıyısında yüzüyordum. Bir şey omzuma doğru kıpırdandığında hatırladım: James. Hallsworth Evi'nde Meredith'in yanında uyuyarak geçirdiğim birkaç gecenin aksine, onun varlığını aniden ve şiddetle fark etmiştim.

Tek gözümü açtım, hareket etmeli miydim bilemesem de onu uyandırma riskine girmek istemiyordum. Gece bir ara bana doğru yuvarlanmıştı, başı omzuma yaslıyken her nefes verdiğinde soluğu kolumdan aşağı ilerliyordu. Doğrudan gözlerime vuran bir güneş huzmesinin şaşırtıcı parlaklığıyla, hareket etmek *istemediğime* dair tuhaf ve ani bir düşünce beni ele geçirdi. Yataktaki sıcak, uykulu ağırlığı yanımda doğal, rahat hissettiriyordu, *comme il faut**. Son derece hareketsiz hâlde yatarken neyi beklediğimi merak ettim, sonra yavaşça tekrar uykuya daldım.

Rüya görecek kadar uzun ya da derin uyumadım. Birkaç saniye hissettiren sürenin sonunda uyanmıştım, yakındaki kısık seslerin az çok farkındaydım. Fısıltılar şekil aldı, bir kıkırdama duyulup sertçe bastırılana kadar yükseldi. Yataktan doğruldum; James yanımda kıpırdansa da tamamen uyanmadı. Öfkeyle

* Fransızca 'doğru davranış'. –ç.n.

T.me/Cinciva

gözlerimi kırpıştırdım, sabahın keskin ışığında görebildiğimde kız kardeşlerime ters ters baktım. İkisi de pijamalarıyla kapının eşiğinde dikiliyordu. Leah alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp sessizce kıkırdamaya devam etti. Caroline kapı pervazına yaslanmış bana dik dik bakıyordu, sıska bacakları Ohio State kazağından bir çift Çin yemek çubuğu gibi dışarı fırlıyordu.

"İkiniz de dışarı çıkın," dedim.

Leah sesli bir kahkahaya boğuldu. James gözlerini açıp bana baktı, ardından bakışlarımı kapıya kadar takip etti. "Günaydın," dedi.

Caroline: "Erkek arkadaşın kim, Oliver?"

Ben: "Siktir git, Caroline."

James: "Ben James. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Leah bunu fazlasıyla komik buldu.

Caroline: "Annemle babama cinsel yönelimini açıklayacak mısın?"

Ben: "Cidden, odamdan çıkın."

Caroline (James'e): "Onda ne buluyorsun?"

James: "Dalga geçme. Oliver, sınıfımızdaki en ateşli kızla takılıyor."

Caroline: "Kızıl saçlı kız mı?"

James: "Aynen öyle."

Bir duraksama.

Caroline: "Siktir oradan."

Leah: "*Yok artık.* Onun Richard'la olduğunu sanıyordum!"

Caroline: "Evet, ona ne oldu?"

Ben: "Hiçbir şey olmadı, tamam mı? İkiniz de dışarı çıkın."

Battaniyeyi tekmeleyip yataktan çıktım, onları koridora kovaladım. Leah, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Oliver," dedi, berbat şekilde yüksek sesle fısıldayarak. "Senle Meredith gerçekten-"

T.me/Cinciva

"Konuyu kapat, bunun hakkında konuşmayacağım."

Onu merdivenlere doğru ittim, isteksizce yürümeye başlasa da Caroline merdivenlerin başında oyalanırken konuştu, "Annem, seninle erkek arkadaşının kahvaltıda bize katılıp katılmayacağınızı soruyor."

"Bunun yerine, neden sen gidip yemiyorsun?"

Gülümsemesi solup kaş çatmaya dönüştü. Söylediklerimden hemen pişman olsam da özür dilemedim. Kulağa 'pislik' gibi gelen bir şeyler mırıldanıp sessizce merdivenlerden indi. Odama geri döndüm. James yataktan çıkmış çantasını karıştırıyordu.

"Demek bunlar kız kardeşlerin," dedi. Biraz utandıysa da belli etmiyordu.

"Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi. "Benim hiç kardeşim olmadı."

"Eh, olmuş olmasını dileyerek fazla zaman harcama." Onun evde olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu ilk kez düşünerek kapıya doğru baktım. Ailemin James hakkında ne düşündüğünü pek umursamasam da onun ailem hakkında ne düşündüğünü umursuyordum. Babama kıyasla, kız kardeşlerim zararsızdı. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır demem. Ailenin geri kalanıyla tanışmak isterim."

"Sana söyledikleri hiçbir şeyin sorumluluğunu kabul etmiyorum."

"Aşağı gelmiyor musun?"

"Geliyorum," dedim. "Bir dakika sonra. Yolu bulabilir misin?"

Başını temiz, mavi kazağın yakasından geçirdi. "Hallederim."

O odadan çıktığında, hemen yeni bir tişörtle dün geceki eşofmanımı giydim. Kitap ayracımı *Kıskançlık Tiyatrosu*'nun içinden çıkarıp cebime attım. Merdivenin sahanlığında aşağı-

T.me/Cinciva

dan gelen sesleri dinliyordum. Duyduklarıma bakılırsa Leah, James'i California hakkında soru yağmuruna tutuyordu. Annem neredeyse tek kelime bile edemese de ettiğinde; kibar, şaşkın ve hafif şüpheci konuşmayı başardı. Babam çoktan evden ayrılmış gibi durduğu için rahatlayarak koridorda ilerleyip gizlice ofisine gittim, içeri girip kapıyı kapattım. Devasa bir bilgisayar monitörünün masanın üzerinde tarihöncesi bir canavar gibi uğuldadığı küçük, çirkin bir odaydı. Telefonu alıp kulağıma sıkıştırdım, ayracı tekrar cebimden çıkardım. Şükran Günü yemeği fiyaskosundan sonra, hafta sonu için Manhattan'a sığınmayı düşünmüştüm. Pervasız bir plan olsa da Meredith'le boş bir çatı katının olasılığı –orada ne olduğundan bağımsız olarak–, lisedeki yatak odamda Caroline ve ailemden saklanarak üç gün daha kapalı kalmaktan çok daha cazipti. Sonra James, bir tür ilahi müdahale gibi verandada belirmişti.

Telefon kulağımda yüksek sesle çaldı. Açmayacağını umarak ahizeyi biraz fazla sıktım.

"Alo?"

Mesafe ya da aramanın kalitesi yüzünden olabilirdi ancak sesi yeni uyanmış gibi sersem, şaşkın geliyordu. Sesindeki o tek alçak tını, karnımın alt kısmındaki korun alevlenmesini sağladı. Kapalı olduğundan emin olmak adına kapıya baktım.

"Meredith, merhaba benim, Oliver," dedim. "Dinle, James dün gece verandamda belirdi. Geleceğinden haberim olmasa da onu öylece burada bırakamam. New York planının olacağını sanmıyorum."

Kısa, sığ bir sessizlikten sonra konuştu, "Elbette."

T.me/Cinciva

11. SAHNE

Aralık ayının ilk günü parlak, taze ve buz gibiydi. Derslerin ertesi gün devam etmesi planlanmıştı, kampüse vardığımızda öğleden sonra dörtte Kale'ye geri dönmemize izin verileceği söylenmişti. James Frederick'le çay içerken Alexander'la Filippa, Bore's Head'deki her zamanki koltuğumuza yerleşip alkol karıştırılmış elma suyuyla ellerini ısıtıyorlardı. Meredith, LAGuardia'dan kalkacak rötarlı uçağını bekliyordu. Wren'den haber almamıştık.

Çantalarımı Hall'un üçüncü katına çıkardıktan sonra, Dekan Holinshed'le ani fon eksikliğime çözüm sunduğu kısa bir görüşme yaptım: Krediler, kullanılmamış burs paraları ve çalış-oku programının bir kombinasyonuydu. Dinleyip başımı salladım ve ona bolca teşekkür ettim, gitmeme izin verdiğinde çantamı tekrar omuzlayıp ağaçların arasındaki patikadan aşağı indim. Holinshed, çalış-oku işlerimden birinin Kale'nin temizliğiyle bakımını üstlenmek olacağını söylemişti. Aşağılanmış hissetmek aklıma bile gelmedi. Dellecher'dan ayrılmayacağım için öylesine vahim bir şekilde mutluydum ki isteseydi Hall'daki tüm tuvaletleri temizlerdim.

Burası biz ayrıldığımızda olduğu kadar dağınıktı. Talihsiz *Caesar* partisinden kalan çöplerin her yere dağıldığı mutfak-

T.me/Cinciva

tan başlamaya karar verdim. Bana temizlik malzemelerinin lavabonun altında olduğu söylenmişti, daha önce hiç keşfetme zahmetine girmediğim bir yerdi. Ama önce, kütüphanede ateş yaktım. Kale'de hava, sanki kış taşların arasından girip biz yokken burayı mesken edinmiş gibi acı verici derecede soğuktu Şöminenin üzerindeki sepetten birkaç sayfa gazete alıp buruşturdum, eski külleri temizlemeden onları iki yeni kütüğün altına sıkıştırdım. Şömine kibritleriyle birkaç dakika uğraşmak küçük ama kalıcı bir alevle sonuçlandı, ellerimi tekrar hissedene kadar ateşin üzerinde ovuşturdum.

Doğrulurken, aşağıda bir kapının açıldığını duydum. Bekleyerek donakaldım. Alexander üç saat erken mi dönmüştü? Ona sessizce küfredip dikkatle aşağı indim, onu mutfaktan uzağa yönlendirmek ve neden orada olduğuma dair makul bir mazeret bulmak için kafamı zorluyordum. (Aile dramımla ona veya diğerlerine yük olmak istemiyordum. Kendimize yetecek kadar dramamız vardı.)

Tanımadığım bir ses, beni aşağı ulaşmadan iki basamak önce durdurdu.

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü bütün çocuklar geri taşınmadan önce etrafa göz atmak istiyorum."

"Nasıl istersen, Joe."

Son basamağa çömelip kapı aralığından baktım. Yemek odasında, sırtları bana dönük iki adam duruyordu. Daha uzun boylu olanı tanımıştım, daha doğrusu kahverengi bomber ceketini tanımıştım. Colborne. Kısa boylu olanda mavi kapitone bir ceketle, el yapımı olduğundan neredeyse emin olduğum sarı ufak bir fular vardı. Asi, parlak kızıl saçlarının bir kısmı kafasının alevler içinde olduğu izlenimini veriyordu. (Eninde sonunda

T.me/Cinciva

adının Ned Walton olduğunu öğrenecektim.) Topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken etrafına baktı. "Ne arıyoruz, Şerif?"

"Bana Şerif deme," dedi Colborne, bu talimatı ilk kez vermediğini düşündüren bir iç çekişle. "Şerif değilim. Hiçbir şeye de dokunma."

Walton pencereye doğru yürürken, eldivenlerini parmak uçlarından ısırıp çıkardı ve ceplerine tıktı. Durduğu yerden iskeleyi görüp görmediğini merak ettim.

Walton: "İlk kez mi bir öğrencileri vefat etti?"

Colborne: "Yaklaşık on yıl önce bir dansçı intihar etmişti. Dördüncü sınıfa geçemediğini öğrendiğinde, odasına çıkıp bileklerini kesmiş."

Walton: "Tanrım."

Colborne: "Onu etrafta görürdüm. Güzel kızdı. Kâğıt mendilden yapılmış gibi görünürdü. Basın bu haberle çıldırdı, okulu 'öğrencileri çaresizliğe sürüklemekle' suçladı."

Walton: "Bu çocuğa olan da aynı şey mi?"

Colborne olduğu yerde dönerken elleri kalçalarındaydı, ifadesi gergin ve düşünceliydi. "Hayır. Anladığım kadarıyla gösterinin yıldızıymış. Kasabadaki o büyük kırmızı posterleri gördün mü? Üzerinde *Ben Caesar'ım* yazan."

"Evet."

"Bu o işte."

"Korkutucu bir çocuk," dedi Walton.

Colborne başını salladı. "Çocukların hiçbiri bu konuda bir şey demese de herkesin ondan hoşlanmadığı hissine kapıldım."

"Ah, hoşlanmıyorlar mı?" diye sordu Walton, tek kızıl kaşı kalkarken.

"Hayır."

Walton, odanın diğer ucundaki Colborne'a karşı kaşlarını

T.me/Cinciva

çattı. "Bu yüzden mi buradayız?" diye sordu. "Olayın kaza olduğuna karar verdiğimizi sanıyordum."

"Evet." Colborne'un yüzünden bir gölge geçti. "Öyle yaptık."

"Tamam," dedi Walton, kelime soru sorarmış gibi yüksek bir tınıyla bitmişti. Pencere pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Olayı bana baştan anlat."

"Yaklaşık dokuz gün önce," dedi, "dördüncü sınıflarla bir grup diğer drama öğrencisi, Güzel Sanatlar Binasında bir gösteridelerdi." Kuzeydoğuyu, GSB'yi işaret etti. Topuklarımın üzerine oturup dengemi sağlamak için elimi duvara koydum. Nefesim burnumdan hafif ve hızlı şekilde çıkarken, soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu. Colborne, bir ayağını dikkatle diğerinin önüne koyup odada geniş bir daire çizerek yürümeye devam etti. "Gösteri on buçuk gibi bitti," diye devam etti, "çocuklar ormandan geçip buraya, partinin temposunun çoktan arttığı yere geldiler. Müzik, dans, uyuşturucu, içki. Richard, bir şişe viskiyle kendini kütüphaneye kapatmış."

"Eğer yıldız oysa, neden orada saklanıyordu?"

"Eh, kimsenin bana söylemek istemediği şey bu. Herkes canının sıkkın olduğu konusunda hemfikir ama neden? Üçüncü sınıflardan biri, kız arkadaşıyla sorun yaşadığını öne sürdü."

"Kız arkadaşı kim?"

"Meredith Dardenne, bir başka dördüncü sınıf."

"Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Ailesi şu süslü saatleri yapıyor. İsteseler, bütün kasabayı satın alabilirler."

"Kimsenin onu suçlamamasının nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Colborne omuz silkti. "Anlayamadım. Fakat görünüşe göre, ikisi herkesin önünde ağız dalaşına girmişler. Gecenin sonunda, Meredith başka biriyle öpüşüyormuş."

T.me/Cinciva

Walton alçak sesli, tehlikeli bir ıslık çaldı. Ellerim dizlerimdeyken öne doğru eğildim. Kan göğsümle uzuvlarımdan yukarı fırlamış, kulaklarımı dolduruyordu.

Walton: "O kimmiş?"

Colborne: "Aslında kimse söylemek istemedi ama biri Oliver Marks'ı öne sürdü. O da bir başka dördüncü sınıf. Meredith'le üst kata çıktığını itiraf etse de ona göre sadece 'konuşuyorlardı'."

Walton: "Pek olası görünmüyor."

Colborne: "Bu kızı görmedin. Bunun ne kadar olası olmadığını anlayamazsın."

Walton kıkırdadı. "Bu konuda kız ne söyledi?"

"Eh, kızın hikâyesi çocuğunkiyle uyuşuyor," dedi Colborne. "Kız odasına çıktıklarını, Richard gelip kapıyı kırmaya çalışana kadar konuştuklarını iddia ediyor. Onu içeri almamışlar, en sonunda çekip gitmiş. İşte burada işler karışıyor."

"Nasıl karışıyor?"

Colborne, Walton'la yüz yüze durdu. Kendi kafa karışıklığı onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatmıştı. "O sıralarda –ve kimse saatin kaç olduğunu kesin olarak söyleyemiyor gibi– dördüncü sınıflar dışında hemen hemen herkes gitmiş. Richard, kız arkadaşının ortak arkadaşlarından biriyle belki takıldığı, belki de sadece konuştukları odadan hızla uzaklaşmış. Bir şişe Glenfiddich*'i alıp dışarı çıkmış. Zaten sarhoşmuş –hem de kavgacı bir sarhoş, herkes bu konuda hemfikir–, tökezleyerek kuzeninin James Farrow'la konuştuğu bahçeye çıkmış."

Walton: "Bir başka dördüncü sınıf mı?"

Colborne: "Marks'ın oda arkadaşı. Üst kattaki çatı katında yaşıyorlar."

---

* İskoçya'da üretilen bir viski. –ç.n.

T.me/Cinciva

Walton: "Peki, sonra ne oldu?"

"Kuzeni Wren, onu sakinleştirmeye çalışsa da onu 'başından savdı'. Farrow'un sözleri. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda ağzını bıçak açmadı. Olayın söylenenden daha şiddetli olup olmadığını merak ediyorum çünkü ikisi de onun ardından gitmedi. Her neyse, Farrow kuzenle kalırken Richard ağaçların arasında kaybolmuş." Colborne'un yüzü karardı, kalın kaşları gözlerinin üzerine inmişti. "Ertesi sabah sonuncu dördüncü sınıf Alexander Vass, sigara içmek için iskeleye inip onu suda bulana kadar kimse Richard'ı bir daha görmemiş. Yani, Richard'ın nerede veya neyin peşinde olduğunu bilmediğimiz yaklaşık üç saatimiz var."

İkisi de aynı dar pencereden dışarı bakarken kısa süreliğine sessiz kaldılar. Dışarıdaki gün, acı soğuğu yumuşatmada hiçbir etkisi olmayan keskin beyaz güneş ışığıyla doluydu.

"Adli tabip ne dedi?" diye sordu Walton.

"Pekâlâ, kafasına sert bir darbe almış ama neyle olduğunu söyleyemiyor. İlk başta onu öldürenin bu olduğunu varsaymıştık."

Walton'ın alnı kırıştı. "Değil miymiş?"

"Hayır." Colborne derince nefes verdi, omuzları bir iki santim çöktü. "Suya düştüğünde hayattaymış. Hayatta olsa da yüzüstü dönemeyecek kadar bilinçsiz veya sersemlemiş bir hâldeymiş. O her neyse tam yüzüne isabet etmiş, hasar kötü olsa da ölümcül olmamalıydı."

"Öyleyse nasıl öldü?"

"Boğuldu," dedi Colborne. "Tabiri caizse. Kendi kanında boğulmuş.

Kapıya arkamı dönüp sırtımı duvara yasladım. Başım dönerken nabzımın atışı zayıftı, sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Böyle mi hissettirdiğini merak ettim; havanın yavaş kaybı,

T.me/Cinciva

etraftaki suya karışan hayat, petrol sızıntısı kadar yoğun olan kendi kanının gözlerine ulaşıp tüm dünyayı kırmızıya boyayana kadar her boşluğa sızması. Oksijensizlikten boğulma. Bedenin iflas etmesi. Her şeyin kararması.

Colborne'un sesi keskin, net bir şekilde yan odadan duyuldu. "Aklıma yatmıyor. Bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

"Viski şişesini bulduk mu?"

"Ormanda, iskeleden yaklaşık 400 metre uzaktaydı. Kafasına onunla vurulmuş olabileceğini düşünsek de şişe sağlamdı. Boştu, sağlamdı, üzerinde kan ve Richard'dan başka kimsenin parmak izi yoktu. O zaman, gecenin üçüyle altısı arasında ne halt ediyordu?"

"Ölüm zamanı bu muydu?"

"Adli tabibin en iyi tahminiyle."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Saklandığım yerde kıpırdamaya cüret etmedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Walton, sonunda.

Colborne yumuşak, sabırsız bir ses çıkardı. Onu tekrar görene kadar yavaşça ilerledim, dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış bir hâlde başını sallıyordu. "Bu çocuklar," dedi. "Dördüncü sınıflar. Onlara güvenmiyorum."

"Neden?"

"Bir grup kahrolası *aktörler*," dedi Colborne. "Gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor olabilirler, nereden bileceğiz?"

"Tanrım." Tekrar sessizleştiler ta ki Walton, "Ne yapacağız?" diyene kadar.

"Onları sıkı gözetim altında tutacağız. Birinin çözülmesini bekleyeceğiz." Boş yemek odasına göz attı. "Altısı, yalnız bir şekilde buraya kapanacaklar. Uzun sürmez."

Onlar mutfağa doğru ilerlerken döşemeler gıcırdadı.

T.me/Cinciva

"Paramı kuzene yatırıyorum," dedi Walton.

"Belki," dedi Colborne. "Göreceğiz."

"Nereye?"

"Ormanda şişeyi bulduğumuz yere kadar yürümek, Richard'ın oradan iskeleye nasıl indiğini anlayabilecek miyim görmek istiyorum."

"Tamam, sonra ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. "Bir şey bulup bulmayacağımıza bağlı."

Walton cevap verse de sesi o kadar alçalmıştı ki ne dediğini duyamıyordum. Kapı, arkalarından gıcırtı ve gümbürtüyle kapandı. Yere kayarken bacaklarım güçsüz, kemiksizdi. Richard devasa bir şekilde zihnimde belirdi, konuşabilseydim ona şunu söylerdim, *Bir yandan ölümle uğraşırken /Derinliklerin gizlerini seyredecek vaktiniz oldu demek?**

Kafamdaki fantezide buna şöyle cevap verdi, *Sanırım oldu; birkaç kez ruhumu teslim etmeye çalıştım /Ama kindar sular izin vermedi çıkışıma, /Salmadılar ruhumu, bırakmadılar boşluğa.*

Yaşadığınız bu işkenceden uyanmadınız mı?[2] diye sordum.

En sonunda Shakespeare'i bıraktı. Sadece, 'Hayır' dedi.

---

*,2 William Shakespeare, III. Richard, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 36 —ç.n.

T.me/Cinciva

12. SAHNE

Derslerin başladığı ilk günümüz, şaşırtıcı derecede sakindi. Wren ortaya çıkmamıştı, Meredith pazartesi gecesi o kadar geç gelmişti ki hiçbirimiz onu görmemiştik ve salı gününü dinlenerek geçirmesine izin verilmişti. Sadece erkekler ve Filippa'dan oluşan seyircilerle, öğretmenlerimiz Şükran Günü'yle Noel arasındaki kısa dönemin neleri kapsayacağını açıklamaktan memnun görünüyorlardı: *Romeo ve Juliet*, silahlı mücadeleye giriş ve vize konuşmaları.

Dördümüz Kale'nin kütüphanesinde (önceki gün benim tarafımdan titizlikle toplanmıştı), yeni monologlarımızı yazıp onları gözden geçirmeye başladığımızda akşam çökmüştü. Her masanın üzerine tükenmez, kurşun ve fosforlu kalemler, defterler, kadehler saçılmıştı. Harlı ateş tüm odayı aydınlatsa da soğuğu tamamen uzak tutmuyordu. Filippa'yla ben kanepede dip dibe oturmuştuk, üzerimizde kalın yün battaniye vardı. Göz kapaklarım bir saat önce düşmeye başlamıştı, sonunda kapanmalarına izin verdim. Filippa'nın yazı yazarken ısrarla bacağıma doğru sallanan sol ayağının sürekli hareketi olmasaydı uyuyakalabilirdim.

En yeni parçamın sözcükleri, alakasız ve kaotik bir hâlde kulaklarımın arasında yankılanıyordu, henüz düzenlenip hafızama işlenmemişti. Bana şaşırtıcı derecede güçlü bir şey ver-

T.me/Cinciva

mişlerdi, *Kral John'un Yaşamı ve Ölümü*'nden Piç Philip'in heyecan verici savaş konuşması:

Soylu hükümdarlar, kulak verin bana:
Kudüslü askerler gibi yapın,
Dost olun bir süre, birleştirin güçlerinizi
Ve yöneltin tüm acımasızlığınızı bu şehrin üzerine.
Ne zamanki yerle bir ederiz onları,
O zaman meydan okuruz, hercümerç olup saldırırız birbirimize,
*Yollarız öldürdüklerimizi cennete ya da cehenneme.**

Ufak bir ses, "Merhaba. Üzgünüm geciktim," dediğinde doğruldum.

"Wren!" James sandalyesinden fırladı.

Hülyalı ve yorgun gözlerle kapı eşiğinde dikiliyordu, omzunda küçük bir çanta asılıydı.

"Geri gelmeyeceğini sandık," dedi Alexander, Meredith'in odasına doğru pis bir bakış atarak.

"Benden bıktınız mı?" diye sordu Wren, James çantasını onun omzundan alıp yere koyarken.

"Tabii ki hayır. Nasılsın?" Filippa kollarını çoktan açmış bir hâlde ayağa kalktı.

Wren onun kucağına doğru ilerleyip beline sımsıkı sarıldı. "Şimdi daha iyiyim."

Filippa'nın ardından, ben de koltuktan kalktım. Aptalca bir sevgiyle kollarımı ikisinin etrafına doladım. "Biz de."

Alexander küçük bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?" dedi. "Grup sarılması mı? Bunu yapacak mıyız?"

"Kapa çeneni," dedi Wren, yanağını Filippa'nın omzuna bastırmıştı. "Bunu berbat etme."

---

* William Shakespeare, Kral John'un Yaşamı ve Ölümü, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 29-30 –ç.n.

T.me/Cinciva

"İyi." Kısa bir an sonra, Alexander'ın uzun maymun kolları hepimizi ezdi. Sonra James de bize kenetlendi.

Dengemizi kaybedip sallandık, Wren insan düğümümüzün ortasında kapana kısılmıştı ve gülüyordu. Ses, ılık bir nefes gibi bir vücuttan diğerine akıcı biçimde hareket ederken içimizi titretti.

"Burada neler oluyor?"

Herkesin kafasının üzerinden koridora doğru baktım. "Meredith."

Çıplak ayakla, makyajsız yüzüyle, tayt ve bir zamanlar Richard'a ait olduğuna son derece emin olduğum uzun bir tişörtle kapı eşiğinde dikiliyordu. Saçları dağılmışken gözleri gölgeli, yavaştı. Onu havaalanından beri görmemiştim, biraz nefesim kesilmiş gibi hissediyordum. Küçük grubumuz dağıldı, Wren ortadan tekrar belirene kadar her birimiz yarım adım geri çekildik. Meredith'in sert ifadesi yumuşadı. "Wren."

"Ben." Hafifçe gülümsedi. Meredith gözlerini kırpıştırdı, sendeleyerek odaya girip onu kucakladı. İkisi aynı anda sarılıp gülerken neredeyse düşüyorlardı, onları sehpaya çarpmadan önce zar zor yakaladım.

Çarpışan dirseklerimiz ve ezilen ayak parmaklarımız sızlarken doğrulduğumuzda, Meredith Wren'i bırakıp konuştu, "Vakti gelmişti. *Hiç üzülme; yerin başımız üstündedir her zaman**."

Filippa: "Yorgun olmalısın. Londra'dan ne zaman ayrıldın?"

Wren: "Dün sabah. Şükran Günü'nde yaptıklarınızı duy-

* William Shakespeare, Antonius ve Kleopatra, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 5. Sahne, s. 86 –ç.n.

T.me/Cinciva

mak isterdim ama kimseyi uyuyakalarak gücendirmek istemiyorum."

Alexander: "Aptal olma. *Hadi yat. İhtiyacın var dinlenmeye*[*]."

James: "Bavulun nerede?"

Wren: "Aşağıda. Henüz onu taşımaya cesaret edemedim."

James: "Ben alırım."

Wren: "Emin misin?"

"Bırak gitsin," dedi Meredith, Wren'in alnına düşen saçlarını geriye doğru iterken. "Birinin seni taşımasına ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

"Hadi," dedi Filippa. "Yerleşmene yardım edeyim."

İkisi koridorun ilerisinde gözden kaybolurken, James merdivenlerde ortadan yok oldu. Alexander bana uykulu bir gülümseme sunarken konuştu, "Çetenin hepsi burada." Gözleri tembelce benden Meredith'e kaydığında, yüzündeki sırıtış silindi. Meredith'in tüm nezaketi Wren'le birlikte odadan çıkmış gibiydi, sert ve sarsılmaz bir bakışla bana bakıyordu. "Pekâlâ," dedi Alexander. "Sanırım yatmadan önce gidip sigara içeceğim." Atkısını sıkıca boynuna doladı, 'Secret Lovers[**]' şarkısını ıslığıyla çalarak odadan çıktı. (Arkasından koşup onu merdivenlerden aşağı tekmelemeyi düşündüm.)

Meredith yine Flamingo pozundaydı, bir ayağı diğer dizinin iç tarafına tünemişti. Bunun bile zarif görünmesini sağlıyordu. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için, onları gereğinden fazla rahat hissettiren arka ceplerime koydum.

"New York nasıldı?" diye sordum.

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 107 –ç.n.

** Atlantic Starr'ın bir şarkısı. İngilizcede 'Gizli Âşıklar' demektir. –ç.n.

T.me/Cinciva

"Bilirsin, koşuşturmaydı," dedi ilgisizce. "Geçit töreni vardı."

"Doğru."

"Ohio nasıldı?"

"Berbattı," dedim. "Her zaman öyle."

New York'a gidebilecek olsam da gitmediğim gerçeği, aramızda öylesine asılı kalmıştı ki bundan bahsetmemize gerek yoktu.

"Ailen nasıl?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Caleb'ı yalnızca bir kez gördüm, diğer herkes Kanada'da."

"Ah."

Onu boş bir apartman dairesinde, etrafında onu Richard'ın ölümünden uzaklaştıracak hiçbir şey olmadan başıboş dolaşırken hayal edebiliyordum. Muhtemelen, tatillerimiz o kadar farklı değildi; farklı bir tür olabileceklermiş gibi kardeşler ve ebeveynlerden izole şekilde saatlerce kitap okuyup tavanı izlemek. Elbette, James'in arkadaşlığı beklenmedik biçimde başıma gelmişti, Meredith o kadar şanslı olmamıştı. İmkânsız bir özür, dilimi damağıma yapıştırdı.

Kollarını kavuşturup konuştu, "Söyleyecek bir şeyin yoksa ben yatmaya gidiyorum."

Yoktu. Çaresizce bir şey söylemek istesem de zihnim bomboştu. Kelimeleri benim kadar seven biri için, beni bu kadar sık başarısızlığa uğratmaları inanılmazdı. Beni izleyerek bekledi, ona hiçbir şey söylemediğimde kayıtsızlık maskesi bir anlığına çatladı ve altındaki sessiz hayal kırıklığını gördüm. "Peki," dedi. "İyi geceler öyleyse."

"Ben... Meredith, bekle."

"Ne?" diye sordu, sorusu donuk ve yorgundu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verirken kararsızdım, emin değildim ve güzel konuşamadığım için kendime küfrediyordum. "Sen... Yalnız mı uyumak istiyorsun?"

T.me/Cinciva

"Bilmiyorum," dedi. "Benimle mi yoksa James'le mi yatmak istersin?"

Yanaklarımda yükselen sıcaklığı saklamayı umarak gözlerimi kaçırdım. Tekrar ona baktığımda kafasını sallıyordu, ağzının bir kenarı acıma ve küçümseme arası bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Cevabımı beklemedi, sadece dönüp yine koridorda ilerledi. Gidişini izledim, zihnimin çarkları dönerek zayıf, yetersiz yanıtlar üretiyordu ta ki o gidene ve bir şey söylemek için çok geç olana kadar.

Şöminenin yanında oyalandım, peşinden gidip gitmemeyi –odasına dalıp ona duvara dayayıp öyle sert sözler için nefesi yetmeyene kadar öpmeyi– ya da sadece Kule'ye çekilip uyumayı denemeyi kafamda tarttım. İlki için fazla korkak, ikincisi için fazla huzursuzdum. Her iki eylemi de gerçekleştiremeden, paltoma uzandım.

Gece o kadar soğuktu ki dışarı çıkmak surata yenen bir tokat gibi hissettiriyordu. Ağaçların arasından yola koyulduğumda kulaklarımı ısıtmak için omuzlarımı kamburlaştırmıştım, karanlıkta tökezlememe neden olabilecek kökler ve kayalar için zemini izliyordum. Nerede olduğumu tam anlayamadan iskeleye ulaşmıştım. Sanki gidecek başka mantıklı bir yerim yokmuş gibi, ayaklarım beni otomatik olarak buraya getirmişti. Geceleri göl simsiyahtı, ayna kadar durgundu, yüzeyinde mükemmel bir şekilde yansıyan beş yüz yıldız vardı. Gökyüzünde ay yoktu; sadece ayın olması gereken yerde, yıldızların arasında yuvarlak bir boşluk vardı. Alexander iskelede tek başına oturmuş, bacaklarını suyun üzerine doğru sarkıtmıştı.

İskelenin sonuna yürüyüp onun arkasında durdum. Yaklaştığımı duymuş olmalıydı ancak tepki vermek yerine yalnızca elleri dizlerinin arasında kavuşturulmuş hâlde göle bakarak öylece oturdu.

T.me/Cinciva

"Sana katılabilir miyim?" diye sordum, sözlerim bir bulut hâlinde dışarı çıkmıştı.

"Elbette."

Yanına oturdum, kısa süreliğine ikimiz de konuşmadık.

"Sigara ister misin?" dedi, sonunda.

"Evet, bir tane alabilirim."

Bakmadan montunun içine uzandı, sonra bana esrarlı sigara uzatıp çakmak bulmak için ceplerini karıştırdı. Ateşi yaktığında olabildiğince derin bir nefes aldım, dumanın kavurucu sıcağını boğazımda hissettim.

"Teşekkürler," dedim ikinci nefesimden sonra, sigarayı ona geri verdim.

Başını sallarken gözleri ileriye dönüktü. "Nasıl gitti?"

Meredith'le yaptığım konuşmayı kastettiğini varsaydım. "İyi değil."

Bir süre sessizce oturduk, dumanla nefesimiz suyun üzerinde sürüklenirken birbirlerine dolanıyordu. Meredith'i kafamdan atmaya çalışsam da güvenli bir dikkat dağıtmaya sahip değildim. Zihnimin her köşesinde şüpheler ve korkular, en ufak bir kışkırtmada atlayıp dişlerini bana geçirmeye hazır şekilde dört ayak üzerine çökmüşlerdi.

"Colborne Kale'deydi," dedim, aslında planlamadan. Kulak misafiri olduğum şeyi hiçbirine söylememiş olsam da bu bilgiye sahip olmak tehlikeydi, bu konuda kendime güvenmiyordum.

"Ne zaman?" siye sordu.

"Dün."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır ama başka bir polisle konuştuğunu duydum. Genç kızıl bir adam. Daha önce görmemiştim."

Alexander ağzı dolusu dumanı yuttu, duman burun deliklerin-

T.me/Cinciva

den ejderha misali çıktı. "Ne hakkında konuşuyorlardı?" diye sordu, gerçekten bilmek istemediğini düşündüren bir çekingenlikle.

"Bunların... hepsi hakkında." Gölü, iskeleyi ve ikimizi içeren gevşek, belirsiz bir hareket yaptım.

"Bir şeyden şüphelendiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Alexander. Onu çok iyi tanımayan birine, korkmuş gibi gelmeyebilirdi.

"Yalan söylediğimizi biliyor. Sadece ne hakkında olduğunu bilmiyor."

"Siktir."

"Evet."

İzmariti emdiğinde ucu, Illinois'nin kasvetli vahşi doğasındaki tek parlak kor gibi turuncu bir alevle parladı. Ağızlık kısmından başka pek bir şey kalmamıştı. Bana verdi, son kez içime çekip sigarayı söndürdüm.

"Peki ne yapacağız?"

"Hiçbir şey, sanırım," dediğinde, o boş kelime 'hiçbir şey' yumruklarımı ceplerimde sıkmama neden oldu. "Hikâyemize bağlı kalacağız. Paniğe kapılmamaya çalışacağız."

"Diğerlerine söylemeliyiz. Birimizin hata yapmasını bekliyor."

Kafasını salladı. "Öğrenirlerse, tuhaf davranmaya başlarlar."

Gerçekten ne kadar tehlikede olduğumuzu merak ederek alt dudağımı dişledim. Parti gecesi, James'le banyoda karşılaşmamı düşündüm. Sözsüz bir anlaşmayla, bundan diğerlerine bahsetmemiştik. Gereksiz, önemsizdi. Fakat sır saklayanların sadece biz olmama ihtimali, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Hepimiz, Colborne'a söylediğimiz gibi birbirimize yalan söylemiş olsaydık... bu düşünceyi tamamlayamadım.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Kale'den ayrıldıktan sonra."

T.me/Cinciva

"Bilmiyorum." Kimi kastettiğimi biliyordu. "Ormanda sendeleyerek dolandığını pek sanmıyorum."

"Sen neredeydin ki?"

Bana şüpheli bir bakış atarken konuştu, "Neden?"

"Sadece merak ettim. Ben yukarı çıktıktan sonra yaşanan her şeyi kaçırdım."

"Sana söylersem, çeneni kapalı tutacağına yemin etmelisin."

"Neden?"

"Çünkü senin aksine," dedi mağrur bir tavırla. "Biriyle aramda olanları ifşa edip tüm okulun bilmesini sağlamam."

Yarı meraklı yarı sinir olmuş bir hâlde, "Kiminleydin, ahmak?" dedim.

Ağzında kibirli bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı. "Colin."

"Colin? Erkeklerden hoşlandığını düşünmemiştim."

Alexander'ın gülümsemesi, keskin köpek dişlerini gösterecek kadar büyüdü. "O da düşünmüyordu."

İsteksizce güldüm ki bu daha iki dakika önce imkânsızmış gibi geliyordu. *"Hemen amirimizi çağırın. Bu ülkede yapılan en büyük hayınlığa el koymuş bulunuyoruz.**"

"Söyleyene de bak."

"Tanrı aşkına," dedim. "O başlattı."

"Belli. Alınma Oliver ama bir şeyi başlatmak senin MO**'n değil."

Başımı iki yana salladım, Meredith'le yaptığım konuşmanın bitmek bilmeyen burukluğu eğlencemi soldurdu. "Çok aptalım."

---

* William Shakespeare, Kuru Gürültü, çev. Sevgi Sanlı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 3. Sahne, s. 62 –ç.n.

** Latince. Modus Operandi: kişinin çalışma yöntemi ya da alışkanlığını tanımlamada kullanılır. –ç.n.

T.me/Cinciva

Alexander: "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de aynı şeyi yapardım."

Ben: "Sen *nesin*?"

Alexander: "Cinsel olarak iki tarafta da yaşayabilen amfibiler gibiyim."

Ben: "Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey."

Alexander: "Sen de denemelisin."

Ben: "Bir yıl yetecek kadar cinsel talihsizlik yaşadım, teşekkürler."

İç çekip suyun yüzeyindeki yansımama baktım. Yüzüm bir şekilde tanıdık gelmiyordu, neyin farklı olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım. Farkındalık yumruk gibi mideme indi: Normalden daha dağınık olan saçlarım ve zayıf yıldız ışığında çökmüş mavi gözlerimle neredeyse Richard'a benziyordum. Mide bulandırıcı bir an için, gölün dibinden bana baktı. Hızla yukarı baktım.

"İyi misin?" diye sordu Alexander. "Bir an kendini suya atacakmışsın gibi göründün."

"Ah. Hayır."

"İyi. Yapma." Ayağa kalktı. "Hadi. Hava buz gibi, seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Tamam." Ayağa kalkıp kucağımdaki külleri silkeledim.

Alexander ellerini ceplerine soktu, karşı kıyıyı örten karanlığı izliyordu. "Colin'in odasından dönüyordum," dedi, konuşmayana devam edene kadar bu rasgele bir detay gibi göründü, "onu bulduğumda. Sigara içmek için buraya geldim ve... İşte oradaydı. Hayatta olup olmadığını kontrol etmeyi bile düşünmedim, tamamen ölü görünüyordu. Beni duymamış olmalı."

T.me/Cinciva

Bana bunları neden söylediğini bilmiyordum. Belki de o korkunç keşif anını her sabah yaşıyordu, tıpkı benim neredeyse gözlerimi her kapattığımda midemin bulandığını hissedip kendimi boğazıma kadar anılara batmış hâlde bulduğum gibi.

"Tuhaf olan ne biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Suda kan olsa da iskelede yoktu."

Ayaklarıma baktım. Ahşap temiz, kuruydu. Yıllarca rüzgâr, güneş ve su tarafından kemik gibi ağartılmıştı. Zerre kırmızı yoktu. Lekeli bir nokta yoktu.

"Yani?"

"Yani suratı ezilmişti. Kafasını vurup suya düştüyse... Nereye vurdu?"

Sigaramızın izmariti, iskelenin en ucunda için için yanıyordu. Alexander onu ayakkabısının ucuyla iterek suya attı. Küçük dalgalar çarpma noktasından dışa doğru hareket ederek gökyüzünün yansımasını çarpıttığında, yıldızlar yanıp sönerek bir var olup bir kayboldular.

"Kuşu düşünüp duruyorum." Bunu söylemek istememiştim bile. Bu bir tikti, dürtüydü; sanki kelimeleri ağzımdan çıkarırsam görüntüyü de kafamdan çıkarabilirmişim gibi.

Bana yan yan baktı, fazlasıyla şaşırmıştı. "Ne kuşu?"

"*Hamlet*'teki. Richard'ın bana hatırlattığı şey buydu."

"Ah," dedi. "Onu *serçe* olarak görebileceğimden emin değilim. Bu çok... narin."

"Öyleyse ne tür bir kuş olurdu?"

"Bilmiyorum. Kendi yansımasına kur yapmaya çalışırken pencereye çarpan türden."

T.me/Cinciva

Ona tuhafça bakma sırası bende olsa da göz göze gelir gelmez gülmek istedim. Onun da aynı dürtüyle savaştığını fark edene kadar dehşete kapılmıştım.

"Aman Tanrım," dedim, kafamı sallarken. Alexander tuttuğu nefesin bir patlamayla dışarı çıkmasına izin verirken hafifçe kıkırdadı. "Ne zaman bu kadar korkunç insanlar olduk?"

"Belki de hep korkunçtuk." Omuz silkti, kahkahasından geriye kalan beyaz bulutun parıldayıp yok olmasını izledi. Hoş mizacı da onunla birlikte kaybolmuş gibiydi, tekrar konuştuğunda sesi kırılgandı. "Veya belki de bunu Richard'dan öğrendik," dedi.

Bu, beni Colborne'dan daha çok korkuttu.

T.me/Cinciva

13. SAHNE

Bir hafta sonra, kahvaltı için yemekhaneye geldiğimizde orayı tatil heyecanıyla uğuldarken bulduk. Her masada insanlar davetiyeleri yırtıp açıyor, –son olaylara meydan okuyarak her yılki gibi yapılacak olan– maskeli Noel balosu hakkında gevezelik ediyorlardı. Kargaşa, haftalar süren öne eğik başlar ve sert, somurtan yüzlerden sonra şaşırtıcı şekilde tazeleyiciydi.

"Postaları kim alıp getirmek ister?" diye sordu Alexander, kendine özgü bir iştahla mücver yığınına yumulurken. (Filippa, daha fazla öğün atlarsa eriyip ortadan kaybolacağı konusunda ısrar ederek onu kahvaltı için zorla yataktan kaldırmıştı.)

"Neden zahmet edelim?" diye sordum. "İçinde ne yazdığını biliyoruz."

Filippa kahvesinin buharını üfleyip konuştu, "Bu yıl biraz farklı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Bir nevi normale dönmeye çalışıyorlar gibi görünüyor."

"Buna şükürler olsun," dedi Alexander. "Dik dik bakılmaktan bıktım."

"Daha kötü olabilirdi." Wren tabağındaki yumurtaları yemek yerine, oradan oraya itiyordu. Günlerdir hiçbir şey yememişçesine zayıf, solgun görünüyordu. "İnsanların bakışları sanki yokmuşum gibi içimden geçiyor ve etrafımdan dolanıyor."

T.me/Cinciva

Diğer öğrenciler maskeli balo hakkında, ne giyecekleri ve balo salonunun ne kadar muhteşem olacağı konusunda konuşurken, biz birbirimizin bakışlarından ve Richard'ın boş sandalyesinden kaçınarak sessizlik içinde oturduk. Colin (ben hariç kimse fark etmeden) elini Alexander'ın sandalyesinin arkasında koyarak masamızda belirdiğinde, tecrit büyüsü bozuldu.

"Günaydın," dedikten sonra kaşlarını çattı. "Herkes iyi mi?"

"Evet." Alexander biraz şiddetli şekilde çatalını sosise sapladım. "Sadece Kale'de kendi cüzzam karantinamızı kurmayı düşünüyorduk."

"Bakıyorlar, değil mi?" dedi Colin, herkesin masamıza ne kadar uzak oturduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakarak.

"Röntgenci küçük şerefsizler," dedi Alexander, sosisi ikiye bölerken dişleri giyotin gibi kapandı. "Seni geri kalanımızla birlikte sürgüne gönderen nedir?"

Colin tanıdık –küçük, kare– bir zarfı kaldırıp gösterdi, ön tarafında Frederick'in yazısının siyah lekesi vardı. "*Romeo ve Juliet*'le görevlendirilmişiz," dedi. "Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Öyle mi?" Alexander sandalyesinde arkaya doğru dönerek hepimizin posta kutularının bulunduğu yere baktı.

"Onları almamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Meredith sandalyesini geri itip peçetesini oturduğu yer bıraktı. "Bir kahveye daha ihtiyacım var. Ben giderim."

Masadan kalktı, yemekhanenin diğer tarafına geçerken insanlar onun talihsizliğinin bulaşıcı olmasından korkarcasına otomatik olarak yolundan çekildiler. Biraz öfke ya da endişe hissettim (artık ikisini birbirinden ayıramıyordum, Richard'ın

T.me/Cinciva

ölümünden sonra bir şekilde ayırt edilemez hâle gelmişlerdi), bir parça pastırmayı ikiye böldükten sonra onu tamamen parçalayana dek ezdim. Herkesi görmezden geldiğimi fark etmemiştim ta ki Filippa, "Oliver?" diyene kadar.

"Ne?"

"Pastırmana işkence ediyorsun."

"Üzgünüm, aç değilim. Sınıfta görüşürüz."

Ayağa kalkıp tabağımı mutfağa taşıdım. Üzerindeki yiyecekleri sıyırmakla uğraşmadan direkt çöpe döktükten sonra tekrar dışarı çıktım. Meredith hâlâ posta kutularını karıştırıp mektuplarımızı topluyordu. Tekrar kafalarını kahvaltılarına gömerek şiddetle Yunanca fısıldayana kadar onu izleyen dil öğrencilerinin olduğu masaya dik dik baktım.

"Meredith," dedim, beni yalnızca onun duyabileceği kadar yakına geldiğimde.

Başını kaldırdı, gözleri yüzümde kayıtsızlıkla gezindikten sonra posta kutularına geri döndü. "Efendim?"

"Bak," dedim tereddüt etmeden. Öğrenci topluluğunun geri kalanından duyduğum rahatsızlık, beni bir şekilde normalden daha cesur yapmıştı. "Geçen gece ve Şükran Günü için özür dilerim. Aramızda ne olduğunu bilmediğini itiraf eden ilk ben olacağım. Fakat çözmek istiyorum."

Eli *Stirling, Wren* etiketli olanın kenarındayken posta kutularını karıştırmayı bıraktı. Hemen yanındaki Richard'ın posta kutusu boştu. İsmini kaldırmamışlardı. Kendimi onu görmezden gelip Meredith'e bakmaya zorladım. İfadesi anlaşılmaz olsa da en azından beni dinliyordu.

"Neden gidip bir şeyler içmiyoruz?" diye sordum, biraz daha yaklaşarak. "Sadece ikimiz. Herkes sanki bizi sanki bir realite şovuymuşuz gibi izlerken doğru düzgün düşünemiyorum."

T.me/Cinciva

Kollarını kavuştururken şüpheyle konuştu, "Randevu gibi mi?"

Doğru cevabın ne olduğundan emin değildim. "Sanırım. Bilmiyorum. Oraya vardığımızda çözeriz."

Yüzü yumuşadı, bir kez daha ne kadar güzel olduğu gerçeğiyle afalladım.

"Tamam. Bir şeyler içeriz." Elime birkaç zarf koydu, beni aptalca arkasından bakarken posta kutularının yanında bırakarak gitti. Onun yokluğunda, dil öğrencilerinin bana baktıklarını fark etmem bir iki dakikamı aldı. İç çekip onları görmemiş gibi yaparken ilk zarfımı açtım. Ön taraftaki yazı uzun ve kıvrımlıydı; Frederick'in bitişik, eğik karalamalarına hiç benzemiyordu. Arkasına, Dellecher armasını taşıyan mum mühürle mavi ipek bir kurdele yapıştırılmıştı. Parmağımı altına kaydırıp zarfı açtım. Not kısaydı, tarih dışında son üç yılınkiyle aynıydı.

Geleneksel MASKELİ NOEL BALOSU'na içtenlikle davetlisiniz.

Lütfen 20 Aralık Cumartesi akşamı,
saat 20.00 ile 21.00 arasında
Josephine Dellecher Balo Salonu'nda olunuz.
Maske ve resmî kıyafet zorunludur.

İkinci zarf daha küçük, daha az süslüydü. Onu yırtıp açarak içindeki yazıyı hızlıca taradım.

Lütfen 20 Aralık saat 20.45'te balo salonunda olunuz.
I. Perde, 1,2,4,5. Sahneler; II. Perde, 4. Sahne ve
III. Perde, 1. Sahne için hazır geliniz.

T.me/Cinciva

BENVOLIO'yu canlandıracaksınız.

Lütfen 15 Aralık saat 12.30'da kostüm provası için kostüm dükkânına geliniz. Lütfen 16 Aralık saat 15.00'te dövüş koreografisi için prova salonuna geliniz. Bunu akranlarınızla tartışmayınız.

Masamıza dönmeden yemekhaneden ayrıldım. Colin yerime oturmuştu. Hepsinin zarfları açılmıştı, Frederick'in kimin notunda ne yazdığını merak ederek sırayla birbirlerine bakıyorlardı. İlk defa, gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

T.me/Cinciva

14. SAHNE

Kış dönemi programımız o kadar kaotikti ki Meredith'le Kale'den kaçmak için boş bir an bulabilmemiz beş gün almıştı. James, Wren ve Filippa ayrı odalarına çekilmişlerdi –muhtemelen repliklerini öğreniyorlardı; haklarını vermek için yeterli zamanımız zar zor vardı–, Alexander akşamın erken saatlerinde ortadan kaybolmuştu (büyük ihtimalle Colin'le olduğunu düşünsem de bu hipotezi kendime sakladım). *Romeo ve Juliet*'le vize konuşmalarımız üzerine yapmamız gereken çalışmalar yüzünden, hepimiz alışılmadık şekilde gergindik. Huzurlu bir içki fikri son derece çekici olsa da Meredith'in benden önce içeri girmesi için kapıyı tutarken bile, ikimizin de gerçekten zamanı olduğundan emin değildim.

Günü (Pazar) ve ayın yirmisinden önce yapmamız gereken (sersemletici) iş miktarı göz önüne alındığında, buranın çoğunlukla boş olacağını düşünmüştüm. Bore's Head şaşırtıcı derecede kalabalıktı, Megaralı Öklid*'in karşı cins gibi giyinme alışkanlığının önemi hakkında yüksek sesle tartışan bir grup felsefe öğrencisi bizim masamıza oturmuştu.

"Hepsi dışarıda ne yapıyor?" diye sordum, Meredith beni odanın karşı tarafındaki küçük masaya yönlendirirken. "Ödevleri yok mu?"

* Megara felsefe okulunu kuran Yunan filozof. –ç.n.

T.me/Cinciva

"Evet ama bir oyunun yarısını ezberlemeleri gerekmiyor," dedi. "Bizim bakış açımız biraz çarpık."

"Öyle olmalı," dedim. "Bize içki alayım."

Ben bara ulaşmak için sandalye ve taburelerin arasında ilerlerken, o oturmuş (sanki ezbere bilmiyormuşuz gibi) kokteyl listesine bakıyordu. Solumdaki çocuk –sanırım üçüncü sınıf dans öğrencisi– bir bardak bira ve limonlu votka soda istediğimi duyunca bana pis bir bakış attı. Ben parayı öderken kafasını sallayıp tek kelime etmeden bardağını ağzına götürdü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım barmene. Uzatılmış ayak bilekleri ve yerdeki ıslak noktalardan kaçınırken, üzerime bir şey dökmemeye çalışarak iki içkiyi de odanın karşı tarafına taşıdım. Meredith minnetle votkasını aldı, birbirimize hiçbir şey söyleyemeden önce yarısını içti.

Konuşmamız beklenmedik şekilde tuhaftı. Konuşma ödevlerimizle yaklaşan maskeli balo hakkında yüzeysel, aptalca sözler sarf ettik; tüm bu süre boyunca gerçekten yalnız olmadığımızın tamamen farkındaydık. Bizimki arka arkaya dizilmiş masaların üçüncüsüydü, biz oturduğumuzda iki yanımızda oturan küçük gruplar şüpheli biçimde sessizleşmişti. (Hemen hemen hepsinin kız olduğunu fark ettim, tümü Dellecher öğrencisiydi. Kızlar hep böyle çok mu fısıldardı? Bunun yeni bir gelişme mi, yoksa yalnızca fark etmediğim bir şey mi olduğuna karar veremedim. İtiraf etmeliyim ki daha önce hakkında fısıldamaya değer biri olmamıştım.) Meredith içkisini bitirdi, ona bir tane daha alma fırsatını değerlendirdim. Onu beklerken, kendime shot almayı düşündüm. Eğer gerçekten yalnız olsaydık gecenin ne kadar farklı geçebileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Her şey aynı korkutucu şekilde ilerleseydi, içkilerimizi bitirip en azından kapıyı kilitleyebileceğimiz ya

T.me/Cinciva

da bahçeye kaçıp daha rahat nefes alabileceğimiz Kale'ye geri dönmeyi teklif etmeye karar verdim.

Tekrar yerime oturduğumda, Meredith bariz bir rahatlamayla bana gülümsedi.

"Her zamanki masamızda olmamak tuhaf," dedim. "Mekânın bu tarafında oturduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Ne zamandır buraya gelmedik," dedi. "Sanırım hak iddiamızı kaybettik."

Omzumun üzerinden, hâlâ Öklid'in Sokrates'e olan muhtemel homoerotik saplantısını tartışan filozoflara baktım. (Bana hayal ürünü gibi geldi.)

"Büyük ihtimalle geri kazanabiliriz," dedim. "Herkesi buraya toplayabilirsek, kumsala hücum edebiliriz."

"Bunu ayarlamalıyız." Tekrar gülümsese de belirsizdi.

Eli masanın üzerindeydi, nadir görülen bir cesaretle uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Dört parmağı, iki parmağımın etrafına dolandı.

"İyi misin?" diye sordum, yüksek sesle fısıldayarak. "Yani, gerçekten iyi misin?"

İçkisini karıştırdı. "Deniyorum. Herkesin düşündüğünün aksine, ben de bakılmaktan usandım." Kendimi diğer masalara bakmaktan alamadım. "Kulağa saçma gelse de umurumda değil. Artık sadece ölü bir adamın kız arkadaşı olmak istemiyorum."

Anında elini bırakmak istedim. "Ne olmak istiyorsun?" dedim düşünmeden. "Benim kız arkadaşım mı?"

Şaşkınlık, yüzündeki diğer tüm duyguları silerken bana baktı. "Ne?"

"Ben Richard'ın yedeği değilim," dedim. "Artık o sahneyi terk ettiğine göre yerine geçip rolünü oynamayacağım. İstediğim bu değil."

T.me/Cinciva

"Bunu ben de istemiyorum. *İstemediğim* şey tam olarak bu. Tanrım, Oliver." Gözleri sertti; yeşil şişe camı gibi keskin kenarlı ve kırılgandı. "Richard'la benim ilişkimiz bitmişti," dedi. "O bir piçti, bana ve herkese karşı zorbaydı. Onunla işim bitmişti. O öldüğü için kimsenin bunu hatırlamak istemediğini biliyorum ama sen hatırlamalısın."

Sesimi alçalttım. "Üzgünüm," dedim. "Ben sadece –belki sen, sen olduğun içindir, yani kendine bir bak– ama anlamıyorum. Neden ben? Ben hiç kimseyim."

Ağlamamaya, belki de çığlık atmamaya çalışıyormuş gibi alt dudağını sertçe ısırarak bakışlarını kaçırdı. Eli sanki vücudunun geri kalanına bağlı değilmiş gibi benimkinin altında gevşemiş ve soğuktu. İki tarafımızdaki masalar konuşmayı tamamen bırakmıştı.

"Bilirsin, herkes sana 'nazik' diyor," dedi yavaşça, gergin ve düşünceli bir ifadeyle. "Ama söylenmesi gereken gelime bu değil. Sen *iyisin*. O kadar iyisin ki ne kadar iyi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Güldü –bir kez– hüzünlü, bıkkın bir sesti. "Ve gerçeksin. Sürekli rol yapmayan, Gwendolyn'ın üç yıl önce verdiği rolü oynamayan tek kişi sensin." Gözleri tekrar benimkileri bulurken, gülüşünün yankısı hâlâ ağzındaydı. "Ben de diğerleri kadar kötüyüm. Bir kıza fahişe muamelesi yaparsan, öyle davranmayı öğrenir." Omuzları belli belirsiz bir silkmeyle hafifçe yukarı kalktı. "Fakat sen bana böyle davranmıyorsun. Tüm istediğim buydu."

Gözlerimi sıkıca kapattıktan sonra tavana baktım. Bakılacak tek güvenli yer orasıydı, bana bakan beş çift göz bulmayacağım tek yer. "Üzgünüm," dedim tekrar. Hiç konuşmamış olmayı, orada oturup nedenini sormadan benimle oturmak istemesine hayret edecek akla sahip olmayı diledim. Çok kolay

T.me/Cinciva

olmalıydı ancak aramızdaki hiçbir şey öyle olamazdı. İstediğimiz bu olsaydı, kurallara aykırı oynardık. Bardan çıkıp diğer öğrencilerin dikkatli bakışlarından kaçabilirdik, yine de bizi izleyen Richard olduğunda kilitli kapılar anlam ifade etmiyordu.

Meredith kızgından çok yorgun görünüyordu. "Evet, peki. Ben de üzgünüm."

"Öyleyse, bu durumda ne oluyoruz?" diye sordum, soruya çok fazla umut bağlamaktan korkarak. *Cesaret, dostum*, dedi Romeo bana tekrar –yalancı piç– *Yaran tehlikeli olamaz.**

"Bilmiyorum. Hiçbir şey." Elini geri çekti. "Kale'ye geri dönelim. Orası buradan daha iyi."

Ayağa kalkıp çekingen bir sessizlik içinde boş bardaklarımızı topladım. Paltosunu giymesine yardım ederken, elim omzunda oyalandı. Hissetmişe benzemese de yanımızdaki masadaki kızın diğerlerine, "Kahrolası utanmaz," diye mırıldadığını duydum.

Meredith'i derin aralık karanlığına doğru takip ederken, utanç yüzümle boynumda alev alev yanıyordu. İlk kar taneleri kapkara gökyüzünde dans etti; kendimi onların milyonlar hâlinde yere düşüp tutarak her şeyi gömmelerini umarken buldum.

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 69 –ç.n.

T.me/Cinciva

15. SAHNE

Vize konuşmalarımızın programı, pazartesi günü geçitteki ilan panosuna asıldı. Çarşamba günü normalde prova saati olan vakitte ilk ben gidecektim, ardımdan Wren gelecekti. James'le Filippa'nın perşembe günü, Alexander'la Meredith'in cuma günü aynı saatlerde konuşmalarını sergilemeleri planlanmıştı.

Kar, pazar gecesinden salı sabahına kadar yoğun ve hızlı şekilde yağmış, bardan çıkarken tuttuğum pervasız dileği yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ayaklarımızla parmaklarımız sürekli uyuşuktu. Yanaklarımızla burunlarımız pembeydi, dudak nemlendiricisi birdenbire değerli bir ihtiyaç hâline gelmişti. Çarşamba günü, Frederick'le Gwendolyn bizi esintili prova salonuna götürdüler. Orada atkı, palto ve eldivenlerimizi çıkarıp Gwendolyn'ın seçtiği zorlu ısınma egzersizlerine tabi tutulduk.

Wren koridorda beklerken, ben aceleyle konuşmama daldım. *"Ben olsam durmaksızın toplarla döverim bu edepsizleri/ Korumasız, perişan ve hava gibi açıkta bırakana kadar,*[*,2]" beni yavaşlamaya zorladı. Tekrar hız kazanma ihtiyacı hissettiğimde betimlemenin gücü beni, *"Bu çılgınca tavsiyeye ne dersiniz yüce*

*,2 William Shakespeare, Kral John'un Yaşamı ve Ölümü, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 29 –ç.n.

T.me/Cinciva

hükümdarlar?" cümlesinde daha istikrarla taşıdı. Sonunda soluk soluğa olsam da tuhaf şekilde mutluydum, bir süreliğine kendimden başka biri olduğum için rahatlamıştım; kendi çirkin, kötü iblislerimle yüzleşmektense savaşa gitmeye daha istekliydim.

Frederick'le Gwendolyn bana gülümsüyorlardı; Gwendolyn'ın ağzı koyu kış rengi rujundan oluşan kalın bir çizgiyken, Frederick'inki küçük kırışık yay biçimindeydi.

"Çok iyi, Oliver," dedi Gwendolyn. "Başta biraz aceleci olsan da güzelce tempoya oturdun."

"Tamamen ikna edici buldum," dedi Frederick bana. "Ki bu da senin açından büyük başarı anlamına geliyor."

"Teşekkürler," dedim.

"Yorumlarımızın geri kalanını yarın posta kutunuzda bulacaksın," dedi Gwendolyn. "Yerinde olsam endişelenmezdim. Otur, lütfen."

Onlara tekrar teşekkür edip masalarının yanlarına oturdum, Wren'i beklerken sandalyemin altındaki şişeden su içtim. Gwendolyn onu geçitten çağırdı, kapıda göründüğünde fazlasıyla küçük ve narin görünmesi beni korkuttu.

"Günaydın," dedi, sesi mağaraya benzeyen odada yankılanırken.

"Günaydın," dedi Frederick. "Nasılsın?"

"İyiyim," dese de inanmadım. Yüzüyle elleri soluktu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Biraz keyifsizim."

"Bu havalarda herkes öyle hisseder," dedi Gwendolyn, ona göz kırptı.

Wren gülmeye çalışsa da derin bir öksürüğe boğuldu. Endişeyle Frederick'e baktım ancak gözlüklerindeki parıltının ötesini göremiyordum.

T.me/Cinciva

"Bugün bizim için ne hazırladın?" diye sordu. "Leydi Anne, değil mi?"

"Doğru."

"Harika," dedi Gwendolyn. "Ne zaman hazırsan."

Wren başını salladı sonra, masadan on adım uzakta ayaklarını yerleştirdi. Hayal mi görüyordum yoksa titriyor muydu emin olamayarak odanın karşı tarafına doğru kaşlarımı çattım.

Wren: *"Hiç gitmek gelmiyor içimden ama gitmeliyim,*
Alnımı saracak olan o altın kasnak, keşke
Kızgın bir cendereye dönüşse,
Beynimi kavurup yaksa!
Kutsal yağ yerine, zehre bulansam da,
'Tanrı kraliçeyi korusun!' haykırışlarını
Duymadan ölsem.[*]"

Sözleri kubbe şeklindeki tavanın altında yüksek ve net biçimde çınlarken, onlar da titredi. Cesurca devam etti, küçük bedeni Anne'in acısının ezici ağırlığı altında daha da küçüldü, onu kendisininmiş gibi yoğun hissettiğinden şüphem yoktu.

Wren: *"...içimden beddua ettim:*
'Beni bu gencecik yaşımda yaşlı bir dul yaptığın için
Lanet olsun sana!
Evlendiğinde gam ve keder eksik olmasın yatağında!
Seninle evlenecek kadar akılsız biri çıkarsa,
Sevgili efendimi öldürerek bana çektirdiği acıların
Seninle yaşadığı için kat kat fazlasını çeksin!'[2]"

Sesi çatlarken, bir oyuncunun sahte tavrı olamayacak kadar sertti. Yumruğunu göğsüne sertçe vurdu; kederinin sözsüz bir ifadesi miydi, yoksa onu boğan şeyi yerinden çıkarmaya yöne-

*,[2] William Shakespeare, III. Richard, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 106 –ç.n.

T.me/Cinciva

lik umutsuz bir girişim mi anlayamadım. Gwendolyn masada öne doğru eğildi, kaşları endişeyle kırışmıştı. O konuşamadan önce, Wren'in sesi tekrar kekelediğinde kırık ve kopuktu. Neredeyse ikiye bükülmüştü, bir eli hâlâ göğsündeyken diğeri şiddetle karnını deşiyordu. Oturduğum yerde donakaldım, sandalyemin kenarlarını o kadar sıkı kavradım ki parmak uçlarım uyuştu.

Wren: *"İşte, ettiğim bedduayı burada tekrarlıyorum.*
Kısa sürece, şu kadın yüreğim aptalca tutsak oldu
Onun tatlı sözlerine;
Kendi bedduama kendim uğramış oldum böylece;
Bu yüzden uyku girmiyor gözlerime
Onun yatağında bugüne kadar bir saat bile...[*]"

Durup olduğu yerde sallandı. Ağır ağır gözlerini kırpıştırdı ve mırıldandı, *"...uykunun altın şerbetini.*[2]" Düşeceğini bilsem de o yere yığılmadan önce sandalyemden fırlamakta çok yavaş kaldım.

*,[2] William Shakespeare, III. Richard, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 1. Sahne, s. 106 –ç.n.

T.me/Cinciva

16. SAHNE

Bir saat sonra Kale'ye döndüm; soğuk, merdivenlerden çıkarken bile uzuvlarımı kemiriyordu. Kütüphane kapısında belirdiğimde hâlâ titriyordum (ya da belki Wren gibi dışarıdaki sıcaklıktan bağımsız bir semptom olarak titriyordum). James'le Filippa kanepede oturuyorlardı, içeri girdiğimi duyana kadar kafalarını senaryolarına gömmüşlerdi. Bitkin bir şok ifademde kalmış olmalıydı çünkü ikisi de ayağa fırladı.

Filippa: "Oliver!"

James: "Sorun ne?"

Konuşmaya çalışsam da başta hiçbir ses çıkmadı, beynimi dolduran anlık hatıraların yaygarasında kaybolmuştum.

James omuzlarımı kavradı. "Oliver, bana bak," dedi. "Ne oldu?"

"Wren," dedim. "O... konuşmasının ortasında yere yığıldı."

"Ne?" O kadar yüksek sesle konuştu ki geri çekildim. "Ne demek, yere yığıldı? İyi mi? Nerede-"

"James, bırak konuşsun!" Filippa onu bir adım geri çekti, yüzü bembeyazken daha nazik bir sesle, "Ne oldu?" dedi.

Onlara, tuhaf duraklamalarla dolu bir monologla Wren'in prova salonunda nasıl yere düştüğünü, onu kurtarmak için yaptığım başarısız girişimin ardından onu nasıl yerden kaldırdığı-

T.me/Cinciva

mı, Gwendolyn'la Frederick ayak uydurmaya çalışarak arkamdan gelirken revire koştuğumu anlattım.

"Şu an durumu stabil. Öyle söylediler. Hemşireler beni dışarı attığında, tam gözlerini açıyordu. Kalmama izin vermediler." Son kısmı özür dilercesine James'e söyledim.

Ağzını açsa da su altında konuşan bir adam gibi tek kelime etmeden hareket ettirdikten sonra aniden, "Gitmem gerek," dedi.

"Hayır, bekle-" Koluna uzandım ancak sadece yenine dokunabildim. Çoktan ulaşamadığım bir noktadaydı, kapıya doğru ilerliyordu. Bana anlamaya vaktimin olmadığı bir şeyi söylemek istercesine acı dolu bir bakış attı, ardından dönüp hızla merdivenlerden indi. O gittiğinde vücudumdaki adrenalin birden boşaldı, dizlerimin bağı çözüldü. Filippa beni sandalyeye oturttu ancak en yakındakine, Richard'ınkine değil.

"Bir süre burada otur ve sessiz ol," dedi. "Elinden geleni yaptın."

Tuhaf bir çaresizlik nöbeti içinde bileğini tutup çok sert sıktım. Wren kendini kaybetti, öyle hızlı kaydı ki onu yakalayamadım. Şimdi James de parmaklarımın arasından sızan su gibi kapıdan çıkıp gecenin içinde kaybolmuştu. Yalnız kalmaya isteksizdim, ikimizden biri öylece ortadan kaybolacakmışçasına bir arkadaşımı daha gözümün önünden ayırmaya daha isteksizdim. Filippa sandalyemin yanında yere çöküp başını dizime yasladı, hiçbir şey söylemeden ona artık ihtiyacım kalmayana kadar bekledi.

On dakika sonra onu bıraksam da Alexander'la Meredith gelmeden önce ayağa kalkmak istemedim. Onlara hikâyeyi daha tutarlı şekilde anlattım, fazla konuşmayıp haber beklerken ateşin etrafında kümelenmiş şekilde bekleyerek bir saat geçirdik.

T.me/Cinciva

Ben: "Maskeli baloyu yine de yapacaklarını düşünüyor musun?"

Filippa: "Şimdi iptal edemezler. İnsanlar paniğe kapılır."

Alexander: "Başka birinin Wren'in rolünü öğrenmesi gerekecek. Kimsenin rolün onun olması gerektiğini bilmeyecek bile."

Meredith: "Geri kalanınızı bilmem ama ben tüm bu gizemden bıktım."

Sessizliğe gömüldük, ateşi izleyip bekledik.

James geri gelmeden önce gece yarısı olmuştu. Alexander kanepede yan yatmış, uyuyakalmıştı –yüzü kül rengiydi, nefesi sığdı– fakat kızlarla ben uyanık, şiş gözlü ve huzursuzduk. Ön kapının açıldığını duyduğumuzda hepimiz doğrulup merdivenlerden gelecek ayak seslerini dinledik.

"James?" diye seslendim.

Cevap vermedi ancak bir dakika sonra kapıda belirdi, saçlarına kar yapışmıştı. Sanki yüzüne bunun çok fazla olduğunun farkında olmayan küçük bir kız tarafından allık sürülmüş gibi yanaklarında iki parlak kırmızı nokta ışıldıyordu.

"Wren nasıl?" diye sordum, paltosunu çıkarmasına yardım etmek için kanepeden kalkarken.

"Onu görmeme izin vermediler." Dişleri takırdarken sözlerinin titreyip duraklamasına neden oldu.

"Ne?" dedi Meredith. "Neden?"

"Bilmiyorum. Diğer insanlar, karınca yuvasıymış gibi içeri girip çıkıyorlardı ama beni koridorda oturttular."

"Orada kim vardı?" diye sordu Filippa.

"Holinshed ve tüm hemşireler. Broadwater'dan doktor getirmişler. Polisler de oradaydı; O Colborne denen adam ve diğeri, Walton."

T.me/Cinciva

Alexander, James'in gelişiyle uyanmıştı, doğrudan ona baktım. Ağzı acımasız, sert bir çizgi hâline geldi. "Orada ne yapıyorlardı?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi.

James ağır şekilde sandalyeye çöktü. "Bilmiyorum. Bana söylemediler. Sadece son zamanlarda neler yaptığını bilip bilmediğimi sordular."

"Yani yorgunluk, değil mi?" dedi Meredith.

"Bitkin. Bu korkunç... deneyimi yaşadı, geri geldiğinde herkes ondan kaçınıyordu. Bunun üstüne beş yüz replik öğrenmesi gerekiyor. Geri kalanımızın ayakta olması bir mucize."

Yarım yamalak dinliyordum. Walton'ın sözleri, beynimde başıboş tilt oyunu topu gibi zıplıyordu. *Paramı kuzene yatırıyorum.* Masada sessizce oturuyordum, kimsenin bana aldırış etmeyeceğini umarak James'in paltosunu katlayıp kucağıma koydum. Colborne'un devam eden soruşturmasını diğerlerinden saklamak artık adil gelmiyordu, biri bana alakasız bir soru sorsa bile sessizliğimi koruyabileceğimden şüpheliydim. Alexander beni atmaca misali izliyordu, gözlerimi onunkilerle buluşturma riskine girdiğimde hafifçe başını salladı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Filippa, James'ten Meredith'e doğru bakarken.

"Hiçbir şey," dedi Alexander, ikisi de konuşamadan. Ona sormak istedim, *her şeye cevabın bu mu?* O kelimeyi kaç farklı şekilde kullanabileceğini, onu her söylediğinde ruhumun kıvranıp kıvranmayacağını merak ettim. "Her zamanki gibi hayatımıza devam edeceğiz yoksa cevaplamak istemediğimiz bir sürü soru sormak isteyecekler."

"Kim?" dedi Meredith. "Polis mi?"

"Hayır," dedi hızla. "Okul. Olduğumuzdan daha küstah davranırsak, hepimizi kahrolası rehberlik için çağırırlar."

T.me/Cinciva

"Küstah olmak için her türlü nedenimiz var," dedi. "Sınıf arkadaşlarımızdan biri *öldü*, diğeri de bir tür sinir krizi geçirdi."

"Sence bu nasıl görünüyor?" diye sordu. "Bundan etkilenmemiş rolü yapamayacağımızı anlasam da hepimiz birini öldürmüşüz gibi davranırsak, gerçekten yapıp yapmadığımızı merak etmeye başlayacaklar."

"Onu biz öldürmedik," dedi Meredith hemen, öfkeyle. Gerçeğe çok yakın bir iddiaya karşı suçluluk duyma refleksini tanıdım.

"Elbette hayır," dedi Alexander, her kelimeyi vurguladı. "Sadece *ölmesine izin verdik.*"

O zamanlar, bu çok önemli bir ayrım gibi görünmüştü. Fakat sonraki haftalarda, o sabahki geçici deliliğimizden kurtulurken giderek daha önemsiz hâle geldi. Alexander'ın sözleri, yalanın son ipliğini de kopardı. Artık hiçbir fark olmadığını, Richard kadar iyi biliyorduk.

Alexander ayağa kalktı, ceplerini yoklarken herkesi gözden geçirdi. "Sigaraya ihtiyacım var. Bir gelişme olursa beni bulun." Aniden odadan çıktı, sigarası çoktan ağzındaydı. James onun gidişini izledikten sonra koltuğa yığılıp başını ellerinin arasına aldı. Filippa kolçağa tünemişti, elini ensesine koyup benim duyamadığım bir şeyler söylemek için eğilmişti. Alexander gözden kaybolur kaybolmaz, Meredith bana öfke ve kafa karışıklığının birleşimi olan bir bakış attı.

"Onun sorunu ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

T.me/Cinciva

17. SAHNE

Üç gün sonra Kule'de yalnızdım. Maskeli baloya, *Romeo ve Juliet*'in kısaltılmış performansına hazırlanıyordum. Kostüm departmanı bizi '*carnevale couture**' olarak tanımladıkları tarzda giydirmişlerdi, anladığım kadarıyla belirli bir zaman dilimine bağlı olmasa da çok fazla kadife ve altın işleme içeriyordu. Aynadaki yansımama bakarken sağdan sola döndüm. Silahşor gibi görünüyordum, özellikle gösterişli ve iyi finanse edilmiş bir tanesi. Verdikleri yarım pelerin omzuma atılmıştı, ışıltılı bir kurdeleyle göğsümün ortasından bağlanmıştı. Bilinçli şekilde onu çekiştirdim.

James'le kızlar çoktan gitmişti (bildiğimiz kadarıyla hâlâ revirde yatan Wren hariç), benim de yalnızca birkaç dakikam vardı. Ayakta durarak botlarımı giymeye çalışsam da hızla yatağın üzerine devrildim, işimi orada bitirdim.

Maskem komodinin üzerinde durmuş, içi boş gözleriyle beni izliyordu. Güzel, büyülü bir şeydi; çapraz altın çizgilerle ve parıldayan mavi, siyah, gümüş baklava desenleriyle boşanmıştı. (Sanat öğrencileri tarafından bizim için ölçülüp yapıldığından ve başkasına tam olarak uymayacağından, bizde kalabilecekleri söylenmişti.) İpek kurdeleyi beceriksiz parmaklarla kafamın

* Karnaval modası. –ç.n.

T.me/Cinciva

arkasında bağladım, ilk repliklerimi alçak sesle mırıldandıktan sonra kendime son kez bakıp hızla merdivenlerden indim.

Alexander kütüphanede olsa da başta onu tanıyamadım, beni o kadar çok korkuttu ki geriye doğru sendeledim. Sehpanın üzerindeki ince beyaz toz çizgisinin üstüne eğildiği yerden kafasını kaldırdı. Keskin gözleri; benimkinden daha geniş ve kaba olan, burnunun ucunda keskin, şeytani bir noktaya doğru sivrilen yeşilli siyah maskesindeki iki derin delikten beni izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, istediğimden daha yüksek sesle.

Tükenmez kalemin gövdesinin parmaklarının arasında döndürdü. "Balodan önce biraz kafayı buluyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Ne? Hayır. Sen ciddi misin?"

*"Her zamankinden daha ciddiyim ben/...sen de olmalısın."** Başını masaya eğip tozu derince içine çekti. İzlemek istemeyerek anlaşılmaz, tutarsız bir nedenden dolayı öfkeyle arkamı döndüm. Nefesini verdiğini duyduğumda, tekrar arkama baktım. Çizgi ortadan kaybolmuştu; ellerini dizlerinin üzerine koyup kafasını geriye atmıştı, gözleri yarı kapalıydı.

"Yani," dedim. "Bu ne kadar süredir devam ediyor?"

"Beni azarlayacak mısın?"

"Gayet gerekli olur," dedim. "Diğerleri biliyor mu?"

"Hayır." Kafasını tekrar kaldırdı, beni sinir bozucu bir yoğunlukla izliyordu. "Ve öyle kalmasını temenni ediyorum."

Saate bakarken beynim dönüyordu. "Geç kalacağız," dedim kısaca.

"Öyleyse gidelim."

Arkamdan gelip gelmeyeceğine bakmadan kütüphaneden

* William Shakespeare, Fırtına, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 42 –ç.n.

T.me/Cinciva

ayrıldım. Sonunda bana yetişip adımlarıma uyduğunda patikada, Hall'a giden yolun yarısındaydık.

"Bütün gece bana soğuk mu davranacaksın?" diye sordu, o kadar gelişigüzeldi ki öyle davransam da umursamayacağından emindim.

"Bunu düşünüyorum, evet."

Tekrar gülse de sesinde sahte bir tını vardı. Sabırsızca ilerledim. Ondan uzaklaşmak, tanımadığım insanların arasında kaybolmak ve birkaç saat daha bunları düşünmekten kaçınmak istiyordum. Pelerin omuzlarımdan ağır şekilde sarkıyordu ancak soğuk, gömleğimle yeleğimin daha ince olan katmanlarından içeri sızıp tenimi kemirdi.

"Oliver," dedi Alexander, onu görmezden geldim. Ciğerleri soğuk havayı solunabilir bir şeye dönüştürmek için çok çalışırken, bana zor zor ayak uydurabiliyordu. Kar ayaklarımızın altında çatırdıyordu; üstü kırılgan ve buzluyken, altında yumuşak yoğun bir toz vardı. "Oliver. Oliver!" Adımı üçüncü kez söylediğinde kolumdan tutup yüzüne bakmam için beni döndürdü. "Gerçekten bu konuda pislik gibi mi davranacaksın?"

"Evet."

"İyi. Bak." Hâlâ kolumu çok sert tutuyordu, parmakları kemiğe ulaşana kadar kaslarımı eziyordu. Bunun yaptığının farkında bile olmadığından emin olarak dişlerimi gıcırdattım, farkında olduğuna dair daha rahatsız edici olan olasılığı kabul etmek istemiyordum. "Sınavları atlatmama yetecek kadar fazladan küçük bir desteğe ihtiyacım var. Beni ocak ayında gördüğünde ayık olacağım."

"Öyle olsan iyi olur. Colborne, o boku Kale'de bulursa ne olacağını düşündün mü? Davayı tekrar açmak için sebep arıyor. Ona bunu verirsen, yemin ederim seni öldürürüm."

T.me/Cinciva

Tam olarak anlayamadığım temkinli, şüpheli bir bakışla maskeden maskeye bana baktı. "Senin içine ne girdi?" dedi. "Kendin gibi konuşmuyorsun."

"Eh, pekâlâ, sen de kendin gibi davranmıyorsun." Kolumu elinden kurtarmaya çalışsam da parmakları pazıma kenetlenmişti. "Bundan daha akıllısın. Senin için daha fazla sır saklayamayacağım. Bırak beni. Gidelim."

Kolumu ondan kurtardım ve arkamı dönüp derin kara doğru daldım.

T.me/Cinciva

18. SAHNE

Alexander, üç katlı merdivende arkamdan geliyordu. Balo salonu dördüncü kattan beşinciye doğru göğe yükseliyordu, uzun bir balkonuyla aya ulaşan ışıltılı cam avlusu vardı.

Noel maskeli balosu geleneksel olarak muhteşemdi, 1997 kışı da istisna değildi. Mermer zemin o kadar ışıltılı şekilde parlatılmıştı ki partiye gidenler aynaların üzerinde yürüyor gibiydi. Her köşedeki kare şeklindeki derin saksılarda büyüyen ağlayan incir ağaçları; minik beyaz ışıklar, kurdele şeritleri ve odanın etrafına altın parıltılar gönderen tellerle donatılmışlardı. Balkonun üç metre yukarısında duvardan duvara uzanan kalın zincirlerle asılmış avizeler, kalabalık yere sıcak bir ışıltı düşmesine sebep oluyordu. Batı duvarının önünde panç kaseleri ve küçük ordövr tabaklarıyla dolu masalar sıralanmıştı, çoktan gelmiş olan öğrenciler fenerin etrafındaki güveler gibi maslara kümelenmişti. Yüzleri gizlenmiş olsa da herkes en iyi şekilde giyinmişti; erkeklerin tamamı beyaz *bauta** maskeleri, kızlar küçük siyah *morettalar*** takmıştı. (Maskelerimiz diğerlerininkine oranla üstün biçimde ayrıntılıydı, boş ve anonim yüzler denizinde öne çıkmamız için yapılmışlardı.) Orkestra öğrencileri, nota kâğıtları zarif gümüş sehpalara dayanmış hâlde

* Tüm yüzü kapatan kare şekilli maske. –ç.n.

** Yüzün ortasına oturan daire şeklinde maske. –ç.n.

T.me/Cinciva

enstrümanlarıyla birlikte odanın bir kenarında toplanmışlardı. Canlı, güzel bir vals tavanın altında yükseliyordu.

İçeri girdiğimiz anda, bakışlar bize çevrildi. Alexander siyah, gümüş ve yılan yeşili içinde uzun, heybetli bir figür olarak hemen kalabalığın içine daldı. Kapıda oyalanıp bakışların geçmesini bekledim, sonra odanın kenarına yavaşça, dikkat çekmeden yürümeye başladım. James, Filippa ya da Meredith'i bulmayı umarak renk kıvılcımları aradım. Cadılar Bayramı'nda olduğu gibi, nasıl başlayacağını bilmiyorduk. Beklenti, odada elektrik akımı gibi titredi. Elim, kemerimdeki bıçağın kabzasına değdi. Salı öğleden sonra, Camilo'yla oyunun ilk düellosunun dövüşünü öğrenerek iki saat geçirmiştim. Tybalt kimdi, kendini nereye saklamıştı? Hazırdım.

Orkestra sustu, anında balkondan bir ses geldi, *"Kavga iki efendiyle, iki tarafın uşakları arasında..."*[*]

İki kız –sanırım ikisi de üçüncü sınıf– doğu duvarındaki balkondan aşağı sarkıyorlardı, sade gümüş yarım maskeler gözlerini gizlerken saçları sıkıca yüzlerinden çekilmişti. Pantolon, bot ve yeleklerle, erkek gibi giyinmişlerdi.

"Hepsi aynı kapıya çıkar," dedi ikincisi. *"Bakmam gözlerinin yaşına; erkeklerle dövüştükten sonra kızların canına okur, uçururum başlarını.[4]"*

"Kızların başlarını da mı?[5]"

"Evet, kızların ya da kızlıklarının... Nasıl anlarsan![6]"

Aşağıdaki izleyiciler tarafından coşkuyla karşılık bulan müstehcen, erkeksi kahkahaya boğuldular. İzleyip tartışmalarını durdurmak için en iyi nasıl girebileceğimi düşündüm. Abraham'la Balthasar (yine üçüncü sınıftaki kızlar) balo salonu

* [4,5,6] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 4 –ç.n.

T.me/Cinciva

katından girdiler, Gregory'le Sampson bacaklarını balkondan sarkıtıp parmakları onu saran yeşilliklere sıkıca tutunurken en yakındaki kolondan aşağı inmeye başladılar. Yere indikleri anda içlerinden biri ıslık çaldı, iki Montague uşağı arkalarını döndü.

Daha hoşgörülü kahkahaların eşlik ettiği başparmak ısırmak hareketi, hızla tartışmaya dönüştü.

Gregory: *"Kavga mı çıkartmak istiyorsun?*"*

Abraham: *"Kavga mı? Yooo![2]"*

Sampson: *"Kavga istiyorsan hadi, ben hazırım! Efendim, en az senin efendin kadar soyludur.[3]"*

Abraham: *"Daha soylu da değil!"*[**4]*

Sampson: *"Elbette daha soylu!"*[**5]*

Abraham: *"Amma da attın şimdi!"*[**6]*

Beceriksiz bir dörtlü düelloya giriştiler. Seyirciler (artık odanın kenarına itilmişlerdi) büyük bir zevkle, gülüp favorilerine tezahürat yaparak izlediler. Dövüşün bölünecek kadar büyüdüğünü hissedene kadar bekledim, sonra ileri atılıp hançerimi çekerek kızları ayırdım. *"Ayrılın budalalar!"* dedim. *"İndirin kılıçlarınızı. Farkında değilsiniz yaptığınızın.[7]"*

Nefes nefese geri çekildiler ancak sonraki ses odanın diğer ucundan çınlayarak geldi. Tybalt.

"Ne o, şu yüreksiz uşak parçalarına kılıç mı sallıyorsun yoksa! /Dön Benvolio, dön de ölümünü gör, bak bana![8]"

Arkamı döndüm. Kalabalık, siyah ve kırmızı maskesinin gözlerinden bana bakan Colin'in etrafından çekilmişti. Mas-

---

* [2,3] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 5 –ç.n.

** [4,5,6,7,8,9] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 6 –ç.n.

T.me/Cinciva

kesinin yanları elmacık kemiklerinden geriye doğru derince kesilmişti, ejderhanın kanatları gibi köşeli ve sürüngenimsiydi.

Ben: *"Niyetim barıştırmak, tut kılıcını kınında,*
Ya da benimle birlikte kullan bu adamları ayırmakta![9]"

Colin: *"Hem çekmişsin kılıcını hem söz ediyorsun barıştan,*
Nasıl tiksinirsem cehennemden, Montaguelerden ve senden
Öyle tiksinirim bu sözden. Kendini kolla, ödlek!"*

Colin üzerime atladı, bir çift dövüş horozu gibi birbirimize çarptık. Kendilerini kavganın içine atan dört kız, izleyen yüzlerce maskeli öğrenci tarafından alay edilene kadar hamle yapıp savuşturduk. Çeneme dirsek yiyerek ağır şekilde sırtüstü yere düştüm. Colin anında üzerimdeydi, boğazıma uzansa da boğulmamı önlemek için Escalus'un zamanında geleceğini biliyordum. O adam –ya da kadın– sarsıcı bir kraliyet görkemiyle balkon merdivenlerinin başında belirdi.

*"Serkeş uyruklar, barış ve dirliğin düşmanları, /Komşu kanıyla kılıç kirletenler, /İşitmiyor musunuz?"**

Aksine, hepimiz bir anda tartışmayı bıraktı. Colin beni bıraktı, dizlerimin üzerine yuvarlanıp sessiz bir şaşkınlıkla Meredith'e baktım. Biz oğlanların görüneceğinden daha az prens gibi görünmüyordu; gür kızıl saçları uzun bir örgüyle arkadan bağlanmıştı, biçimli bacakları yüksek deri botların ardına saklanmıştı, yüzü yıldız tozuna batırılmış gibi parıldayan beyaz bir maskeyle korunuyordu. O aşağı inerken, yere kadar uzanan pelerini merdivenleri süpürüyordu.

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 6 –ç.n.

** [3] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 7 –ç.n.

T.me/Cinciva

Meredith: *"Heey, size söylüyorum be herifler!*
Damarlarından fışkıran mor fıskiyelerde
Kötü niyetli öfkenin ateşini söndüren serseriler!
İşkencenin acısını tatmak istemezseniz eğer
Atın kanlı ellerden hışımla sallanan silahları
Dinleyin kızgın prensinizin buyruklarını![3]"

İtaatkâr şekilde hançerlerimizi yere attık.

Meredith: *"Siz Capulet ve Montague; bir hiç yüzünden çıkardığınız*
Kavgalarınız üç kez dirliğini bozdu sokaklarımızın;
Yaşlı başlı yurttaşları Verona'nın, atarak bir yana
Kendilerine yaraşan ağır süslü giysilerini
Barışla paslanmış ellerine eski mızraklarını alıp
Kullanmak zorunda hissettiler kendilerini
Bastırmak için sizin uğursuz kininizi."*

Başını dik tutarak aramızda yavaşça yürüdü. Colin geri çekilip eğilerek selam verdi. Ben ve diğer kızlar, dizimizin üstüne çöktük. Meredith bana baktı, eldivenli eliyle çenemi kaldırdı. *"Bir daha bozarsanız sokaklarımızın barışını siz/ Bunun bedelini canınızla ödeyeceksiniz!"**" Topuğunun üzerinde döndüğünde, pelerininin ucu yüzüme çarptı. "Bu seferlik hepiniz dağılsın hemen."

Kızlarla Colin, attıkları silahları ve düşürdükleri kostüm parçalarını toplamak için eğildiler. Ancak prens sabırsızdı.

"Bir daha söylüyorum: Hemen dağılsın canını sevenler![3]"

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 7-8 –ç.n.

** [3,4] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 8 –ç.n.

T.me/Cinciva

Meredith tekrar balkona giden merdivenlerden çıkarken alkış sesinin yükseldiği odanın ortasından dağıldık. O gidene kadar merdivendeki ayaklarını izleyerek kalabalığın kenarında oyalandım, sonra en yakın seyirciye –maskesindeki deliklerden sadece kahverengi gözleri görünen kim olduğunu bilmediğim bir oğlana– dönüp, *"Ya Romeo nerede?"* dedim. Başka bir seyirciye, *"Gördünüz mü bugün onu? İyi ki bu kavgada Romeo'm yoktu.[4]"*

Tam o anda, Romeo doğu duvarındaki bir kapıdan belirdi. Baştan aşağı mavi ve gümüş rengi giyinmişti, maskesi hafifçe şakaklarına doğru kıvrılıyordu. Neredeyse efsanevi bir figür gibi –Ganymede* gibi– erkekle oğlan çocuğu arasında güzelce sıkışmış şekilde görünüyordu. Romeo'nun James olacağını biliyordum, o kadarını tahmin etsem de görünüşünü daha az etkileyici kılmamıştı.

"İşte geliyor bakın," dedim en yakınımdaki kıza, daha yumuşak bir tonda. O tuhaf sahiplenici gurur, beni tekrar ele geçirdi. Salondaki herkes James'i izliyordu –nasıl izlemezlerdi ki?– ancak onu, her santimini gerçekten bilen tek kişi bendim. *"Lütfen siz çekilin. /Ya derdini öğrenir ya da azarı yerim. /Günaydın kuzenim!"***

James kafasını kaldırıp doğruca bana baktı. Orada durduğumu görünce şaşırmışa benziyordu fakat neden öyle olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben daima onun sağ kolu, yardımcısı değil miydim? Banquo, Benvolio ya da Oliver ... çok az fark vardı.

Onun karşılıksız aşkı hakkında hafifçe tartıştık, sorularım-

* İnsanların en güzeli olarak tanımlanan Truvalı mitolojik bir karakterdir. –ç.n.

** William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 10 –ç.n.

T.me/Cinciva

dan kaçınmayı deneyerek gitmeye çalıştığında yolunu kapattığım bir oyun ortaya çıkmıştı. Ayak uydurmaktan memnundu, ta ki sonunda daha kararlı biçimde konuşana kadar. *"Hoşça kal, kuzenim!*"*

"Dur!" dedim. *"Ben de geliyorum. /Kırarsın beni; bırakıp gidersen.*"*[3]

"Yitirdim kendimi; burada değilim ben/ Bu Romeo değil, o başka bir yerde."*[4]

Gitmek için arkasını döndüğünde, yolunu tekrar kesme niyetiyle fırladım. Onu orada tutma isteğim, bir noktada aktörün ve karakterinin motivasyon uyumunu aşmıştı. Gittiği takdirde onu geri dönülemez şekilde kaybedeceğime dair saçma sapan bir fikre kapılarak çaresizce kalmasını istedim. *"Hadi söyle bana: Kimi seviyorsun sen?*"*[5] dedim, yüzünün görebildiğim kısımlarında buna karşılık niteliğine bir duygu arayarak.

James: *"Hasta adama vasiyetname yazdırmak*
Ölümünü hızlandıran bir şey olur ancak.
Açıkçası kuzenim, bir kadını seviyorum."*[6]

Bir anlığına, ardından hangi repliğimin geldiğini unuttum. Birbirimize baktık, etrafımızdaki kalabalık belirsiz bir gölgeyle set dekorlarına dönüştü. Ani bir dürtüyle, sözlerimi hatırlasam da tam olarak doğru olanlar değildi.

"Beni dinle," dedim, birkaç replik fazla erkenden. *"Ve onu düşünme, unut!*"**

James maskesinin ardında hızla göz kırpsa da geri adım atıp

---

* 3,4,5,6 William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 12 –ç.n.

** William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 13 –ç.n.

T.me/Cinciva

ayıldı ve devam etti. Hareketsiz durarak onun etrafta dolanmasını izledim: Sözleri, adımları, mimikleri; her şey huzursuzdu.

Bir uşak, Capuletlerin yaklaşan ziyafetinin haberiyle içeri girdi. Dedikodu, plan yaptık ve entrikalar çevirdik ta ki üçüncü maskeli içeri girene kadar: Alexander.

Panç masasının kenarında oturduğu yerden ilk sözlerini söyledi, kolları en yakınındaki iki seyirciye dolanmıştı; biri maskesinin arkasında kontrolsüzce kıkırdıyordu, diğeriyse bariz bir dehşetle ondan uzaklaştı.

"Olmaz, sevgili Romeo, sen de dans edeceksin."*

Masadan o kadar yumuşak şekilde kayarak kalktı ki sıvıdan yapılmış olabilirdi. Kedi yürüyüşüyle bize yaklaştı. Beni yolundan itip James'in etrafında küçük bir daire çizerken, ilgisini çeken her açıdan ona bakmak için duraksıyordu. Rahat, önemsiz kelimeler ve esprilerle dalaşa girdiler; ta ki James, *"Aşk duyarlı bir şey mi ki? /Öyle kaba, öyle hoyrattır ki, acıtır diken gibi.*[3]"

Alexander mırlayan bir kahkaha attı, James'in yeleğinin önünü kavradı.

Alexander: *"Aşk sana hoyrat davranırsa, sen de hoyrat davran ona.*

Acıtırsa diken gibi, dikeninle sokup

Yeniver aşkı sen de.

Yüzümü örtmek için bir maske verin bana!

Maske üstüne maske![4]"

Maskelerinin alınları birbirlerine çarparken, Alexander James'i o kadar sıkı tuttu ki onun acıyla homurdandığını duydum. Onlara doğru yönelsem de ben hareket eder etmez, Alexander onu doğruca kollarıma itti.

---

*,[3,4] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 23 –ç.n.

T.me/Cinciva

Alexander: *"Beğenmesin ne çıkar*
Şu maskeli yüzümü meraklı bakışlar.
İşte çatık kaşlı bir surat yerime utanacak.[*]*"*

James'i iterek doğrulttuktan sonra konuştum. *"Kapıyı çal da içeriye girelim. Girer girmez de/ Gücünü bacaklarına versin herkes.*[**]*"*

Alexander: *"Hadi, hep birlikte mum yakalım gün ışığına![3]"*

James: *"Yok canım, ondan değil.[4]"*

Alexander (sabırsızca): *"Demek istiyorum ki,*
Boş yere harcıyorsunuz ışıklarımızı
Gündüz yanan kandiller gibi
İyi niyetimiz yeter; aklımız
Beş kez önündedir beş duyumuzun çünkü.[5]"

James: *"Doğru, iyi niyetle gidiyoruz bu maskeli baloya,*
Akıllıca bir iş değil gitmemiz ama.[6]"

Alexander: *"Sorabilir miyiz neden?[7]"*

James: *"Bir düş gördüm.[8]"*

Alexander: *"Ben de gördüm.[9]"*

James: *"Senin gördüğün neydi?*[***10]*"*

Alexander: *"Düş görenlerin çoğu kez yalan söylediği.[11]"*

James: *"Uyurken hep gerçek olanlar görülür düşte.*[****]*"*

Alexander: *"Kraliçe Mab girmiş öyleyse düşüne.[2]"*

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 23-24 –ç.n.

** ,3,4,5,6,7,8,9 William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 24 –ç.n.

*** 10,11 William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 25 –ç.n.

**** 2 William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 25 –ç.n.

T.me/Cinciva

Bu tuhaf monoloğu izlemek için iki adım geri çekildim. Alexander'ın Mercutio'su keskin, dengesiz ve güçbela aklı yerindeydi. Gülümsediğinde sivri ön dişleri ışıkta parladı, dans edip önce bir seyirci sonra diğeriyle oynarken maskesi fesatça ışıldıyordu. Sesiyle hareketi hem daha şehvetli hem de daha vahşi bir hâl aldı, ta ki kontrolü tamamen kaybedip bana saldırana kadar. Geriye doğru sendelesem de yeterince hızlı değildim, saçımı kavrayıp başımı omzuna yaslarken kulağıma hırladı.

Alexander: *"Yine bu korkulu düşlerin perisi,*
Abanır üstlerine sırtüstü yatarken genç kızlar,
Öğretir onlara ilk kez yük taşımayı,
Doğru dürüst kadın olmalarını sağlar.
*Yine bu peri..."**

Tutuşuna karşı direnmem de gücü demirdendi, aşırıydı ve göğsümdeki işlemelere dokunan parmağının nazikliğiyle çelişiyordu. Donmuş biçimde izleyen James, felçli hâlinden kurtulup Alexander'ı üzerimden çekti. *"Yeter, Mercutio, yeter!"* Alexander'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. *"Bunlar hep boş sözler."*

Alexander'ın dengesiz bakışları, James'inkileri bulduğunda daha yavaş konuştu.

Alexander: *"Doğru, söz ettiğim düşler,*
Çocuklarıdır avare beyinlerin.
Boş bir tasarımın ürünüdürler.
Hava kadar ince ve saydam,
Kâh kuzeyin bağrını okşayan,
Kâh kızıp uzaklaşarak oradan

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 26 –ç.n.

T.me/Cinciva

Yüzünü çiylerin damladığı güneye çeviren
*Yelden daha tutarsızdır düşler.**"*

Konuşma sırası tekrar bana geldiğinde, Alexander'ın artık gerçekten güvenli olup olmadığını merak ederek dikkatle konuştum. Akşamın erken saatlerinde sohbetimiz çok yakındı, tenimdeki taze sıyrık gibi görmezden gelinemeyecek kadar yeniydi.

Ben: *"Sözünü ettiğin yel, kendimizden geçirdi,*
*İyice geç kaldık.***"*

James, çok uzakta görünen cam piramide doğru gözlerini kısarak yüzünü gökyüzüne çevirdi. Avizelerin ışığında bir yıldızın gizli, uzak parıltısını arıyordu. Parti gecesini, onunla benim bahçede birlikte durup ağaçların tepesindeki açıklıktan gökyüzüne baktığımız zamanı düşündüm. Son yalnız, masum anımız, fırtınanın esintileri ve darbelerinden önceki durgunluk.

James: *"Bence henüz erken. İçimde bir önsezi*
Yıldızlara asılı bir olay
Başlayacak bu gecenin cümbüşüyle
O ürpertici dönemine sanki;
Zamansız ölmek gibi, alçakça bir cezayla
Durdurup bağrıma gömülü yüreğimi
Son verecek aşağılık hayatıma.[3]"

Duraksayıp hafif bir şaşkınlıkla yukarı baktı, gözlerinde mavi damlalara benzer hüzün vardı. Son iç çekti, gülümseyerek kafasını salladı.

James: *"Ama ey hayatımın dümenini tutan*

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 26 –ç.n.

** [3] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 27 –ç.n.

T.me/Cinciva

*Gemime sen yön ver. Gidelim soylu beyler!**"

Nerede olduğumuzu az daha unutuyordum –hatta kim olduğumuzu– ancak orkestra tekrar çaldığında gerçeklik hızla geri geldi. Bir başka yükselen vals avluyu doldurdu, önceki sahnede sessizliğe bürünen seyircilere hayat verdi. *Capulet*lerin balosu, aniden tüm hızıyla devam etti.

Alexander en yakınındaki kızı kapıp onu zorla dansa sürükledi. Diğer oyuncular derme çatma sahne arkasından çıkıp aynısını yaptılar, rasgele eşler seçerek ve diğer parti sakinlerini birbirlerine iterek. Çok geçmeden oda, çiftlerin sayısı göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede zarif bir hareket girdabına büründü. Dibimde bir partner buldum, boğazına bağlanmış siyah kurdele dışında diğer tüm kızlardan ayırt edilemezdi. Dans etmeye başlamadan önce ona reverans yaptım. Biz dönüp yer değiştirdikçe, dikkatim sürekli başka yerdeydi. Filippa görüşümün kenarında belirdi. Maskesi siyah, gümüş, mordu –o da erkek gibi giyinmişti, başka bir kızla dans ediyordu–, Paris olup olamayacağını merak ettim. Döndüğümde, onu tekrar gözden kaybettim. James'i, Meredith'i arasam da hiçbirini bulamadım.

Şarkı (bence) fazla uzun sürmüştü. Bittiğinde tekrar aceleyle reverans yapıp odadan çıktım, kestirmeden balkona çıkan arka merdivenlere ilerledim. Orası sessizdi, çok karanlıktı. Birkaç çift bu gizliği keşfetmişti, artık maskeleri yoktu ve bedenleri duvara yapışmış hâlde dudakları birleşmişti. Müzik tekrar başlamıştı, daha yavaştı. James'in içinde tek başına durduğu beyaz daire dışında, mavi renkte yanan ışıklar kısıldı. Işık ona çarptığında etrafındaki dansçılar geri çekilip sessizliğe gömüldüler.

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 27 –ç.n.

T.me/Cinciva

James: *"Şu güzel bayan da kim?**"*

Seyirciler, onun nereye baktığını görmek için döndüler. Orada, hayalet kadar soluk ve fani görünen Wren vardı. Mavi-beyaz bir maske gözlerini çevrelese de şüphe götürmez şekilde kendisiydi. Parmakların korkuluğun kenarında kıvrıldı; düşmeden eğilebileceğim kadar eğildim.

James: *"Gönlüm hiç sevdi mi bugüne dek?*
Sevdiyse, yalanlayın gözlerim. Görmedim çünkü
*Bu geceye dek gerçek güzelliği.***"*

Müzik yeniden yükseldi. Wren'le ödünç aldığı partneri yavaşça oldukları yerde döndüler, pantomim yaparak vedalaştılar. James'in ayakları onu daha yakına taşıdı, onu gözden kaybederse kızın ortadan kaybolacağından korkuyormuşçasına gözleri ona dikilmişti. Yeterince yaklaştığında onun elini tuttu, Wren ona kimin dokunduğunu görmek için arkasını döndü.

James: *"Saygısızlık edersem bu kutsal tapınağa*
Şu değersiz elimle; razıyı çekmeye cezamı:
Dudaklarım, bu iki utangaç hacı, yüz sürüp mihrabına
*Hazırdır bu kaba teması nazik bir öpüşle yumuşatmaya.***"*

Başını eğip onun avcunu öptü. Wren konuştuğunda, nefesi James'in saçlarını dalgalandırdı.

Wren: *"İyi yürekli hacı! Haksızlık ediyorsun eline*
Saygılı bir bağlılık var tutuşunda;
Hacıların eline ermişlerin eli değer,

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 29 –ç.n.

** William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 29 –ç.n.

*** 3,4,5 William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 31 –ç.n.

T.me/Cinciva

Onlar böyle avuç avuca öpüşürler.[3]"

Konuşmasının yarısında, avuçları birbirlerine değerken yavaşça dönüp birlikte hareket etmeye başladılar. Durup ellerini değiştirdiler, birlikte ters yönde adım attılar.

James: *"Dudakları yok mudur ermişlerle hacıların?[4]"*

Wren: "*Vardır ama Tanrı'ya yakarmada kullanırlar.[5]"*

James: *"Öyleyse sevgili ermiş, dudaklar yapsın ellerin yaptığını.*

*Yakarıyorlar işte, inanç dönmesin n'olur umutsuzluğa.[*1]"*

Wren: *"Kımıldamaz ermişler yakaranı dinlerken.[2]"*

James: *"Kımıldama öyleyse yakarım gerçekleşirken.[3]"*

Hareketsizlerdi. James'in parmağı Wren'in yanağını okşadı, yüzünü kendisine doğru çevirip öyle yumuşak şekilde öptü ki Wren bunu hissetmemiş bile olabilirdi.

James: *"İşte senin dudaklarınla, dudaklarım arındı.[4]"*

Wren: *"Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı.[5]"*

James: *"Günah dudaklarımdan mı geçti?*

Tatlı bir dürtüyle işlenen günah!

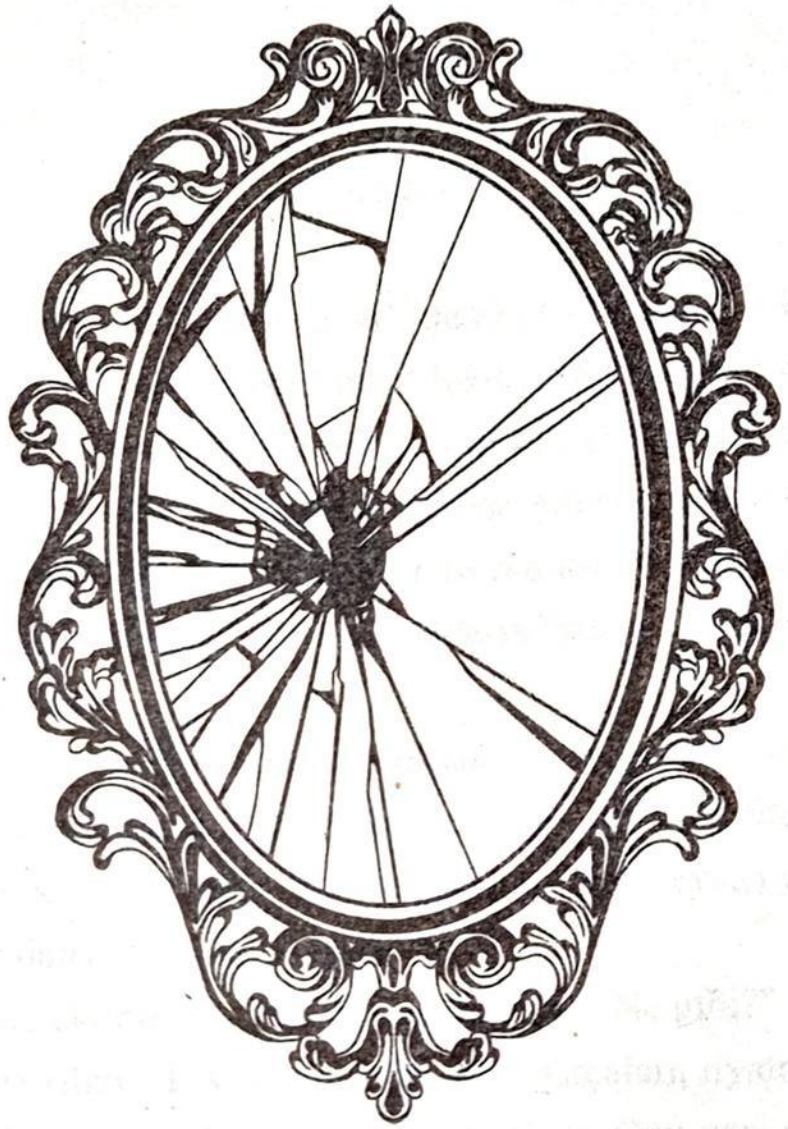
Ver bana günahımı geri.[6]"

Onu bir daha öptü, bu seferki uzun ve yavaştı. Maske yüzümde sıcak, yapışkandı. Midem tersyüz olmuş, açık yara gibi acıyordu. O zamana kadar görmezden gelmeyi başardığım paralel gerçeklerin altında titreyerek güçlükle korkuluğa yaslandım: James, Wren'e âşıktı ve ben nedensizce, vahşice kıskanmıştım.

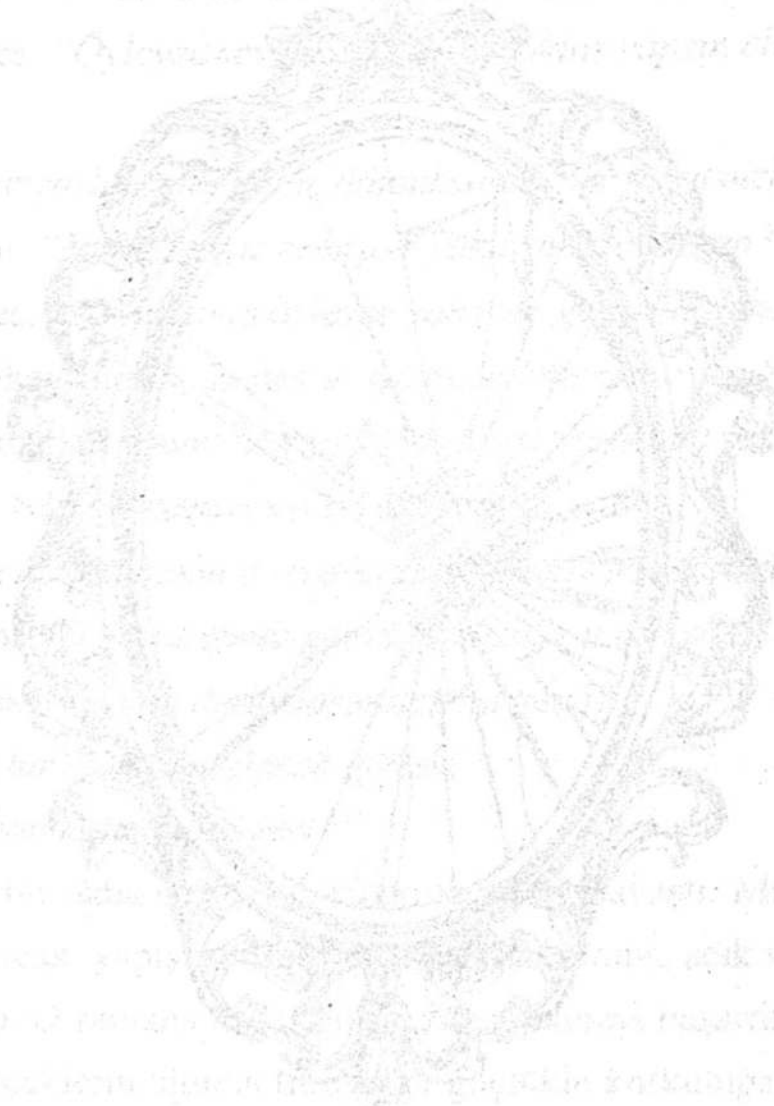
* [1,2,3,4,5,6] William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 5. Sahne, s. 32 –ç.n

T.me/Cinciva

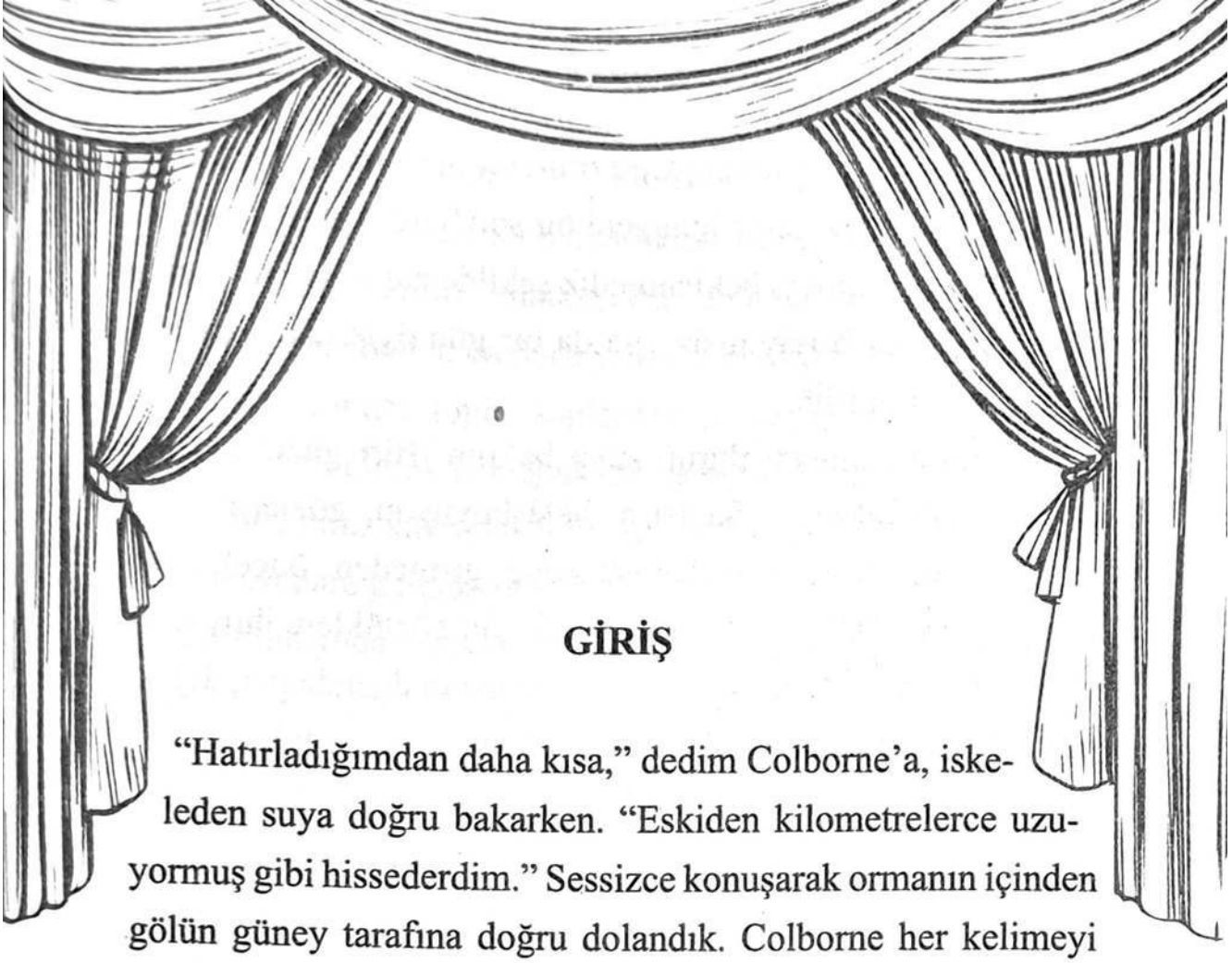

4.PERDE

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

GİRİŞ

"Hatırladığımdan daha kısa," dedim Colborne'a, iskeleden suya doğru bakarken. "Eskiden kilometrelerce uzuyormuş gibi hissederdim." Sessizce konuşarak ormanın içinden gölün güney tarafına doğru dolandık. Colborne her kelimeyi tartıp değerlendirirken bitmek bilmeyen bir sabırla dinliyordu. Ona dönüp sordum, "Artık çocukların buraya gelmesine izin veriliyor mu?"

"Onları tam olarak durduramasak da buranın sadece iskeleden ibaret olduğunu, görecek bir şey olmadığını anladıklarında ilgilerini kaybediyorlar. Eskiden size ait olan şeyleri çalan insanlarla daha fazla sorunumuz var."

Bu hiç aklıma gelmemişti, ona baktım. "Ne gibi?"

Omuz silkti. "Eski kitaplar, kostüm parçaları, tiyatronun arkasındaki salonda duran sınıf fotoğrafınız. Onu geri aldık ancak biri yüzünüzü kazıdıktan sonra." İfademdeki kafa karışıklığını gördüğünde ekledi, "İyi şeyler de oluyor. Hâlâ beni senin masum olduğuna ikna etmeye çalışan mektuplar alıyorum."

"Evet," dedim. "Onları ben de alıyorum."

"İkna oldun mu peki?"

"Hayır. Aslını biliyorum."

T.me/Cinciva

İskelede yürüdüğümde, Colborne bir adım arkamdan takip etti. Ona eski hikâyemiz için yeni bir son borçlu olduğumu bilsem de devam etmeyi beklenmedik şekilde zor buldum. Noel'e kadar çoğunlukla iyiymişiz –ya da bir gün öyle olacakmışız– gibi davranabilirdik.

İskelenin sonunda durup suya baktım. Biri güzel yaşlandığımı söyleyebilirdi. Saçlarım hâlâ koyuydu, gözlerim hâlâ masmaviydi, Vücudum hapishaneye girmeden öncekinden daha sıkı ve güçlüydü. Artık okumak için gözlüklere ihtiyacım olsa da bunun ve fazladan birkaç yara izinin dışında pek değişmemiştim. Otuz bir yaşından daha büyük hissediyordum.

Colborne şimdi kaç yaşındaydı? Sormadım ama sorabilirdim. İlişkimiz nezaket beklentileri tarafından kısıtlanmıyordu. Ayak parmaklarımız iskelenin kenarından dışarı taşarken konuşmadan dikildik. Suyun yeşil kokusu o kadar tanıdıktı ki boğazımın arkasında yumuşak bir düğüm hissettim.

"Hava soğukken buraya pek gelmezdik," dedim acele etmeden. "Şükran Günü'yle Noel arasında, çoğunlukla Kale'de kalıp ateşin etrafında oturarak repliklerin ve ölçülerin üzerlerini çizerdik. Her şey neredeyse normal geliyordu, o sandalyenin boş olması dışında. O öldükten sonra orada oturan birini gördüğümü sanmıyorum. Biraz batıl inançlıydık sanırım, cadılarla hayaletlerle dolu oyunlar insana bunu yapar."

Colborne belli belirsiz kafasını salladı. Sonra ifadesi değişirken kaşlarını çattı. "Olanlardan herhangi biri için Shakespeare'i suçluyor musun?"

Sorunun, böylesine mantıklı bir adamdan gelmesi o kadar olanaksız ve saçmaydı ki gülümsememi bastıramadım. "Her şey için onu suçluyorum," dedim.

Sırıtışımı taklit etti ancak onunki mizahın nerede olduğundan emin olamayarak çekingendi. "Neden?"

T.me/Cinciva

"Kelimelere dökmek zor." Durdum, düşüncelerimi toplamaya çalışarak bir dakika harcadıktan sonra hiçbir şeyi toplayamadan devam ettim. "Shakespeare'in *içine dalmış* hâlde dört yıl ... çoğumuz ondan da önce yıllar... geçirdik. Shakespeare'e batmıştık. Burada toplu saplantımızı tatmin edebiliyorduk. Onu ikinci dil olarak konuştuk, şiirle sohbet ettik ve gerçeklikle bağımızı biraz kaybettik." Tekrar düşündüm. "Eh, bu yanıltıcı. Shakespeare gerçek olsa da karakterleri gerçeklerin aşırı olduğu bir dünyada yaşıyor. Coşkudan ıstıraba, sevgiden nefrete, meraktan dehşete doğru savruluyorlar. Fakat melodrama değil, abartmıyorlar. Her an çok önemli." Bir anlam ifade edip etmediğimden emin olamayarak ona yan yan baktım. Yüzünde hâlâ o hafif yarı gülüş olsa da gülümsedi, ben de devam ettim. "İyi bir Shakespeare oyuncusu –aslında herhangi çizgiden giden bir aktör– kelimeleri yalnızca söylemez, onları hisseder. Hepimiz, oynadığımız karakterlerin tutkularını adeta kendimizinmiş gibi hissettik. Ancak karakterin duyguları, oyuncununkileri ortadan kaldırmaz, bunun yerine her ikisini de hissedersin. Düşüncelerinin, duygularının başka birinin düşünce ve duygularıyla karıştığını hayal et. Bazen hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek zor olabilir."

Yavaşlayıp durdum, kendimi ifade etme konusundaki beceriksizliğimden dolayı sinirlenmiştim (bu sinir, on yılın ardından hâlâ kendimi oyuncu olarak görmem gerçeğiyle daha da kötüleşmişti). Colborne, beni keskine ve meraklı gözlerle izliyordu. Dudaklarımı dilimle ıslatıp daha dikkatli şekilde devam ettim.

"Hissetme kapasitemiz o kadar hantal hâle geldi ki dünyanın ağırlığının altındaki Atlas* gibi sendeledik." İç çektiğimde,

* Titanların savaşından sonra Gökkubbe'yi omuzlarında taşımakla cezalandırılan mitolojik karakter. –ç.n.

T.me/Cinciva

havanın tazeliği beni sarstı. Buna tekrar alışmamın ne kadar süreceğini merak ettim. Göğsüm sızladı; belki bu yabacı temiz havanın etkisiydi, belki değildi. "Shakespeare hakkındaki şey şu ki o, etkili ve güzel konuşur. Tarif edilemeyenleri tarif eder. Kederi, zaferi, coşkuyu ve öfkeyi kelimelere, anlayabileceğimiz bir şeye dönüştürür. İnsanlığın tüm gizemini anlaşılır kılıyor." Durup omuz silktim. "Eğer yeterince şiirsel yaparsan, her şeyi meşrulaştırabilirsin."

Colborne gözlerini yere indirdi, güneşin suyun üzerindeki beyaz parlaklığına bakıyordu. "Sence Richard buna katılır mıydı?"

"Bence Richard'da geri kalanımız kadar Shakespeare'in büyüsünün altındaydı."

Colborne itiraz etmeden kabul etti. "Biliyor musun? Bu tuhaf," dedi. "Ara sıra, aslında onu hiç tanımadığımı kendime hatırlatmam gerekiyor."

"Onu ya severdin ya da ondan nefret ederdin."

"Neden böyle diyorsun?"

"Öyle biriydi."

"Peki sen? Onu sevdin mi, yoksa ondan nefret mi ettin?"

"Çoğu zaman aynı anda ikisi de."

"Her şeyi iki defa hissetmekten kastın bu mu?"

"Ah," dedim. "Bak işte, beni anlıyorsun."

Ardından gelen sessizlik huzurluydu, en azından benim için. Bir anlığına neden olduğumuzu unuttum, bir yaprağın ağaçtan kopup hafif rüzgârla dönerek suya düşmesini izledim. Halkalar gölün kenarına doğru yayılsa da oraya ulaşamadan kayboldular. Ağaçların arasından kıyı boyunca koşan, kıyafetlerimizi yırtıp çıkararak suya kadar yarışan ve hep birlikte içine düşmeye hazır olan yedimizi neredeyse görebiliyorum.

T.me/Cinciva

Üçüncü sınıf, komedinin yılı. Hafif, hoş ve uzak. Geri alamayacağımız günler.

"Pekâlâ," dedi Colborne, konuşmamı dinlemek için yeterince bekledikten sonra. "Sırada ne var?"

"Noel." Ormana doğru döndüm. Şimdi Kale yakındaydı, Kule ağaçların arasından yükselirken uzun gölgesi harabe sandal evinin üzerine düşüyordu. "Her şey, o zaman ters gitti."

"Nasıl başladı?" diye sordu.

"Çoktan başlamıştı."

"Öyleyse ne değişti?"

"Ayrı kaldık," dedim. "James California'ya, Meredith New York'a, Alexander Philadelphia'ya, Wren Londra'ya, Filippa... Tanrı bilir nereye gitti. Ben Ohio'ya döndüm. Hep birlikte ve Richard'ın hayaletiyle Kale'de hapsolmak, bir bakıma korkunçtu. Fakat birbirimizden ayrılmak, dünyanın her köşesine savrulup onunla kendi başımıza yüzleşmek, bu daha kötüydü."

"Yani ne oldu?" diye sordu.

"Dağıldık," desem de bu ifade yanlış geldi. Kırılmış cam parçası gibi, basit ya da temiz değildi. "Ancak tekrar bir araya gelene dek parçalanmadık."

T.me/Cinciva

1. SAHNE

Ohio'da Noel felaketti.

Önceki dört günü, hafif sarhoşluk hâlinde ve yalnızca gerektiğinde konuşarak atlatmıştım. Noel Arifesi olaysız geçse de Noel yemeği (bir ay önceki Şükran Günü yemeğinin heyecan verici devam filmi), Caroline masadan şüphe uyandıracak kadar uzun süre ayrılıp babam onu yemeğinin çoğunu tuvalete çıkarıp sifonu çekerken yakaladığında kargaşayla sona erdi. Üç saat sonra, o ve ebeveynlerim yemek odasında birbirlerine bağırıyorlardı. Odayı terk etmiştim, düzeltilmemiş yatağımın ortasında duran valizimi çoktan topluyordum. Yarım düzine fuları, bir o kadar da çorabı top hâline getirip içine attım.

"Oliver!" Leah son on dakikadır yaptığı gibi, kapıyı engelleyerek ağlıyordu. "Şimdi gidemezsin!"

"Mecburum." Masamdan bir kucak dolusu kitabı alıp fularların üzerine koydum. "Buna katlanamıyorum. Buradan gitmem gerek."

Alt kattan babamın sesi yükseldiğinde, Leah sızlandı.

"Sen de gitmelisin." Onu yolumdan çekip kapının arkasındaki kancadan paltomu aldım. "Bir arkadaşının evine falan git."

"Oliver!" diye yakındı. Yüzü bir bebeğinki gibi buruşmuş,

T.me/Cinciva

gözyaşlarıyla ıslak ve parlakken ona bakamayarak arkamı döndüm.

Valize bir giysi yığını attım –temiz mi kirliler mi bilmiyordum, önemli de değildi– kapağını sertçe kapattım. Eve getirdiklerimin sadece yarısını koyduğum için fermuar kolayca kaydı. Alt katta, annemle Caroline aynı anda bağırıyorlardı.

Paltomu giyip valizi yataktan indirdim, neredeyse kız kardeşimin ayağını eziyordum. "Hadi ama Leah," dedim. "Gitmeme izin vermelisin."

"Beni öylece bırakıp gidecek misin?"

Midemden yukarı çıkan safra benzeri suçluluk hissine karşı dişlerimi sıktım. "Üzgünüm," dedikten sonra onun yanından geçip kapıdan çıktım.

"Oliver!" diye bağırdı, ben merdivenlerden hızla inerken tırabzanlardan sarkıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Bilmiyordum.

Toz şekeri misali karla kaplı yolda valizimi sürükledim, çantamı toplamadan önce aradığım taksiyi beklerken sonra ne yapacağımı düşünüyordum. Dellecher kampüsü Noel için kapalıydı. Broadwater'da otel odası tutacak ya da California'ya uçak bileti alacak kadar param yoktu. Philadelphia uzak olmasa da Alexander'a hâlâ sinirliydim, onu görmek istemiyordum. En iyi seçeneğim Filippa olabilirdi ancak nerede olduğunu, onunla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyordum. Taksiye beni otogarda bırakmasını söyledim, burada telefon kulübesinden Meredith'i arayıp olanları açıkladım ve Şükran Günü'nde yaptığı teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum.

Noel gecesi otobüs yoktu, bu nedenle üşüyerek ve kararımı sorgulayarak altı saat boyunca istasyonun dışında oturmak zo-

T.me/Cinciva

runda kaldım. Sabaha kadar o kadar üşümüştüm ki bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu umursamıyordum, hemen Port Authority'e bilet aldım. Yüzüm kirli cama yapışmış hâlde, neredeyse tüm yol boyunca uyudum. Oraya vardığımda tekrar aradım, Meredith bana Upper East Side'da bir adres verdi.

Ebeveynleri, abisi ve yengesi yine Kanada'daydı. Ben, o ve Caleb (ortanca kardeş, evlenmemiş, otuzlu yaşlara girmemek için direniyor) olduğu hâlde, ev televizyon dizisinin seti gibi boş ve dokunulmamış hissettiriyordu. Mobilyalar pahalı, şık, rahatsızdı. Dekorasyon göz kamaştırıcı beyazla mat koyu mavimsi gri tonlarında yapılmıştı. Oturma odasında *Architectural Digest** tarzı yaşam belirtileriyle bozulmuştu: *Bonfire of the Vanities*** kitabının sayfaları kıvrılmış kopyası, yarı boş şarap şişeleri, dikkatsizce koltuğun kolçağına fırlatılan Armani marka palto. Bayramın gelip geçtiğini gösteren tek şey, pencere kenarında eğri şekilde dört erimiş mumuyla duran dokuz kollu şamdandı. (Meredith, "Yahudi olmakta kötüyüz," diye açıklamıştı.)

Odası beklediğimden daha küçük olsa da eğimli tavan, sıkışık hissettirmesini engelliyordu. Kale'deki odasına kıyasla, burası aşırı derecede düzgündü. Kıyafetleri dolaplarla çekmecelere yerleştirilmiş, kitaplar raflarda konularına göre düzenlenmişti. Gözüme ilk çarpan makyaj masası oldu. Siyah tüylü fırçalarla, pürüzsüz ruj ve maskara tüpleriyle dolu olsa da çerçevesine o kadar çok fotoğraf sıkıştırılmıştı ki ayna neredeyse kullanılamaz hâldeydi. En üst köşede onun ve erkek kardeşlerinin resmi vardı (hepsi kızıl saçlı, yeşil gözlü güzel çocuklardı; matruşka bebekleri gibi sıra hâlinde siyah bir Mercedes'in tamponunda oturuyorlardı) ancak geri kalanları bizdik. İkinci

* Ünlü bir mimarlık, dekorasyon dergisi. –ç.n.

** Tom Wolfe tarafından yazılan, 1987'de yayımlanan eser. –ç.n.

T.me/Cinciva

sınıftaki pantomim dersi için yüzleri siyah beyaz boyanmış Wren'le Richard. Galeride, Homeros'la sigara paylaşıyormuş gibi yapan Alexander. Kesilmiş şortlar ve bikini üstleriyle, gökyüzünden düşüp oraya inmiş gibi gölün kuzey kıyısındaki sığ suda uzanan Meredith ve Filippa. Bir eli lensi itmek için uzanmış, diğeri boynuma dolanmışken gülen –kameraya doğru değil– James. Saçıma takılmış parlak sonbahar yaprağıyla, fotoğrafımızın çekildiğinden habersiz şekilde uzaklara doğru gülümseyen ben.

Yarattığı özlem uyandıran kolaja bakarak dikildim, ta ki boğazımda bir yumru hissedene kadar. Odanın geri kalanının saf kişiliksizliğine omzumun üzerinden baktığımda –düz pürüzsüz yatak örtüsü, çıplak ahşap zemin– sonunda, Meredith'in ne kadar yalnız olduğunu fark ettim. Geç anlayışımı ifade etmek için için her zamanki gibi kelimeleri bulamıyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Meredith'le ben üç gün boyunca –kitap okuyarak, konuşarak, dokunmadan– evde takılırken, Caleb benim varlığıma kayıtsız şekilde gidip gelerek, nadiren ayık ve daima birileriyle telefondaydı. Kız kardeşi gibi adaletsiz biçimde çekiciydi, paylaştıkları özellikler (çirkin olmasa da) onda narin ve kadınsı görünüyordu. Gülümsemesi sıcak olsa da gözleri, sanki kafası önemli bir işle, başka yerle meşgulmüşçesine mesafeliydi. Bizim için pek fark yaratmasa da Caleb, abartılı bir Yeni Yıl partisi sözü vermişti. Eksiklerine rağmen sözünün eriydi.

31 aralık saat dokuz buçukta, daire şık parti kıyafetleri giymiş insanlar dolup taşıyordu. Hiçbirini tanımıyordum, Meredith sadece bir avucunu tanırken Caleb en fazla çeyreğini tanıyordu. Saat on bir olduğunda Meredith'le ben dahil herkes sarhoş olmuştu ancak insanlar mutfak tezgâhından kokain çiz-

T.me/Cinciva

gilerini içlerine çekmeye başladıklarında, iki şişe Laurent-Perrier'le birlikte fark edilmeden dışarı çıktık.

Ev gibi, Times Meydanı da insanlarla dolup taşıyordu. Meredith, kalabalığın onu kaldırımda sürüklemesini önlemek için kolumu sıkıca tuttu. Gülüp sendeledik, doğrudan şişeden pembe şampanya içtik, ta ki şişe usanmış bir polis memuru tarafından alıkoyulana kadar. Kar konfeti misali başımıza, omuzlarımıza düştü ve Meredith'in kirpiklerine yapıştı. Gecenin içinde değerli bir taş gibi parlıyordu; canlı ve kusursuzdu. Sarhoş hâlimle bunu ona söyledim, gece yarısında aynı anda öpüşen milyonlarca çiftten biri olarak Manhattan'da sokak köşesinde öpüştük.

Şampanyanın etkisi geçene ve soğuğunki başlayana kadar şehirde dolaştık, sonra beceriksizce eve doğru yol aldık. Her yer karanlık, sessizdi. Partinin sona kalan sakinleri ya uyumuş ya da hareket edemeyecek kadar kafayı bulmuş hâlde oturma odasındaki mobilyalara yayılmıştı. Sessizce Meredith'in odasına gidip ıslak kıyafetlerimiz çıkardık, yatağının üzerindeki battaniyelerin altına sığındık. Sıcaklık arayışı yavaşça ama tahmin edilebilir şekilde daha fazla öpüşmeye, ardından ağır ağır soyunmaya, dikkatli dokunuşlara ve en sonunda kaçınılmaz olarak sekse dönüştü. Sonrasında suçluluk duygusunu, Richard'ın hayaletinden bağışlanma dilenme dürtüsünün gelmesini bekledim. Fakat bu defa –gözlerimi açıp onu tepemde görmeyi en çok beklediğim sefer– kendini göstermeyi reddetti. Bunun yerine duvarda gördüğüm silüet açıklanamaz şekilde –odada, düşüncelerimde, bu ânda hiç işi olmayan– James'e aitti. Öfke içimde yükselse de beni ele geçiremeden Meredith hareket etti, daha yakına sokularak illüzyonu bozdu. Nefesimi verdim, beni rahatsız edici yarı rüyadan kurtardığını düşünerek rahatladım. Ne kadar yumuşak

T.me/Cinciva

ve kadınsı olduğundan duyduğum rahatlamayla parmaklarımı omuzlarının ucundan, belinin pürüzsüz kıvrımına kadar sürükledim. Başı göğsüme yaslanmıştı; rahatsız, sıkıntılı ruhumun geçici sakinliğini hissedip hissetmediğini merak ettim.

Sonraki üç gün, çoğunlukla aynı şekilde geçti. Geceleri biraz fazla içtik, elimizden geldiğince Caleb'a anlayış gösterdik sonra birlikte yatağa girdik. Gündüzleri New York'ta dolaşıp vaktimizi ve Dardennes'lerin parasını kitapçılarda, tiyatrolarda, kafelerde harcadık; Dellecher'dan sonraki hayatı konuşurken, sonunda bunun yalnızca birkaç ay uzakta olduğunu fark ettik. Aklımızda çok fazla başka şey vardı.

"Bahar prodüksiyonu için yetenek avcılarını gönderecekler," dedi Meredith bir akşamüstü Strand*'den uzaklaşırken, yalnızca oraya daha önce gittiğimiz için elimiz boştu. "Sonra Mayıs'ta sergileme yapacağız. Neyin okumasını yapacağımı daha düşünmedim bile." Beni dirseğiyle dürttü. "Birlikte bir sahne canlandırmalıyız. Şey olabiliriz... Ah, bilmiyorum. Margaret ve Suffolk.**" Kafasını geriye atıp neşeyle, "Kalbimi bir mücevher gibi kutuda taşır mıydın?" dedi.

"Bilmiyorum. Eğer korsanlar tarafından kafam kesilseydi, başımı sepette taşır mıydın?"

Bana deliymişim gibi baksa da sonra –beni rahatlatan, sevindiren bir şekilde– kahkaha attı. Sesi, tomurcuğu patlayan pars zambağı misali vahşi ve güzeldi. Kahkahası dinerken, Union Meydanına doğru sürekli bir akış hâlinde olan kaldırımdaki diğer insanlara baktı. "Ne kadar tuhaf olacak," dedi, daha ciddi şekilde, "herkesin bu şehirde olması."

"Eğlenceli olacak," dedim, sergilemenin olacağı hafta onunla kalıp ortaokul pijama partisi gibi yerde uyuyup uyuma-

* New York'ta bir kitapçı. –ç.n.

** Shakespeare'in Kral IV. Henry -2- eserindeki iki karakter. –ç.n.

T.me/Cinciva

yacağımızı merak ettim. "Denem sürümü gibi. Gelecek yıl bu zamanlar, muhtemelen hepimiz burada yaşayacağız."

"Öyle mi diyorsun?"

"Eh, Shakespeare'in olduğu bir yere gitmemiz gerekiyor. Sen dairende mi kalacaksın?"

"Tanrım, hayır. Oradan çıkmam lazım."

"Öyleyse, sanırım geri kalanımızla birlikte Queens'te bir harabeye taşınman gerekecek." Omuzlarımız değene kadar ona doğru eğildim, bana çekingen bir gülümseme sundu.

"Hepimiz yine Kale'deki gibi dip dibe mi yaşayacağız?"

"Neden olmasın?"

Gülümsemesi solarken başını salladı. "Aynı olmayacak."

Kolumu boynuna dolayıp onu yakına çektim ve şakağını öptüm. İç çektiğini hissettim, nefes verirken üzüntüsünü dışarı üflediğinde onu içime çektim. Hayır, aynı olmazdı. Buna karşı çıkamazdım.

Pazar akşamı, O'Hare'e birinci sınıfta uçtuk, Caleb'in kıyağıyla. Dersler çarşambaya kadar başlamayacağı için Kale'ye ilk gelenler bizdik. (Bunun için minnettardım. Meredith'le ben her ne yapıyorsak –Bore's Head'deki talihsiz "randevumuzdan" beri bunu konuşamamıştık– onu başkasıyla tartışmaya hazır değildim.) Valizimden LaGuardia etiketini yırtıp yatağımın yanına bıraktım. Bir an durup odanın James'e ait olan köşesine baktım. Aile dramalarıyla Meredith'in büyük dikkat dağıtıcılığı sayesinde, onu bir ya da iki haftalığına kafamdan çıkarmayı başarmıştım. Kendime, maskeli Noel balosunda beni ele geçiren kıskanç endişenin bir delilik ânı, manipülatif tiyatro büyüsünün yan etkisi olduğunu söylemiştim. Fakat Kule'de onun odadaki gölgesiyle dikilirken, yavaşça geri geldiğini hissettim.

Dengesizce merdivenlerden inip Meredith'le bir gece daha geçirdim, düşünebildiğim tek çözümdü.

T.me/Cinciva

2. SAHNE

İkinci dönem seçmeleri, çarşamba sabahı ilk iş olarak duyuru panosuna asılmıştı.

Tüm dördüncü sınıflar, ikinci sınıflar ve
davet edilen üçüncü sınıflar, lütfen
KRAL LEAR
için iki dakikalık bir monolog hazırlayınız.

Seçme ve prova programları, onun altına asılmıştı. Alexander gözlemlenmeden, seçmelere ilk olarak girecekti. Sonra Wren'in seçmesini izleyecekti; o benimkini, ben Filippa'nınkini, o James'inkini, James de Meredith'inkini izleyecekti.

Herkes seçilen oyun karşısında şaşkınken, sonraki haftayı yeni seçme parçaları hazırlayarak geçirdik. Lear, Dellecher'da elli yıldır hiç denenmemişti, muhtemelen (Alexander'ın belirttiği gibi) başrolde toy yirmilerinde birinin olması tamamen saçma olurdu. Fredrick'le Gwendolyn'ın bu sorunu nasıl ele almayı düşündüklerini tahmin edemiyorduk.

Seçmelerin akşamı saat sekizde, Bore's Head'deki her zamanki masamızda tek başıma otururken masa bekleyen daha büyük gruplardan pis bakışlara maruz kalıyordum. Meredith

T.me/Cinciva

okumasına hazırlanmak için az önce yanımdan ayrılmıştı, sanırım Filippa birazdan gelirdi. Onun seçmesini izlemiştim – mükemmel bir Tamora yorumuydu– rol dağılımını, okumasını çoktan yapan biriyle tartışmaya can atıyordum. (Alexander'la Wren hiçbir yerde yoktu.) Biramı bitirsem de bara gidersem yerimin çalınacağından emin olduğum için masadan kalkmadım.

Neyse ki, Filippa beş dakika kadar sonra içeri girdi. Saçları rüzgârda dağılıp birbirine girmişti, yanakları sokakta esen soğuk rüzgârın batışından dolayı pespembe parlıyordu. O otururken konuştum, "İçki ister misin?"

"Tanrım, evet. Sıcak bir şey."

O dış katmanlarını –atkı, bere, eldivenler, palto– kenara yığarken, koltuktan kayarak kalktım. Bardan iki bardak sıcak elma şarabıyla döndüm, Filippa sessizce kadehini kaldırdıktan sonra fondip yaptı.

"Galiba cehennem buz tutmuş olabilir," dedim, yanımdaki sandalyede duran beresiyle atkısından düşen kar parçalarını temizledim.

"Oyuncu listesini gördüğümde buna inanırım." Dudaklarından yapışkan bir elma şarabını sildi. "Sence ne yapacaklar?"

"Tahmin etmem gerekirse, Lear hakkında hiçbir fikrim yok ancak Wren besbelli Cordelia olacak. Senle Meredith, Regan ve Goneril olacaksınız. Ben muhtemelen Albany olurum, James Edgar olur, Alexander da Edmund."

"Son kısım hakkında o kadar da emin olmazdım."

"Neden?"

Oturduğu yerde kıpırdanırken, üç dansçının uzun saplı kadehlerden beyaz şarap yudumladığı yan masaya baktı. Masanın üzerine eğildiğinde içgüdüsel olarak onu taklit ettim. Birbirimize o kadar yakındık ki saçının bir teli alnıma değiyordu.

T.me/Cinciva

"Eh, az önce James'in seçmesini izledim," dedi.

"Neyin okumasını yaptı?" diye sordum. "Bana söylemedi."

"Kral VI. Henry Part II'den. *Güzel İngiltere'yi, deneyimsiz yönetimiyle /Aşağılara çeken bu kralın, güç kullanarak, /Zorla tahtını bırakmasını sağlayacağım.*"*

"Gerçekten mi? Bu konuşma... Bilmiyorum, agresif. Pek onun tarzı gibi değil."

"Evet. *York'un kendinin olanı isteyeceği gün gelecek*[2], kısmına geldiğinde aniden bambaşka biri gibiydi." Yavaşça başını salladı. "Görmeliydin, Oliver. Açıkçası beni korkuttu."

Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra omuz silktim. "Aferin ona."

Bana öyle derin bir şüpheyle baktı ki neredeyse gülecektim.

"Pip, ciddiyim," dedim. "Aferin ona. Bu yılın başında belli bir tipi oynamaktan sıkıldığını söylemişti. Daima bu tarz bir çeşitliliği vardı, yalnızca bunu gösterecek şansı hiç olmadı çünkü o roller her zaman Richard'a gidiyordu. Neden kafana takasın ki? Şimdi yeni bir şey yapma şansı var."

İç çekti. "Muhtemelen haklısın. Tanrı biliyor ki ben de yeni bir şey yapma şansı isterdim."

"Belki bu defa değiştirirler. Farklı bir dinamik var." Kafamı hafifçe masanın ucuna, altı hafta önce Richard'ın oturmuş olabileceği yere doğru salladım. Benim –ve sanırım diğerlerinin– görüşünün kenarında sürekli bir kör nokta hâline gelmişti.

"Eh, haksız sayılmazsın," dedi Filippa, belli bir şeye odaklanmadan kapıya doğru bakarken. Ne olursa olsun, James'i Edmund olarak seçmezlerse şaşırırım."

Onun tahminine pek güvenmedim (ne kadar da aptaldım).

---

*,[2] William Shakespeare, Kral VI. Henry -II-, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 10 –ç.n.

T.me/Cinciva

Sohbetimiz başka bir yönde ilerlerken iki saat olaysız geçti, sonra Meredith yanında biraz kar esintisi getirerek içeri girdi. "Listeyi duyurdular, buna asla inanamayacaksınız," dedi kâğıdı vurarak masaya koyarken. Diğer herkesin nerede olduğunu sormaya vaktim olmadı.

Filippa'yla ben listeyi aynı anda görmeye çalışırken neredeyse kafalarımızı birbirine vuracaktık; şarap boğazında kaldığında masanın kenarına birazını sıçrattı. "Lear'ı *Frederick* mi oynayacak?"

"*Camilo*, Albany mi?" dedim. "Neler oluyor?"

"Hepsi bu da değil," dedi Meredith, atkısını çözmeye çalışırken. "Tüm listeyi okuyun, tamamen saçmalık."

Tekrar başımızı eğdik, bu kez daha dikkatle. Listenin en başında Frederick'le Camilo vardı; onları dördüncü sınıf öğrencileri takip ediyordu, altında üçüncü sınıflar ve en sonda ikinci sınıflar vardı.

Kral Lear için oyuncu kadrosu aşağıdaki gibidir:

KRAL LEAR – Frederick Teasdale
ALBANY – Camilo Varela
CORDELIA – Wren Stirling
REGAN – Filippa Kosta
GONERIL – Meredith Dardenne
EDMUND – James Farrow
EDGAR – Oliver Marks
SOYTARI – Alexander Vass
CORNWALL – Colin Hyland

Colin'den sonra okumayı bıraktım, ağzım açık şekilde Meredith'e baktım. "Ne halt ettiler böyle?" dedim.

T.me/Cinciva

"Kim bilir," dedi, hâlâ saçına dolanan atkısıyla uğraşıyordu. İçgüdüsel olarak elimi uzatıp yardım etmek istesem de bileğim masanın alt kısmına çarpınca aklım başıma geldi ve vazgeçtim. "Sanki tüm erkekleri karıştırmışlar, sonra kızları değiştirmenin fazla çaba gerektirdiğine karar vermişler gibi."

Filippa: "Alexander çok heyecanlanacak."

Ben: "Bir anlam ifade ediyor mu bilmem ama *ben* de heyecanlıyım."

Meredith: "Açıkçası Oliver, sana iyilik yapmışlar gibi davranıyorsun. Sanki bunu hak etmedin."

Atkıyı çözmekten vazgeçip kafasının üzerinden çıkarırken yüzü kayboldu. Filippa bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Midemdeki sıcak erime hissi için elma şarabını suçlayabilirdim ancak bardağım uzun zamandır boştu.

Meredith tekrar belirirken, sinir bozucu atkıyı Filippa'nın eşyalarının üzerine attı. "Sadece ikiniz mi varsınız?" dedi.

"Bir süre sadece ben vardım," dedim. "Herkes nerede?"

"Wren, kendi seçmesinden sonra Kale'ye dönüp hemen yatağa girdi," dedi Meredith. "Başka bir 'nöbet' geçirme riskini almak istediğini sanmıyorum." Bu, Wren'in Leydi Anne monoloğu sırasında bayılmasına verdiğimiz isimdi. Onun tam olarak ne sorunu olduğunu kimse söyleyemiyordu. Broadwater doktoruna göre 'duygusal tükenmişlikti'. Fakat Alexander'ın 'suçluluk kompleksi' teşhisi daha olası görünüyordu.

"Peki ya James?" diye sordu Filippa.

"Benim seçmemi izlese de bütün süre boyunca son derece stresliydi," dedi Meredith. "Huysuz. Bilirsin." (Bu bana yöneltilmiş olsa da aslında böyle bir şeyi bilmiyorum.) "Bara gelip gelmeyeceğini sordum, hayır dedi. Yürüyüşe gitmek istiyormuş."

T.me/Cinciva

Filippa'nın kaşları daha da kalktı, o kadar yüksektelerdi ki neredeyse saçıyla bir olacaklardı. "Bu havada mı?"

"Ben de öyle dedim. Kafasını toplamak istediğini, listede ne yazdığının pek de umurunda olmadığını söyledi: Sabah da aynı şeyi söyleyecekti."

Meredith'ten Filippa'ya doğru bakıp yavaşça konuştum, "Tamam. Bu durumda Alexander nerede?"

Filippa: "Muhtemelen Colin'ledir."

Ben: "Ama... Nereden biliyorsun?"

Meredith: "Sır falan değil ki."

Ben: "O sır olduğunu söylemişti!"

Filippa: "Hadi oradan. Bunun sır olduğunu sanan tek kişi Colin."

Kafamı sallarken kalabalık bara göz attım.

Ben: "Neden burada herhangi bir şey gizliymiş gibi yapıyoruz ki?"

Meredith: "Sanat okuluna hoş geldin. Gwendolyn'ın daima söylediği gibi: 'Tiyatroya girdiğinizde kapıda bırakmanız gereken üç şey var: Haysiyet, mütevazılık ve kişisel alan.'"

Filippa: "Haysiyet, mütevazılık ve kendine gurur olduğunu sanıyordum."

Ben: "Bana haysiyet, mütevazılık ve kendinden şüphe demişti."

Üçümüz de bir anlığına sessiz kaldık sonra Filippa, "Eh, bu birçok şeyi açıklıyor," dedi.

"Sizce konuştuğu her öğrenci için üç farklı şey mi söylüyor?" diye sordum.

"Muhtemelen," dedi Meredith. "Yalnızca, kişisel alanın benim en büyük sorunum olduğunu düşünmesine şaşırdım."

"Belki de her sahnelediğimiz oyunda sürekli iştahla bakıl-

T.me/Cinciva

maya, ellenmeye ve neredeyse cinsel tacize uğramaya hazırlıklı olmanı istemiştir," dedi Filippa.

"Ha ha, ben bir objeyim, çok komik." Meredith gözlerini devirdi. "Yemin ederim, striptizci olmalıydım."

Filippa bardağına doğru sırıttı. "Herkesin yedek plana ihtiyacı var," dedi.

"Evet," dedi Meredith. "Her zaman cinsiyet değiştirebilir, kalıcı olarak erkek olup kendine 'Philip' demeye başlayabilirsin."

Kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Havayı hafifletme çabasıyla, "Sanırım benim diğer seçeneğim varoluşsal kriz," dedim.

"Çok da kötü değil," dedi Filippa. "Sadece Hamlet'i oynarsın."

Üçümüz, altı elma şarabı daha içerken diğerlerinin gelmesini boş yere bekledik. Daha önce yeni bir oyuncu listesine hiç bu kadar az ilgi gösterilmemişti. İçip, konuşup, gönülsüzce gülsek bile, herkesin önceliklerinin değiştiğini görmezden gelmek imkânsızdı. Wren, GSB'den bara yapılan her zamanki yürüyüş için fazla hassastı. James'in kafası çok dağınıktı. Öte yandan, Alexander'ınki de çok doluydu. Dellecher personelini ele geçiren heves, benzer şekilde anlaşılmazdı. Neden aniden elli yıllık *Lear* boykotunu kaldırıp Frederick'le Camilo'yu bizle yan yana koymuşlardı? Gecenin sonunda paltomla eldivenlerimi toplarken, kendime yalnızca Richard'ın ardında bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştıklarını söyledim. Fakat beynimin bir köşesinde dırdır eden ses, gizli bir amaç olup olamayacağını sorup duruyordu. Colborne gibi, onların da bize güvenmemesi mümkün müydü? Belki Frederick'le Camilo sadece kadro arkadaşı ve öğretmenden daha fazlasıydı. Belki de sonunda ne kadar tehlikede olduğumuzu fark etmeye başlamışlardı.

T.me/Cinciva

3. SAHNE

Kral Lear'ın trajik batağına ilk adımı attığımızda, çok az şey netleşti. Ancak benim için acı verici biçimde netleşen şey, Richard'ın yokluğunun büyüklüğünü fazlasıyla küçümsemiş olduğumuzdu. Yalnızca boş bir yatak odasından, kütüphanedeki sahipsiz koltuktan, bizim dışımızda herkese görünmez olarak Banquo'nun hayaleti gibi yemek masasında oturduğu sandalyeden daha fazlasıydı. Çoğu zaman onu, köşenin ardında gözden kaybolarak geçen bir gölge misali göz ucuyla görürdüm. Geceleri, rüyalarıma sürekli giren bir karakterdi, vize için sahne partnerim ya da bardaki sessiz eşlikçim olarak. En sıradan senaryoları bile karanlık, ürkütücü bir şeye dönüştürürdü. Gece yaşanan işkencelerin tek kurbanı ben değildim; James uykusunda mırıldanıp kıpırdanmaya başlamıştı, Meredith'le aynı yatağı paylaştığım geceler uyandığımda onu yanımda titrerken buluyordum. Hepimiz, iki defa Wren'in odasından gelen çığlık ve ağlama sesleriyle uyanmıştık. Ölüyken de hayattayken olduğu kadar zorbaydı. Ardından hiçlik yerine kara delik, er ya da geç hepimizin rahatını yutan devasa bir ezici boşluk bırakan dev.

Ancak takvimdeki en kısa aya doğru temkinle ilerlerken, rahatlığımız çoğunlukla benim sorumluluğumdaydı.

T.me/Cinciva

Dersler, provalar ve ödevler dışında, Kale'yi temizlemek öncelikli işim hâline gelmişti. Temizlik programım düzensizdi, büyük boş olduğum vakitler ve binada başka kimsenin olmadığına bağlı olarak şekilleniyordu. Bu tesadüfi fırsatlar seyrekti, uzun aralıklarla ortaya çıkıyordu. Ne kadar yorgun olursam olayım, geçekleştiklerinde onları yakalamak zorunda kalıyordum. Şubat'ın ikinci günü, beni kütüphanede yerde ellerimle dizlerimin üzerinde nihayet haftalarca ertelediğim işi yaparak şöminenin içini iyice temizlerken buldu.

Birkaç kütüğün kalıntıları, ızgaranın üzerinde kömürleşmiş kemik gibi duruyorlardı. Ufalanıp halıda kurum izleri bırakabileceklerinden korktuğum için onları nazikçe kaldırdım, tek tek bu işe ayırdığım kâğıt torbaya koydum. İnatçı kış soğuğuna rağmen terliyordum, alnımdan düşen büyük tuzlu damlalar şöminenin üzerine düşüyordu. Kütükler güvenli şekilde torbaya yerleştirildiklerinde, faraşla fırçayı alarak bacanın arka tarafına dağ gibi birikmiş olan kül yığınını temizlemeye başladım. Süpürürken, içimden Edgar'ın repliklerini mırıldandım:

"Kendi başına acı çeken, ruhunda acıyı daha fazla duyar,
Çünkü geridedir her türlü tasasız şeyler,
Geçmişte kalmıştır mutlu şeyler.
Ancak acının ortağı, dayanmanın dostu varsa,
*Ruhun da çilesi hafifler.**"

Sonraki repliği hatırlayamayarak durdum, topuklarımın üzerine oturdum. Sonra ne vardı? Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden şöminenin daha da içine doğru sürünürken süpürmeye devam edip tekrar monoloğun başına döndüm. Yoğun kül yığını fırçamın altında parçalandı ancak onu öne çekerken, bir şey

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 6. Sahne, s. 97 –ç.n.

T.me/Cinciva

fırçanın altında sürüklendi. Yılan derisi misali uzun, kıvrık bir şerit şöminenin tabanında belirdi. Kumaş.

Yalnızca on iki santim uzunluğunda, beş santim genişliğinde kenarları kıvrılmış bir parçadan ibaretti. Bir ucu daha ağır, çift dikişliydi, belki gömlek yakasıydı ya da kol dikişi. Başımı ona doğru eğip hafifçe üflediğimde, birkaç küçük kül tozu yükseldi. Bir zamanlar beyaz olsa da fena yanmıştı ve şarap gibi koyu kırmızı bir şeyle kötü biçimde lekelenmişti. Bir an şaşkınlıkla ona baktım, ardından şöminenin önünde diz çöktüğüm yerde donakaldım, o kadar dehşete düşmüştüm ki aşağıdaki kapıyı duymadım. Fakat merdiven boşluğundaki adımlar çıktıkça sesleri yükseldi, sarsılarak gerçekliğe döndüm ve yere düşen baştan çıkarıcı şeyi alıp cebime attım. Faraşla fırçayı kapıp iki yanımda kılıç ve kalkan gibi tutarak ayağa fırladım. Colborne kapıda belirdiğinde hâlâ bu katı, saçma şekilde dikiliyordum. Gözleri hafifçe büyüdü, ifadesi beni gördüğüne şaşırmaktan tanımaya döndü. "Oliver."

"Dedektif Colborne," dedim, beceriksiz ve kurumuş ağzımla.

Odayı işaret etti. "Girebilir miyim?"

"İsterseniz."

Ellerini kot pantolonun ceplerine soktu. Kalçasının bir yanında rozeti parlarken, diğerinde ceketinin altından tabancasının kabzası belli oluyordu. Faraşla fırçayı en yakın sandalyeye bırakıp onun konuşmasını bekledim.

"Genellikle bu saatte provada olmuyor musun?" diye sordu, pencereden dışarı göle doğru bakmak için perdeyi kenara çekti.

"Dövüş dersi için beşe kadar çağrılmıyorum." Kafamı temizlemeyi umarak Gwendolyn'ın nefes kontrol rutinlerinden birini bulmak adına zihnimdeki anı arşivlerini karıştırdım.

T.me/Cinciva

Başını sallarken, bana meraklı bir gülümsemeyle baktı. "Tam olarak ne yapıyorsun? Sormamın sakıncası yoksa."

"Temizlik." Dörde kadar sayıp nefes aldım.

Yüzeydeki sahte olanın altında gerçek bir gülümseme gizliymişçesine ağzı seğirdi. "Dellecher öğrencilerinin kendi temizliklerini yapan türden kişiler olduklarını hiç düşünmemiştim."

"Genellikle yapmayız. Ben bursluyum." Beşe kadar sayıp nefes verdim.

Buna inanamıyormuş gibi kahkaha attı. "Yani sana burayı mı temizletiyorlar?"

"Diğer şeyler arasında." Nabzım yavaşlamaya başladı. "Benim için sorun değil."

"Ohio'dansın, doğru mu?"

"Hafızanız iyi. Yoksa bir yerde benimle ilgili dosyanız mı var?"

"Belki ikisi de."

"Tedirgin olmalı mıyım?" diye sorsam da gittikçe daha az öyle hissediyordum. Colborne alışık olduğumdan daha anlayışlı bir izleyici olsa da sonuçta izleyiciydi.

"Eh, bunu benim bileceğimden daha iyi bilirsin."

Birbirimize baktık. Yüzünde hâlâ o iki katmanlı gülümseme vardı, herhangi başka şart altında ondan hoşlanacağımı fark ettim.

"Polis, evinize bu kadar sık girip çıkarken tedirgin olmamak güç," dedim düşünmeden.

Bir ay önce Walton'la yaptığı konuşmayı duyduğumu bilmiyordu. Kırdığım potu fark ettiyse de bunu belli etmedi.

"Haklısın." Bir kez daha pencereden dışarı baktıktan sonra odanın karşısına geçip önümdeki koltuğa oturdu. "Hepiniz çok

T.me/Cinciva

mu okuyorsunuz, yoksa bunlar sadece süs mü?" En yakındaki kitaplığa işaret etti.

"Okuduk."

"Shakespeare dışında bir şeyler okur musunuz?"

"Tabii. Shakespeare bir fanusta değil."

"Nasıl yani?"

Gerçekten ilgileniyor muydu, yoksa bir tür oyun mu oynuyordu anlayamıyordum.

"Pekâlâ, *Caesar*'ı ele alalım," dedim, sorudan nasıl suçlayıcı bir bilgi çıkaracağından emin olamayarak. "Görünüşte tamamen Roma İmparatorluğu'nun çöküşüyle ilgili olsa da modern İngiltere'nin ilk zamanlardaki politikasıyla da ilgilidir. İlk sahnede subaylarla eğlence düşkünleri, yıl M.Ö. 44 olması gerekirken sanki 1599'un Londra'sından bahsediyormuşçasına ticaretler, bayramlar hakkında konuşurlar. Birkaç kronolojik hata var –II. Perde'deki saat gibi– ancak çoğunlukla iki yönde de işliyor."

"Akıllı adam," dedi Colborne, bir saniye düşündükten sonra. Biliyor musun? Okulda *Caesar*'ı okuduğumu hatırlıyorum. Bize bunların hiçbirini anlatmadılar, sadece oyun boyunca bizi süründürdüler. Sanırım on beş yaşındaydım, bir şey yüzünden cezalandırıldığımı düşünüyordum."

"Eğer kötü öğretiliyorsa, her şey ceza gibi hissettirebilir."

"Doğru. Sanırım sadece o yaşlardaki bir çocuğun neden bütün hayatını Shakespeare'e adamaya karar verdiğini merak ediyorum."

"Bana mı soruyorsunuz?"

"Evet. İlgimi çekti."

"Bilmiyorum," dedim. Durmaktansa konuşmaya devam etmek daha kolaydı. "Erken yaşlarda müptelası oldum. Ben

T.me/Cinciva

on bir yaşındayken, lisede V. Henry için bir çocuğa ihtiyaçları olmuştu, bu yüzden İngilizce öğretmenim beni seçmelere götürdü, sanırım bunun beni daha az utangaç yapacağını düşündü. Bir şekilde kendimi sahnede, hepsi kılıçlarla zırhlarla donanmış benden iki kat büyük olan oğlanlarla buldum. İşte oradaydım, '*Yaşım küçük ama bu üç palavracıyı yakından gözlemledim,*'* diye bağırırken insanların beni duymasını ümit ediyordum. Açılış gecesine kadar çok korksam da sonrasında yapmak istediğim tek şey bu oldu. Bir nevi bağımlılık gibi."

Kısa süre sessiz kaldıktan sonra sordu, "Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Anlamadım."

"Seni mutlu ediyor mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım –*evet*, tek olası cevap gibi duruyordu– fakat emin olamayarak ağzımı kapattım. Boğazımı temizleyip daha dikkatlice konuştum. "Zor değilmiş gibi yapmayacağım. Sürekli çalışıyoruz, pek fazla uyumuyoruz, kendi çevremiz dışında normal arkadaşlıklar edinmek zor ancak sırf sahnede olup Shakespeare'in sözlerini söylediğimizde yaşadığımız heyecan için bile buna değer. O âna kadar gerçekten yaşamıyormuşuz gibi sonra her şey aniden aydınlandığında kötü şeyler yok oluyor ve başka bir yerde olmak istemiyoruz."

Robot misali hareketsiz şekilde otururken gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bağımlılığı çok iyi tasvir ettin."

Lafı çevirmeye çalıştım. "Kulağa aşırı dramatik gelse de yalnızca kafalarımızın işleyişi böyle. Her şeyi bu şekilde hissediyoruz."

"Enteresan." Parmakları dizlerinin arasında birleştirilmiş

* William Shakespeare, Kral V. Henry, çev. Hamit Çalışkan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 47 –ç.n.

T.me/Cinciva

olan Colborne beni izliyordu, duruşu rahat olsa da vücudundaki her kas beklentiyle gerilmişti. Şöminenin üzerindeki saatin tik takları son derece yüksek sesliydi, doğrudan kulak zarıma vuruyordu. Küllerin içinden aldığım bez parçası, cebimde kurşundan bir top gibi hissettiriyordu.

"Yani," diye devam ettim, konuyu değiştirip az önce söylediklerimden uzaklaştırmak için endişe doluyken. "Sizi buraya tekrar getiren nedir?"

Daha rahatlamış biçimde geriye yaslandı. "Bazen meraklanıyorum."

"Ne hakkında?"

"Richard," dedi. Hepimizin küfürmüşçesine kaçındığı, özgürce kullandığımız lanetler ve müstehcen kelimelerden daha da çirkin bir şey olan ismi, böylesine rahatlıkla söylediğini duymak sarsıcıydı. "Sen meraklanmıyor musun?"

"Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Colborne'un gözleri ayaklarımdan yüzüme kaydı, sonra tekrar ayaklarıma döndü. Yargılayıcı bir bakıştı. Dürüstlüğümün derinliğini ölçüyordu. "O gece ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi, eli koltuğun kolçağında ritim tutarken. "Herkes farklı hatırlıyor gibi." Sesinde belli belirsiz, boğucu bir meydan okuma vardı. Sıkıyorsa cevapla.

"Sanırım o geceyi herkes farklı deneyimledi."

Kendi sesim sakin ve boğuktu; bana oynayacak bir rol verdiği için sinirlerim tekrar yatışmıştı, oyuncu yönetmeni olarak Gwendolyn'dan daha yaratıcı değildi. Ben kenarda durup izleyen, ikna edilme olasılığı olan isteksiz bir tanık gibiydim. "Bu, haberleri izlemek gibi. Bir felaket olduğunda, herkes onu aynı şekilde mi hatırlar? Hepimiz farklı noktalardan, farklı bakış açılarından gördük."

T.me/Cinciva

İtirazımı düşünürken yavaşça başını salladı. "Sanırım buna karşı çıkamam." Ayağa kalktı. Tekrar doğrulduğunda, topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanarak tavana baktı. "İşte şu konuda zorlanıyorum, Oliver," dedi benden çok tavandaki lambaya konuşur şekilde. "*Matematiksel* olarak mantıklı gelmiyor."

Bunu daha fazla açıklamasını beklesem de yapmadı. "Matematikte hiçbir zaman iyi olmadım."

Kaşlarını çattı ancak ifadesinde küçük bir neşe vardı. "Şaşırtıcı. Ne de olsa Shakespeare'in eserleri şiir şeklinde –en azından çoğu– şiirde belirli bir matematiksel bir düzen var, değil mi?"

"Öyle denebilir."

"Herhangi bir matematik denkleminde, bilinen ve bilinmeyen değişkenler toplandığında sonucu verir."

"Cebir dersinden hatırladığım kadarıyla öyle. *x* 'i bulunuz."

"Aynen öyle," dedi. "Pekâlâ, burada bilinen sonuçlu –Richard'ın ölümü– bir denklemimiz var. Buna *x* diyelim. Eşittir işaretinin diğer tarafında sizin –yani dördüncü sınıfların– olaya dair hikâyesi var. *a, b, c, d, e* ve *f* diyelim. Bir yanda da diğer herkes var. Onlara *y* diyeceğiz. Dokuz hafta geçmişken tüm değişkenler elimizde olmasına rağmen, *x*'i hâlâ bulamıyorum. Denklemin iki tarafını eşitleyemiyorum." Kafasını sallarken, hareketi kasıtlıydı. "Yani, bu ne anlama geliyor?"

Ona baktım. Cevap vermedim.

"Şu anlama geliyor," diye devam etti. "Değişkenlerimizin en azından biri yanlış. Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Bir noktaya kadar. Fakat öncülün hatalı olduğunu düşünüyorum."

T.me/Cinciva

"Nasıl?" dediğinde soru iğneleyici, neredeyse alaycıydı.

Omuz silktim. "İnsanlığın niceliğini belirleyemezsiniz. Onu ölçemezsiniz, en azından sizin kastettiğiniz şekilde olmaz. İnsanlar tutkulu, kusurlu, hataya meyillidir. Yanılabilirler. Anıları unutulabilir. Gözleri onları aldatabilir." Yalnızca sonraki söyleyeceğimi planlamadığımı ona düşündürecek kadar uzun bir süre durakladım. "Ya da bazen çok içip göle düşerler."

Colborne gözlerini kırpıştırdı, ifadesinde derin bir şaşkınlık belirdi, sanki beni yanlış tanımış olabileceğinden emin değildi. "Gerçekten böyle mi olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "Elbette öyleydi." Haftalardır bunu söylüyorduk. Evet. Düştü. Tabii ki öyle oldu.

Colborne iç çekerken, ılık kütüphane havasındaki nefesi ağırdı. "Biliyor musun, Oliver? Senden hoşlanıyorum. Çoğu zaman kendime rağmen."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak kaşlarımı çattım. "Ne tuhaf laflar."

"Eh, gerçek kurgudan daha şaşırtıcı olabilir. Demek istediğim şu ki, sana güvenmek istiyorum. Fakat bunu istemek çok fazla olur, bunun yerine sadece bir iyilik isteyeceğim."

Cevap beklediğini fark ettiğimde konuştum, "Peki."

"Burayı temizlerken etrafa iyice göz atma şansın olacağını tahmin ediyorum," dedi. "Eğer sıra dışı bir şey bulursan... sadece diyorum ki ben de bilgilendirilmek isterim."

Ardından duraksama oldu, oyundaki replikler arasına yazılmış belirli bir ritim gibiydi.

"Bunu aklımda bulunduracağım," dedim.

Colborne'un gözleri bir an daha üzerimde dolaştı, sonra yavaşça odanın karşısındaki merdivenlere doğru yürüyüp orada durdu. "Dikkatli ol, Oliver," dedi. "Dediğim gibi, seni sevdim.

T.me/Cinciva

Ve –senin anlayacağın şekilde ifade edeyim– *Çürümüş bir şey var Danimarka Krallığı'nda.*"*"

Bunu söyledikten sonra gitti, dudaklarında hem üzgün hem de alaycı küçük bir gülümseme belirmişti. Onun ayak sesleri merdivenlerde gıcırdarken hareketsiz kaldım. Yalnızca arkasından kapının kapandığını duyduğumda cebimdeki yumruğumu gevşettim. Kan lekeli kumaş buruşmuş, terle nemlenmişti.

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 28 –ç.n.

T.me/Cinciva

4. SAHNE

Colborne'a beş dakikalık avantaj tanıdım çünkü beni Kale'den çıkarken yakalamasını istemiyordum. Temizlik malzemelerimi mutfak tezgâhının altına sakladım, paltomla eldivenlerimi giyip arka kapıdan çıktım. GSB'ye çıkan yolu durmadan koşarken buz ayaklarımın altında çatırdıyordu. Oraya vardığımda uzuvlarım uyuşmuştu, gözlerim keskin şubat havasının yakıcı soğuğundan dolayı sulanıyordu.

Yan kapıdan içeri sızıp dikkatle dinledim. Üçüncü sınıflar salondaydı, *Veronalı İki Soylu Delikanlı* oyununu sahnelerken zorlanıyorlardı. Sahne arkasında dolanan birine rastlamamayı umarak hızla merdiven boşluğuna ilerledim. Bodruma inen dik basamakları ikişer ikişer inerken, elim korkuluğun üzerinde kayıyordu.

Archibald Dellecher Tiyatrosuyla onun iç içe geçmiş tüm koridorları ve odalarının altında geniş bir bodrum katı uzanıyordu. Bu alçak tavanlı, loş ışıklı labirente uzun zaman önce gereksiz görülüp sonsuza dek depoya mahkûm edilen eski dekorlarla mobilyaları çıkarmak için yalnızca teknik ekip girerdi. Oraya gitmeyi planlamamış, başta sadece Kale'den uzaklaşmak istediğim için GSB'nin yarı yoluna gelene dek bunu

T.me/Cinciva

düşünmemiştim bile. Ancak tiyatro atıklarıyla dolu iki ya da üç karanlık koridordan geçerken, tesadüfen aklıma gelen harika fikri fark ettim. Tam olarak ne aradıklarını bilseler bile kimse, bodrumda asla bir şey bulamazdı. Çok geçmeden, bir grup dolabın (muhtemelen seksenli yıllarda geçitten çıkarılmışlardı) yorgunca duvara yaslandığı örümcek ağı kaplı köşede kendimi buldum. Pas, eski kurumuş kan gibi kapaktaki kanallardan sızıp aralanmış keskin kenarlı kapılara yayılmıştı. Olabilecek herhangi bir yer kadar iyiydi.

Yıpranmış bir masayı yolumdan ittikten sonra önümde uzanan çöplerin arasından geçtim. İlk dolabın kapısında asılı bir kilit vardı, kilidin dili çürük diş misali pas lekeliydi. Onu çıkarıp kulpu sertçe çektim, kapı hızla açılıp bacağıma vurduğunda olabildiğinde yüksek sesle küfrettim. İçinde, dibine yapışan siyah kahve halkasıyla üzerinde solmuş Dellecher armasını taşıyan çatlamış fincan dışında bir şey yoktu. Şömineden çıkardığım kumaş parçasını bulmak için cebime uzandım. Loş ışıkta gözlerimi kırparak baktığımda, uğursuz kırmızı leke bakışlarıma karşılık verdi. Onun kan olduğundan bile emin olmasam da paranoyam beni Richard'ın anma töreninin olduğu gün Filippa'yı şöminenin yanında yalnız bulduğum zamana sürükledi. Bu düşünceyi endişeyle kafamdan attım. Kütüphanenin kapılarında kilit yoktu, bu yüzden herhangi birimiz olabilirdi. Bodrum katındaki hava soğuktu. Herhangi birimiz ne yapmış olabilirdi? Aniden midem bulanıp o şeyi gözümün önünden yok etmeye sabırsızlanarak, eğilip fincanın içine tıktım. Başka biri onu orada bulursa, sadece boya ya da benzeri zararsız bir şeyle kirletilmiş bir bez parçası olduğunu sanırdı. Bildiğim kadarıyla öyleydi. Kolayca telaşa kapıldığım için kendimi azarladım.

T.me/Cinciva

Alexander an azından bu konuda haklıydı: Paniğe kapılırsak, her şey açığa çıkardı. Dolabın kapısını kapattıktan sonra tereddüt ettim. Kilidin şifresini bilmiyordum. Ona asla geri dönmek istemesem de her ihtimale karşı kilidi açık bıraktım.

Kimse onu hareket ettirme zahmetine girmezse, burada bulunduğumu bilmeyeceklerini umarak masayı dolapların önüne ittim. Geri çekilip yuvarlak kilide, kilidin demiriyle kasası arasındaki küçük boşluğa bakarak dikildim. Verilmemiş kararların acısı ne kadar büyüktü.

T.me/Cinciva

5. SAHNE

Bodrumdan çıkmaya çalışırken kaybolup dövüş dersine geç kaldım. James, Camilo ve üç ikinci sınıf öğrencisi çoktan oradaydı.

"Özür dilerim," dedim. "Üzgünüm, vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Neredeydin?" diye sordu James, tuhaf ve ifadesiz bir suratla. Aynı soruyu ona sormak için yanıp tutuşsam da başkalarının önünde yapamazdım.

Camilo araya girdi. "Daha sonra konuşalım. Halletmemiz gereken çok şey, bunu yapacak çok az zamanımız var. Siz ikiniz hafta sonu bunu çalıştınız mı?"

Ben daha cevap veremeden, "Evet," diyen James'e baktım. Belirlenen hareketleri yalnızca iki kez çalışmıştık çünkü James, cumartesinin çoğunu ve pazar gününün tamamını Kale'nin dışında geçirmişti.

"Öyleyse başlayalım," dedi Camilo. "Edgar'ın meydan okumasından mı devam edelim?"

Lear için set düzeni, yerdeki mavi bantlarla belirtilmişti. İlginç bir tasarımdı, sahnenin ön tarafı seyircilerin orta sırasına kadar uzanan bir podyum şeklinde ilerliyordu. Ona Köprü demiştik, yüksekliği bir buçuk metre olarak işaretlenmişti. Sah-

T.me/Cinciva

nenin arka tarafında ortada yerimi aldım, kılıcım sol kalçamda asılıydı. James'le diğerleri çoktan yerlerini almışlardı; o Köprü'nün başındaydı, askerler sahnenin sağ tarafında, Camilo ve yandaşları sol taraftaydı. Meredith de orada olmalıydı ancak yaptığı tek şey izlemekken, onu çağırmanın anlamı yoktu.

Ben: *"Gloucester Kontu Edmund adına kim konuşacak?[*]"*

James: *"Kendisi. Ne söyleyeceksin ona?[2]"*

Ona dik dik bakarken, midemin çalkalanmasına karşı yumruklarımı sıktım. Dövüş antrenmanı için kimseyi duygularla etkilemeye gerek olmasa da zaten gergindim.

Ben: *"Çek kılıcını da, sözlerim soylu bir yüreği incitirse,*
*Silahın hakkını arasın, işte benimkisi![**3]"*

Kılıcımı çektiğimde, James hafif bir eğlenceyle kaşlarını kaldırdı. Sahnenin ön tarafına, Köprü'nün başına doğru ilerledim.

Ben: *"Yengiyi tatmış kılıcına, yeni parlayan talihine,*
Yiğitlik ve yürekliliğine rağmen,
Alçak bir hainsin sen!
Tanrılara, kardeşine, babana ihanet ettin,
Tepeden tırnağa kadar hıyanete bulanmış
Zehirli bir kara kurbağasısın sen.[***]"

Konuşmamın ortasında bir yerde, James'in hafif keyfi yüzünden kaybolup yerini soğuk, çirkin bir ifade aldı. Onun konuşma sırası geldiğinde, James'i dikkatle izledim; yalnızca rol mü yaptığından yoksa ikimizin de sırlarımızı dişlerimizin arasında mı sıktığımızdan emin değildim.

---

*,[2] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 152 –ç.n.

** [3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 152-153 -ç.n.

***,[2,3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 153 –ç.n.

T.me/Cinciva

James: *"Şövalyelik yasasının sert ilkeleri üzerinde ısrar edebilirdim,*

Erteleyebilirdim bu dövüşü bu ilkelere göre,

Ama hayır, bu dövüşü ertelemeyi küçüklük sayıyorum.[2]"

Bana tükürse yeriydi.

James: *"O hıyanet suçlamalarını yüzüne çarpıyorum,*

Yüreğin, o cehennemlik nefretinin altında ezilsin,

Hedefini şaşıran bu iftiraların,

Şimdi şu kılıcımla açacağım yerde

Gömülü kalsın sonsuza kadar.

Borular! Hadi görelim![3]"

Silahlarımızı kaldırdık, göz temasını kesmeden birbirimize karşı eğildik. İlk o saldırdı; savunmam yarım yamalaktı, kılıcı öfkeli bir tıslamayla benimkinin bıçağından kabzasına kadar kaydı. Onu itip dengemi beceriksizce yeniden kazandım. Bir başka darbe, bir başka savunma. Darbesini bertaraf edip sol omzuna vurdum. Kılıçlar birbirine çarptığında, kör uçları trampetin sesiyle aynı anda buluştu.

"Sakin," dedi Camilo. "Sakin olun."

İki uzun bant hattının arasında, çapraz şekilde dans edercesine hızla ilerledik. Koreografi buydu: onu döverek bir eli karnında, parmaklarının arasından kan sızarak düşeceği Köprü'nün ucuna götürüyordum. (Bunun nasıl olacağı konusunda kostüm ekibi tarafından henüz bilgilendirilmemiştik.) Vücutlarımız paralel şekilde savaşırken, kılıçlar aramızda parlıyordu. Adımını kaçırarak sendelese de öldürücü darbeyi indirmek için kolumu kaldırdığımda, parmakları kılıcının kabzasına daha sıkı sarıldı. Kabza suratıma çarparken, görüş alanımda alevli yıldızlar patladı ve acı bana koçbaşı gibi vurdu. Camilo'yla askerlerden biri aynı anda bağırdı. Kılıç

T.me/Cinciva

parmaklarımdan kaydı, ben geriye doğru dirseklerimin üzerine düşerken yere çarptı. Sanki biri musluğu açmışçasına burnumdan kan akıyordu.

James kılıcını bıraktı, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı Camilo.

James uyurgezer biri gibi yavaşça trans hâlinde geriye adım attı. Parmakları yanlarında kasılırken, eklemleri kıpkırmızıydı. Konuşmaya çalışsam da ağzım demir tadıyla doluydu, çenemden damlayan kan gömleğimin önünü ıslatıyordu. İki asker beni kaldırdığında, boynumdaki tendonlar kopmuşçasına kafam öne düştü.

Camilo hâlâ bağırıyordu. "Olacak şey değil! Senin neyin var?"

James, bana bakmak yerine ona baktı. "Ben..." diye konuşmaya başladı.

"Dışarı çık," dedi Camilo. "Seninle daha sonra ilgileneceğim."

James'in ağzı sessizce hareket etti. Birden gözleri yaşardı, odadan koşarak çıkarken paltosunu, eldivenlerini ve diğer her şeyi geride bıraktı.

"Oliver, iyi misin?" Camilo yanımda diz çökerek çenemi kaldırdı. "Tüm dişlerin sağlam mı?" Dudaklarımı kapatıp kanı yuttum, kusma refleksine karşı sertçe yutkundum. Önce iki askerden uzun olanına, sonra da diğerine işaret etti. "Sen, onu revire götürmeme yardım et. Sen, hemen Frederick'i bul. Onu ve Gwendolyn'ı görmem gerektiğini söyle. Hadi gidin."

Beni kaldırdıklarına dünyam sarsıldı, aptalca şekilde bilincimi kaybedip asla uyanmamayı diledim.

T.me/Cinciva

6. SAHNE

Saat on biri geçene kadar revirden çıkmadım. Burnum kırılmıştı ancak çok kötü değildi. Düz kalması için burnumun üzerine yapışkan bantla alçı sabitlenmişti, onun altında kırmızı ve mor lekeler iki gözümün de altına yayılmıştı. Gwendolyn'la Frederick beni görmeye gelmiş, ne olduğunu sorup bolca özür dilemişlerdi. Sonrasındaysa mümkün olduğunca az insanla paylaşmamı, diğer öğrenciler sorarsa kazara olduğunu söylememi istediler. Dediler ki daha fazla dedikoduya veya soruna ihtiyacımız yokmuş. Kale'ye geri döndüğümde, sözlerine uyup uymayacağıma henüz karar vermemiştim.

Hemen üst kata çıksam da Kule'ye gitmedim. James'i orada olma olasılığı düşüktü ancak riske girmek istemedim. Bunu yerine Alexander'ın kapısını hafifçe çaldım. Bir çekmecenin kapanma sesini duydum, bir an sonra eli kapı tokmağındayken belirdi.

"Siktir, Oliver," dedi. "Pip bana ne olduğunu söylese de bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim." Gözleri kan çanağıydı, dudakları kuru ve çatlamıştı. Benden daha iyi görünmüyordu.

"Gerçekten bunu konuşmak istemiyorum."

"Hakkın var." Burnunu çekip koluna sildi. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

T.me/Cinciva

"Başım çatlıyor, şu an boynumdan yukarısında hiçbir şey hissetmek istemiyorum."

Kapıyı daha fazla araladı. "Doktor içeride."

Alexander'ın odasına sık sık gitmezdim, ne kadar karanlık olduğuna daima şaşırırdım. Geçtiğimiz haftalarda bir gün, pencereye duvar halısı asmıştı. Yatağı kitap yığının altına gömülmüştü, onları toplayıp zaten dağınık olan masanın üzerine bıraktı. Büzülmüş sigara kâğıtları, kırık kibritler ve kirli kıyafetler zemini doldurmuştu. Yatağı işaret ettiğinde minnetle oraya çöktüm, nabzım iki şakağımın arasında şiddetle atıyordu.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi, masasının üst çekmecesini karıştırırken. "Seni konuşmaya zorlamayacağım. Yalnızca James'i bir dahaki görüşümde göle itmem gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Bu lafların, yalnızca Alexander'ın kara mizahı mı olduğunu yoksa daha kasıtlı bir şey mi olduğundan emin olamayarak, yatakta kıpırdandım. Bunu hâlâ devam eden paranoyama bağlayıp görmezden gelmeye karar verdim.

"Son zamanlarda onu pek gördün mü?" diye sordum. "Artık hiç burada değilmiş gibi hissediyorum."

"Gidip geliyor. Benim bileceğimden daha fazlasını biliyorsun."

"Genelde ben yattıktan sonra geliyor, uyandığımdaysa gitmiş oluyor."

Alexander, film kutusundan birkaç küçük kenevir çıkardı ve onları sigara kağıdının içine ufaladı. "Bana sorarsan, rolüne biraz fazla derinlemesine giriyor. Metot oyunculuğu işte. Artık kendisinin nerede bitip Edmund'un nerede başladığını bilmiyor."

"Eh, bu iyi olamaz."

Bana, kırık burnuma baktı. "Belli." Suratı, dilini ısırmışçasına bir ifadeye büründü. "Burnun için sana ağrı kesici verdiler mi?"

T.me/Cinciva

Cebimden içinde küçük, beyaz hapların bulunduğu şişeyi çıkardım.

"Harika," dedi. "Bana iki tane ver."

Hapları ona verdim. İkisini de film kutusunun altında ezip oluşan tozu kâğıttaki kenevirin üzerine serpti. Ardından tekrar çekmecenin içine uzanarak bir başka gizemli hap şişesi çıkardı. Kapağını açıp şişeyi hafifçe avucuna vurdu. Başka bir beyaz toz daha, bu daha inceydi. Ne olduğunu söylemeden, onu da sigaraya ekledi. Ben de sormadım.

"Peki, ne oldu?" dedi, kâğıdı sarmaya başlarken. "Beşinci Perde Üçüncü Sahnedeki dövüşü yapıyordunuz ve öylece sana vurdu mu?"

"Kabaca öyle."

"Ne alaka? Neden?"

"İnan bana, ben de bilmeyi isterdim."

Dilini kâğıdın yapışkan kenarı boyunca gezdirdikten sonra, parmağının ucuyla yapıştırdı. Ucunu bükerek kıvırdı ve sigarayı bana uzattı. "İşte," dedi. "Bunu tek seferde içersen, bir hafta boyunca hiçbir şey hissetmezsin."

"Mükemmel." Kalktım, sandalyesinin arkasına tutundum. Başım zonkluyordu.

"İyi misin?"

"Birkaç dakikaya olacağım."

İkna olmuş gibi değildi. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "İyi olacağım." Kör bir adam gibi kapıya giden yolu hissederek buldum, duvara ulaşana dek ellerim bir mobilyadan diğerine ilerliyordu.

"Oliver," dedi, ben dışarı çıkmak için kapıyı açarken.

"Efendim?"

Ona döndüğümde bana bir çakmak fırlattı, ardından bur-

T.me/Cinciva

nunu işaret edip üzgünce gülümsedi. Yüzüme doğru uzandım. Üst dudağımda taze bir kan lekesi vardı.

Prensip olarak, Kale'nin içinde sigara içmezdik. Yan kapıdan çıktığımda esrarlı sigarayı –otu– sıkıca dudaklarımın arasında tutarak garaj yolunda durdum. Alexander'ın iki yıl önce bana öğrettiği gibi akciğerlerimin derinlerine doğru içime çektim. Hava çok soğuktu –şubat için bile– nefesimle duman ağzımdan birlikte uzun spiral şeklinde çıktı. Sinüslerim, çamurla tıkanmışçasına ağır ve yoğun hissettiriyordu. Morlukların ne zaman geçeceğini, üç hafta içinde burnumun aynı görünüp görünmeyeceğini merak ettim.

Duvara yaslandım, düşünmeye devam edersem kafayı yiyeceğimden emin olarak düşünmemeye çalıştım. Orman sessizdi, aynı zamanda küçük seslerle doluydu; baykuşun uzaktan gelen sesi, yaprakların kuru hışırtısı, ağaçların tepelerinde süzülen rüzgâr. Bir şekilde, beynim yavaşça bedenimin geri kalanından ayrıldı. Acıyı hâlâ hissediyordum, hâlâ kararsızlığın pençesinde olsam da benimle düşünceler, hisler ve diğer her şeyin arasında bir şey vardı; ince bir sis, arkadan aydınlatılan perde, diğer tarafta usulca hareket eden kukla silüetleri. Soğuktan mı yoksa Alexander'in sigarasından mıydı bilmiyordum ama yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştım.

Kapı açılıp kapandı. Beklenti ya da meraktan yoksun şekilde oraya doğru baktım. Meredith. Kısa süreliğine verandada tereddüt etse de sonra aşağı indi. Hareket etmedim. Ağzımdaki sigarayı alıp yere attı, ağzımdan tek kelime çıkamadan beni öptü. Burnumun köprüsünden beynime doğru, hafif bir sızı yükseldi. Yüzümün yan tarafındaki avucu sıcaktı, ağzı büyüleyiciydi. Uzun haftalar önce yaptığı gibi elimi tutup beni içeri götürdü.

T.me/Cinciva

7. SAHNE

Sonraki günün çoğunu uyuyarak geçirdim, yalnızca Meredith yataktan çıktığında, saçlarımı alnımdan çektiğinde ve ders için odadan ayrıldığında bir iki saniyeliğine bilincimi kazandım. Ona bir şeyler homurdansam da kelimeler hiçbir şekil almadı. Uyku sevecen, mırlayan bir evcil hayvan gibi üstüme çöktü ve sekiz saat boyunca bir daha uyanmadım. Gözlerimi açtığımda, Filippa yanımdaki yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

Uykulu gözlerle ona baktım, battaniyenin altında kıyafet giyiyor olup olmadığımdan emin olamayarak önceki gecenin karışık anılarını eşeledim. Doğrulmaya çalıştığımda beni yatağa geri itti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Nasıl görünüyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Berbat."

"Tesadüf mü? Hayır. Saat kaç?"

Pencereler çoktan kararmıştı.

"Dokuza çeyrek var," dediğinde alnı kırıştı. "Bütün gün uyudun mu?"

Kıpırdanırken sızlandım, kafamı kaldırmaya isteksizdim. "Çoğunlukla. Ders nasıldı?"

"Fazlasıyla sessiz."

T.me/Cinciva

"Neden?"

"Eh, sensiz yalnızca dördümüz kaldık."

"Başka kim eksikti?"

"Sence kim?"

Yastıktaki kafamı ondan diğer yöne çevirip sert bir ifadeyle duvara baktım. Bu hareket, sinüs boşluğumda dikkatimi dağıtan acı verici bir darbeye neden oldu fakat sadece bir an için.

"Sanırım onun nerede olduğunu sormamı bekliyorsun," dedim."

Göğsümün üzerinde katlanmış olan battaniyenin ucunu çekiştirdi. "Dünden beri kimse onu görmedi. Dövüş dersinden sonra öylece ortadan kayboldu."

Ona karşı homurdandım. "Ardından bir 'ama' geleceğini duyabiliyorum."

İç çekerken, omuzları hafifçe yükselip fazlaca aşağı indi. "Ama şimdi döndü. Kule'de."

"O zaman, Meredith beni kovana kadar burada kalacağım."

Ağzı düz, pembe bir çizgi hâlini aldı. Gözlüklerinin ardında –onları neden taktığını bilmiyordum, bir şey okumuyordu– gözleri miskin okyanus mavisiydi, sabırlı ama yorgun. "Hadi ama, Oliver," dedi sessizce. "Gidip onunla konuşmandan zarar gelmez."

Suratımı işaret ettim. "Ah, belli ki gelebilir."

"Bak, biz de ona sinirliyiz. Sanırım Meredith, James içeri girdiğinde durduğu noktada bir yanık izi bıraktı. Wren bile onunla konuşmuyor."

"İyi," dedim.

"Oliver?"

"Ne?"

Yanağını eline dayayıp anlamsızca, istemeyerek gülümsedi.

"Ne?" dedim tekrar, daha tedbirli şekilde.

T.me/Cinciva

"Sen," dedi. "Başka biri olsaydın, bu odada bile olmayacağımı biliyorsun."

"Bu ne demek oluyor?"

"Kin tutmak için geri kalanımızdan daha iyi sebeplere sahip olduğun anlamına geliyor. Aynı zamanda onu ilk affeden de sen olacaksın."

Filippa'nın içimi okuyabilmesinin yarattığı rahatsız edici his, kıvranarak yatağa daha da sokulmama neden oldu. "Öyle mi?" desem de sesim zayıftı, bana bile ikna edici gelmemişti.

"Evet." Gülümsemesi soldu. "Şu an, birbirimizin boğazına sarılma lüksüne sahip değiliz. İşler yeterince kötü." Aniden kırılgan göründü. Kanser hastası misali, zayıf ve saydam. Soğukkanlı Filippa. Kısa süreliğine olsa da herhangi bir şey hakkında ondan şüphe duyduğum için utanarak onu yalnızca kollarımda *tutmaya* dair tuhaf, yoğun bir dürtü hissettim. Onu battaniyenin altına çekip kollarımı ona dolamak istedim. Bunu neredeyse yapıyordum ki (muhtemelen) giyinik olmadığımı hatırladım.

"Tamam," dedim. "Gidip onunla konuşacağım."

Kafasını salladı, gözlüklerinin ardında bir gözyaşı parıltısı gördüğümü sandım. "Teşekkürler." Bir anlığına bekleyip hareket etmediğimi gördüğünde konuştu, "Peki, ne zaman?"

"Ah, bir dakika içinde."

Gözlerini kırpıştırdı, gözyaşının her izi –eğer hiç var olduysa– ortadan kaybolmuştu. "Çıplak mısın?" dedi.

"Olabilirim."

Odadan çıktı. Ben de giyinirken acele etmedim.

Kule'ye çıkan merdivenleri tırmanırken, kendimi yavaş çekimde hareket ederken buldum. James'i yalnızca bir ya da iki gün sonra görmeye gidiyormuşum gibi hissettirmiyordu. Noel'in öncesinden beri onu gerçekten görmemişim, onunla

T.me/Cinciva

konuşmamışım, herhangi önemli bir şekilde iletişim kurmamış gibi hissediyordum. Merdivenlerin tepesindeki kapı aralıktı. Gergince dudağımı yalayıp kapıyı açtım.

Yatağın kenarına tünemişken, gözleri zemine dikilmişti. Fakat kendi yatağı değildi, benimkiydi.

"Rahat mısın?" dedim.

Hızla ayağa kalkıp iki adım attı. "Oliver-"

Trafik polisi gibi, elimi avcum açık şekilde kaldırdım. "Hayır, sadece orada kal, bir dakikalığına."

Odanın ortasında durdu. "Peki. Nasıl istersen."

Ayaklarım, parkelerin üzerinde dengesizdi. Yutkunurken tuhaf, umutsuz sevgi dalgasını bastırdım. "Seni affetmek istiyorum," deyiverdim. "Ama James, açıkçası seni şu an öldürebilirim." Ona doğru uzanıp yumruğumu havada sıktım. "İstiyorum. Tanrım, bunu açıklayamam bile. Kuş gibisin, biliyor musun?" Ağzını açtı; bir soru, bir tür kafa karışıklığı ifadesi dilinin ucunda kaldı. Konuşmasını engellemek adına sert, kaba bir el hareketi yaptım. Düşüncelerim manik, düzensiz şekilde dışarı döküldü. "Alexander haklıydı. Serçe Richard değil, sensin. Sen... bilmiyorum, bu kırılgan ve ele avuca sığmayan şeysin. Seni bir yakalayabilsem, ezebilirmişim gibi hissediyorum."

Yüzünde korkunç, incinmiş bir ifade vardı. O ânda, bu ifadeye sahip olmaya hiç hakkı yoktu. Birbiriyle çelişen yarım düzine duygu, içimde aynı anda yükseldi. Ona doğru büyük, beceriksiz bir adım attım.

"Sana öylesine kızgın olmayı o kadar çok istiyorum ki bunu yapabilecek olsam da *yapamıyorum*. Bu yüzden kendime çok kızgınım. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu anlıyor musun ki?" Sesim küçük bir erkek çocuğununki gibi tiz ve gergindi. Bundan nefret ettiğim için yüksek sesle küfrettim. "Siktir!

T.me/Cinciva

Bunu sikeyim, beni sikeyim, *seni* sikeyim! Tanrı aşkına, James!" Onu yere atıp onunla dövüşmek istedim, sonra ne yapacaktım? Düşüncenin içerdiği şiddet beni korkuttu, öfkeden çıkardığım bir sesle birlikte onun yatağının ucundaki sandıktan bir kitap alıp dizlerine doğru fırlattım. *Lear*'ın kâğıt kapaklı baskısıydı, yumuşak ve zararsız olsa da kitap ona çarptığında James yüzünü buruşturdu. Ayağının dibinde yere düştü, bir sayfa yerinden çıkmış şekilde sarkıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığında, hemen gözlerimi kaçırdım.

"Oliver, ben-"

"Yapma!" Susması için bir parmağımı ona doğru salladım. "Yapma. Bana izin ver –sadece– bir dakikalığına." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Burun kemiğimin arkasına, keskin bir acı yerleşmişti ve gözlerim yaşarmaya başlıyordu. "Senin neyin var?" diye sordum, sesimi dengede tutmak için verdiğim çabadan dolayı sözcüklerim kalınlaşmıştı. Ona dik dik bakarken, almayacağımı bildiğim cevabı bekliyordum. "Şu anda senden nefret etmeliyim. Bunu istiyorum da –*Tanrım,* istiyorum– ama yeterli değil."

Ne yapacağımı bilemez hâlde kafamı salladım. Tanrı aşkına, bize neler oluyordu? Bunun için yüzünde tutunabileceğim bir ipucu arasam da uzun süre boyunca yaptığı tek şey bu canını acıtıyormuşçasına yüzünü buruşturarak nefes almaktı.

"Nefret ediyorum adımdan ben de," dedi. *"Sana düşmandır diye.*"*

Balkon sahnesi. Anlamını tahmin edemeyecek kadar şüpheci olduğum için konuştum, "Bunu yapma, James. Lütfen, şu ân sadece kendimiz olabilir miyiz?"

---

* William Shakespeare, Romeo ve Juliet, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 39-40 –ç.n.

T.me/Cinciva

Çömelip hırpalanmış kitabı yerden aldı. "Üzgünüm," dedi. "Şimdi Romeo, Macbeth, Brutus ya da Edmund olmak daha kolay. Başkası olmak."

"James," dedim tekrar, daha nazikçe. "İyi misin?"

Gözleri yer çevrilirken başını salladı. Sesi korkulu, dikkatli adımlarla ağzından çıktı. "Hayır. Değilim."

"Peki." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Zemin hâlâ yeterince sağlam hissettirmiyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ah," dedi, tuhaf ve soluk bir gülümsemeyle. "Hayır. Her şey."

"Üzgünüm," desem de kulağa soru gibi geldi.

İleriye doğru bir adım atıp aramızdaki küçük mesafeyi kapattı ve elini kaldırarak sol gözümün altına yayılan morluğa dokundu. Hafif bir acı. İrkildim.

"Asıl ben üzgün olmalıyım," dedi. Gözlerim, onun bir gözünden diğerine kaydı. Çelik gibi gri, bal gibi altın rengilerdi. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Daha önce seni asla incitmek istemedim."

Parmak uçları buz kesmişti. "Şimdi istiyor musun?" dedim. "Neden?"

Kolu, cansız şekilde yanına düştü. Uzaklara bakarak konuştu, "Oliver, sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Tüm dünyayı incitmek istiyorum."

"James." Kolunu tutarak onu kendime doğru çevirdim. Sonrasında ne yapacağıma karar veremeden, elini göğsümde hissedip aşağı baktım. Avucunun içi gömleğime bastırılmışken, parmakları köprücük kemiğimin üzerine yayılmıştı. Beni daha yakına çekmesini ya da itmesini bekledim. Fakat o yalnızca eline bakakaldı, sanki daha önce hiç görmediği bir şeymiş gibi.

T.me/Cinciva

8. SAHNE

Şubat fazla uzun sürmedi. Ayın ortası, ben tüm yazılarıma yanlışlıkla *ocak* yazmayı bırakmadan önce gelip geçmişti. Vize performans sınavlarımız hızla yaklaşıyordu; Frederick'le Gwendolyn verdikleri sahnelerle sıra dışı biçimde nazik olsalar da öğrenilecek replikler, yapılacak okumalar, taranacak metinler ve teslim edilecek yazılar denizinde su üstünde kalmaya çalışıyorduk. Bir pazar akşamının erken saatlerinde; James, kızlar ve ben kütüphaneye tıkışmıştık. Sonraki hafta derste sergilememiz planlanan sahnelerdeki replikleri çalışıyorduk. James'le Filippa Hamlet ve Gertrude'u* almıştı; Meredith'le Wren Emilia ve Desdemona**'nın okumasını yapıyorlardı; ben Alexander'ın gelip Palamon'uma karşılık Arcite***'sini canlandırmasını bekliyordum.

"Açıkçası," dedi Filippa, aynı replikte dördüncü kez takılırken, "Beni Ophelia yapsalar ölürler miydi? Hayal gücünün sınırlarını ne kadar genişletirsen genişlet, annen olacak kadar yaşlı değilim."

---

* Shakespeare'in Hamlet oyunundaki karakterler. –ç.n.

** Shakespeare'in Othello oyunundaki karakterler. –ç.n.

*** Shakespeare'in İki Soylu Akraba oyunundaki karakterler. –ç.n.

T.me/Cinciva

*"Olmaz olası,**"* dedi James.

Filippa derince iç çekti. *"Ne yaptım ki böyle konuşabilesin benimle/ Durmadan kırbaç şaklatır gibi yüzüme?***"*

"Öyle bir şey ki yaptığın, /Karartır gül pembe yüzünü kadınlığın...[6]"

Sessizce tartışmaya devam ettiler. Ben koltukta geriye yaslanıp bir anlığına Meredith'in Wren'in saçını okşamasını izledim. Güzel bir manzara oluşturuyorlardı, ateşin ışığı yüzlerinde usulca oynarken dudaklarıyla kirpiklerinin kıvrımlarını parlatıyordu.

Wren: *"Sahi söyle, dünyayı verselerdi, kocanı aldatır mıydın?****"*

Meredith: *"Dünya kocaman bir şey, küçük bir günah için büyük bir fiyat.[2]"*

Wren: *"Aslında sen böyle bir şey yapmazsın.[3]"*

Kendi defterimi tekrar kaldırdım. Metnimin üstüyle altı dört farklı renkle çizilmişti, o kadar karmaşık şekilde notlar almıştım ki orijinal kelimeleri bulmak zordu. Bir süre kendi kendime mırıldanırken, diğerlerinin sesleri ateşin fısıltısı ve çıtırtısıyla usulca sürükleniyordu. On beş dakika geçti, sonra yirmi. Huzursuzlanmaya başlıyordum ki alt kattaki kapı açıldı.

Daha dik oturdum. "Nihayet." Adımlar hızla merdivenleri çıkıyordu. "Sonunda, bütün gece seni bekledim," dedim, gelenin Alexander olmadığını fark etmeden önce.

---

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 4. Sahne, s. 98 –ç.n.

**,x6 William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 4. Sahne, s. 100 –ç.n.

***,2,3 William Shakespeare, Othello, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 3. Sahne, s. 126 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Colin," dedi Wren, rolünden çıkarak.

O başını sallarken, elleri endişeyle paltosunun ceplerinde hareket ediyordu. "İçeri daldığım için özür dilerim."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Alexander'ı arıyorum." Yanakları pembeleşmişti ancak bunun soğukla pek ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Seninle olduğunu sanıyorduk," diyen Meredith, hızla Filippa'yla bakıştı.

Colin kafasını salladı, gözleri odada gezinirken stratejik olarak hepimizin bakışlarından kaçınıyordu. "Evet, saat beşte benimle içki içmeye geleceğini söylese de onu ne gördüm ne de ondan haber aldım." Omuz silktim. "Bilirsiniz, endişelenmeye başladım."

"Evet." Filippa çoktan ayağa kalkıyordu. "Biri onun odasını kontrol etmek ister mi? Ben mutfağa gidip not bırakmış mı diye bakacağım."

"Ben giderim." Colin, hepimizin ona baktığı salondan çıkmaya can atarak neredeyse koşar adımlarla kütüphaneden çıktı.

Meredith: "Sizce bu ne hakkında?"

Ben: "Bilmiyorum. İçinizden birine bir şey söyledi mi?"

Wren: "Hayır ama son zamanlarda biraz tuhaf davranıyordu."

James: "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Wren, bana doğru kaşlarını çattı. Benim ekleyecek bir şeyim olmadığı için omuz silktim. Ağzını açtı; ne söylemek istediğini hiç öğrenemedim çünkü Colin yine gürültüyle içeri daldı, yüzündeki tüm pembelik kaybolmuştu. "Odasında... bir sorun var, gerçekten büyük bir sorun!" Sesi son kelimede çatladığında, hepimiz ayağa fırlamıştık. Filippa'nın tiz ve gergin sesi, mutfaktan salona kadar bizi takip etti. "Çocuklar? Neler oluyor?"

T.me/Cinciva

Colin onu açtığında, kapı sertçe duvara çarptı. Kitaplar, kıyafetler ve buruşturulmuş kâğıtlar, bomba patlamasından arta kalanlar gibi odanın etrafına saçılmıştı. Alexander boylu boyunca yerde yatıyordu; uzuvları garip açılarda bükülmüşken, kafası boynu kırılmışçasına geriye savrulmuştu.

"Aman Tanrım," dedim. "Ne yapacağız?"

James beni itip geçti. "Yoldan çekilin. Colin, onu doğrultabilir misin?"

Wren odanın karşı tarafını işaret etti. "Bunlar da ne?"

Yatağın altındaki zemin hap şişeleri ve film kutularıyla doluydu, yere kadar uzanan yatak örtüsünün arkasından neredeyse görünmeyecek şekilde geriye doğru itilmişlerdi. Bazılarının etiketleri sökülmüş, arkalarında beyaz kâğıt izleri bırakmıştı.

James, Alexander'ın yanında diz çöküp nabzını bulmak için bileğini sıktı. Colin onun başını yerden kaldırdı, Alexander'ın dudaklarından küçük bir ses kaçtı.

"Hâlâ yaşıyor," dedim. "O sadece-"

James'in sesi zayıf, gergindi. "Bir dakika sus, ben-"

Filippa arkamızdan geldi. "Neler oluyor?"

Alexander bir şeyler mırıldandığında, Colin kafasını onun suratına doğru eğdi.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şeyden çok fazla kullanmış olmalı."

"Ah, Tanrım. Ne? Ne kullanıyordu, bilen var mı?"

"Nabzı gerçekten düzensiz," dedi James, hızlı ve alçak bir sesle konuşarak. "Hastaneye gitmesi gerek. Biri aşağı inip ambulansı arasın. Biri de şu şeyleri toplasın." Yatağın altındaki hap şişelerini işaret etti.

Colin, Alexander'ın terli kafasını kucağında tutarken bem-

T.me/Cinciva

beyaz olmuştu. "Bu şeyleri hastaneye gönderemezsin, okuldan atılmasını mı istiyorsun?"

"Ölmesini mi tercih edersin?" dedi James sertçe.

Colin cevap veremeden önce Alexander'ın tüm vücudu kasıldı, dişleri sıkılırken kasları seğiriyordu.

"Onun dediğini yapın," diye emretti Meredith. "Biri telefon etsin, hemen." James'in yanına çöküp yatağın altındaki şişeleri çıkarmaya başladı. Alexander inlerken, eli zemini kavramaya çalışıyordu. Colin onun elini tuttu, sertçe sıkarken hafifçe öne doğru sallandı. Wren köşeye çekilip yere çökmüştü, dizlerine sarılmış bir hâlde hasta gibi görünüyordu. Midem ağzımdan çıkmak istiyordu.

Filippa kolumu kavradı. "Oliver, sen-"

"Evet, ben giderim. Sen Wren'le ilgilen," dedim.

Odadan çıkıp koşarak merdivenlerden indim, ayaklarım uyuşuk ve beceriksizdi. Telefonun ahizesini kaldırıp 911'i tuşladım.

Bir ses telefonu yanıtladı. Kadın. Kayıtsız. Etkili. "Dokuz yüz on bir, acil durumunuz nedir?"

"Dellecher kampüsündeki Kale'deyim, hemen bir ambulansa ihtiyacımız var."

"Acil durumunuzun türü nedir?" Fazlasıyla sakindi. Ona bağırma isteğine direndim, *Acil! Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?*

"Bir tür uyuşturucu doz aşımı, bilmiyorum, Buraya yardım getirin, hemen."

Telefonu bırakıp elimden düşmesine izin verdim, kabloyu sıkıca çekerek ahizenin ipin ucundaki bir adam gibi sallanmasına neden oldum.

Telefondan gelen metalik sesi ve üst kattan gelen korku ve

T.me/Cinciva

endişe seslerini dinlerken, aklımdan geçen tek şey 'neden?' oldu. *Neden uyuşturucular, neden aşırı doz, o ne yaptı ne yaptı ne yaptı?* Yukarı geri dönemesem de polis ya da paramedikler sorular sorduğunda ne söyleyeceğimden korkarak bulunduğum yerde de kalamazdım. Telefonu asılı hâlde bırakarak kapıyı açtım; paltomu, atkımı, eldivenlerimi, hiçbir şeyimi almadan dışarı fırladım.

Garaj yolunda yürüdükçe hız kazandım, çakıl taşları çoraplarımın altında buz parçacıkları gibiydi. Eski kar ve çam iğneleriyle kaplı battaniyenin altına gömülmüş toprak yola vardığımda, tam hız koşuyordum. Soğuğa karşı kalbim hızla çarpıyordu, kan damarlarımda zonklarken kulaklarımda gürlüyordu ta ki sinüs boşluğumdaki baraj patlayıp burnumdan akana kadar. Doğrudan, dallarla dikenlerin yüzümü, kollarımı ve bacaklarımı kestiği ağaçların arasına koştum. Fakat onları neredeyse hissetmedim, acının küçük batışları paniğin kargaşasıyla kayboluyordu. Yoldan çıkıp ormanın daha derinlerine daldım, öyle derinlerine ki geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum, beni kimsenin duyamayacağı kadar derine. Kalbimin ya da ciğerlerimin patlayacağını sandığımda, ellerimle dizlerimin üzerinde buz kesmiş yaprakların üstüne düştüm ve boğazımdaki bir şey parçalanana kadar ağaçlara doğru feryat ettim.

T.me/Cinciva

9. SAHNE

Salı sabahı sınıfta yalnızca dört kişiydik: James, Filippa, Meredith ve ben. Alexander, henüz Broadwater acil kliniğinden dönmemişti ancak o zamana kadar durumu stabil hâle gelmişti ya da bize öyle söylenmişti. Geri kalanımız, psikiyatrik değerlendirmeden geçmek için pazartesi günü birer birer dersten alınmıştık. Okulun deli doktoruyla Broadwater'dan bir doktor sırayla bize kendimizle, birbirimizle ve madde kullanımına dair kötü mazimizle ilgili özele giren sorular sordular. (Her birimiz oradan, uyuşturucu kullanımının tehlikeleriyle alakalı broşür ve yaklaşan alkol farkındalığı seminerine katılımın zorunlu olduğuna dair sert bir hatırlatmayla ayrıldık.) Stresle yorgunluk gibi bariz nedenlerin yanı sıra, tuvalete gitmek için Holinshed'in ofisinin önünden geçerken duyduklarıma göre hem James hem de Wren travma sonrası stres bozukluğu belirtileri gösteriyorlardı. Wren dinlenmek adına ek bir gün izin almıştı ancak James'e de aynısını yapmasını önerdiğimde, "Tüm gün Kale'de yalnız kalırsam, kafayı yerim," dedi. Buna karşı çıkmasam da Stüdyo Beş'te de daha iyi bir durumda olmadığı belliydi.

"Pekâlâ," dedi Gwendolyn, biz oturur oturmaz. "Bugün kimsenin yeni materyale hazır olduğunu sanmıyorum. Üstelik yeterince kişi de yok. Aynı dersi yarın da anlatıyor olacağım."

T.me/Cinciva

Onun çözümü, kısıtlı vakit yüzünden provada fazla ayrıntıyla incelenemeyen *Lear*'daki sorunlu sahneleri çalışmaktı.

Gwendolyn sahnede ateşe dönüşecek gerçek kardeş rekabetinin kıvılcımlarını arayarak pençelerini Meredith'le Filippa'ya geçirirken, James'le ben bir saat boyunca onları izledik. Gwendolyn'ın işi yaştı; Meredith erkek kardeşlerini zar zor tanıyordu, Filippa da hiç kardeşi olmadığını iddia ediyordu. (Bunun doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordum.) Gwendolyn bana kız kardeşlerim hakkında soru sorarak beni uyuşuk hâlimden sıyırdı, o zamanlar –ve hiçbir zaman– hoşlanmadığım bir konuydu. Beni Kale'nin yeni hizmetlisi olarak ifşa etmeden bir saniye önce durdu, neyse ki başka konuya geçti. Kızları hırpalayarak dikkatlerini dağıtınca, bize beş dakikalık su molası verdi ve James'le Meredith'e IV. Perde 2. Sahne için hazırlıklı gelmelerini söyledi.

Geri döndüğümüzde, Gwendolyn sahne çalışmasına geçen haftanın vasat performansına dair nutukla başladı. "Yani gerçekten," dedi. "Bu oyundaki en tutkulu anlardan biri, oyundaki en güçlü iki kişi arasında. Beklenti olabildiğince yüksek, bu yüzden bardaki kötü bir tavlama taktiğini izliyormuşum gibi hissetmek istemem." Meredith'le James yorum yapmadan dinlediler, Gwendolyn sözlerini bitirdiğinde birbirlerinin varlığını bile kabul etmeden yerlerine geçtiler. (James burnumu kırdıktan sonra Meredith'in ona karşı tavrı ılımlıdan buz gibiye döndü, ki bu da kesinlikle sahnedeki kimya eksikliklerine yansıyordu.)

Filippa onlara repliğin ipucunu verdi –onunki olmasa da Gwendolyn umursamadı– beni rahatsız eden bir katılıkla hareketlerine devam ettiler. Sözleri yavandı; dokunuşlarıysa zorlama ve tuhaf görünüyordu. Yanımdaki Filippa, sahneyi işkence görüyormuşçasına kasvetli, acı dolu bir ifadeyle izliyordu.

T.me/Cinciva

"Durun, durun, durun," dedi Gwendolyn, James'le Meredith'e doğru elini sallarken. "Durun." Mıknatısın aynı kutupları gibi minnetle birbirlerinden uzaklaştılar. Meredith kollarını kavuştururken, James yere doğru somurtuyordu. Gwendolyn birinden diğerine bakarak konuştu, "Siz ikinizin sorunu ne?" Meredith kaskatı kesildi. James bunu hissederek ona uyum sağlamak için gerilse de ona bakmadı. Gwendolyn ellerini beline koyarak onları dikkatlice inceledi. "Bu meselenin temeline ineceğim, her neyse artık," dedi, "ama önce sahneyi konuşalım. Burada ne oluyor? Meredith?"

"Goneril, Edmund'un yardımına ihtiyaç duyduğu için bildiği tek yolla ona rüşvet veriyor." Ses tonu bundan tamamen sıkılmış gibiydi.

"Elbette," dedi Gwendolyn. "Bu iyi bir cevap, eğer boyundan aşağınız tutmuyorsa. James? Senden de duyalım. Edmund'a neler oluyor?"

"İstediği şeyi elde etmenin başka yolunu görüp Goneril'in sunduğu durumu değerlendiriyor," dedi, hissiz ve otomatik şekilde.

"Bu ilginç. Ayrıca da saçmalık," dedi Gwendolyn. Şaşkınlıkla bakışlarımı dizlerimden kaldırdım. "Bu sahnede eksik olan *devasa* bir şey var, gözünüzün önünde duruyor," diye devam etti. "Goneril sırf cephede yeni bir komutan sahibi olmak adına kocasını öldürmeyecek. Edmund da masada daha etkileyici bir teklif olmadıkça Regan'ın unvanını kaybetme riskine girmeyecek. Öyleyse bunu neden yapıyorlar?"

Kimse ağzını açmadı. Gwendolyn aniden dönüp o kadar yüksek sesle, "Ah, Tanrı aşkına... Oliver!" dedi ki sıçradım. "Bildiğini biliyorum; *Cinayet öyle* neye *yakındır, ateş dumana nasılsa.*"*

* William Shakespeare, Pericles, çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Kültür

T.me/Cinciva

Pericles'teki eski tanıdık replik kafamda canlandı. "Şehvet mi?" dedim, haklı olduğum kadar yanılmaktan da korkarak kelimeden çekindim.

"Şehvet!" diye bağırırken, James'le Meredith'e doğru yumruğunu salladı. "Tutku! Mantığı oynayıp duyguları göstermezseniz, sahne işe yaramaz!" Tekrar ikisine doğru elini salladı. "Belli ki ikiniz de *hissetmiyorsunuz*, bunu düzeltmemiz gerekecek. Nasıl mı? İlk olarak, yüzümüz birbirimize dönük şekilde duracağız."

James'i omuzlarından tutup sertçe döndürdü, böylece Meredith'le neredeyse burun buruna geldiler. "Şimdi, tüm şu/bu saçmalıklarını bırakıp gerçek insanlar gibi konuşmaya başlıyoruz. O sanki partide tanıştığın sıradan biriymişçesine 'Edmund' demeyi bırak. Bu *onunla* ilgili değil, *seninle* ilgili."

İkisi de onu boş bakışlarla izliyordu.

"Hayır," dedi. "Hayır. Bana bakmayın." Dönüp dik dik birbirlerine baktılar, ta ki Gwendolyn, "Bu bakışma yarışması değil," diyene kadar.

"İşe *yaramıyor*," diye çıkıştı Meredith.

"Nedenmiş o?" dedi Gwendolyn. "İkiniz şu anda birbirinizi sevmediğiniz için mi? Aman ne kötü." Durup iç çekti. "Durum şu ki çocuklar –uzun ve skandallarla dolu bir hayat yaşadığım için bunu biliyorum– şehvet hakkındaki şey şu: Birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz? Hiç nefret seksi diye bir şey duydunuz mu?"

Filippa küçük bir tıkanma sesi çıkarırken, ben gergin kahkahamı yuttum.

"Birbirinize bakmaya devam edin ancak yanlışsam beni durdurun," diye devam etti Gwendolyn. "James, Meredith'i

---

Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 11 –ç.n.

T.me/Cinciva

sevmiyor musun? Neden? O güzel. Akıllı. Ateşli. Bence o seni korkutuyor, sen de korkutulmaktan hoşlanmıyorsun. Ancak bundan daha fazlası var, değil mi?" İkilinin etrafında pusuda bekleyen bir orman kedisi gibi yavaşça daire çizmeye başladı. "Ondan iğreniyormuş gibi baksan da bence durum bu değil. Sanırım senin dikkatini dağıtıyor, nabzı atan her erkeğe yaptığı gibi. Ona baktığında kendini müstehcen, seksi şeyler düşünmekten alamıyorsun. Sonra da kendinden iğreniyorsun."

James iki yanında yumruklarını sıktı. Ne kadar dikkatli şekilde nefes aldığını görebiliyordum, göğsü mükemmel bir zamanlamayla inip kalkıyordu.

"Bir de Bayan Meredith var," diye mırladı Gwendolyn. "Müstehcen ve seksi olmaktan korkmuyorsun, öyleyse ne var? Herkesin sana tanrıçaymışsın gibi bakarak yanından geçmesine alışkınsın, bence James'in sana direnmesine güceniyorsun. Burada elde edemeyeceğin tek erkek o. Bu, onu ne kadar çok istemene sebep oluyor?"

James'in aksine, Meredith hiç nefes almıyormuş gibi görünüyordu. Tamamen hareketsiz duruyordu, dudakları hafifçe aralanmışken iki yanağında da canlı bir pembelik vardı. Bu bakışı tanıyordum; Caesar partisi sırasında merdivenlerde bana attığı aynı pervasız, yakıcı bakıştı. Ciğerlerimin altında bir şey kıvrandı.

"Şimdi," diye emretti Gwendolyn, "bir kere olsun göz temasını unutup birbirinizin diğer her santimine bakmanızı istiyorum. Bakın. Acele etmeyin."

İkisi de itaat etti. Birbirlerine baktılar, gözlerini dikip denileni yaptılar. Onların bakışlarını takip edip gördükleri şeyleri gördüm. James'in çene hattı, V yakasından görünen pürüzsüz

T.me/Cinciva

cildi. Ellerinin üstü, narin kemikleri Michelangelo tarafından oyulmuş çizgiler gibi keskindi. Ve Meredith – ağzının yumuşak istiridye kabuğu pembesi, boğazının kıvrımı, omuzlarının eğimi. Avcunun içinde dişlerimle bıraktığım küçük iz. Bedenimdeki her sinir, endişeyle titredi.

"Şimdi birbirinizin gözlerinin içine bakın," dedi Gwendolyn. "Bunu gerçekten kastediyormuş gibi yapın. Filippa?"

Filippa elindeki senaryoya göz atıp Oswald'ın son repliğini söyledi. *"Hoşlanmaması gereken şeylerden hoşlanıyor, /Hoşlanması gerekenlerdense tiksiniyor.*"*

Meredith, uyanan biri misali hızla nefes aldı. James hareket edemeden önce Meredith'in eli onun göğsünü bularak aralarındaki mesafeyi kısa tuttu.

Meredith: *"Öyleyse yapılacak bir şey yok.*
Elini kolunu bağlamış ruhuna sinen korkaklık.
Karşılık vermek zorunda olduğu hakaretleri
Anlamazlıktan geliyor artık.
Yoldaki dileklerimiz belki gerçekleşebilir.[2]*"*

Meredith, James'in gömleğinin yakasıyla oynadı, belki de kumaşın altındaki sıcaklıkla dikkati dağılmıştı. James elini uzatarak onun bileğini buldu, parmak uçlarıyla oradaki ince mavi damaları okşadı.

Meredith: *"Edmund, siz dönüp hemen Cornwall'ın yanına gidin,*
Adamları toplayıp ordunun başına geçin.
Ben kocamla silahları değiş tokuş edeyim bari
Ondan kılıcını alıp vereyim eline örekeyi.[3]*"*

---

* [2,3,4] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 2. Sahne, s. 110 –ç.n.

T.me/Cinciva

O konuşurken James ağzını izledi, Meredith onu neden uzakta tutması gerektiğini unutmuşçasına dirseğini bükerek onu daha yakına çağırdı.

Meredith: *"Bu sadık adamım aramızda postalık eder.*

(Kendiniz için her özveriyi göze alırsanız eğer)

Efendiniz, sevgilinizden bir emir alabilirsiniz çok geçmeden.[4]*"*

Eli kazağının yakasına doğru giderken, James'inki de onunkiyle birlikte ilerledi; Meredith mendilini bulup çıkarırken James'in eli teninden bir santim uzaktaydı.

"Bunu takın," dedi. *"Şşş... Söz istemem.*"*

Ani bir hareketle, James mendili kaptı ve Meredith'i öyle sert öptü ki onu neredeyse yere seriyordu. Meredith, onu boğmak istiyormuşçasına iki eliyle gömleğini kavramıştı, James'in nefesindeki teklemeyi, yanıt olarak gelen inlemeyi duydum. Bu şiddetliydi, saldırgandı; mendille zarif baştan çıkarıcılığı ezilip unutulmuştu. Pençeleri olsaydı, birbirlerini paralayacaklardı. Sıcakladım, midem bulanıp başım dönüyordu. Bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım, bir araba kazasını izlemek gibiydi. Dişlerimi o kadar sert sıktım ki görüşüm bulanmaya başladı.

Meredith serbest kaldığında, James'i bir adım geri itti. Bir metre arayla durup dağılmış ve nefessiz hâlde birbirlerine bakıyorlardı.

Meredith: *"Bu öpücük, eğer dili olsaydı,*

Coşturup cesaretinizi ta göklere salardı.

Anlayın beni. Hadi, yolunuz açık olsun.[2]*"*

---

* [2,3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 2. Sahne, s. 110 –ç.n.

T.me/Cinciva

James: *"Sizinim yaşasam da ölsem de![3]"*

James arkasını dönüp yanlış yönden çıkarak salonu terk etti. O gider gitmez, Meredith onun durduğu yerden uzaklaşırken sözleri sert ve öfkeliydi. *"Ne çok fark var erkekten erkeğe! / Bütün kadınlığımın nimetleri defa olsun sana bir bir, / O soytarı kocam ise ancak zorla vücudumu alabilir.*[4]*"*

Zil, tam zamanında çaldı. Koridora doğru koşarken, tenim tüm gözlerin üzerimde olduğuna dair iğrenç bir hisle karıncalanıyordu.

---

* [4] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, IV. Perde, 2. Sahne, s. 111 —ç.n.

T.me/Cinciva

10. SAHNE

Merdivenleri aceleyle tırmanırken, Stüdyo Beş'ten uzaklaşma telaşıyla bir felsefe öğrencisini neredeyse tırabzanın üzerinden aşağı atıyordum. Kitabımı düşürsem de onun için geri dönmedim; biri onu alırdı, adım kapakta yazılıydı. Galeriye vardığımda, kapıyı çalmadan açıp ardımdan kapattım ve sırtımı ona yasladım. Burnumdaki atelin altında hapşırmak üzere olduğumu fark ettiğimde, bunun canımı ne kadar acıtacağından korkarak nefes almaya cesaret edemedim.

"Oliver?" Frederick elindeki tebeşirle birlikte siyah tahtanın arkasından belirdi.

"Efendim?" dedim, bir anda tüm nefesimi verirken. "Üzgünüm, sadece... biraz sessizlik istedim."

"Gayet anlaşılır. Neden oturmuyorsun? Ben de çay koyayım."

Hapşırığı tutmak için gösterdiğim çabada dolayı sulanan gözlerimle başımı salladım, pencereden bakmak için odanın karşı tarafına geçtim. Her şey kasvetli ve griydi; ince buz tabakasının altındaki göl cansızlaşmıştı. Bu kadar uzaktan

T.me/Cinciva

ve yüksekten, buğulu bir aynaya benziyordu. Tanrı'nın onu kıyafetinin koluyla temizlemek için aşağı uzandığını hayal ettim.

"Bal ister misin?" diye sordu Frederick. "Limon?"

"Evet, lütfen," dedim, aklımla ağzım bağlantılı değildi. James'le Meredith beynimde iç içe geçmiş, boğuşuyorlardı. Kafa derimde, kürek kemiklerimin arasında ter birikti. Pencereyi sonuna kadar açıp buz gibi kış rüzgârının giderek artan ateşimi dindirmesini, ben hiçbir şey hissedemeyene kadar içimi dondurmasını istedim.

Frederick fincanımla çay tabağımı getirdi, büyük bir yudum aldım. Dilimi damağımı haşladığında hiçbir şeyin tadını alamıyordum, limonun ekşiliğinin bile. Frederick şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Kaşındırıyor," dedim. Refleks olarak verdiğim bir cevap olsa da yeterince dürüsttü.

Başta yüzü ifadesizdi, sonra kıkırdadı. "Sen, Oliver," dedi, "gerçekten boyun eğmez birisin."

Gülümsemem alçı gibi çatladı.

Çay doldurmaya devam etmek için servis sehpasına geri döndü. Parmaklarımı kıvırarak mümkün olan en sıkı yumruğu yaparak çığlık ya da o çılgın kahkahayı –sonunda– atma dürtüsüyle savaştım, boğazım Alexander'ın aşırı doz aldığı geceden beri hâlâ hassas olmasına ve ağrımasına rağmen.

Son zil çaldığında, kafamı kaldırıp bileğindeki küçük altın saati kontrol eden Frederick'e baktım. "Diğer herkes gecikti mi?" dedi.

T.me/Cinciva

"Bilmiyorum." Sesim sert, keskindi. "Alexander klinikte, Wren yarın geri geliyor ama..."

"Peki ya geri kalanlar?"

"Bilmiyorum," dedim tekrar, ani paniğimi bastıramayarak. "Hepsi Gwendolyn'ın sınıfındaydı." Beynimin küçük mantıklı kısmı, geç kalma nedenlerinin listesini çıkardı. Muhtemelen son dersimizin ardından sarsılmışlardı. Yorgunluk. İyi hissetmeme. TSSB*.

Frederick, karşıdan karşıya geçmeye hazırlanan bir çocuk gibi önce bir yöne, sonra diğerine bakarak salonun kapısından dışarı göz attı. Sinirlerimi yatıştıracağını umarak çayıma uzansam da fincan titreyen elimden kaydı. Kaynar sıcaklıktaki sıvı tenime sıçradı; ben acıyla bağırırken, porselen yerde paramparça oldu.

Frederick daha önce ondan hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, kapıdan hızla dönüp geldi. "Oliver," dedi, neredeyse sitem dolu bir şaşkınlık tonuyla.

"Üzgünüm!" dedim. "Özür dilerim, elimden kaydı ve ben..."

"Oliver," dedi tekrar, kapıyı arkasından kapatırken. "Fincanla ilgilenmiyorum," Sehpanın üzerindeki peçeteye uzanıp bana verdi. Ellerim fena hâlde titrerken, onları olabildiğince kuruladım. Kısa, tuhaf hıçkırıklarla nefes alıp tebeşirli havayı sanki tükenecekmiş gibi yuttum. Frederick, James'in genellikle oturduğu sandalyeye oturdu. "Bana bak, lütfen Oliver," dedi, sert ama yumuşak bir sesle. Bakışlarımı yukarı çevirdim. "Şimdi. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

---

*Travma Sonrası Stres Bozukluğu. –ç.n.

T.me/Cinciva

"Herkes..." Kızarmış, acıyan parmak uçlarımla peçeteyi parçalarken başımı salladım. "Hepimiz dağılıyoruz."

O zaman, hikâyenin nasıl ilerleyeceğini biliyordum. Küçük dramamız hızla doruktaki krizine doğru ilerliyordu. Felaketin eşiğine ulaştığımızda, sonrasında ne gelecekti?

Önce hesaplaşma. Sonra çöküş.

T.me/Cinciva

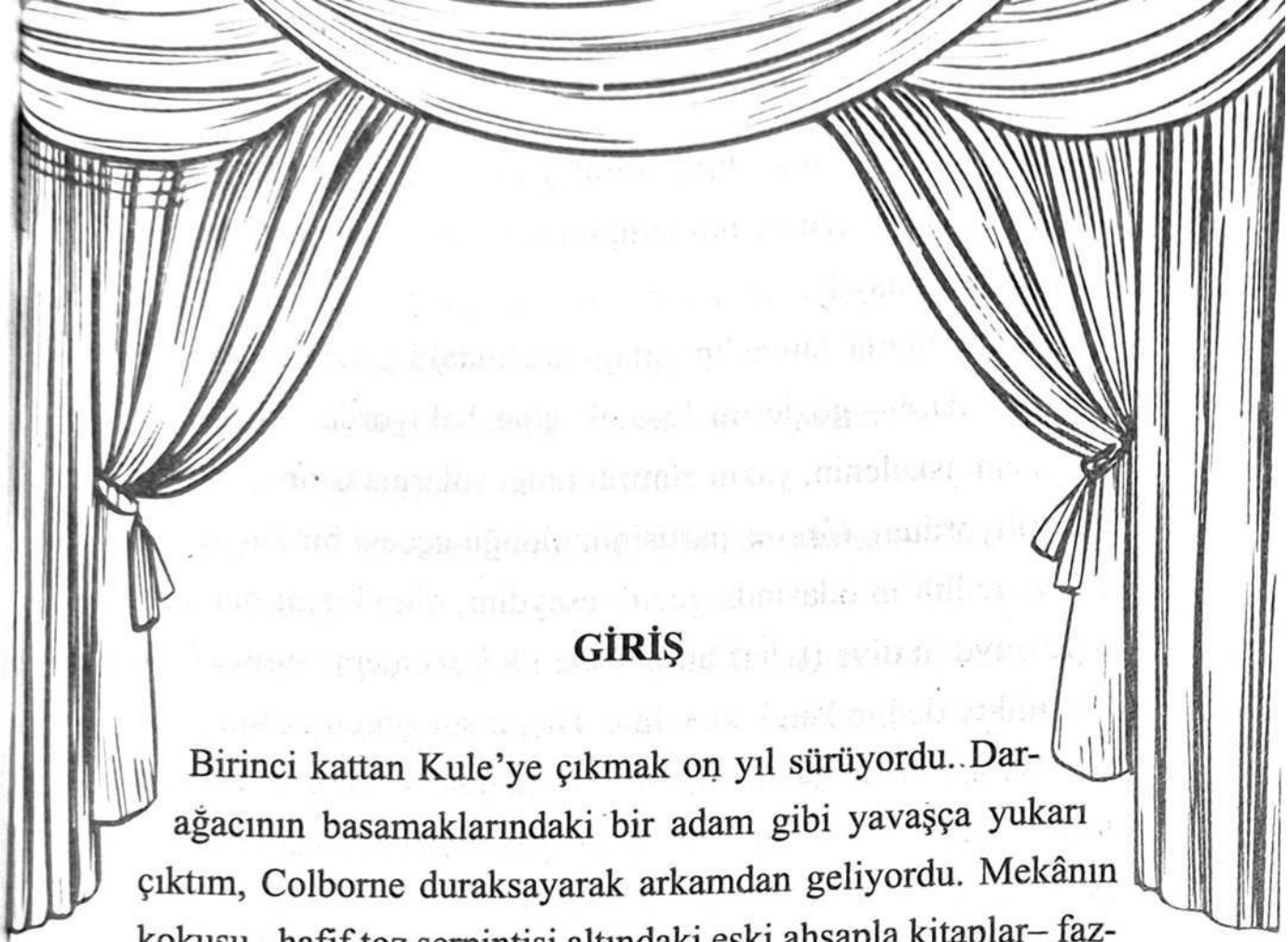

5.PERDE

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

GİRİŞ

Birinci kattan Kule'ye çıkmak on yıl sürüyordu. Dar ağacının basamaklarındaki bir adam gibi yavaşça yukarı çıktım, Colborne duraksayarak arkamdan geliyordu. Mekânın kokusu –hafif toz serpintisi altındaki eski ahşapla kitaplar– fazlasıyla tanıdıktı, gerçi on yıl önce burada yaşarken kokuyu hiç fark etmemiştim. Kapı hafif aralıktı, sanki içimizden biri –yirmili yaşlardaki hâlimiz– tiyatroya, Stüdyo Beş'e, Bore's Head'e veya herhangi bir yere gitmek için acele ederken kapıyı açık bırakmıştı. Bir an için, James'in diğer tarafta bekleyip beklemediğini merak ettim.

Kapıyı ittiğimde sessizce açıldı, benim gibi paslanmamıştı. Eşikten içeri adım atıp hatıraların acısının bana yıldırım gibi çarpmasını beklerken, oda şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bunun yerine sadece hafif bir fısıltı, pencere camının diğer tarafında hafif bir esintiyi andıran iç çekiş vardı. Daha da içeri girmeye cüret ettim.

Burada hâlâ öğrenciler yaşıyordu ya da öyle görünüyordu. Boş kitap raflarındaki toz tabakası yalnızca birkaç haftalıktı, yıllık değil. Yataklardaki her şey çıkarılmıştı, çıplak ve iskelet imsi görünüyorlardı. Benimki. James'inki. Onun karyola di-

T.me/Cinciva

reklerinden birine uzandım, spiral şeklindeki ahşap cam gibi pürüzsüzdü. Tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı verdim. Bu yalnızca bir odaydı.

Gardırobumla James'in yatağı arasındaki pencere –ok yarığı gibi dardı– gözlerini kısarak göle bakıyordu. Boynumu uzatırsam iskelenin, yazın zümrüt rengi sularına uzanan ucunu görebiliyordum. *Caesar* partisinin olduğu geceyi bir kat aşağıda, Meredith'in odasında geçirmeseydim; olup biteni buradan izler miydim diye (tuhaf bir şekilde ilk kez) merak ettim. Çok karanlıktı, dedim kendi kendime. Hiçbir şey göremezdim.

"Burası senin odan mıydı?" Arkamda, Colborne tavanla tüm kirişlerin tekerleğin jant telleri gibi birleştiği uzak merkez noktaya bakıyordu. "Seninle Farrow'un."

"Evet, James'le benim."

Colborne'un gözleri yavaşça aşağıya inip yüzümü buldu. Kafasını salladı. "Siz ikiniz. Bunu hiç anlamadım."

"Biz de. Anlamamak daha kolaydı."

Kısa süreliğine kelimeleri bulmakta zorlandı. "Siz *neydiniz*?" diye sordu sonunda. Kulağa kaba gelse de bu yalnızca cümleyi daha iyi kuramamasından duyduğu sinirdi.

"Pek çok şeydik. Arkadaş, kardeş, suç ortağı." İfadesi kararsa da görmezden gelip devam ettim. "James, umutsuzca olmak istediğim ve asla olamayacağım her şeydi: yetenekli, akıllı, zevke düşkün. Sanatı mantıktan, tutkuyu ise huzurla sessizlikten üstün tutan bir ailenin tek çocuğu. Tanıştığımız günden beri dehasının bir kısmının bana da bulaşmasını umarak ona çapak gibi yapıştım."

"Peki o?" diye sordu Colborne. "Onun sana olan ilgisi neydi?"

T.me/Cinciva

"Birinin benden hoşlanabileceğine inanmak bu kadar mı zor, Joe?"

"Hiç de bile. Sana defalarca, kendime rağmen senden hoşlandığımı söyledim."

"Evet," dedim ilgisizce. "Bana hassas, huzurlu bir his vermeyi hiç bırakmıyor."

Sırıttı. "Soruyu cevaplamak zorunda olmasan da onu geri çekmeyeceğim."

"Pekâlâ. Bu elbette bir tahmin fakat sanırım James benden, ondan hoşlandığımın tam tersi sebeplerden dolayı hoşlanıyordu. Herkes bana 'nazik' dese de asıl kastettikleri 'naifti'. Naiftim, kolay etki altına alınabilirdim ve şaşırtıcı derecede *sıradandım*. Fakat ona ayak uydurabilecek kadar akıllıydım, o da bana izin verdi."

Colborne bana tuhaf, yargılayıcı bir bakış attı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Elbette hayır," dedim ona. "Dört yıl boyunca etle tırnak gibiydik. Bu birkaç dakika içinde açıklanabilecek bir şey değil."

Kaşlarını çatıp ellerini ceplerine soktu. İşini değiştirdiğini hatırlamadan önce, gözlerim polis rozetinin altın parıltısını arayarak otomatik olarak kalçasına kaydı. Tekrar yüzüne baktım. Yaşlı köpekler gibi rengi solacak kadar yaşlanmamıştı.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

Meraklanarak kaşlarımı çaldırdım. İnsanlar sıklıkla James'le olan ilişkim hakkında benden açıklama istiyordu –ki denklemin yarısının bütünü açıklamasının beklenmesi doğası gereği adaletsiz görünüyordu– ama hiç kimse kendi teşhisini koymamıştı.

T.me/Cinciva

"Sanırım sen ona bu kadar abayı yaktığın için, o da sana abayı yaktı."

("Abayı yakmak." Kullanmayı seçtiği kelimenin bu olduğunu aklıma not ettim. Bana pek doğru hissettirmese de tamamen yanlış da değildi.)

"Mümkün," dedim. "Hiç sormadım. O arkadaşımdı –hatta çok daha fazlasıydı– ve bu yeterliydi. Nedenini bilmeme gerek yoktu."

Sadece onun için tuhaf olan sessizlikle yüz yüze duruyorduk. Sormak istediği başka bir soru daha olsa da sormadı. Olabildiğince yaklaşıp yavaş yavaş konuşmaya başladı, belki de benim araya girip onun yerine bu düşünceyi bitirmemi umuyordu. "'Arkadaşlardan daha fazlası' derken..."

Bekledim. "Eee?"

Girişiminden vazgeçti. "Sanırım bunun bir önemi yok ama merak etmeden kendimi alamıyorum."

Ona, muhtemelen uzun bir süre –en azından bu kadarını– merak etmeye devam edeceği kadar alelade şekilde gülümsedim. Sormaya cesareti olsaydı, ona söylerdim. James'e olan tutkum (işte kelime buydu, 'abayı yakmayı' boş ver) her türlü cinsiyet kavramını aşıyordu. Colborne –sıradan biri, mutlu bir evliliği var, iki çocuk babası, bazı açılardan babam gibi değil– bana bunu anlayacak türde bir adam gibi gelmiyordu. Belki de kimse anlamazdı, ta ki bunu kendi deneyimlemediğine ve inkâr etmek artık mümkün olmayana kadar.

Öyleyse biz neydik? On yıldır bizi tanımlamaya yetecek bir kelime bulamamıştım.

T.me/Cinciva

1. SAHNE

Üçüncü sınıflar *Veronalı İki Soylu Delikanlı*'yı bitirir bitirmez, set beklenmedik bir hızla yıkıldı. Üç gün sonra Lear'ın seti sahnede yerini almıştı, baştan aşağı değiştirilmiş mekânda ilk kez yürüdük. Normalde dövüş dersinde olmamız gereken vakitte, yeni bir setin heyecanına karşı uyuşmuş hâlde, teker teker yan perdelerden içeri girdik. (Alexander o zamana kadar klinikten dönmüştü. En arkadan gelirken –çukur gözlü, kaskatı ve cansız– yürüyen bir kadavra gibiydi. O kadar mahvolmuş görünüyordu ki henüz onunla herhangi bir konuda yüzleşecek yüreğim –belki de cesaretim– olmamıştı.

"İşte burada," dedi Camilo, teknik ekibin kullandığı ışıkları açarken. "Bu sefer gerçekten kendilerini aştılar."

Değerli bir an için yorgunluğumu, omuzlarıma çöken daimî endişenin ağırlığını unutmuştum. Bu hayaller diyarında dolaşıyormuş gibi hissettirmişti.

Yere yapıştırılmış bantlarla, set aldatıcı derecede basitti: çıplak bir sahne ve orta koridorda podyum misali uzanan dar Köprü. Ancak sanatsal tasarım, hayal gücünü uyuşturucu gibi ele geçiriyordu. Devasa bir ayna zeminin her santimini kaplarken, tavan perdelerinin ötesindeki derin gölgeleri yansıtıyordu. Sahnenin arka tarafında, fon perdesinin olması gereken yerde

T.me/Cinciva

başka bir ayna daha vardı, o da izleyiciyi değil de sadece siyahla boşluğu yansıtacak kadar eğilmişti. Sahneye çıkan ilk kişi Meredth'ti, kolunu kavrayıp onu geri çekmeye dair gülünç bir dürtüyle mücadele ettim. Birebir ikizi, zeminden yansıyarak baş aşağı belirdi. "Tanrım," dedi. "Bunu nasıl yaptılar?"

"Yansımalı plastik cam," diye açıkladı Camilo, "böylece çatlamıyor ve üzerinde yürümek son derece güvenli. Kostüm ekibi, kaymamamız için ayakkabılarımızın altına özel tutacaklar takıyor."

Meredith başını sallarken doğrudan aşağı baktı, neye? Filippa, ona katılmak için ihtiyatla sahneye çıktı. Sonra Alexander, ardından Wren, en son da James. Kararsız bir halde yan tarafta bekledim.

"Vay canına," dedi Wren, alçak ve şaşkın bir sesle. "Sahne ışıkları açıkken nasıl görünüyor?"

"Neden siz göstermiyorum ki?" dedi Camilo, hızla köşedeki monitöre dönerek. "*Voilà.*"*

Işıklar yandığında Wren'in nefesi kesildi. Alıştığımız sıcak, bunaltıcı sarı değil de parlak, göz kamaştırıcı bir beyazdı. Gözlerimiz alışana kadar onları kırpıştırıp durduk. Sonra Meredith yukarıyı işaret etti. "Bakın!"

Tepemizde, fondaki aynayla büyük perdenin arasında (normalde sadece birkaç çıplak çıta ve uzun ip sarmaşıkları olan yerde), yıldızlar gibi parlak mavi yanan milyon tane minik fiber optik kablo asılıydı. Herkesin ayağının altındaki ayna, uçsuz bucaksız gece gökyüzüne dönüşmüştü.

"İlerle," dedi bana Camilo. "Bunun güvenli olduğuna söz veriyorum."

İtaatkâr şekilde perdelerin arasından çıktım, zeminin için-

* Fransızca: İşte –ç.n.

T.me/Cinciva

den geçip düşeceğimden korkarak ayağımı yere bastım. Ancak ayna orada duruyordu, aldatıcı derecede sağlamdı. Sınıf arkadaşlarımın küçük bir grup hâlinde durup ağızları şaşkınlıkla açıkken dönüşümlü olarak yukarı aşağı baktığı sahnenin ortasına doğru dikkatle yürüdüm.

"Gerçek takımyıldızlarını yapmışlar," dedi Filippa. "Şu Draco." İşret ettiğinde, James onun bakışlarını takip etti. Salonun tavanından sarkan başka bir fiber optik kablo hattının bulunduğu Köprü'ye doğru baktım.

"Kafa yapıyor," dedi Alexander hafifçe.

Altımızda, yansımamız yıldızlı bir boşluğa doğru uzanıyordu. Midem rahatsız edici şekilde burkuldu.

"Acele etmeyin," dedi Camilo. "Etrafta yürüyün. Üç boyutlu zeminin üzerinde hareket etmeye alışın."

Diğerleri, gölün yüzeyindeki dalgalar gibi sessizce benden uzaklaşarak dağıldılar. Karnımın ardındaki küçük, gülünç bir darbeyle bunun bana şunu hatırlattığını fark ettim: kışın ortasındaki göl –donmadan önce–, başka evrene açılan bir portal gibi yansıyan uçsuz bucaksız gökyüzü. Deniz tutmuş gibi hissederek gözlerimi kapattım.

Son birkaç hafta koşuşturma içinde geçmişti; zaman bazen dayanılmaz derecede yavaş, bazen de soluklanamayacağımız kadar hızlı akıyordu. Küçük bir uykusuzlar kolonisi hâline gelmiştik. Derslerle provalar dışında, Wren odasından nadiren çıksa da çoğu zaman ışık bütün gece açık kalıyordu. Alexander hastaneden taburcu olduktan sonra, her hafta iki saatini hemşire ve okul psikiyatrıyla geçiriyordu; bir kez daha çizgiyi aşarsa okuldan atılma tehdidi altında yaşıyordu. O Kale'de yoksunluk sendromundan muzdaripken, sürekli Colin ve Filippa tarafından gözlemleniyordu. Bu ikili de onunla birlikte acı çekiyor-

T.me/Cinciva

du; izleyerek, endişelenerek, uyumayarak. Ben tuhaf saatlerde düzensiz şekilde uyudum ve asla uzun değillerdi. Geceyi Meredith'le alt katta geçirdiğimde, yanımda sessiz sakin yatsa da okurken (bazen hiç sayfa bile çevirmeden saatlerce) bir elini daima kolumda, sırtımda ya a göğsümde tutuyordu, belki de sadece orada olduğumdan emin olmak içindi. Bir odada uyuyamadıysam, diğerine sızıyordum. James değişken bir refakatçiydi. Bazen karşılıklı yataklarımızda dostane bir sessizlik içinde yatardık. Bazen de uykusunda dönüp durur, bir şeyler mırıldanırdı. Benim çoktan rüya gördüğümü sandığı diğer geceler, yataktan çıkıp paltosuyla ayakkabılarını alır ve dışarıdaki karanlıkta kaybolurdu. Ardından gitmemi istemeyeceğinden korkarak nereye gittiğini hiç sormadım.

Richard'ı hâlâ sıklıkla –neredeyse her gece– bodrumda görüyordum. Dolap kapısının altından kan sızıyordu ve kapıyı açtığımda onu içeride ezilmiş hâlde buluyordum; burnundan, gözlerinden ve ağzından kırmızılık damlıyordu. Fakat artık rüya repertuvarımdaki tek oyuncu o değildi; Meredith'le James de kumpanyaya katılmışlardı. Bazen âşıklarım, bazen düşmanlarım oluyorlar, bazen de ikisini ayırt edemediğim kaotik sahnelerde rol alıyorlardı.

En kötüsü de bazen birbirleriyle çatışıp beni hiç görmüyormuş gibi olmalarıydı. Bilinçaltımdaki dramalarda şiddetle cinsellik gibi, onlar da değiş tokuş edilebiliyorlardı. Birçok kez hangi yatak odasında olduğumu, başka kimin nefesinin hafifçe duyulduğunu hatırlamayarak suçluluk duygusuyla uyanmıştım.

Gözlerimi açtığımda, kendi baş döndürücü yansımam bana baktı. Yanaklarım çökmüştü, cildim solmakta olan morluklarla lekelenmişti. Kafamı kaldırıp bir arkadaşımdan diğerine baktım. Alexander Köprü'nün ucuna kadar gitmiş, boş salona

T.me/Cinciva

bakarak oturuyordu. Meredith ise sahnenin ucundaydı, intihar etmeyi düşünen biri gibi orkestra çukuruna bakıyordu. Onun birkaç adımındaki Wren, ip üzerinde yürüyor gibi kollarını iki yana açıp bir ayağını dikkatlice diğerinin önüne koyuyordu. Filippa sol kanada çekilmişti; yüzü, sessizliği bozmadan bir şeyler fısıldamak için eğilen Camilo'ya dönüktü.

James'i fondaki aynaya yaslanmış hâlde buldum, kolunu uzatmıştı ve yansımasıyla avuç avucaydı; gözleri, soğuk kozmik ışıkta barut mavisiydi. Kıpırdandığımda, ayaklarım aynanın üzerinde gıcırdadı. James dönüp bakışlarımla buluştu. Fakat olduğum yerde kalarak ona doğru ilerlemekten, sağlam zemindeki dengemi kaybedip beni daha önce sabitleyen şeyden koparak uzay boşluğuna sürüklenmekten korkuyordum, başıboş bir ay misali.

T.me/Cinciva

2. SAHNE

Lear'ın ilk performansı yeterince sorunsuz geçti. Beyaz ve gece mavisi renkteki posterler, kampüsle şehirdeki her boş duvara asılmıştı. Bir versiyonu beyaz cüppe giymiş Frederick'i gösteriyordu, ayağının dibindeki Wren soluk ve hareketsizdi. Altında şu yazıyordu:

EJDERLE GAZABININ ARASINA GİRME*

Diğerinde, James yanındaki kılıcıyla Köprü'de tek başına dururken karanlığın içindeki parlak bir noktaydı. Soytarı'nın bilge sözlerinden birkaçı, onun altında yansıyan yıldızların arasına serpiştirilmişti:

KURDUN EVCİLLİĞİNE İNANMA**

Açılış gecesinde salon ağzına kadar doluydu. Hepimiz selam vermek için sahneye çıktığımızda, seyirci bir dalgayla aya-

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 6 –ç.n.
** Shakespeare'in Kral Lear eserinde III. Perde 6. Sahnede Soytarı tarafından söylenen söze göndermedir. –ç.n.

T.me/Cinciva

ğa kalksa da alkışları son trajik sahneden kalan küçük acı seslerini bastıramadı. Gwendolyn ön sırada Dekan Holinshed'in yanında otururken, gözyaşları yanaklarında parlıyordu ve burnunun altında bir mendil tutuyordu. Boğucu sessizlikle soyunma odalarımıza döndük.

Oyuncu partisini her zamanki gibi cuma gecesi yapmayı planlasak da hiçbirimizin parti havasında olmadığına emindim. Aynı zamanda her şey yolundaymış gibi davranmak –ya da buna benzer bir şey yapmak– ve bunu herkese kanıtlamak için çaresizce çırpınıyorduk. III. Perdenin sonunda ölen Colin, seyirci selamından önce hızla Kale'ye dönüp oraya vardığımızda her şeyin hazır olması görevini üstlenmişti. Okulun pervasızca içki içmeye karşı son dönemde uyguladığı baskıya gönülsüzce saygı göstererek normalde aldığımızın yarısı kadar içki aldık. Filippa'yla Colin de gelecek konuklara, herhangi bir yasadışı madde Kale'nin –ya da Alexander'ın– bir kilometre yakınına gelirse bedelinin ağır olacağını tembihledi.

Gösteriden sonra soyunmak için acele etmedik, kısmen kostümlerimiz karmaşık olduğu (mavi, gri ve lila tonlarında, 18. yüzyıl tarzında giydirilmiştik), kısmen de biz –ayakta uyuyanlar– daha hızlı hareket edemeyecek kadar yorgunduk. James, Alexander'la benden daha hızlı üzerini değiştirdi; Kostümünü rafa asıp tek kelime etmeden odadan çıktı. Geçide çıktığımızda ondan hiçbir iz yoktu.

"Çoktan Kale'ye gidiyor olmalı."

"Öyle mi dersin?"

"Başka nereye gidebilir ki?"

"Kim bilir? Ben merak etmeyi bıraktım."

Gece soğuktu, gökyüzünde sert, acımasız bir rüzgâr esiyor-

T.me/Cinciva

du. Paltolarımıza sarındık, öne eğdiğimiz başlarımızla hızla yürüdük. Rüzgâr o kadar yüksek sesliydi ki neredeyse ön kapıya varana dek müziği duyamamıştık. Son partimizin aksine, dışarıda hiç ışık yoktu; yalnızca mutfaktan soluk, sarımsı bir ışık sızıyordu. Üst katta, kütüphanenin pencerelerinden birinde mum eriyordu.

İçeri girdiğimizde, mutfakta çok az kişinin olduğunu gördük. Yalnızca iki bira bardağı kırılmıştı, yemeklerin çoğuna da dokunulmamıştı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Yeterince geç," dedi Alexander. "Burada daha fazla insan olmalı."

Wren'le Filippa yemek odasından gelmeden önce, tezgâhın yanında toplanan küçük kalabalığın nazik tebriklerini kabul ettik. Kızlar parti kıyafetlerini giymiş olsalar da tuhaf şekilde renksiz görünüyorlardı. Filippa parlak gümüşi gri, Wren soluk açık pembe giymişti.

"Selam," dedi Filippa. Sesi, yan odadan gelen saçma derecede neşeli müziğin gürültüsünden duyulabilecek kadar yükseltilmişti. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Alexander: "İçelim bari. Neyimiz var?"

Wren: "Pek fazla şeyimiz yok. Üst katta saklanmış bir miktar Stoli* var."

Ben: "Bana uyar. İkinizden biri James'i gördü mü?"

Birlikte başlarını salladılar.

Filippa: "Sizinle geri döneceğini sanıyorduk."

Ben: "Evet. Biz de."

"Her zamanki yürüyüşlerinden birine çıkmış olabilir," diye

* Buğday ve çavdardan yapılan bir Rus votkası. –ç.n.

T.me/Cinciva

önerdi Wren. "Bence Edmund rolünden çıkmak için birkaç dakikaya ihtiyacı var, anlıyor musun?"

"Evet," dedim tekrar. "Sanırım."

Alexander herkesin tepesinden bakmak için boynunu uzatarak odayı inceledi. "Colin nerede?" diye sordu.

"Yemek odasında," dedi Wren. "Bizden daha fazla ev sahipliği yapıyor."

Filippa, Alexander'ın dirseğine dokundu. "Hadi," dedi, "seni bekliyordu." Birlikte yemek odasına doğru gözden kayboldular.

Wren bana zayıf bir gülümseme sundu. Samimi olmadan onu taklit ettikten sonra konuştum, "Meredith'i görmemişsindir herhalde."

"Bahçede sanırım."

"Seni yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Kafasını salladı. "Olmaz."

Gönülsüzce onun yanından ayrılıp dışarı çıktım.

Meredith yine masanın üzerinde oturuyordu. Avlunun boş, çorak görüntüsü olmasaydı; Şimdi meşhur hâle gelmiş o Kasım gecesini hatırlatan tanıdık bir manzara olurdu. Rüzgâr etrafımda döndü, gömleğimle ceketimin altına sızarak tüylerimi diken diken etti. Meredith masada büzülmüştü, dirsekleri bedenine yakın şekilde kavuşturulmuşken dizleri sıkıca birbirine bastırılmıştı. Yine siyah giyse de partiden çok cenaze törenine hazırmış gibi duruyordu. Saçları, vahşi kumral bir esintiyle uçuşuyordu.

Ben avluda yürürken, ağaç dalları hışırdayıp birbirlerine sürtünerek gölgelerde hafif bir tıslamayla takırdama yarattılar. Kale'den sızan müzik, bir anlığına rüzgâr tarafından bastırılsa

T.me/Cinciva

da sonrasında dumanlı-tatlı tütsü kokusu gibi ağaçların arasında ilerliyordu. Masada Meredith'in yanına oturdum, saçını yüzünden çekerken parmaklarına dolandı. İlk başta karanlıkta görmek zordu ancak gözlerinin altındaki hassas deri parlıyordu ve kirpiklerinin altına küçük siyah lekeler bulaşmıştı. Raggedy Ann*. Kısa aralıklarla burnundan nefes alsa da bunun dışında sessizdi. Dışarıya adım attığımdan beri bana bakmamıştı, dokunuşumun ona rahatlatıcı mı yoksa rahatsız edici mi geleceğini bilmiyordum bu yüzden hiçbir şey yapmadım.

"İyi misin?" diye sordum, rüzgâr bir anlığına dindiğinde. Bir ay önce Kule'de James'e sorduğum sorunun aynısıydı; aynısı çünkü cevabını zaten biliyordum.

"Hiç değilim."

"Yardım edebilir miyim?" Kucağımda gevşek, işe yaramaz hâlde duran ellerime baktım. "Ben hâlâ yardım etmek istiyorum."

Esinti yeniden hızlanıp Meredith'in saçının bir tutamını yüzüme savurdu. Dudaklarıma sürtündü, burnumu gıdıkladı. O zamana kadar parfümüne aşina olmuştum; amber ve yasemin. Göğsümün derinlerindeki bir şey sızladı. Şiddetli rüzgâr geçtiğinde, saçları tekrar omuzlarına düştü. Şarap kırmızısı ojeyle saklamaya çalıştığı kısa, yenmiş tırnaklarıyla bardağının kenarıyla oynuyordu.

"Oliver," derken sesi gergin, ağlamaklıydı. "Sana bir şey söylemeliyim."

Göğsümdeki sızı keskinleşti, ruhumdaki kabuk soyulacak gibi oldu. "Peki," dedim. Akan bir damla gözyaşı, yanağından aşağı siyah sulu boya çizgisi sürükledi. Gözyaşını silmek, iki

* Kirpikleri gözlerinin altına leke gibi çizilmiş ünlü bir bez bebek. –ç.n.

T.me/Cinciva

göz kapağını da öpmek, ellerini ellerime alıp ovarak ısıtmak istedim. Bunun yerine bekledim.

Aniden başını kaldırdı, gözlerinin altını silerek bana yan yan baktı. "Bak, yarın konuşalım."

"Gerçekten mi?" dedim. "Ben-"

Elini, dizimin iç kısmında hissettim. "Yarın."

"Pekâlâ. Eğer eminsen."

"Eminim," dedi. "Bu gece biraz eğlenmeye çalışalım."

Sızı yerini hastalıklı, hüzünlü bir duyguya bırakıp içime oturdu. "Elbette." Kendi gözümün kenarını işaret ettim. "Onu silmek ister misin?"

"Evet. İzin ver, kendimi toparlayayım. Sonra gelip seni bulurum." Çoğu boş olan bardağını bana uzattı. "Bana bir içki getirmek ister misin?"

"Bu yardımcı olacak mı?"

"Zararı olmaz."

Masadan inerken, eli dizimde aşağı doğru kaydı. Avluyu arşınlarken silüetini izledim; rüzgâr yeniden artmış, saçını havalandırıp arkasında sürüklüyordu. O içeride kaybolduğunda, beynimin çarklarıyla dişlileri ilk başta yavaşça dönmeye başladı. Mermerden yapılmış bir kadın olan Meredith'in söylemek istediği ve yaşlarını akıtacak kadar korkunç olan şey neydi?

Richard'ı ölüme terk etme kararına katıldığımda; cezadan muaf olarak Meredith'in peşinden koşma yönündeki bencil arzumun, Richard'dan duyduğum korkudan daha güçlü bir faktör olup olmadığını sorarak kendime eziyet etmiştim. Fakat Meredith'in de aynı kötülükte –ya da daha kötü– bir şeyden suçlu olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. Geçtiğimiz

T.me/Cinciva

altı ay, anılardan oluşan keskin küçük parçalara bölündü: Meredith gülerken dişlerinde parıldayan alevin ışığı, kumsalda bedenine yapışan kum, su ve ıslak çarşaf. Sahneden düşen Meredith, elbisesinin kolundan sızan kan. Mutfakta Richard'a bağırırken iki yanında kaskatı duran kolları. Saçlarını kavramış olan Richard'ın parmakları. Şöminenin içindeki kanlı kumaş parçası. Bunu o yapmış olabilir miydi? Beni odasında uyur hâlde bırakmış, Kale'den gizlice çıkıp iskeleye inerek onu öldürmüş, sonra da kıyafetlerini çıkarıp tekrar yanıma yatmış olabilir miydi? Bunu sadece düşününce bile sersemlemiş hissettim. Fakat bu saçmaydı, neredeyse imkânsızdı. Muhakkak uyanırdım.

Bir başka görüntü, bir başka anı –yarı rüya, yarı hatıra– davetsizce aklıma geldi. Stüdyo Beş. Meredith. James. Gözlerimi sıkıca kapattım, kuru kumun üstündeki çizim misali bu resmi yok etmek, ortadan kaldırmak için kafamı salladım. Dikkatimi dağıtma çabasıyla, dibindeki damlaları tatmak için bardağı kafama diktim. Votka. Masanın üstünden indim, rüzgâr tekrar uğuldamaya başladığında arka kapıdan içeri girdim.

Kale'den yükselen sesler ve müzik, dışarıdaki şiddetli esintiler tarafından oraya hapsediliyordu. Wren'le Colin, mutfakta *Lear*'de rol alan ikinci sınıflarla konuşuyorlardı. Filippa ve Alexander ortalıkta görünmüyordu, o sıra Meredith de ortadan kaybolmuştu. Biraz heyecanlı şekilde yaz planlarını konuşan birkaç birinci sınıf öğrencisinin yanından geçip merdivenlere doğru ilerledim. Wren Stoli'nin yukarıda saklı olduğunu söylese de nerede olduğunu belirtmemişti. Zararlı maddelerden arındırılmış bölge ilan edilen Alexander'ın odasında olamazdı. En

T.me/Cinciva

olası yer kütüphaneydi. Merdiven boşluğundan odaya daldım, içeriyi boş bulmadığım için şaşırarak durdum.

"James."

Sırtı bana dönük şekilde masanın üzerinde dikiliyordu, elleri ceplerindeydi. Pencereyi açmıştı, rüzgâr odaya girerek iliklemeye zahmet etmediği gömleğini uçuruyordu. Beşte biri dolu olan açık votka şişesi, masanın üzerinde dursa da bardak görmedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Odadaki kitap sayısı göz önüne alındığında normalde hiç yakmadığımız mumların tümü yanıyordu. Esintinin kaprisiyle titreşen alevler raflarda, zeminde ve tavanda birbirini kovalayan gölgeler yaratıyordu. Bir tür ritüel yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Biliyor musun? Burada durursan, kayıkhaneyi görebiliyorsun."

"Harika," dedim. "Aşağı iner misin? Beni geriyorsun."

Arkasını dönüp masanın köşesinden aşağı atladı, elleri hâlâ ceplerindeydi. Bir saatten az sürede yarım litre votka içmiş birine göre şaşırtıcı bir kolaylıkla yere indi, sonra tam karşımda durana kadar odayı arşınladı. Gösteriden beri yüzünü yıkamamıştı; soluk pudralı makyajı ve alt kirpik çizgisine bulaşan göz kalemi, gözlerinin kafatasının derinliklerine doğru çekildiği izlenimini veriyordu.

"Kardeşim, söyleyeceklerim var!"*

"Tamam ama önce pencereyi kapatabilir miyiz?"

*"Kapatın kapılarınızı kontum, berbat bir gece bu.**"*

Onun etrafından dolanarak pencereye gidip kapattım. "Tuhaf bir ruh hâlindesin."

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 44 –ç.n.

** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 4. Sahne, s. 73 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Bu soğuk gecede hepimiz oynatacağız galiba.[*]*"*

"Kes şunu. Seni anlayamıyorum."

İç çekip konuştu, *"Doğru söyledim mi onlar dövüyor, yalan söylersem sen kırbaçlatıyorsun, bazen de hiçbir şey söylemediğim için kötek yiyorum.*[**]*"*

"Senin sorunun ne?"

"Ah, çok kötüyüm, bir şeyler oluyor bana![***]*"*

"Sarhoşluktandır."

"Sanki yıldızımızın etkisine boyun eğmemiz gerektiği için...[****]*"* dedi ısrarla. *"Hah, işte birden çıkıverdi karşıma: Tıpkı eski komedyaların sonu gibi.*[*****]*"* Tekrar masaya çıkıp bacaklarını sarkıtarak oturdu. Daha önce hiç görmediğim kadar sarhoştu, başka ne yapacağımı bilemediğim için ona ayak uydurmaya karar verdim.

"Ne var ne yok bakalım, kardeşim Edmund?" diye sordum. *"Böyle dalmış, ciddi ciddi ne düşünüyorsun?*[4]*"*

"Geçen gün bir yazı okumuştum... Onu düşünüyorum," dedi. *"Ölüm, kıtlık, eski dostlukların bitmesi, gözdağı, dostların sürgüne gönderilmesi, evlilik bağlarının kopması, daha neler neler...*[5]*"*

"Böyle şeylere kafa yoruyorsun ha![6]*"*

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 4. Sahne, s. 86 –ç.n.

** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 4. Sahne, s. 31 –ç.n.

*** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 151 –ç.n.

**** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 19 –ç.n.

*****,4,5,6 William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 20 –ç.n.

T.me/Cinciva

Birkaç replik ileri atladı. *"Dışarı çıkacak olursan silahını yanına al.*[*7]*"*

"Silah mı?[8]*"*

"Senin iyiliğin için söylüyorum. Silahla dolaş. /...şerefsizim.[9]*"*

Ardından gelmesi gereken 'eğer'i beklesem de gelmedi. Yine mantıksızca ileri atladı.

"Ben sana gördüklerimi, işittiklerimi söyledim. Hem de bu sözlerim dehşet verici gerçek yanında hiç kalır.[10]*"* Masadan atlayıp pencereye koştu, tekrar açtı. *"Bu gece buraya geliyor aceleyle.*[**11]*"* Beyaz eklemli parmaklarıyla pencere pervazını kavradı, olabildiğince dışarı eğilirken gözleri ağaçların çıplak dallarının arasında ileri geri geziniyordu. *"Şurada yalın kılıç karanlıkta duruyordu.****"*

Daha fazla eğilirse düşebileceğinden korkarak elimi omzuna koyup konuştum, *"Şimdi nerede?*[2]*"* Kimi kastediyordu? Richard'ı mı? Öylesine şakalaşmıyordu; nefes alışından, göz kırpmadan bakışından o kadarını anlayabiliyordum.

Elini yüzünde gezdirip güçlükle nefes aldı, *"Bakın efendim, yaralandım.*[3]*"* Lekesiz avucunu yüzüme doğru savurdu. Sabrım hızla tükenirken, eline vurup uzaklaştırdım.

"Sana, o alçak nerede diyorum.[4]*"*

Bana çılgınca gülümseyerek tekrarladı, "*Sana, o alçak nerede diyorum.* Bir duraksama, noktalama işareti için değil mi? Fakat

---

* [7,8,9,10] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 21 –ç.n.

** [11] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 44 –ç.n.

*** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 44 –ç.n.

T.me/Cinciva

oyun yazarının değil, virgül dizgicilere aittir. *Sana o alçak nerede diyorum. Burada ama rahatsız etmeyin onu, aklını yitirdi.*[*5]"

"Beni korkutuyorsun," dedim. "Kendine gel."

Kafasını sallarken, sırıtışı kaybolana dek giderek küçüldü. *"Hadi yalvarırım, git şimdi!*[**6]" dedi.

"James, konuş benimle!"

Beni bir adım geriye itti. *"Hadi git, yalvarırım. Elimden geleni yapacağım.*[7]"

Bana omuz atarak yanımdan geçti, hızla kapıya doğru ilerledi. Arkasından koşup kolunu tutarak onu kendime döndürdüm. "James! Dur!"

"Tutun şunu! Yardıma gelen yok mu?[***1] *Düşman gözüktü.*[****2]" O sırada bağırmaya başlamıştı, elini sertçe çıplak göğsüne vurduğunda ardında kırmızı bir iz bıraktı. Diğer bileğini tutmakta zorlanıyordum. *"Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı, beni aynı yere getirip bıraktı.*[*****3]"

"James!" Koluna asıldım. "Neyden bahsediyorsun? Sorun ne?"

"...tümüyle...[******4] *Hatta daha da fazlasını. Zaman hepsini çıka-*

---

* [5] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 6. Sahne, s. 96 –ç.n.

** [6,7] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 21 –ç.n.

*** [1] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 45 –ç.n.

**** [2] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 144 –ç.n.

***** [3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 155 –ç.n.

****** [4] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 3. Sahne, s. 83 –ç.n.

T.me/Cinciva

rır ortaya.[*5]" Kolunu geri çekti, ellerini temizlemeye çalışıyormuşçasına gömleğinin önüne sildi. *"Şimdi bir de kendimi yaralar kanımı akıtırsam/ Çetin bir dövüşten çıktığımı sanırlar."*[**6]"

"Sarhoşsun. Hiçbir anlam ifade etmiyorsun," diye karar verdim aksine inanmak istemeyerek. "Sadece sakinleş ve biz-"

Ciddiyetle başını salladı. *"Sarhoş delikanlılar/ Gösteriş olsun diye bunun beterini yapıyorlar."* Merdivenlere doğru geri adım attı.

"James!" Tekrar koluna uzansam da o daha hızlı hareket etti, eli fırlayıp en yakın raftaki mumları devirdi. Küfrederek yoldan çekildim.

"Meşale getirin meşale!" diye bağırdı. "Talihin açık olsun, hadi!"

Merdiven boşluğuna dalıp gözden kayboldu. Tekrar küfrederek, mumları söndürdüm. Alt raftaki Shakespeare'in tüm eserlerini içeren kitabın köşesi alev almıştı. Onu diğerlerinin altından aldım, halının kenarıyla alevleri söndürdüm. Söndüğünde, topuklarımın üzerine oturdum ve pencereden giren soğuk Mart havasına rağmen terle kaplanmış olan alnımı koluma sildim.

"Lanet olsun. Ne oluyor be?" diye mırıldanırken titreyerek tekrar ayağa kalktım. Odanın diğer tarafına giderek pencereyi kapatıp kilitledim, sonra dönüp masanın üzerindeki votka şişesine baktım. Üçte ikisi boştu. Meredith, Wren ve Filippa kesinlikle birazını içmişti ama genel olarak ayıklardı. James hiçbir zaman içkici olmamıştı. *Caesar* patisinde kendini hasta etmişti ama... Ama ne? O zaman bunun yarısı kadar bile içmemişti.

* [5] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 154 –ç.n.

** [6] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 44 –ç.n.

T.me/Cinciva

Birbirinden alakasız sözleri boş odada yankılanmıştı. Kendi kendime, bir aktörün boş konuşması dedim. Bir tutam delilik içeren metot. Hiçbir anlamı yoktu. Şişeyi dudaklarıma götürdüm. Votka dilimi yaksa da tek çirkin yudumla yuttum. Ben de hasta hissedebilirmişim gibi, sulu tükürük boğazımın arkasında toplandı.

Aceleyle mumları söndürdükten sonra, şişeyi kavrayıp James'i bulmaya kararlı şekilde merdivenlerden inmeye başladım. Onu canlandırıcı havaya çıkarır, herhangi bir anlam ifade edecek kadar ayılana dek orada tutardım.

Merdivenlerin sonunda, neredeyse Filippa'ya çarpıyordum.

"Ben de tam votka için yukarı geliyordum," dedi. "Tanrım, hepsini kendin mi içtin?"

Kafamı salladım. "James içmiş. Nerede o?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bir dakika önce mutfaktan geldi."

"Peki," dedim.

Yanından geçmeye çalıştığımda, kolumu yakaladı. "Oliver, sorun ne?"

"Bilmiyorum. James neredeyse aklını kaçırmış durumda. Onu bulup neler döndüğünü anlayabilecek miyim diye bakacağım. Sen diğerlerine göz kulak ol."

"Evet," dedi. "Evet, elbette."

Stoli'yi eline tutuşturdum. "Bunu sakla," dedim. "James için kesinlikle çok geç, Meredith içinde öyle olabilir ancak mümkünse Wren'le Alexander'ı ayık tut. Bu gece içimde tuhaf bir his var."

"Pekâlâ," dedi. "Hey. Dikkat et."

"Neye?"

"James'e." Omuz silkti. "Kendinde olmadığını söyledin. Sadece... Geçen sefer ne olduğunu hatırla."

T.me/Cinciva

Kırık burnumdan bahsettiğini anlayana kadar ona baktım. "Evet," dedim. "Teşekkürler, Pip."

Onun yanından geçip koridordan mutfağa girdim. Orada yalnızca üçüncü sınıflar vardı, çoğu da tiyatro sınıfındandı. İçeri girdiğimde konuşmayı bırakıp bana baktılar. Colin aralarında değildi, bu yüzden yan odadan gelen müziği bastıracak kadar sesimi yükselterek gruba hitap ettim. "İçinizden James'i gören var mı?"

On kişiden dokuzu başını sallasa da sonuncusu ön kapıyı işaret ederek konuştu, "Bu tarafa gitti. Görünüşe göre banyoya."

"Teşekkürler." Ona başımla selam verip gösterdiği yöne gittim. Antre karanlık, boştu. Rüzgâr ön kapıya doğru esiyor, kapının üstündeki pencerenin camını sarsıyordu. Banyonun kapısı kapalı olsa da altından ışık sızıyordu, kapıyı çalmadan açtım.

Oradaki manzara kütüphanedekinden daha tuhaf, daha rahatsız ediciydi. James lavaboya eğilip ağırlığını yumruklarına vermişti, sağ elinin eklemleri yarılmıştı ve kanıyordu. Aynadaki devasa çatlak, köşeden köşeye pürüzlü çizgiler hâlinde uzanıyordu. Tezgâhtaki uzun siyah iz, açık bir maskara çubuğunun ucuna uzanıyordu. Tüpü yere yuvarlanmıştı, süpürgeliğin kenarında metalik mor renkte parlıyordu. Meredith'indi.

"James, ne halt ediyorsun?" dedim, omurgamdan aşağı iğneler batıyordu. Kapıyı duymamış, içeri girdiğimi bilmiyormuşçasına irkilerek kafasını kaldırdı. "Aynayı mı kırdın?"

Önce aynaya, sonra bana baktı. "Kötü şans."

"Neler olduğunu bilmiyorum ama benimle konuşmalısın," dedim, kulaklarımda atan nabzım ve duvardan gelen ısrarcı,

T.me/Cinciva

kesintisiz müziğin uyumsuz gümbürtüsüyle dikkatim dağılmıştı. "Sadece yardım etmek istiyorum. Bırak yardım edeyim, olur mu?"

Dudağı titriyordu, onu dişlerinin arkasına sıkıştırdı fakat kolları da sanki ağırlığını taşıyamıyormuş gibi titriyordu. Aynadaki çatlak, yüzünü dört farklı parçaya ayırıyordu. Kafasını salladı. "Olmaz."

"Hadi. Bana söyleyebilirsin. Kötü bir şey olsa bile, çok çok kötü olsa bile. Düzeltmenin bir yolunu buluruz." Yalvardığımı fark edip sertçe yutkundum. "James, *lütfen*."

"Hayır." Yanımdan geçmeye çalışsa da onu engelledim. "Gitmeme izin ver!"

"James! Bekle-"

Sarhoş ve şiddetli şekilde ağırlığını üstüme verdi. Bir elimle kendimi kapıya yasladım, diğerini onun omuzlarına doladım. Elimi üstünde hissettiğinde daha sert itti; beni kenara itmemesi ya da ikimizi de yer düşürmemesi için mücadele ederken onu kendime bastırdım.

"Bırak beni!" dedi, yüzü kolumun kıvrımına sıkıştığı için sesi boğuktu. Bir süre daha bana karşı dirense de ben onu şaşırtıcı şekilde sıkıca kavramıştım, kolları aramıza sıkışıp kalmışken elleri boş yere göğsümü itiyordu. Aniden çok *küçük* göründü. Onu alt etmek, benim için ne kadar kolay olurdu.

"Sen, benimle konuşana kadar olmaz." Boğazım düğümlendiğinde ağlamaktan korktum, ta ki James'in zaten ağladığını hatta hıçkırdığını fark edene kadar. Derin beceriksiz nefesleri, omuzlarının kavrayışım altında titreyip sarsılmasına neden oluyordu. James başını kaldırıp yüzünü benimkine çok yakın

T.me/Cinciva

bulana dek bir şekilde kucaklaşmaya dönüşen formda durak-sadık.

Kıvranarak benden uzaklaştı, sonra sendeleyerek antreye çıktı. Bir çocuğun huysuz öfkesiyle konuştu, "Arkamda *gelme*, Oliver!"

Ancak körü körüne, aptalca onu takip ettim; rüyasında büyük, gizemli bir güç tarafından ilerlemeye zorlanan bir adam gibi. Yemek odasında dans eden insanların kalabalığında onu kaybettim, mavi ve mor ışıklar puslu, bulanıktı. Parlak gölgeler baş döndürücü şekilde duvardan duvara hareket ediyordu. İnsanların karaltılarının arasında James'in yüzünü bulmaya çalışarak dans edenlerin arasından geçtim. Mutfağa süzüldüğünü bir anlığına gördüm, ona yetişmek için acele edip neredeyse düşecekken James'i yakından takip ettim.

Wren, Colin, Alexander ve Filippa üçüncü sınıflara katılmışlardı. James omzunun üzerinden bakıp beni gördü, sonra Wren'in kolunu kavrayıp onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

"James!" diye ciyakladı Wren, onun peşinde sendelerken. "Sen ne-"

James onu çoktan mutfaktan merdiven boşluğuna doğru sürüklüyordu.

"Yapma!" desem de sesini yükselterek üste çıktı.

"Wren, benimle yatağa gel, lütfen."

Wren kaskatı kesildi, hepimiz onun etrafında donakalarak izledik. Fakat onun tek görebildiği James'ti. Dudakları sessizce hareket ettikten sonra kekeledi, "Tamam."

James, Wren'in başının üzerinden bana baktı. Sadece bir anlığına ifadesinde tuhaf, acı ve kinci bir şey vardı. Sonra Wren'i

T.me/Cinciva

arkasından sürükleyerek odadan çıktı. İnanamayarak onları takip etmeye çalışsam da Alexander beni omzumdan yakaladı. "Oliver, yapma," dedi. "Bu defa olmaz."

O, Filippa ve ben durmuş birbirimize bakarken, üçüncü sınıflar sessizce bizi izliyordu. Müzik arkamızda habersizce devam ediyordu, rüzgâr dışarıda uğulduyordu. Odanın ortasında felce uğramış hâlde kaldım, konuşamayacak ya da hareket edemeyecek kadar dehşete düşmüştüm. Meredith'in ortadan kaybolduğunu ilk başta fark edemeyecek kadar.

T.me/Cinciva

3. SAHNE

Filippa'nın odasında yalnız uyandım. James, Wren'le birlikte Kule'ye doğru kaybolduktan sonra geceyi şaşkınlık içinde Kale'de dolaşarak, Meredith'in nereye gittiğini merak ederek ve kimseye itiraf edemeyeceğim kadar endişelenerek geçirdim. Mekân boşaldığında ve herkes yatağa gittiğinde, onun geri dönmeyeceğine dair sinir bozucu bir sonuca vardım. Saat üç buçukta, Filippa'nın kapısını çaldım. Büyük beden ekoseli gömlekle baldırlarının yarısına kadar çektiği yün çoraplarla kapıyı açtı.

"Kule'ye çıkamam," dedim ona. "Meredith gitmiş. Yalnız uyumak istemiyorum." Sonunda bu duyguyu anlamıştım.

Tek kelime etmeden kapıyı açıp beni yatağına yatırdı, cenin pozisyonunda yanıma kıvrıldı. Ürperdiğimde bana yaklaşarak kolunu yan tarafıma doladı, çenesi omzuma dayalı hâlde uyuyakaldı. Nefeslerini dinleyip kalp atışlarını sırtımda hissettim ve kendimi, uyandığımızda her şeyin belki de normale dönebileceğini düşünmeye zorladım. Fakat dönecek nasıl bir normalimiz kalmıştı ki?

Sabah herkes gitmişti. Nereye olduğunu bilmesem de partiye dair tüm delillerin silindiği, temizlenmiş bir Kale'ye dön-

T.me/Cinciva

meyi beklerlerdi. Dikkatimi dağıtacak, zihnimi oyalayıp meşgul edecek ve dün gecenin hatıra labirentine geri dönmemi engelleyecek bir şeye uyuşturucu gibi ihtiyacım vardı. Bu yüzden çamaşır suyu kokusundan başım dönerek, ellerim yerleri ovmaktan tahriş olmuşken ellerimle dizlerimin üstünde saatler geçirmiştim. Bana öyle geliyordu ki Kale yıllardır temizlenmemişti. Burayı temizleyip vaftiz ederek günahlarından arındırıp tekrar yeni yapabileceğim fikri tarafından ele geçirilerek, döşeme tahtalarının arasındaki oyuklara yerleşen kire saldırdım. Mutfaktan alt kattaki banyoya, yemek odasına ve antreye geçtim. Kırık ayna konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu –Hall'daki hizmetliyle iletişime geçmem gerekiyordu– ama James'in kanının kırmızı iziyle, Meredith'in maskarasının siyah çizgisini sildim. Tüp hâlâ yerdeydi. Onu ne zaman Meredith'e geri verme şansını bulacağımı merak ederek alıp cebime attım.

Elimdeki bez ve cilayla merdivenlerden çıktım, ikinci kata ulaştığımda dizlerim ağrıyordu. Kütüphanenin halısındaki yanık izini düzeltemediğim için olduğu gibi bıraktım. Banyoyu temizledim, koridorun zeminini paspasladım, yatak odasının pencerelerini sildim ve kimsenin eşyalarını ellemeden yapabildiğim her yeri temizledim. Filippa'nın odasındaki yatağı yaptım. Wren'in pürüzsüz ve içinde uyunmamış yatağının görüntüsü, midemin düğümlenmesine neden oldu. Kapısını kapatıp içeri girmedim. Alexander'ın odası o kadar dağınıktı ki pek bir şey yapamadım. Uyuşturucu gereçleri için yatağının altına, çekmecelerine baksam da hiçbir şey bulamadım. (Dersini almış olduğunu umuyordum.) Meredith'in odası aynen bıraktığımız gibiydi, dağınıktı ama kaotik değildi; masanın üzerine yığılmış kitaplar, komodinin üzerindeki boş kadehler, yatağın

T.me/Cinciva

ayakucuna atılmış elbiseler. Önceki gece giydiği elbiseyi burada görmedim.

Odadan çıktığımda, Richard'ın kapısı koridorun sonundan beni izliyor gibiydi. O öldükten sonra biri kapıyı kapatmıştı, bildiğim kadarıyla o zamandan beri de hiçbirimiz açmamıştık. Odasının neye benzediğini bile hatırlayamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Hareket etmeye karar verdiğimi fark etmeden kendimi koridorda yürürken, kapı kulpunu çevirirken buldum. Kapı itiraz etmeden, en ufak bir gıcırtı bile çıkarmadan açıldı.

Günbatımı pembesinin dokunduğu akşamın ilk ışıkları, pencereden içeri sızıp yatağın üzerine uzanmıştı. Odanın geri kalanı gri-mavi gölgelerde sessizce durmuş, sabırla gecenin çökmesini bekliyordu. Eşyalarının çoğu hâlâ oradaydı; kılıfı olmayan çıplak, ciltli kitaplar yatağın üstündeki rafa dizilmişti ve saati (Bilmek istemesem de Meredith'in bunu üçüncü sınıfta doğum günü için verdiğini biliyordum) masanın üzerine atılmıştı. Dolap kapısının köşesinden bir çift kahverengi deri boks eldiveni sarkıyordu, içeride bir sıra askı olduğunu görebiliyordum; çok sevdiği beyaz fanilalar, gerçekten kırışabilecek gömleklerin yanına asılmıştı. Eski, unutulmuş bir sevgi içimde harekete geçtiğinde, onun öldüğüne bir dakikalığına bile pişman olarak neden aptallık ettiğimi hatırlatacak bir şeyi aramak için bakışlarımı çevirdim. Ahşap satranç taşları koleksiyonu, emir bekleyen askerler gibi pencere kenarında duruyordu. Yan düşmüş beyaz at dışında, hepsi dimdik ayaktaydı. Diğeriyse durması gereken yerde yoktu. Pervazdan düşüp düşmediğini merak ederek yatağın altına bakmak için eğildim ve vicdanımın boğuk minik sesinin haykırdığını hissettim. Bir çift ayakkabı onları en son çıkardığı yerde duruyordu, bağcıkları çekiş-

T.me/Cinciva

tirilmiş, birbirine dolanmıştı. Geri gelmeyeceğini düşünseydi, onları asla bu şekilde bırakmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Keder beni o kadar ani ele geçirdi ki bayılacağımı sandım. Ona eşlik eden tüm ölümcül günahlarımızla birlikte onu hapsetmeye, gözden uzak tutmaya çalıştığımız odadaydı. Ayağa kalktım, sendeleyerek koridora çıkıp kapıyı çarptım.

Orada ne bulacağımdan emin olamayarak ama kendimle Richard'ın odasının arasına olabildiğince fazla mesafe koymak için çaresiz kalarak Kule'ye çıkan merdivenleri tırmandım. İlk bakışta, her zamanki gibi göründü. Odanın uysal aşinalığında rahatlık bulmayı umarak bir anlığına kapı eşiğinde oyalandım. İki yatağı, iki kitaplığı, iki gardırobuyla küçük çatı katı odamız. Bacaklarım yeterince sağlam hissettirdiğinde içeri girdim. Kendi dağınık yatağımı büyük bir özenle düzelterek, James'in tarafına kaçınılmaz geçişimi erteledim. Düzeltecek, katlayacak, çekmeceye saklayacak ya da gardırobun içinde gözden uzak olacak bir şey bulamayınca kendi köşemden onunkine geçtim.

Kitapları düzelttim, perdelerin tozlarını silkeledim, raftan yere yuvarlanmış kalemi aldım. James istisnasız olarak düzenliydi –hep öyle olmuştu– ve beni meşgul edecek pek bir şey yoktu. Son olarak yatak örtüsüne uzanıp çektim, altındaki çarşaf şilteye karşı dümdüzdü; onunla Wren'i ve her kırışıklıkla kıvrımın izini düşünmemeye çalıştım.

Çarşafın bir köşesi, şiltenin altından sarkıyordu. Düzeltmek için eğildim ancak parmaklarımın arasında beklenmedik derecede yumuşak bir hissedince durdum. Elimi kaldırdığımda beyaz bir öbek avucumdan uçup yere kondu. James'in yatak örtüsünün kenarını gevşettim, dikkatsizce gelip geçen ayaklar

T.me/Cinciva

tarafından oraya sürüklenmişler gibi karyolanın ayağının etrafında toplanmış bir başka küçük pamuk öbeği buldum. Battaniyeyi biraz daha geriye katladım. Tahtakuruları olsaydı ya da içinden yayı çıkmış olsaydı, gerçek hizmetlilerden isteyeceklerim listesine yeni bir yatak da eklemem gerekecekti.

Çarşafı ayakucundan yukarı çektim. Yatağın ucunda on beş santim uzunluğunda, sırıtan ağza benzeyen pürüzlü bir yırtık vardı. Karyolanın ayakucundaki tahtanın üzerinde çivi ya da çıkıntılı bir kıymık olup olmadığını kontrol etsem de kumaşı yırtabilecek hiçbir şey bulamadım. Yarık açık kaldı, bana güldü ve ona yaklaştığımı fark etmedim, ta ki yırtığın kenarında ruja benzeyen küçük kırmızı lekeyi görene kadar. Bir anlığına sanki o noktada eriyip kalmışım gibi yatağa bakarak oturdum. Sonra deliğin içine uzandım.

Şiddetle, tartışılmaz derecede sert bir şeyi hissedene kadar yaylar, pamuk ve köpükten oluşan yumağı el yordamıyla aradım. Kolayca dışarı çıkmadı –ucundaki bir şey takılıp duruyordu– fakat sert bir çekişle, onu çıkarıp yere düşmesine izin verdim. Orada yatarken endişe verici derecede yanlış görünüyordu; bu zamana ait değil, neredeyse gotik, daha karanlık bir çağdan çalınmış gibi. Aslında aklımın bir köşesinde bunun ne olduğunu biliyordum: kayıkhanenin arka tarafındaki uzun süre önce unutulmuş alet rafından alınmış, ucu pençe gibi kıvrık olan eski bir tekne kancası. Pençe ve sap aceleyle silinmiş olsa da kan hâlâ çatlaklara yapışmış hâlde duruyordu, pas misali çatlayıp dökülüyordu.

Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu. Yerdeki tekne kancasını aldım, kalbimi kusup çıkaracağımdan korktuğum için elimi ağzıma kapatarak odadan kaçtım.

T.me/Cinciva

4. SAHNE

Sadece birkaç hafta önce yaptığım gibi GSB'ye giden ormanın içinden koştum, o zaman elimde bir parça kumaş vardı. Tekne kancasını mızrak gibi yanımda tutarak koştum, ayaklarım toprağı eziyordu. Bina görüş alanıma girdiğinde hatamı fark ettim, saati unutmuştum. İnsanlar gösteriyi izlemek için çoktan sıraya girmişlerdi; oyunun izleyicileri gece elbiseleri içince konuşup gülüyor ve parlak oyun programını ellerinde tutuyorlardı. Çömeldim, başımı eğerek tepenin eteği boyunca süründüm.

Merdiven boşluğuna çıkan yan kapı gıcırdayarak açıldı. Arkamdan çarpmaya çalışırken kapıyı yakaladım, daha hafifçe kapattıktan sonra bodruma giden merdivenleri o kadar hızlı indim ki neredeyse düşüyordum. Alt kata yığılmış mobilya yığınının arasından geçerken yüzümü ter bastı. Rahatsız edici üç dakikanın ardından dolapların olduğu odayı yeniden buldum, açık asma kilit bir Kiklop* gözü gibi bana bakıyordu. Masayı kenara çektim, kilidi çıkarıp kapıyı açtım. Kupa dokunulmamış şekilde orada duruyordu, suçlu kumaş parçası buruşmuş peçete gibi dibine tıkılmıştı. Tekne kancasını onun yanına ittim, kapıyı çarptım ve sese aldırış etmeden kilitlenene kadar tekmele-

* Yunan mitolojisindeki tek gözlü dev. –ç.n.

T.me/Cinciva

dim. Kilit halkadan geri kayarken sürtündü, tereddüt etmeden kösteğin ucunu yerine ittim. Sendeleyerek geri çekildim, bir anlığına oraya baktıktan sonra tekrar merdiven boşluğuna koştum. Panik sıcak, çılgına dönmüş şekilde ayak tabanlarımdan başımın tepesine doğru yükseldi.

Sahne arkasındaki iki koridorda koşarken, seyircilerin sesleri duvarlardan sızıyordu. Geçitte, iki ikinci sınıf öğrencisi yanlarından geçerken beni gösterip fısıldayarak hızla sahne yanına doğru ilerlediler. Soyunma odasının kapısını açtığımda, herkes aynı anda kafasını kaldırdı.

"Nerede kaldın sen?" diye sordu Alexander.

"Üzgünüm!" dedim. "Ben sadece... Sonra açıklayacağım. Kostümüm nerede?"

"Eh, Timothy giyiyor çünkü nerede olduğunu bilmiyorduk!"

Timothy'i (genelde Cornwall'ın isyancı hizmetkârını oynayan ikinci sınıf öğrencisi) bulmak için olduğum yerde döndüm, çoktan ayağa kalkmıştı ve elindeki senaryoyla kusacakmış gibi görünüyordu.

"Siktir, üzgünüm," dedim. "Tim, onu bana ver."

"Tanrıya şükür," dedi. "Ah, Tanrıya çok şükür, repliklerini öğrenmeye çalışıyordum-"

"Özür dilerim, bir şey oldu-"

O kıyafetleri çıkardıkça giydim; botlarım, kılıç kemerim ve ceketimde zorlandım. Tepedeki hoparlörden gelen seyircilerin konuşma sesi kesildi. Salondan küçük bir iç çekme sesi geldi, Lear'ın yüce sarayında ışıkların yandığını anladım.

Kent: *"Kralın, Albany Dükü'nü, Cornwall Dükü'nden daha çok sevdiğini sanıyordum.*"*

*,2,3 William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 1 –ç.n.

T.me/Cinciva

Gloucester: *"Biz de öyle sanırdık ama şimdi krallığı paylaştırırken hangisine daha çok değer verdiği anlaşılmıyor, paylar öylesine iyi dengelenmiş ki, ne kadar dikkatle bakarsan bak, birini ötekine tercih edemezsin.[2]"*

Kent: *"Oğlunuz, değil mi efendim?[3]"*

Ben yeleğimin düğmeleriyle uğraşırken, diz çökmüş çizmelerimi bağlayan Alexander'a baktım. "James sahnede mi?" diye sordum.

"Tabii ki." Bağcıklarımı o kadar sert çekti ki neredeyse dengemi kaybediyordum. "Kıpırdama, lanet olası."

"Peki ya Meredith?" Kravatıma uzandım.

"Sahne yanındaki kanatlarda sanırım."

"Yani burada," dedim.

Alexander doğruldu, kemerimi ilmeklerden geçirmeye başladı. "Neden olmayacaktı ki?"

"Bilmiyorum." Parmaklarım beceriksiz, dengesizdi ve tanıdık olduğum düğümü oluşturamıyorlardı. "Dün gece dışarıda kaldı."

"Bunun için sonra endişelen. Şimdi vakti değil." Kemerimi fazla sıkı bağlayıp tezgâhın üzerinden eldivenlerimi aldı. Aynaya baktım. Saçlarım darmadağınıktı, yanaklarımda ter parlıyordu. "Berbat görünüyorsun," dedi. "Hasta mısın?"

"Düşünmekten hasta hissediyorum kendimi,"* dedim kendimi durduramadan.

"Oliver, ne-"

"Boş ver," dedim. "Gitmem gerek." O tekrar konuşamadan geçide çıktım. Kapı arkamdan sertçe kapandı, o ânda sadece nefes almak için gereken muazzam konsantrasyon nedeniyle

* William Shakespeare, Kral VI. Henry -I-, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 5. Sahne, s. 120 –ç.n.

T.me/Cinciva

elim kapı tokmağındayken hareketsiz durmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapattım, nefes alıp vermek dışında zihnim boştu, ta ki 1. Sahnenin son repliği bana hayata döndürene kadar. Meredith'in sesi alçak ve kararlıydı: *"Bir şeyler yapmamız gerek.*"*

Kanatlara doğru ilerledim.

Gözlerim suflör köşesindeki lambanın soğuk ışığına alışana kadar, acımasız karanlık sahne arkasında halat setleri boyunca tökezledim. Yardımcı yönetmen beni gördüğünde, kulaklığına doğru tısladı, "Kontrol odası. Canlı bir Edgar'ımız var. Hayır, orijinali. Biraz yıpranmış görünse de giyinmiş ve sahneye çıkmaya hazır." Eliyle mikrofonu kapatıp mırıldandı, "Gwendolyn, hayalarını koparacak dostum," ve dikkatini tekrar sahneye çevirdi. Ona Gwendolyn'ın endişelerimin en küçüğü olduğunu söyleseydim ne diyeceğini bir an merak ettim.

Sahnede, James babasına saygı gösterisi olarak başını eğmişti.

Gloucester: *"Hayatımızın o güzel günleri geçti artık... Hile, yalan dolan, ihanet ve her türlü yıkıcı düzenler peşimizi bırakmayacak artık... ta mezara kadar. O yılanın gerçek kimliğini ortaya çıkar, Edmund-**"*

James'in ağzı seğirdiğinde, önceki geceki rahatsız edici tekrarlarını hatırladım. Gloucester konuşmasını bitirip yıldızlarla kaplı zeminde karşı kanada doğru uzun adımlarla ilerledi.

"İşte," dedi James, Gloucester ortadan kaybolduğunda. *"İşte insanların sersemliğine güzel bir örnek: Çoğu kez kendi ektiğimizi biçtiğimiz hâlde, bahtımız kapandı mı, başımıza ge-*

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 1. Sahne, s. 14 –ç.n.

** 2,3 William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 19 –ç.n.

T.me/Cinciva

lecek felaketlerin sorumluluğunu gider güneşe, aya ve yıldızlara yükleriz. Sanki zorunlu olduğumuz için kötüler biz olmuşuz gibi; sanki göklerin zoru ile budala, doğuşumuza egemen olan burcumuzun baskısı ile alçak, hırsız ve hain; sanki yıldızımızın etkisine boyun eğmek gerektiği için sarhoş, yalancı olur, zina ederiz. Yaptığımız bütün kötülükler kutsal bir gücün zoruyla olur.[2]" Gökyüzüne baktı, elini yumruk yapıp yıldızlara doğru salladı. Dudaklarından bir kahkaha döküldü, cesur ve utanmazca kulaklarımda çınladı. *"Orospu peşinde koşan bir zamparanın şehvetini bir yıldıza yüklemesi harika bir kaçamak doğrusu![3]"* Tek parmağını kaldırıp yüzlerce takımyıldızının arasından bir tanesini işaret etti ve daha düşünceli şekilde konuştu. *"Babam, annemle Ejder takım yıldızlarının kuyruğu altında birleşmiş, ben de Büyük Ayı'nın altında doğmuşum, huyum da ondan kaba saba ve şehvetli olmuş![*4]"* Tekrar güldü ancak bu seferki gülüşü acıydı. Bulunduğum yerde ağırlığımı diğer ayağıma verdim, ensemdeki bütün tüyler diken diken olmuştu. *"Ben piç olarak ana rahmine düşerken, en saf yıldız göklerde parlasaydı bile, ben neysem o olurdum yine. Edgar'a gelince-[**5]"*

Benim geleceğime duyduğu şüpheden mi yoksa, daha büyük bir rahatsızlıktan dolayı mıydı bilmiyordum ama tereddüt etti. Yıldızlardan oluşan dünyamıza dikkatli bir adımla çıktım.

"Ne var ne yok bakalım, kardeşim Edmund?" diye sordum, son on sekiz saatte ikinci kez. *"Böyle dalmış, ciddi ciddi ne düşünüyorsun?[***]"*

---

* [4] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 19-20 –ç.n.

** [5] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 20 –ç.n.

*** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 20 –ç.n.

T.me/Cinciva

Önceki gece parça parça yaptığımız konuşmayı pürüzsüzce sürdürdük. James'in yüzü maske olsa yeriydi. Repliklerini her zamanki soğukkanlılıkla söylemişti, ona her baktığımda beni ikiye bölmekle tehdit eden şaşkınlık, korku ve öfkeden habersizdi. Konuştuğumda sözlerim sert ve katıydı, *"Alçağın biri bana kara çalmış olmalı.*"*

"Korkarım öyle,[3]" dedi yavaşça ama devam ettikçe her zamanki ipeksi konuşmasına geri döndü. Çalışılmış hareketimi unutup hareketsiz kaldım, tepkilerim düz ve mekânikti.

Tekrar konuşmayı bitirdiğinde, "*Yakında senden haber alırım, değil mi?*[4]"

"Elimden geleni yapacağım,[5]" dedi. Sahneden çıkma vaktim gelse de çıkmadım. Çok uzun süre bekledim, o kadar uzun ki Edgar'ın ardına bakıp beni görmek zorunda kaldı. Gözlerinde aşinalık belirirken, onunla birlikte bir korku kıvılcımı da parladı. Gitmek için arkamı döndüm, kanatlara doğru yürürken onun daha zayıf bir sesle tekrar konuştuğunu duydum.

James: *"Kötülük nedir bilmediğinden kötülükten kuşku duymayan soylu bir kardeş! Onların bu ahmakça dürüstlüğü çevireceğim dolapları kolaylaştıracak!*"*[6]"

Cesareti aniden kulağa sahte gibi geldi. Neyi bildiğimi biliyordu. O an için, bu yeterliydi. Oyun bocalayarak devam edecekti.

---

* [3,4,5] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 21 –ç.n.

** [6] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, I. Perde, 2. Sahne, s. 22 –ç.n.

T.me/Cinciva

5. SAHNE

Soyunma odasında James'in gelmesini bekleyerek on kadar sahneyi harcamıştım. Hiç gelmedi ancak onu gidip kanatlarda aramayacak kadar akıllıydım. Yaşamaya mahkûm olduğumuz bu tür bir yüzleşme, sahne arkasındaki yollar ve geçitlerle sınırlı kalamazdı. Perde arası, kaçmadan önce onu yakalamak için en iyi şansım olurdu. III. Perdenin son sahnesi şiddetli doruğuna ulaşırken, yerimden kalkıp çıplak göğsümün üzerine ceketimi geçirdim. Giydiğim deli adamın paçavraları, beni çıplak ve savunmasız hissettiriyordu.

Geçit boştu, ışıklar donuk sonbahar sarısıyla parlıyordu. Sahne arkası kapısına uzanıyordum ki koridorun diğer ucunda Meredith belirdi. Bütün gece onu tam anlamıyla görmemiştim, bir anlığına donup kaldım. Soluk mavi şifon ve vual kumaşlara bürünmüş hâlde, alnındaki altın bantla, sırtından aşağı gevşekçe düşen bukleleriyle bir Yunan prensesine benziyordu. Onu bir daha ne zaman yalnız bulacağımdan ya da gecenin geri kalanının neler getireceğinden emin olamayarak dönüp doğrudan ona yürüdüm. Adımlarımın sesleri başını kaldırmasını sağladı, yüzünde bir şaşkınlık belirdikten sonra onu yakalayıp öptüm, cesaret edebildiğim kadar derinden.

"Bu ne içindi?" diye sordu, geri çekildiğimde.

T.me/Cinciva

Güzel olduğunu biliyordu. Bunu ona söylememe gerek yoktu.

"Ödümü kopardığını biliyor musun?" dedim, onu yakın tutmak adına elbisesinin kumaşını kavrarken.

"Ne?"

"Bilmiyorum, sanki sana bakıyorum ve aniden soneler anlam kazanıyor. En azından iyi olanları."

Her ikimiz de benden ne söylememi bekliyorsa, bu o değildi. Meredith kızardığında, içimden küçük bir sevinç dalgası geçti; akşamın diğer tüm koşulları göz önüne alındığında imkânsız, açıklanamazdı. Fakat sonra mum alevi misali söndü, şüpheyle yok olup gitti.

"Dün gece neredeydin?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece... Bir yere gitmem gerekiyordu."

"Anlamıyorum."

"Sana söyleyeceğim," dedi, dalgınca köprücük kemiğimin göçüğünü parmak ucuyla takip ederken. "Bu gece. Daha sonra."

"Pekâlâ." Daha sonra diye bir zaman olacak mı diye merak etmekten kendimi alamadım. 'Daha sonra'nın ne anlama geldiğini merak etmekten. "Daha sonra," diyerek yine de kabul ettim.

"Gitmem gerek." Saçlarımı alnımdan geriye itti; bu tatlı, şefkatli hareketi artık çok tanıdık ve sürekli umut ediliyordu. Ancak endişeyle şüphe dizlerimin bağını çözdü.

"Meredith," dedim o kızların soyunma odasına doğru ilerlerken. Kapıda durdu. "Geçen gün, sınıfta-" Bunu söylemek istemesem de kendimi durduramadım. "James'i bir daha öyle öpme."

Kısa süreliğine boş bir anlamazlıkla baktı, sonra ifadesi

T.me/Cinciva

sertleşti. "Kimi kıskanıyorsun? Onu mu yoksa beni mi?" Hafif bir tiksinti sesi çıkardı, ben cevap veremeden kapının ardında kayboldu. Boğazım düğümlendi. Ne yapmak istemiştim ki? Onu korumak mı, uyarmak mı, ne? Açık elimle duvara vurduğumda, darbe canımı yaktı.

Bunun beklemesi gerekiyordu. III. Perde sona yaklaşıyordu; hoparlörden Colin'in güç nefeslerini duyabiliyordum.

Colin: *"Kötü yaralandım Regan, hemen benimle gel.*
Kapı dışarı edin şu gözsüz alçağı,
Şu köleyi de gübreliğe atın.
Regan, çok kan kaybediyorum.
Çok zamansız oldu bu yara.
*Kolunu var bana."**

Sahnenin sağ tarafındaki kapının yanında, sırtım duvara dayalı bekledim. Işıklar söndüğünde, seyirciler önce zayıf sonra daha büyük bir coşkuyla alkışladılar; Gloucester'ın gözlerinin dehşet verici şekilde oyulması karşısında şok olmuşlardı. İkinci sınıflara kanatlara dalıp beni görmeden geçip gittiler. Sonra Colin, ardından Filippa. En son da James.

Dirseğini kavrayıp onu soyunma odalarından uzaklaştırdım.

"Oliver! Ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?" dedi. "Bırak, canımı yakıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Kolunu acımasızca sert biçimde kavramıştım. Ondan daha iriydim, ilk defa ikimizin de bunun farkında olmasını istedim.

Koridorun kapısını iterek açtım, onu da arkamdan sürükledim. Yükleme rampası aklıma gelen ilk yer olsa da Alexan-

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 7. Sahne, s. 103 –ç.n.

T.me/Cinciva

der'la bazı ikinci ve üçüncü sınıflar sigara içmek için dışarı çıkarlardı. Bodrumu düşündüm ancak orada hapsolmak istemiyordum. James iki ya da üç soru daha sordu –hepsi aynı temanın varyasyonlarıydı; nereye gidiyorduk?– fakat onları duymazdan geldiğimde sustu, nabzı parmaklarımın altında hızlandı.

Salonun arkasındaki çimenlik geniş, düzdü; zemin ağaçlara doğru eğim almadan önceki son açıklıktı. Gerçek gökyüzü tepemizde devasaydı, aynalarımızı ve parıldayan sahne ışıklarımızı gülünç gösteriyordu, insanın Tanrı'yı taklit etmedeki beyhude girişimi. Kulak misafiri olunmayı bırakın hatta görülmeyeceğimizi bildiğim kadar GSB'den uzaklaştığımızda, James'in kolunu bırakarak onu itip kendimden uzaklaştırdım. Sendeledi, dengesini sağladıktan sonra arkasındaki tepenin dik eğimine omzunun üzerinden endişeyle baktı.

"Oliver, gösterinin ortasındayız," dedi. "Neler oluyor?"

"Tekne kancasını buldum." Birdenbire, önceki gecenin uğuldayan rüzgârının esmesini diledim. Gökyüzünün karanlık kubbesinin altındaki dünyanın sessizliği boğucu, devasa ve dayanılmazdı. "Yatağının içine gizlenmiş tekne kancasını buldum."

Yüzü, saf ay ışığındaki kemik gibi solgundu. "Açıklayabilirim."

"Öyle mi?" diye sordum. "Çünkü IV. Perde'yi benim açmam gerekiyor, bu yüzden beni bunun düşündüğüm şey olmadığına ikna etmek için on beş dakikan var."

"Oliver-" dedi ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Bunu yapmadığını söyle." Sesimi fısıltıdan fazla çıkarmaya korkarak bir adım daha yaklaşma riskini aldım. "*Bana* Richard'ı öldürmediğini söyle."

T.me/Cinciva

Gözlerini kapatıp yutkunduktan sonra konuştu, "İstemeden oldu."

Çelikten bir yumruk, göğsümü sıkarak içimdeki havayı boşalttı. Kanım buz gibiydi, damarlarımda morfin gibi geziniyordu. "Ah, Tanrım. James, olamaz." Sesim çatladı. İkiye bölündü. Hiçbir ses çıkmadı.

"Yemin ederim, istemeden oldu. Beni anlamalısın," dedi, çaresizce bana doğru gelirken. Onun ulaşamayacağı bir yere, üç adım geriye sendeledim. "Kazaydı, tıpkı söylediğimiz gibi... Kazaydı, Oliver, *lütfen*!"

"Hayır! Fazla yaklaşma," dedim, onları söylemek için hiç nefesim yokken kelimeleri zorla çıkararak. "Mesafeni koru. Bana ne olduğunu anlat."

Dünya, tehlikeli şekilde uç noktasında dengelenmiş zirve gibi kendi ekseninde durmuştu. Yıldızlar tepemizde acımasızca parlıyordu, cam kırıkları misali gökyüzüne saçılmışlardı. Vücudumdaki her sinir soğuk mart havasının dokunuşundan kaçan canlı akımlı tel gibiydi. James daha soğuktu, buzdan oyulmuştu; arkadaşım değildi, insan bile değildi.

"Sen Meredith'le yukarı çıktıktan sonra Richard'a bir şeyler oldu," dedi. "Cadılar Bayramı gibiydi ama daha da kötüsü. Kale'den dışarı fırladı, bu... kontrol edilemeyen öfkesiyle. Bunu görmeliydin. Bir yıldızın patlamasını izlemek gibiydi." Yavaşça kafasını salladı, ifadesindeki dehşetle hayranlık ayırt edilemezdi. "Wren'le ben masada oturuyorduk. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu fakat sonra, yoluna çıkan her şeyi ezecekmiş gibi bir ifadeyle Richard çıkıp geldi. Ormana doğru gidiyordu; ne yapmak için, hiç bilmiyorum. Wren onu durdurmaya çalıştı." Bocaladı; sanki anı çok kasvetli, acı verici, dayanılamazmışçasına gözlerini sımsıkı kapattı. "Tanrım,

T.me/Cinciva

Oliver. Wren'i yakaladığında, yemin ederim ki onu ikiye böleceğini sandım ancak onu bahçenin ortasına, çimenlerin üzerine fırlattı. Hızla ağaçların arasına dalıp onu orada *ağlarken* bıraktı. Korkunçtu. Wren'i elimden geldiğince toparladım: Pip'le ben, onu yatağa yatırdık. Yine de ağlamayı bırakmıyordu. 'Peşinden gidin, kendine zarar verecek,' deyip duruyordu. Ben de gittim."

İnanamayarak ağzımı açsam da bana tek kelime etme fırsatı vermedi.

"Bunun ne kadar aptalca olduğunu söylemene gerek yok," dedi. "Biliyorum. O zaman da biliyordum. Yine de gittim."

"Ve onu buldun." Olayın nasıl geliştiğini görebiliyordum. Boğuşma. Tehdit. Bir itiş. Çok fazla.

"İlk başta bulamadım," dedi. "Aptal gibi karanlıkta ismini seslenerek dolanıp durdum. Sonra iskeleye inmiş olabileceğini düşündüm." Omuz silkti, hareketi o kadar zayıf ve acınasıydı ki göğsümdeki düğümün az da olsa gevşediğini hissettim. "Tepeden aşağı indim ama onu göremedim. Suya atlamak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için kayıkhaneye kadar gittim, tepeyi tırmanma niyetiyle arkamı döndüğümde işte oradaydı. Hastalıklı bir oyunmuşçasına, tüm bu zaman boyunca ormanda beni takip ediyormuş." Daha hızlı konuşmaya başlamıştı, aylardır susturduğu bütün kelimeler bir anda akıp gidiyordu. "Dedim ki 'İşte buradasın. Hadi yukarı çıkalım, kuzenin berbat hâlde'. Onun ne söylediğini tahmin edebilirsin. 'Sen kuzenim için endişelenme.' Ben de 'İyi. Herkes üzgün. Geri gel ve bu işi çözelim,' dedim. Bana yine o bakışı attı –Tanrım, Oliver, haftalardır rüyalarıma giriyor–, dünyadaki tüm nefret aynı anda gözlerinde toplanmış gibiydi. Sana hiç böyle bakan oldu mu?" Kısa süreliğine aynı sersemletici korku onu ele geçirse

T.me/Cinciva

de sonra başını sallayıp devam etti. "İşte, tam o sırada başladı. İtişme. Alay etme." Sesi yüksek, gergin bir tona büründü. Kollarını ovuştururken, vücudunu yeterince sıcak tutamıyormuşçasına bir ayağını yere vurdu. "Durmak bilmiyordu. Yine Cadılar Bayramı gibiydi... Hadi, oyun oynayalım. Attığı yemi kabul etmediğimde, durum daha da kötüleşti. Neden karşılık vermiyorsun? Neden ellerini kirletmiyorsun? Hadi oyun oynayalım, küçük prens, hadi *oyun* oynayalım. Onun için hepsi oyundu ancak ben çok korkmuştum. Bir kere daha denedim ve konuştum. Neden Kale'ye geri gelip Wren'le konuşmuyorsun? Meredith'le konuşur, sorunu çözeriz. Sonra o... Şey dedi-" Durdu, sanki sözler son derece iğrençmiş de onları tekrarlayamıyormuş gibi yüzü çirkin bir kırmızı renge büründü.

"James, ne söyledi?"

Bana keskin bir bakış attı, kafası geriye doğru eğilmişti; ağzı zalim, düz bir çizgiyken gözleri koyu ve dipsizdi. Richard'a benziyordu hatta konuşurken sesi bile onunkine benzemişti. "'Neden sen ve Oliver eşcinsel olduğunuzu kabul edip kızlarımı rahat bırakmıyorsunuz?'"

Düğümlenmiş boğazımla ona baktım, korkunun soğuk ter hissi yavaşça uzuvlarıma yayılıyordu.

"Bu yüzden ben de dedim ki," diye devam etti James, tekrar kendi sesiyle. "'Sana aksini kim söyledi bilmiyorum ama Meredith'in sahibi değilsin, kesinlikle Wren'in de. İstersen ölene kadar iç. Ben gidiyorum.' Ama gitmeme izin vermedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kavga istiyordu. Onu etmeden gitmeme izin vermeyecekti. Yanından geçmeye çalıştım ancak beni yakalayıp kayıkhanenin kapılarına doğru fırlattı. Kayıkhane çok eski olduğu için

T.me/Cinciva

sağlam değillerdi, bir nevi içeriye dalarak oraya yığılmış eşyaların üstüne düştüm. Tekrar üzerime geldiğinde en yakındaki şeye uzandım, tekne kancasıydı."

Durdu, anılarını silmek istiyormuşçasına elini gözlerine bastırdı. Dudağı titriyordu. Bütün vücudu titriyordu.

"Sonra ne oldu?" Sormak istemiyordum, bilmek istemiyordum, tek kelime daha duymak istemiyordum.

"Sonra güldü," dedi James zayıfça, elinin arkasından. Richard'ın karanlıkta çınlayan derin, tehlikeli kahkahasını neredeyse duyabiliyordum. Güldü ve 'yap şunu, güzel çocuk. Küçük prens, yap şunu,' dedi. Beni tekrar itti. 'Yap da görelim, bahse varım yapamazsın' diyerek beni iskelenin sonuna kadar itti. Arkama baktığımda su tam oradaydı, tek düşünebildiğim şey Cadılar Bayramı ve bu defa onu beni boğmaktan kimin alıkoyacağıydı? Susmak bilmiyordu. Bunları söyleyip durdu 'bunu yapmayacaksın, yap da görelim, yap hadi yap hadi' ve ben-" Eli aşağı kayıp ağzını kapattı, sanki tam şu anda ne yaptığını fark etmişçesine gözleri korkuyla büyümüştü. "Bunu yapmak istemedim," dedi, elinin arkasından gelen küçük bir iniltiyle. "İstemeden oldu. Fakat aynı zamanda çok korkmuş, sinirlenmiştim."

Olayın yaşandığı ânı görebiliyordum. Vahşi, planlanmamış darbe. Çarpmanın acı verici sarsıntısı. Yüzüne sıçrayan sıcak kana karşı şaşkınlık. Ağır çekimde suya düşen Richard. Mide bulandırıcı su sesi, daha da mide bulandırıcı sessizlik.

"Oliver, öldüğünü sandım," dedi, o kadar sessizdi ki onu neredeyse duymayacaktım. "Yemin ederim, çoktan öldüğünü sanıyordum. Ne yapacağımı bilmediğim için sadece... kaçtım. Sanırım bir anlığına aklımı kaçırdım. Tekrar ağaçlara

T.me/Cinciva

doğru koştum. Bütün gece koşmaya devam edebilirdim, tabii Filippa'ya rastlamasaydım."

Uyuşmuş, donmuş hissediyordum, şaşkınlıkla hareketsiz kaldım. "Sen ne?"

Olayın geri kalanın nasıl gerçekleştiğini tam olarak hatırlayamıyormuş gibi dikkati dağılmış şekilde kafasını salladı. "Sanırım geri dönmediğim için endişelenmişti, beni aramak için dışarı çıkmış. Ben de ona denk geldim. Ona zarar vermemiş olmam mucize, kahrolası kanca hâlâ elimdeydi, onu neden aldığımı bilmiyorum."

"Filippa biliyordu," dedim, bu gerçek beynimde tekrarlanıp duruyordu. "Filippa biliyor muydu?"

"Çok sakindi, bunu bekliyormuş gibiydi. Hatta soru bile sormadı, sadece bir şekilde beni içeri sokup merdivenlerden çıkardı. O kadar kötü titriyordum ki kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmek zorunda kaldı ancak beni banyoda bırakıp üzerinde kan olan her şeyi yakmaya gittiğinde, kusmaya başladım ve duramadım ta ki..." Aniden sustu, sanki cümleyi benim bitirmem gerekiyormuş gibi bana doğru tuhaf bir hareket yaptı.

"Aman Tanrım," dedim. "Ben." Yarı uykulu, yarı giyinik. O. Kalbi küt küt atarken, yerde çömelmiş. "Bana söylemedin." Yalnızca bu gerçeğin diğerlerinden çok daha kötü olduğunu ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmeni istemedim," dedi. Bana doğru bir adım daha attı, bu defa geri çekilmedim. "Filippa- belki de delidir, bilmiyorum. Hiçbir şey onu etkilemiyor ama sen... Oliver, sen-" Sesi onu yarı yolda bıraktı, onun yokluğunda tekrar beni işaret etse de bu, onun için bitiremeyeceğim bir düşünceydi.

T.me/Cinciva

"Ben ne, James? Anlamıyorum."

Elinin yanına düşmesine izin verdikten sonra bana aynı çaresiz, umutsuz şekilde omuz silkti. "Bana asla şu anda baktığın gibi bakmanı istemedim."

Belki ifademde bir tür dehşet vardı ama onun sandığı sebepten dolayı değildi. Soğuk ay ışığının altında ona baktım; kırılgan, küçük ve korkmuştu. Noel'den beri ona her baktığımda zihnimi ele geçiren binlerce soru karıştı, birleşti ve küçüldü, ta ki geriye yalnızca bir tanesi kalana dek.

"Oliver?"

"Evet?" dedim, o tek kelimeyle her şeyi bir anda kabul ediyordum. Ne zaman ağlamaya başladığını hatırlayamasam da yanaklarında yaşlar parlıyordu. Güvensiz, şaşkın biçimde bana baktı.

"Sorun yok," dedim, ona söylediğim kadar kendime de. GSB'ye doğru baktım, Hamlet'i tekrar kafamda duyduğumda bir şekilde sakinleştim: *Bütün mesele hazır olmakta.** "Her şey oluna girecek," dedim, daha önce hiçbir şeyden bu kadar şüphe duymamama rağmen. "Bunu halledeceğiz ama şimdi geri dönmek zorundayız." 'Bunu' diyerek ne kastettiğimi ya da James'in onun ne anlama geldiğini sandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Geri dönüp hiçbir sorun yokmuş gibi davranmamız gerek. Bu geceyi atlatmalıyız, bunun için sonra endişeleniriz. Tamam mı?"

Rahatlama –umut, herhangi bir şey– sonunda yüzünü aydınlattı. "Sen-"

"Evet, öyleyim," dedim, bilmek istediği her neyse, olası tek cevabı buydu. "Hadi gidelim." GSB'ye doğru döndüm. Kolumu yakaladı.

* William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde,2. Sahne, s. 159 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Oliver," dedi, adımın sonuna yapışan soru tonuyla.

"Her şey iyi olacak," dedim yine. "Daha sonra. Bunu çözeceğiz." Başını sallarken gözleri aşağıya kaysa da parmaklarının kolumu sıktığını hissettim. "Hadi."

Salona doğru koşarken arkamdan geldi. Yan kapıdan içeri girdik; ben kanatlara doğru, o ise yüzündeki tüm keder izlerini silmek için tuvalete doğru diğer tarafa giderken ayrıldık. O kısa ânda, gerçekten 'iyi' ya da buna benzer bir şeyin hâlâ mümkün olup olmadığını merak ettim. Ancak bizimki ya da *Kral Lear* gibi bir trajedi kalbinizi böyle kırar; sizi sonunun mutlu bitebileceğine inandırarak, ta ki son dakikaya kadar.

T.me/Cinciva

6. SAHNE

Gösterini ikinci yarısı hızla, pervasızca ilerledi. Tom o'Bedlam'ın olması gerektiği kadar sinirli ve dikkatim dağılmış hâldeydim. Fakat Frederick'le Gloucester bir değişiklik fark etmiş olacaklardı ki ikisi de dördüncü perdenin sonunda bana kuşkuyla bakıyorlardı. V. Perde, James'in ordunun hareketlerini yönetmesiyle açıldı. İnkâr edilemez bir aciliyetle konuştu; belki de gösteriyi bitirmek, kendimizi Kule'ye kapatmak ve sonra ne yapacağımıza karar vermek için benim kadar çaresizdi. Kısaca Wren'le konuştu, onu görmüyor gibiydi. Frederick'e de aynı soğuk ilgisizlikle davrandı. Yanında Filippa ve birini zehirlemiş olabileceğine inanacağım kadar suçlu görünen Meredith'le birlikte Camilo yaklaştı. Sahnenin arka tarafındaki gölgelerde gizlenerek girişimi ve oyunun sonunu bekledim.

Filippa hızla hastalandı, dengesini sağlamak için Camilo'nun koluna uzandı.

Filippa: *"Ah, çok kötüyüm, bir şeyler oluyor bana!*[*]*"*

Meredith (kendi kendine): *"Olmasaydı eğer, güvenim kalmazdı zehre.*[2]*"*

James (Camilo'ya, eldivenini atar): *"İşte cevabım.*

[*] [2,3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 151 –ç.n.

T.me/Cinciva

Bana hain diyen kim ise, çıksın meydana,
Alçakça yalan söylüyor.[3]*"*

Sesi, saklandığım yerden beni çağırmak için yükseldi. Çığırtkanlar çağırıldı, borular çalındı; Filippa yere yığıldığında, bir grup ikinci sınıf tarafından sahne arkasına taşındı.

Çığırtkan (okur): *"'Ordunun safları içinde, kendine Gloucester Kontu unvanını yakıştıran Edmund'un katmerli bir hain olduğunu kanıtlayacak, doğuştan soylu ya da unvan sahibi kim varsa, üçüncü boruda ortaya çıksın! Edgar kendini savunmaya hazırdır.*[4]*'"*

Kendimi gizlemek için ağzımla burnuma bağladığım fuların ardında nefes aldım, sonra elim kılıcımdayken sahnenin arkasından girdim.

Ben: *"Adım, sanım çalındı benim,*
Hıyanetin dişleriyle kemirilip içinden kurutuldu.
Ama en azından çarpışacağım kişi kadar soyluyum.[5]*"*

Camilo: *"Kim bu çarpışacağın kişi?*[6]*"*

Ben: *"Gloucester Kontu Edmund adına kim konuşacak?*[7]*"*

James: *"Kendisi. Ne söyleyeceksin ona?*[8]*"*

Ona günahlarından uzun uzun bahsettim, o da büyük bir dikkatle dinledi. Cevap verdiğinde her zamanki kötü niyeti, alışılmış kibri duyulmadı. Sözleri düşünceliydi, alçakgönüllülükle kendi yanlışlarının farkındaydı.

James: *"O hıyanet suçlamalarını yüzüne çarpıyorum,*
Yüreğin, o cehennemlik nefretinin altında ezilsin,
Hedefini şaşıran bu iftiraların,
Şimdi şu kılıcımla açacağım yerde

---

* [4,5,6,7,8] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 152'–ç.n.

T.me/Cinciva

*Gömülü kalsın sonsuza kadar.**"*

Kılıçlarımızı çekip birbirimize eğilerek selam verdik ve son düellomuz başladı. Neredeyse uyum içinde hareket ediyorduk, kılıçlarımız sahte yıldızların altında parlıyordu. Aldığımdan daha fazla darbe indirip James'i Köprü'nün dar ağzına doğru yönlendirerek üstünlük sağlamaya başladım. Alnıyla boğazının çukurunda terler parlıyordu, ayak hareketleri gittikçe hantallaşıyordu. Onu salonun düşmanca karanlığının derinlerine gitmeye zorladım, ta ki daha ileriye gidemeyene kadar. Çelikle çeliğin çarpışmasının son ekosu kulaklarımda yankılarınken, kılıcımı kolunun altına soktum. Omzumu yakaladığında nefesi kesildi, kılıcı takırdayarak Köprü'nün aynalı zeminine düştü. Ben de kılıcımın düşmesine izin vererek ağırlığını taşımak için kolumu beline doladım, aşağıya baktığımda arkama doğru, sahnenin sağ tarafındaki karanlığa baktığını gördüm. Gwendolyn orada ışığın kenarında duruyordu, yüzü şokla ifadesizleşmişti. Yanında Holinshed vardı, onun yanındaysa Dedektif Colborne kalçasındaki rozeti fiber optik yıldız ışıklarının altında parlıyordu.

James'in parmak uçları kollarıma battı. Dişlerimi sıkarken, onu yavaşça yere indirdim. Arkamızda, Meredith sahnenin uzantısından kanatlara götürülüyordu. Onun gidişini izlerken, Camilo'nun yüzü sorularla kararmıştı.

Meredith: *"Ne bildiğimi sorma bana.***"*

Camilo: *"Peşini bırakmayın. Umutsuzluk içinde,*
Onu gözden kaçırmayın.[3]"

İkinci sınıf öğrencilerinin son kalanları da sahneyi terk etti.

---

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 153 —ç.n.

** [3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 154 —ç.n.

T.me/Cinciva

James'in üzerine eğildim. Kan için kullandığımız menekşe rengi kuşak gömleğinin açık yakasından dışarı çıkmıştı, o konuşurken kuşağı yavaşça çekip çıkardım.

"Tümünü işledim bana yüklediğiniz suçların," dedi. *"Hatta daha da fazlasını. / Zaman hepsini çıkarır ortaya."* Altımda titrediğinde, onu sabit tutmak için elimi göğsüne koydum. *"Bunlar hep geçmişte kaldı... ben de- / ama beni bu duruma sokan sen, kimsin söyle! /Soyluysan bağışlıyorum seni!*"*

"Ben de seni." Yüzüme sardığım fuları çıkardım. Onu rahatlatmak için yapabileceğim başka bir şey yoktu. *"Ben Edgar'ım, babanın oğluyum.[2]"*

Kanatlara doğru baktım. Meredith Colborne'un yanında durmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde dudaklarını kapatıp yavaşça kafasını salladı. Tekrar James'e baktım.

"Tanrılar adildir," dedim, *"bizi cezalandırmak için, / Zevk yolunda işlediğimiz günahların ürününü alet ederler.**[3]"*

James kesik kesik güldü, ciğerlerimin arasındaki bir şeyin ikiye bölündüğünü hissettim. *"Dosdoğru konuştun, hepsi gerçek. / Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı, / Beni aynı yere getirip bıraktı.****[4]"*

Camilo arkamızdan konuşsa da onu zar zor duyuyordum. Sonraki repliğimi ona doğru söylemem gerekiyordu, onun yerine James'e söyledim. *"Biliyorum, soylu efendim.[5]"*

---

*[2] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 154 –ç.n.

**[3] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 154-155 –ç.n.

***[4,5] William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 155 –ç.n.

T.me/Cinciva

Bir anlığına bana baktıktan sonra, kafasını kaldırıp yarı yolda onunla buluşmam için beni aşağı çekti. Neredeyse kardeşçe bir öpücük olsa da tam olarak değildi. Fazla kırılgan, fazla acı vericiydi. Seyircilerden şaşkınlık ve kafa karışıklığı içeren hafif fısıltılar yükseldi. Kalbim tekledi, bu canımı o kadar yaktı ki dudağını ısırdım. Nefesinin kesildiğini hissettiğimde onu bırakıp tekrar yere yatırdım. Sessizlik çok uzun sürmüştü. Camilo'nun repliği her neyse, onu unutmuştu bu yüzden sıramı beklemeden konuştum. *"Kısaca anlatayım bu hikâyeyi, / Bitince de acıdan parçalansın yüreğim!*"*

Gerisini hatırlayamıyordum. Umurumda da değildi. Camilo konuşmamı böldü –belki de önceki hatasını telafi etmek için– sesi tökezliyordu, kararsızdı. James, Edmund'un hayatı onu terk etmiş de kendinden geriye kalanlar hareket etmesine yetmiyormuş gibi yerde bitkince yatıyordu.

Camilo: *"Eğer dahası varsa, daha da acıklıysa, sus, hiç konuşma,*

*Bu kadarı bile yetti ağlamama.**"*

Bir daha konuşmadım. Sesim mağluptu. Ne James'in ne de benim tek kelime etmeyeceğimizi fark eden ikinci sınıf öğrencisi, hızla oyuna girdi ve sahneye çöken sessizlik büyüsünü bozdu. *"Yetişin, yetişin! Yardım edin!***"*

Camilo'nun onunla konuşmasına izin verdim. Ölümler sayıldı, hesaplandı. James'in sahne arkasına taşınma vakti gelse

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 155 –ç.n.

** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 156 –ç.n.

*** William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 157 –ç.n.

T.me/Cinciva

de ikimiz de perdenin diğer tarafında bizi neyin beklediğinin son derece farkında olarak hareket etmedik. Hizmetlilerle tellallar repliklerimizi utangaç, tedirgin seslerle söylüyorlardı. Frederick, kollarındaki ölü Wren'le birlikte sahneye çıktı. O da yere çöktü ve kederinin ağırlığı altında ezilerek öldü, kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Camilo –yıkılan dünyamızın son kalesi– benim yapmam gereken konuşmayla oyunu elinden gelen en iyi şekilde bitirdi.

Camilo: *"Bu kederli günlerin yükünü birlikte taşımalıyız,*
Şu anda gerekli olanları değil,
Hissettiklerimizi söylemeliyiz.
En büyük yükü yaşlılarımız çektiler,
Biz, gençler asla görmemeliyiz böyle acılar,
*Böyle uzun bir ömür de yaşamayacağız.**"

Yıldızların hepsi bir anda söndü. Karanlık çöktü. Seyirci yavaşça, karasız şekilde alkışlamaya geçti. Işıklar tekrar yanana kadar James'e yapıştım, sonra ayağa kalkmasına yardım ettim. Wren'le Frederick yürüyen ölüler gibi hayata döndüler. Filippa, Meredith ve Alexander bakışlarını yerden kaldırmadan kanatlardan çıktılar. Kaskatı şekilde eğilip selam vererek ışıkların tekrar sönmesini bekledik. Söndüklerinde, tek sıra hâlinde kanatlara doğru yürüdük. Perde kadifenin ağır süpürüşüyle arkamızdan kapandığında, ayağa kalkıp toparlanan seyircilerin hafif, insani seslerini bastırdı.

Sahne arkasındaki ışıklar, tepemizde yeniden yandı. Birinci ve ikinci sınıflar, Colborne'un tanıdık olmayan yüzünden uzağa çekildiler. Halat setlerinin yanındaki yerinden ayrılıp yavaşça yanımıza geldi, James'i sanki dünyada başka

* William Shakespeare, Kral Lear, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 3. Sahne, s. 163 –ç.n.

T.me/Cinciva

kimse yokmuş gibi izliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Sonsuza kadar hayal dünyasında yaşayamazdık. Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?"

Yanımdaki James duraksadı, konuşmak için ağzını açtı. O sesini çıkaramadan ben ileri atıldım; kararımı çoktan vermiştim, var olduğu ânda.

"Evet," dedim. Colborne şaşkınlıkla bana döndü. "Evet," dedim tekrar. "Hazırım."

T.me/Cinciva

7. SAHNE

Işıklar ve sirenler. En iyi kıyafetlerini giymiş seyirciler, siyahlar içindeki teknisyenler ve kostümlü aktörler, dışarıdaki yetersiz havada Walton'ın beni yan tarafında *Broadwater Polis Departmanı* yazan aracın arkasına bindirmesini izlediler. Herkes fısıldıyor, bakıyor, işaret ediyor olsa da ben yalnızca tıpkı iskeledeki o günkü gibi bir araya toplanmış olan sınıf arkadaşlarımı görebiliyordum. Alexander'ın yüzü üzüntüyle o kadar doluydu ki şaşkınlığa yer kalmamıştı. Filippa'nın ifadesinde yalnızca çaresiz bir kafa karışıklığı vardı. Wren'inkinde boşluk. Meredith'te ise tarif edecek kelime bulamadığım şiddetli bir şey vardı. James'in yüzündeyse keder vardı. Richard yanlarında dikiliyordu; o kadar gerçekti ki başka kimsenin onu görememesi mucize gibiydi, gözleri kapkara parlarken bir şekilde hâlâ hoşnutsuzdu. Bileğimde parıldayan kelepçelere bakıp arabanın derisi çatlamış koltuğuna gömüldüm. Colborne kapıyı kapattığında küçük, sessiz karanlıkta nefes almakta zorlandım.

Sonraki kırk sekiz saati penceresiz sorgu odalarında, parmaklarımı minik bardakların içindeki ılık suya sokarak; Colborne, Walton ve isimlerini duyar duymaz unuttuğum iki polis memurunun sorularını yanıtlayarak geçirdim. Hikâyeyi James'in bana

T.me/Cinciva

anlattığı gibi, yalnızca gerekli değişiklikleri yaparak anlattım. Benimle Meredith'in ihanetine öfkelenen Richard. Kıskanç bir korku nöbetiyle tekne kancasını kafasına doğru savuran ben. Olayın ertesi sabahı hakkında soru sormadılar.

Lear'ın sonraki performansları iptal edildi. Walton'ın not defterinin arkasına çizdiğim haritayı takip ederek Colborne beş polisi el feneriyle bodrum katına götürdü, orada levye ve cıvata keskisiyle dolabımı açtılar. Parmak izlerimle kaplı lanet olası deliller. "Artık," dedi Colborne bana soğuk bir tavırla, "avukatını aramanın vakti gelmiş olabilir."

Elbette avukatım yoktu bu yüzden bana bir tane verildi. Cinayet olup olmadığı konusunda hiçbir şüphe yoktu, sadece hangi derece olduğu meçhuldü. Avukatım en iyi şansımızın, bunun ikinci derece cinayet yerine kusurlu meşru müdafaa olduğunu iddia etmek olacağını söyledi. Başımı sallayıp hiçbir şey demedim. Ailemle telefonla konuşma hakkını reddettim. Konuşmak istediğim kişiler onlar değildi. Pazartesi sabahı, duruşma öncesi tutuklu olacağım bana bildirildi ancak eyalete hemen gönderilmedim. Broadwater'da kaldım çünkü (Colborne'a göre) daha büyük, daha kalabalık bir tesise gönderilmem duruşmaya hiç çıkamayacağım anlamına gelebilirdi. Daha çok beni oyalıyormuş gibi geliyordu. Yazılı ifademi teslim ettikten sonra bile, buna pek inanmadığını görebiliyordum. Ne de olsa 'anonim bir kaynak' tarafından sağlanan bilgilere göre hareket ederek, GSB'ye James'i tutuklamaya gelmişti. Kaynağın Meredith olduğunu varsayıyordum.

Belki de bu kadar ziyaretçim olmasına izin vermesinin sebebi, devam eden şüphesiydi. Filippa'yla Alexander ilk gelenlerdi. Parmaklıkların diğer tarafındaki bankta yan yana oturmuşlardı.

T.me/Cinciva

"Tanrım, Oliver," dedi Alexander beni gördüğünde. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sadece... bekliyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Avukatınla konuştuk," dedi Filippa. "Karakter tanığın olmamı istedi."

"Benden istemedi," diye ekledi Alexander, hüzünlü küçük bir gülümsemeyle. "Uyuşturucu sorunu."

"Ah." Filippa'ya baktım. "Bunu yapacak mısın?"

Kollarını sıkıca kavuşturdu. "Bilmiyorum. Seni bunun için henüz affetmedim."

Parmağımı aramızdaki parmaklıklarda gezdirdim. "Üzgünüm."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi? Ne yaptığına dair." Kafasını sallarken gözleri sert, kızgındı. Tekrar konuştuğunda sesi aynıydı. "On üç yaşımdan beri babam hapiste. Seni canlı canlı yiyecekler."

Ona bakamadım.

"*Neden?*" diye sordu Alexander. "Bunu neden yaptın?"

Richard'ı neden öldürdüğümü sormadığını biliyordum. Karyolamın üstünde oturduğum yerde kıvranırken, bu soruyla boğuştum.

"*Romeo ve Juliet* gibi," dedim en sonunda.

Filippa sabırsız bir ses çıkarıp konuştu, "Neyden bahsediyorsun?"

"Romeo ve Juliet," dedim tekrar ve ikisine bakma riskini göze aldım. Alexander duvara yaslanmıştı. Filippa bana dik dik bakıyordu. "Mümkün olsaydı, sonunu değiştirir miydiniz? Ya Benvolio çıkıp 'Tybalt'ı öldürdüm. Ben yaptım,' deseydi?"

Filippa başını eğip ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Seni aptal, Oliver," dedi. Buna itiraz edemezdim.

T.me/Cinciva

Ara sıra geri geldiler. Sadece konuşmak için. Bana Dellecher'da neler olduğunu anlatmak için. Ailemin öğrendiğini söylemek için. Filippa, annemle telefonda konuşacak kadar cesur olan tek kişiydi. Onunla kendim konuşacak kadar yürekli değildim. Babamdan, ya da Caroline'dan hiç haber almadım, almayı da beklemiyordum. Colborne bir sabah Leah'yı karakolun dışında ağlayıp binanın yan tarafına taş fırlatırken bulmuştu. (Gecenin köründe Ohio'dan kaçmıştı, bir zamanlar benim yaptığım gibi.) Onu beni görmeye getirse de Leah konuşmadı. Sadece bankta oturdu, bana bakarak alt dudağını kemirdi. Tüm günümü boş yere özür dileyerek geçirdim, o gece Colborne onu eve giden bir otobüse bindirdi. Walton ebeveynlerimi arayarak kız kardeşimin nerede olduğunu onlara söylediğine dair beni temin etti.

Duruşmadan önce Meredith'i görmedim; yalnızca Alexander, Filippa ve avukatım aracılığıyla ondan haber aldım. Kendimi açıklama şansı için çırpınmalıydım, fakat ne diyecektim ki? O zaman dek cevabını almıştı, bana sorduğu son soruya. Ancak onu sık sık düşünüyordum. Frederick'i, Gwendolyn'ı, Colin'i ya da Dekan Holinshed'i düşündüğümden daha çok. Wren'i düşünmeye hiç dayanamıyordum. Elbette, gerçekten görmek istediğim tek kişi James'ti.

Gözaltında geçirdiğim ilk haftanın yarısında geldi. Daha erken gelmesini beklesem de Alexander'ın dediğine göre, günlerdir ilk kez kendini yerden kaldırmayı başarmıştı.

Geldiğinde uyuyordum; dar karyolamda sırt üstü yatmış, *Lear*'ın perde arasından bu yana devam eden kalıcı sersemlikte sıkışıp kalmıştım. Hücrenin dışında birinin olduğunu fark edip yavaşça doğruldum. James parmaklıkların önünde yerde oturuyordu; solgundu ve bez bebek misali ışık, anı, illüzyon artıklarıy-

T.me/Cinciva

la yamalanmış gibi gerçekdışıydı. Aniden, beklenmedik şekilde zayıf hissederek karyoladan aşağı kayıp onun karşısına oturdum.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi. "Ne yapacağımı bilmediğim için daha erken gelemedim."

"Hayır," dedim hızlıca. Benden bekleneni yapmıştım, değil mi? Richard öğrendiğinde ne olabileceğini umursamadan Meredith'in ardından üst kata çıkmıştım. Başka kimse yapamazken James'i, Richard'ı suda bırakmaya ikna etmiştim. Trajik hataların payıma düşenini yapmıştım, temize çıkmak istemiyordum. "Lütfen, James," dedim. "Yaptıklarımı tersine çevirme."

Sesi boğazından hırıltılı, çiğ şekilde çıktı. "Oliver, anlamıyorum," dedi. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Aksi türlü davranmaktan bıkmıştım.

(Beni hiç affettiğini sanmıyorum. Hapis cezamdan sonra, ilk başta sık sık ziyaret etti. Her defasında işleri düzeltmesine izin vermemi istedi. Her defasında reddettim. O sırada hapisten sağ çıkacağımı anlamıştım, tüm günahlarımın kefareti ödenene kadar sessizce günleri sayacaktım. Onunki daha yumuşak bir ruhtu, dibine kadar günaha batmıştı ve onun sağ çıkabileceğinden emin değildim. Her defasında reddedişimi biraz daha kötü karşıladı. En son mahkûmiyetimden altı yıl sonra gelmişti, onu görmeyeli altı ay olmuştu. Hasta, bitkin ve daha yaşlı görünüyordu. "Oliver, sana yalvarıyorum," dedi. "Buna artık katlanamıyorum." Tekrar reddettiğimde, elimi masanın karşı tarafına doğru çekip öptü ve gitmek için arkasını döndü. Nereye gittiğini sorduğumda, 'Cehennem. Del Norte*. Hiçbir yer. Bilmiyorum,' dedi.)

Neyse ki duruşmam kısa sürdü. Filippa, James ve Alexander ifade vermeleri için buraya sürüklenmiş olsalar da Meredith

* California eyaletinde bulunan bir il. –ç.n.

T.me/Cinciva

aleyhimde ya da lehime tek kelime etmeyi reddetti ve her soruya aynı işe yaramaz cevabı verdi: "Hatırlamıyorum." Ona her baktığımda kararlığım biraz daha darbe alıyordu. Diğer tanıdık yüzlerden kaçındım. Wren'le Richard'ın ebeveynleri. Leah ve annemin şişmiş, yaşlar içindeki mesafeli yüzleri. Kendi adıma konuşma vaktim geldiğinde, yazılı itirafımı hiçbir duygu ve süsleme olmadan sanki ezberlediğim bir başka monologmuş gibi okudum. En sonunda, herkes özür bekliyor gibiydi ancak onlara verecek bir özrüm yoktu. Ne diyebilirdim ki? *Karanlığın piçi şu yaratık ise bana ait.**

Jüri daha karara varmadan önce, ikinci derece cinayet konusunda uzlaştık (ek olarak da adaleti engelleme suçunun süresi vardı). Bir otobüsle şehrin birkaç kilometre dışına götürüldüm. Kıyafetlerimle kişisel eşyalarımı teslim ederedk Dellecher okul yılının bittiği gün on yıllık cezama başladım.

Colborne'un yüzü, gördüğüm son tanıdık yüzdü. "Biliyorsun, henüz çok geç değil," dedi. "Eğer gerçeğin bana söylemek istediğin başka bir versiyonu varsa."

Bana inanmadığı için ona –tuhaf şekilde– teşekkür etmek istedim.

"Ben doğru adamımdır az çok," diye kabul ettim. *"Yine de öyle şeylerle suçlayabilirim ki kendimi, anam hiç doğurmasa daha iyi ederdi beni. Ne diye sürünür durur benim gibiler yerle gök arasında? Aşağılık heriflerіz hepimiz; inanma hiçbirimize.**"*

---

* William Shakespeare, Fırtına, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 102 –ç.n.

** William Shakespeare, Hamlet, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 1. Sahne, s. 74 –ç.n.

T.me/Cinciva

EPİLOG

Hikâyemin sonunda, son birkaç saattir yalnızca konuşmak yerine özgürce kanıyormuşum gibi hayatımın tükendiğini hissediyordum. *"Bana bir şey sormayın,"* dedim Colborne'a. *"Yetinin bildiğinizle, / Bundan böyle bir şey söylemeyeceğim, tek kelime bile.*"*

Kule'nin penceresine arkamı döndüm, yanından geçip merdivenlere doğru yürürken bakışlarından kaçındım. Saygılı bir sessizlik içinde beni kütüphaneye kadar takip etti. Filippa oradaydı, kucağında açık duran Kış Masalı kitabıyla birlikte kanepede oturuyordu. Kafasını kaldırdığında, giderek solan akşam ışığı gözlüklerinde parladı. Onu görünce kalbim biraz hafiflemişti.

"Sabah olmak üzere," dedi Colborne'a. *"Ama eminim, merakınızı giderecek kadar / Bütün olan bitenden haberdar değilsiniz.**"*

"Eh, Oliver'dan daha fazlasını isteyemem," dedi. "Uzun süredir sahip olduğum birkaç şüpheyi doğruladı."

---

* William Shakespeare, Othello, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 2. Sahne, s. 154 –ç.n.

** William Shakespeare, Venedik Taciri, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, V. Perde, 1. Sahne, s. 114 -ç.n

T.me/Cinciva

"Aklındaki bir gizem daha azalırsa, daha rahat dinlenebilecek misin?"

"Açıkçası, bilmiyorum. Biraz çözümlenmenin bunu daha katlanılabilir hâle getireceğini düşünmüş olsam da şimdi, o kadar da emin değilim."

Odanın kenarına doğru ilerleyip halıdaki uzun, siyah yanığa baktım. Colborne'a her şeyi anlattığım için özgüvensiz, belirsiz hissediyordum. Artık kendime ait hiçbir şeyim yoktu, sırlarım bile.

Adımı duymam, diğerlerine tekrar dönmemi sağladı.

"Oliver, son bir soruyu kabul eder misin?" diye sordu Colborne.

"Sorabilirsin," dedim. "Yanıtlayacağıma dair söz veremem."

"Öyle olsun." Filippa'ya bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Senin için sırada ne var? Sadece merak ediyorum. Şimdi ne olacak?"

Cevabı o kadar bariz ki onun aklına gelmemesine şaştım. Yanıtıma karşı korumacı hissederek başta tereddüt ettim. Ardından Filippa'nın gözleriyle karşılaştığımda, onun da merak ettiğini fark ettim.

"Gidip kız kardeşimle kalmam gerekiyor, Leah'yı hatırlarsın. Chicago'da doktorasını yapıyor," dedim. "Ailemin geri kalanı beni görmek istemezse, onları suçlayamam. Ancak bundan önemlisi –bilmelisin ki– her şeyden daha önemlisi, sadece James'i görmeliyim."

O ânda tuhaf bir şey oldu. Yüzlerinde görmeyi beklediğim öfkeyi göremedim. Bunun yerine Colborne, yavaşça Filippa'ya dönerken gözleri telaşla büyümüştü. Filippa kanepede daha dik otururken, onun konuşmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Pip?" dedim. "Sorun ne?"

T.me/Cinciva

Yavaşça ayağa kalkarak kot pantolonunun önündeki görünmez kırışıklıkları düzeltti. "Sana söylemediğim bir şey var." Odadan dışarı koşup bundan sonra ne söyleyeceğini asla öğrenmeme dürtüsüne karşı koyarak yutkundum. Ancak bilmememin daha kötü olacağı korkusuyla olduğum yerde kaldım. "Sen içerdeyken söylersem, asla dışarı çıkmak istemezsin diye korktum," dedi. "Bu yüzden bekledim."

"Bana neyi söylersen?" dedim. "*Neyi* söylersen?"

"Ah, Oliver," derken sesi uzaktan gelen bir yankı gibiydi. "Çok üzgünüm. James öldü."

Dünya ayağımın altından kaydı. Elim tutunacak bir şey bulmak için el yordamıyla yandaki kitap rafına tutundu. Kendi kalp atışlarımı dinleyip hiçbir şey duyamayarak halıdaki yanığa baktım. "Ne zaman?" söyleyebildiğim tek şey oldu.

"Dört yıl önce," dedi sessizce. "Dört yıl oldu." Colborne başını eğdi. Neden? Hikâyeyi bana anlattırdığı süre boyunca o bunu bilirken, ben bilmediğim için mi?

"Nasıl oldu?" diye sordum.

"Yavaşça. Sebebi suçluluktu, Oliver," dedi. "Suçluluk onu öldürüyordu, Neden seni ziyaret etmeyi bıraktığını sandın?" Sesinde çaresizlik tınısı olsa da ona hiç acımıyordum. Buna yer yoktu. Öfke için de yoktu. Yalnızca yıkıcı bir kayıp hissediyordum. Filippa hâlâ konuşuyordu ancak kelimeleri zar zor duyuyordum. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Biz her şeyi iki kat hissettiysek, o dört kat hissetmişti."

"Ne yaptı?" diye sordum.

Sözcükleri minicikti. Güç bela duyuluyordu. "Boğuldu," dedi. "Kendini boğdu. Tanrım, Oliver, çok üzgünüm. Bunu yaşandığında sana söylemek istesem de yapabileceklerinden çok korktum. Şimdi daha az korkmadığını görebiliyordum. "Üzgünüm."

T.me/Cinciva

Perişandım. Sefil.

Aniden odada dördüncü bir kişi varmış gibi hissettim. On yıldır ilk defa, daima Richard'a ait olan sandalyeye baktım ve boş olmadığını gördüm. Orada aslanınki gibi bir kibirle yayılarak oturuyordu. Jilet gibi ince bir gülümsemeyle beni izliyordu, bunun o önemli ân olduğunu fark ettim; *dénouement*, karşı saldırı, onun beklediği son. Sadece yarı açık gözlerindeki zafer parıltısını görmeme yetecek kadar oyalandı; sonra o da ortadan kayboldu.

"Yani," dedim, konuşacak kadar gücümü topladığımda. "Artık biliyorum."

Hall'da Colborne'a veda edene kadar bir daha konuşmadım. Gün bitmişti, ormanın içinden yürürken bizi karanlık bir dünyaya hapsetmek için gece çöküyordu. Bu gece hiç yıldız yoktu.

"Oliver," dedi Colborne, kendimizi tekrar Salon'un gölgelerinde bulduğumuzda. "Bugün böyle bittiği için üzgünüm."

"Ben pek çok şey için üzgünüm."

"Senin için bir şey yapabilirsem... Eh, beni nasıl bulacağını biliyorsun." Bana her zamankinden daha farklı bakıyordu, artık gerçeği bildiğine göre –sonunda– beni affettiğini fark ettim. Elini uzattığında kabul ettim. El sıkıştık. Sonra kendi yollarımıza gittik.

Filippa beni arabanın yanında bekliyordu. "Seni istediğin yere götürürüm," dedi, "endişelenmeme gerek olmadığını söylersen."

"Hayır," dedim. "Endişelenme. Bir ömür yetecek kadar endişelendik, sence de öyle değil mi?"

"On ömre yetecek kadar."

Arabaya yaslandım, uzun süre orada durup Hall'a baktık. Dellecher arması, tüm delüzyonel görkemiyle bize bakıyordu.

T.me/Cinciva

"Unuttun mu bütün bunları?" diye sordum. *"Okul arkadaşlığımız, safiyane çocukluğumuz?"**

Filippa'nın bu repliği tanıyıp tanımayacağını merak ettim. Bir zamanlar, kendimizi yenilmez hissettiğimiz üçüncü sınıfın rahat günlerinde onun repliğiydi.

"Bunu asla unutmayacağız," dedi. "En kötü kısmı da bu."

Ayakkabının burnunu toprağa sürttüm. "Yine de hâlâ anlamadığım bir şey var."

"Ne?"

"Madem başından beri biliyordun, neden kimseye söylemedin?"

"Tanrım, Oliver, nedeni bariz değil mi?" Cevap vermediğimde omuz silkti. "Siz sahip olduğum tek aileydiniz. Geri kalanınızı güvende tutacağını düşünseydim, Richard'ı kendim öldürürdüm."

"Bunu anlıyorum," dedim. Richard'ı öldüren o olsaydı, muhtemelen bundan paçayı kurtarabilirdik diye düşündüm. Aslında herhangi birimiz olabilirdi. "Ama ben, Pip? *Bana* neden söylemedin?"

"Seni kendinden daha iyi tanıyordum," dediğinde sesindeki on yıllık hüznü duyabiliyordum. "Bu yaptığının aynısını yapmandan çok korktum."

Benim şehitliğim fedakâr türden değildi. Yarattığım tüm hazarlardan utanırken, Filippa'ya bakamıyordum; göğsüne bomba bağlanmış, ikincil hasarları hiç düşünmeden kendini havaya uçurmaya hazır bir adam gibiydim.

"Frederick'le Gwendolyn nasıllar?" dedim, konuşması daha kolay bir şeye tutunarak. "Sormayı unuttum."

* William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 51 –ç.n.

T.me/Cinciva

"Gwendolyn aynı," dedi bana, göründüğü gibi kaybolan sırıtışının gölgesiyle. "Sanırım öğrencileriyle arasına biraz daha mesafe koyması dışında."

Başımı sallarken yorum yapmadım. "Peki ya Frederick?"

"Hâlâ ders verse de yavaşlıyor," dedi. "Bu ondan çok şey götürdü. Hepimizden çok şey götürdü. Ancak öyle olmasaydı benim yönetmeme ihtiyaçları olmazdı, o yüzden sanırım o kadar da kötü değil."

"Sanırım değil," dedim, içi boş bir yankıyla. "Ya Camilo?" Nasıl başladığını bilmesem de dördüncü sınıftaki Şükran Günü hakkında şüphelerim vardı. Ne kadar dikkatimiz dağılmıştı, fark etmemiştik.

Bana küçük, suçlu bir gülümseme sundu. "Hiç değişmedi. Her iki haftada bir eve geldiğimde seni soruyor."

Bunu takip eden kısa duraklamada, onu neredeyse affediyordum. İki haftada bir.

"Onunla evlenecek misin?" diye sordum. "Yeterince uzun zaman oldu."

"O da aynı şeyi söylüyor. Bunun için geri dönersin, değil mi? Bana damadın yanına kadar eşlik edecek birine ihtiyacım var."

"Yalnızca Holinshed nikahı kıyarsa."

Onun istediği kadar kesin bir söz değildi. Fakat bunu anlamayacaktı. James ölmüştü, artık hiçbir şeyden emin değildim.

Bir süre daha konuşmadan yan yana durduk. Sonra o konuştu, "Geç oluyor. Seni nereye götürebilirim? Bizimle kalabileceğini biliyorsun."

"Olmaz," dedim. "Teşekkürler. Otogar iyi olur."

Arabaya binip sessizce yol aldık. On yıldır Chicago'ya gitmemiştim, Filippa'nın isteksizce yazdığı adresi bulmam gere-

T.me/Cinciva

kenden çok daha uzun sürdü. Para, başarı ve rahatsız edilmeme arzusu fısıldayan gösterişsiz ama zarif bir kasaba eviydi. Kapıyı çalmadan önce uzun süre kaldırımda dikilip yumuşak beyaz ışığın parladığı yatak odası penceresine baktım. Onu son görüşümden –kimseyi kandıramadığımı söylemek için beni ziyaret ettiği tek seferden– bu yana yedi yıl geçmişti. En azından onu kandıramıyordum.

"Dolaptaki gömlek," dedi. "Senin değildi, o gece giymemiştin. Bilmem gerek."

Alabildiğim kadar derin nefesler aldım (ciğerlerim hâlâ çok küçük hissettiriyordu) ve kapıyı çaldım. Verandanın sıcak yaz gölgesinde beklerken, Filippa'nın onu uyarıp uyarmadığını merak ettim.

Kapıyı açtığında, gözleri çoktan ıslaktı. Yüzüme sertçe tokat attı, darbeyi itiraz etmeden kabul ettim. Daha kötüsünü hak ediyordum. İncinmiş tatmin duygusuyla küçük bir ses çıkardı, sonra kapıyı içeri girmeme yetecek kadar açtı.

Meredith onu hatırladığım kadar mükemmeldi. Çok fazla olmasa da saçları artık daha kısaydı. Kıyafetlerini de daha bol seçmişti, yine de fazla değildi. Kadehlere şarap döktük ancak içmedik. O oturma odasındaki sandalyeye otururken, ben de yanındaki kanepeye oturdum ve konuştuk. Saatlerce konuştuk. Söylemediğimiz on yıllık şey birikmişti.

"Üzgünüm," dedim, cesaretimi toplamama yetecek kadar uzun bir duraksama olduğunda.

"Sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama... Gwendolyn'ın dersinde James'le aranızda ne oldu, bu sahne dışında hiç yaşandı mı?"

Bana bakmadan başını salladı. "Bir kez, olayın hemen sonrasında. Ayrı yollara gideceğimizi sanmıştık ancak müzik oda-

T.me/Cinciva

sına girdiğimde oradaydı. Tekrar dışarı çıkmak istesem de beni yakaladı ve biz sadece-"

O söylemeden ne olduğunu biliyordum.

"Bize bunu neyin yaptırdığını bilmiyorum. Anlamam gerekiyordu; seni, onu ve seni parmağına nasıl böylesine sıkı doladığını. Aklıma başka bir yol gelmedi," dedi. "Fakat başladığı gibi bitti. Birinin geldiğini duyduk; tabii ki Filippa'ydı, bir şeylerin yolunda olmadığını sezmiş olmalı. Ardından bir bakıma aklımız başımıza geldi. Sonra orada öylece dikildik. O 'Ne düşünüyorsun?' dedi, ben de 'Senin düşündüğün şeyin aynısını,' dedim. Adını söylememize bile gerek yoktu." Şarabının kırmızı havuzuna doğru kaşlarını çattı. "Sadece bir öpücüktü ama Tanrım, çok acıttı."

"Biliyorum," dedim içerlemeden. Hangimiz günah işlediğinden çok kendisine karşı günah işlendiğini söyleyebilirdi ki? Son derece kolay manipüle ediliyorduk, karmaşa bizi başyapıt hâline getirmişti.

"O zaman bittiğini sanmıştım," dediğinde sesi gergin, kararsızdı. "Ancak *Lear* partisinin olduğu gece – banyoda makyajımı tazelerken, belimde bir el hissettim. Başta sen olduğunu sandım ama oydu. Sarhoştu, deli gibi konuşuyordu. Onu itip 'James, senin sorunun ne?' dedim. O da 'Söylesem bana inanamazsın,' dedi. Beni tekrar kavradığında, çok şiddetliydi. Acı verici. 'Ya da belki inanacak tek kişi sensin, neden itiraz edesin ki? Olan oldu, ikimiz için de adalet yerini buldu,' dedi. Bu yeterliydi, biliyordum. Elinden zar zor kurtuldum. Kale'den çıkıp doğruca Colborne'a gittim. Ona söyleyebileceğim her şeyi anlattım. İskele ya da o sabahla ilgili konuşmasam da diğer her şeyi söyledim. Tam orada geçitteyken sana söylemek istedim ancak aptalca bir şey yapmandan koruyordum, perde

T.me/Cinciva

arasının ortasında kaçmasına yardım etmek gibi. *Asla* düşünmedim ki..."

Sesi giderek soldu.

"Meredith, üzgünüm," dedim. "Düşünemedim. Bana ne olduğu umurumda olmasa da sana ne olacağını düşünmeliydim.

Bana bakmadan konuştu. "Şimdi bilmem gereken bir şey var."

"Elbette." Ona bu kadarını borçluydum.

"Biz. Onca zaman boyunca. Herhangi bir kısmı gerçek miydi, yoksa başından beri biliyordun ve biz James için hapisten paçayı sıyırma kartı mıydık?" Koyu yeşil gözleriyle bana baktığında, kendimi hasta hissettim.

"Tanrım, Meredith, hayır. Hiçbir fikrim yoktu," dedim ona. "Benim için gerçektin. Bazen tek gerçek şeyin sen olduğunu düşünüyordum."

Bana inanmak istiyormuş gibi başını salladı fakat altında başka bir şey daha vardı. "Ona âşık mıydın?" dedi.

"Evet," dedim basitçe. James'le ben, birbirimize Gwendolyn'ın bir zamanlar bahsettiği pervasız tutkuları yaşatmıştık; neşe, öfke, arzu, çaresizlik. Bütün yaşananlardan sonra, bu gerçekten o kadar tuhaf mıydı? Artık buna ne şaşırıyordum ne de bundan utanıyordum. "Evet, öyleydim." Gerçeğin tamamı bu değildi. Gerçek şu ki ona hâlâ âşıktım.

"Biliyorum." Kulağa bitkin geliyordu. "O zaman da biliyordum, sadece bilmiyormuş gibi yaptım."

"Ben de. O da öyle yaptı. Üzgünüm."

Kafasını sallayıp bir anlığına karanlık pencereden dışarı baktı. "Ben de üzgünüm biliyorsun. Onun hakkında."

Bunun hakkında konuşmak fazlasıyla acı veriyordu. Dişlerimin ağrısı kafama vuruyordu. Konuşmak için ağzımı açsam

T.me/Cinciva

da kelimeler yerine güç bir nefes, bir hıçkırık çıktı ve şokun uzak tuttuğu keder sel gibi beni ezip geçti. Öne doğru adım attım, on yıldır boğazımda düğümlenen o tuhaf, çarpık kahkaha sonunda patladı. Meredith sandalyesinden fırlarken şarap kadehini yere düşürse de kırılma sesini duymazdan geldi. Adımı ve zar zor duyduğum bir düzine başka şey söyledi.

Hiçbir şey, acı kadar yorucu değildi. On beş dakika sonra tamamen bitmiş durumdaydım, boğazım tahriş olmuştu ve ağrıyordu; yüzüm göz yaşlarıyla ıslak, yapış yapıştı. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamayarak yerde yatıyordum, Meredith başımı har ân kırılabilecek narin, değerli bir şeymiş gibi kucağında tutarak oturuyordu. Yarım saat daha sessiz kaldığımda, ayağa kalkmama yardım edip beni yatağa götürdü.

Kasvetli karanlıkta yan yana yattık. Tek düşünebildiğim şey Macbeth'in –kafamda James'in yüzüyle canlanıyordu– bağırışıydı: *Kimseler uyumasın artık! Macbeth uykuyu öldürdü!** Ah, incinmiş zihinlerin merhemi. Çaresizce uyumak istesem de uykuyu elde etmeyi dilemiyordum.

Fakat sabah uyandım, güneş doğup pencereden içeri süzülürken şiş göz kapaklarımda gözlerimi kırpıştırıyordum. Gece bir ara, Meredith yuvarlanmıştı; şimdi saçları arkasına doğru yayılmış, yanağı omzuma yaslanmış hâlde uyuyordu.

Bunu hiç konuşmamış olsak da süresiz olarak Meredith'in yanında kalmama bir şekilde karar verilmişti. Profesyonel hayatı insanlarla doluyken, kişisel hayatı çoğunlukla yalnızdı; uzun saatler kitaplar, kelimeler ve şarapla doluydu. Bir hafta boyunca New York'ta geçirdiğimiz Noel'i tekrar canlandırdık ancak daha dikkatliydik. Dirseğime sıkıştırdığım bir kupa çay-

* William Shakespeare, Macbeth, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 2. Sahne, s. 32 –ç.n.

T.me/Cinciva

la ve dizimdeki kitapla kanepede oturuyordum; bazen okuyordum, bazen de sayfaların ötesine bakıyordum. Meredith, başta karşımda oturuyordu. Sonra yanımda. Ardından başını kucağıma koyup uzandı, parmaklarımı saçlarından geçirdim.

Bütün bunları Leah'ya anlattığımda, hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı anlayamıyordum.

Alexander aradığında, şehre sonraki gelişinde bir şeyler içmek için buluşmaya karar verdik. Wren'den haber almayı ummuyordum. Meredith bana onun Londra'da olduğunu söylemişti, oyun yazarı olarak çalışıyor ve dış dünyadan korkarak münzevi gibi yaşıyordu. Bir daha James hakkında konuşmadık. Ne olursa olsun, asla konuşmayacağımızı biliyordum.

Filippa arayıp beni sormuştu. Postada bir şey olduğunu söyledi. İki gün sonra elime ulaştı, içinde daha küçük beyaz zarfın olduğu kahverengi düz bir zarftı. Küçük zarfta James'in el yazısını görmek bir anlığına kalbimi durdurdu. Mektubu koltuğun minderinin altına saklayıp Meredith gittiğinde açmaya karar verdim.

Gelecek hafta, Los Angeles'ta çekime gidecekti. Komodinin üzerine yeni bir anahtar koydu, beni öptü ve beni, belki de vaktinden önce 'yatağımız' olarak gördüğüm yerde uyurken bırakıp gitti. Tekrar uyandığımda, James'in mektubunu elime aldım.

Artık neler olduğu hakkında daha fazlasını biliyordum. Berkeley'in dışındaki küçük dairesinden kuzeye doğru araba sürmüş, San Juan Adaları'nın buzlu kız sularında boğulmuştu. Feribot iskelesinde terk ettiği arabasında anahtarlarını, boş bir Xanax* şişesi ve neredeyse birbirinin aynısı olan bir çift zarf bırakmıştı. İlki işaretsizdi, mühürlenmemişti; elle yazılmış kısa

* Sakinleştirici amaçla kullanılan psikiyatrik bir ilaç. –ç.n.

T.me/Cinciva

bir veda notu içerse de hiçbir açıklama ya da itiraf yoktu. (En azından, ondan son istediğim şeye saygı göstermişti.) İkincisinde, yalnızca tek kelime yazmıştı:

OLIVER

Beceriksiz parmaklarımla açtım. Sayfanın ortasına on mısra karalanmıştı. Hâlâ James'in yazısıydı ancak mürekkebi az kalmış kalemle aceleyle yazılmış gibi pürüzlüydü. Metni tanıdım. Pericles'in ilk sahnelerinden birinden alınıp derlenmiş, kopuk, mozaik bir monologdu:

Heyhat, deniz beni kayalara çaldı,
Kıyıdan kıyıya sürdü beni ve tasa bırakmadı
*Nefesime ardımdaki ölümden başka.**
Ne olduğumu unuttum, bilmiyorum artık;
Ama neysem, yokluk bana anlamayı öğretiyor:
Ayazın alt ettiği bir adamım. Damarlarım buz kesti,
Canım kalmadı içimde, dilime sizden
Yardım isteyecek gücü veren candan başka;
Bana da hayır derseniz, öldüğüm zaman,
*Çünkü ben de insanım, bari bir mezar kazın.***

Bana bırakmak için neden bu kadar tuhaf, belirsiz bir metin seçtiğini merak ederek üç kez okudum; ta ki Del Norte'deki kumsalda dalgayla birlikte yanıma sürüklenmiş gibi yanımda sarhoş bir hâlde yatarken bana söylediğinden beri, bu sözleri

* William Shakespeare, Pericles, çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 27 –ç.n.
** William Shakespeare, Pericles, çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, II. Perde, 1. Sahne, s. 29 –ç.n.

T.me/Cinciva

duymadığımı hatırlayana kadar. Çılgınlığın içinde bir mesaj bulmaya yönelik çaresiz ihtiyacımın son derece farkındaydım; bu şekil aldıkça şüphe ediyor, umut etmeye korkuyordum. Metnin imalarıyla; hikâyemizdeki küçük rolünü göz ardı etmek imkânsızdı, James gibi titiz bir bilgenin gözden kaçıramayacağı kadar kritikti.

Bir dakika daha hareketsiz kalmaya dayanamadığımda, merdivenlerden yukarı ofise doğru koştum. Kafam Pericles'in son sözlerinin ne olabileceğiyle doluydu, eğer yardım istemeseydi.

Fareye dokunduğumda masanın üzerindeki bilgisayar cızırdayarak açıldı, bitmek bilmeyen bir dakikanın ardından internete girmiş, James Farrow'un 2004'ün kasvetli kış ortasındaki ölümüne ilişkin bulabildiğim her kaydı arıyordum. Hepsi aynı şeyi söyleyen beş, altı, on makaleyi yalayıp yuttum. Aralık ayının son günü kendini boğmuştu; yerel yetkililer dondurucu suyu günlerce, kilometrelerce incelemiş olsa da cesedi asla bulunamamıştı.

T.me/Cinciva

Hepsi sahneden çıkarlar.

T.me/Cinciva

Yazarın Notu

Bu kitabı yazarken, tüm eserleri içeren kitapların ve tek oyunların o kadar fazla sayıdaki farklı basımına başvurdum ki kaynakça, hikâyenin kendisinden uzun olmadan hepsini listelemek imkânsız olurdu. Fakat birkaç cilt, anılmaya (ve sonsuz şükranlarıma) değer olarak öne çıkıyor. *Riverside Shakespeare** (2. baskı) yalnızca bu kitabın yazımında değil, 2010 yılında elime geçtiğinden beri giriştiğim her Shakespeare bağlantılı işte neredeyse daimî bir yol arkadaşı oldu. Son zamanlarda, özellikle karmaşık revizyon sürecinde Stephen Greenblatt'in Ekim 2015'teki lansman partisinde tanımladığı gibi 'hem merakı hem de etkiyi' korumadaki çığır açan kararlılığıyla *Norton Shakespeare*'e (3. baskı) güvenmeye başladım. *Riverside* gibi vazgeçilmez hâle geldi, özellikle *King Lear*'ın metin labirentinde yolumu bulmak için. Bahsetmeden geçilmemesi gereken iki kitap Patsy Rodenberg'in yazdığı *Speaking Shakespeare* – ki bu Gwendolyn'ın tiyatro felsefesi üzerinde önemli bir etkiye sahip– ve René Girard'ın *Theatre of Envy* kitabı –Oliver bunu okusaydı, dördüncü sınıflar için ters giden şeylerin çoğunu engelleyebilirdi.

Şunu da belirtmeliyim ki Shakespeare'in tüm eserlerini baş döndürücü bir özveriyle yağmaladım. Dördüncü sınıftaki tiyatrocular; Shakespeare sözcükleri, alıntıları ve deyimleriyle o

* Shakespeare'in tüm eserleriyle birlikte notlar, eleştiriler vb. içeren kitap. –ç.n.

T.me/Cinciva

kadar dolup taşmış melez bir İngilizce konuşuyordu ki bu neredeyse yeni (ve son derece kendini beğenmiş olduğu inkâr edilemeyen) bir lehçe olarak sınıflandırılabilir. Bu doğal ve düzenlenmemiş bir olgu olduğu için, meşhur ozandan alınan alıntılar –şiir ya da düz yazı fark etmeksizin açıklık getirmesi açısından italik yazılmıştır– kelimesi kelimesine alınmamıştır. Bu, dilin yaratıcı özgürlüğüdür. Bu hikâyenin amaçları doğrultusunda, Shakespeare ve ortakları (her kim olurlarsa olsunlar) daima ya karakterlerin ağzından ya da Oliver'in beyni tarafından filtrelenir, bu nedenle küçük dönüşümlere tabi tutulurlar. Erken modern yazımının kaprisleri, çağdaş okuyucu için düzenli hâle getirildi; ben de metindeki noktalama işaretlerini konuşmacıya veya sahneye en iyi şekilde hizmet edecek şekilde kullandım. James'in V. Perdede belirttiği gibi, "Virgül dizgicilere aittir". Ancak küçük tutarsızlıklar olsa da IF We Were Villains'ın her satırı; gereğinden fazla iftiracı, ayıplayıcı ve inkârcılara maruz kalan William Shakespeare'e saygı duruşunda bulunmak için yazılmıştır. *(Şu ölümlüler ne de şapşal varlıklar ki!*)*

* William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 2. Sahne, s. 48 –ç.n.

T.me/Cinciva

Teşekkürler

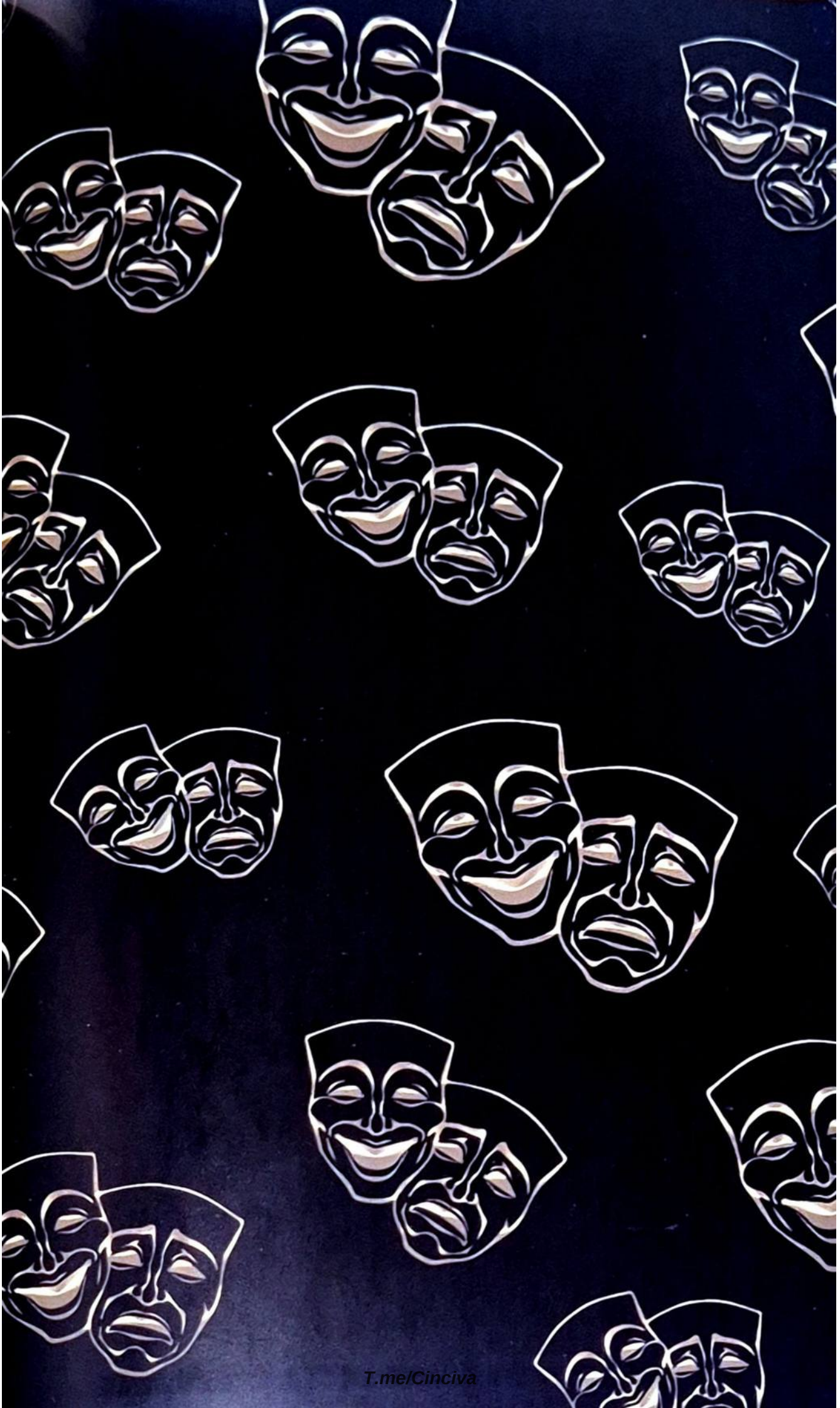
Çok genç bir yazara büyük şans veren, onu kötü kararlardan vazgeçiren, bitmek bilmeyen sabır ve coşkuyla yayım süreci boyunca ona yol gösteren Arielle Datz'e minnettarım. En korkunç şakalarıma gülen, hikâye anlatma sanatına dair olağanüstü içgüdüsü ve içgörüsüyle karmaşık taslağımda sihrini konuşturan Christine Kopprasch'a. Kendilerini adamaları, yaratıcılıkları ve iyi kitaplara olan sevgileri ilham verici olan Flatrion Books'taki herkese. Chris Parris–Lamb'e, onun rehberliği olmasaydı bu kitap asla düşünce aşamasından öteye geçemezdi. Bazı insanların gerçekten de tüm konuşmalarını Shakespeare alıntılarıyla yapacak kadar takıntılı olduklarına dair inancımı doğrulayan King's College'daki yüksek lisans öğrencisi arkadaşlarıma. Her şikâyetime kulak verdiği için Margaret'a. Her biri şarapla rüşvet verilmiş, karşılığından paha biçilmez katkılar sunan ilk okuyucularıma (Madison, Crissy ve Sophie). Felç edici sanatsal kaygılarım karşısında bile iyi niyetlerinden asla taviz vermeyen Chapel Hill'deki arkadaşlarıma (Bailey, Cary ve Simpson ailesi). Shakespeare'e olan tutkumu teşvik edip mümkün kılan öğretmenlerime, yönetmenlere ve profesörlere (Natalie Dekle, Brooke Linefsky, Greg Kable, Ray Dooley, Jeff Cornell, and Farah Karim-Cooper). Küçük yaştan itibaren edebiyat sevgimi besleyen, kütüphanesinin bir köşesinde taslağı-

T.me/Cinciva

mın üzerinde çalışırken büttün çayını ve içkisinin çoğunu içmeme izin veren büyükanneme. Son olarak; beni sayısız provaya götürüp getiren, gerçekten berbat olan bir dizi oyunu baştan sona izleyen, benzer şekilde çirkin olan ilk taslaklar yığınını okuyan ve elverişsiz tutkularımı bir kez bile kınamayan ebeveynlerime. *(Her şey için teşekkürlerimi sunarım.*)*

* William Shakespeare, Kral VI. Henry -III- , çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, III. Perde, 3. Sahne, s. 82 –ç.n.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

"EĞER YETERİNCE ŞİİRSELLEŞTİRİRSEN HER ŞEYİ MEŞRULAŞTIRABİLİRSİN."

Oliver Marks, işlemiş olabileceği ya da olamayacağı bir cinayet için on yıl hapis yatmıştı. Serbest kaldığı gün, onu hapse atan dedektif tarafından karşılandı. Dedektif Colborne emekli olmak üzereydi ve on yıl önce gerçekte ne yaşandığını öğrenmek istiyordu.

Seçkin konservatuardaki genç bir aktör olarak, Oliver yetenekli sınıf arkadaşlarının sahne önünde de arkasında da aynı karakterleri oynadığını fark etmişti; kötü adam, kahraman, baştan çıkarıcı kadın. Kendisi ise hep yardımcı roldeydi. Fakat öğretmenler oyuncu seçimlerini değiştirdiklerinde, arkadaşça rekabetleri çirkinleşmiş ve oyunlar tehlikeli şekilde gerçek hayata yansımaya başlamıştı.

Trajedi baş gösterdiğinde, yedi arkadaştan biri ölü bulundu. Geriye kalanlar da hayatlarındaki en zorlu oyunculuk mücadelesiyle karşı karşıyaydı: polisi ve kendilerini suçsuz olduklarına ikna etmek…

0152484 VLP
THG
0152484
VLP

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.
renkitap.com
ISBN 978-625-944-666-0
REN

Tme/Cmciva